

I
O
N
U
T
,
C
A
R
A
G
E
A

M-am născut pe Google

poeme, citate, aforisme

2006-2021

fides

www.ionutcaragea.ro

*pentru părinții mei
și pentru Nicoleta și Ana-Maria,
cele mai minunate ființe pe care mi le-a dăruit
Marele Creator*

Coperta și ilustrația modificată: Ionuț Caragea
Ilustrația originală: „Ascension-Ghost Constellation”
(<http://suirebit.deviantart.com/art/Ascension-host-Constellation-558950560>), de
Tiberius Viris (www.tiberius-viris.com).

Copyright: © 2021 by Ionuț Caragea, Oradea, România

ISBN: 978-978-606-691-061-3
Editura Fides, Iași, România
E-mail: editura_fides@yahoo.fr
Tehnoredactare: Dumitru Scortanu

IONUȚ CARAGEA

M-AM NĂSCUT PE GOOGLE

ANTOLOGIE DE POEME, CITATE ȘI AFORISME

2006-2021

Selectie alcătuită de autor

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Poetilor Francezi, membru al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța etc. Deține numeroase premii naționale sau internaționale pentru poezie, aforisme, critică literară și proză scurtă. Cărțile sale de poezie au fost premiate de mai multe ori de Societatea Poetilor Francezi și de Societatea Poetilor și Artiștilor din Franța. Academicianul Giovanni Dotoli, una dintre personalitățile marcante ale Francofoniei, consideră că Ionuț Caragea este un poet care onorează România și literatura europeană.

A publicat peste 50 de cărți. Este considerat de critica literară românească unul dintre liderii generației poetice douămiile, unii critici considerându-l chiar liderul de necontestat al acestei generații. Totodată, este apreciat ca unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România. Criticul Theodor Codreanu consideră că Ionuț Caragea este unul dintre cei mai înzestrăți creatori ai ultimelor generații și cel mai important poet al anilor noștri din lirica românească de azi.

Biografia detaliată: www.ionutcaragea.ro sau Wikipedia.

Delirium Tremens¹

¹ Editura Stef, Iași, 2006.

*viața e un calcul – simplu – cum sunt Eu,
însă Eu² = Dumnezeu.*

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi,
și rămâne zero, nuli suntem și noi.

viața-i primul număr, împărțit la doi,
rămâne jumate, restul la gunoi.

viața-i radicalul din divinitate
și rămân doar sfintii fără de păcate.

viața este sfera, cercul și pătratul,
scotocind prin toate, aflăm rezultatul.

viața e triunghiul, dreptele catete,
și rămâne unghiul fără epitete.

viața e obtuză, până-n infinit,
și rămâne punctul, singur și uimit.

viața-i printre puncte, o mulțime vidă,
și rămâne moartea... singură, rigidă.

viața este zero, zero absolut,
la puterea doi, un necunoscut.

viața e un calcul – simplu – cum sunt Eu,
însă $\text{Eu}^2 = \text{Dumnezeu}$.

Întrebare retorică

oare această poezie
fără tine și fără mine
nu se va simți părăsită
de dragoste?

oare această poezie nu este chintesația
iubirilor ce au trecut
și or să vină pe lângă tine
pe lângă mine
ca o istorie a cuvântului
nerostit împreună?

oare de ce, cuvintele, oricâte-ar fi
nu ajung niciodată să exprime
tăcerile și privirile în fața căror
ne dezbrăcăm uneori
de complexe?

răspunsul îl caut
într-o cută a pielii
într-o amprentă
sau într-o fisură a sufletului

oare când voi găsi răspunsul
nu va fi prea târziu
și întrebarea din această poezie
va rămâne definitiv
o întrebare retorică?

Atelier

în mâinile mele
croite până la sânge
de mama vitregă,
plastilina îmi spune:
nu plâng!
te voi face să râzi,
nu-mi trebuie decât
mângâiere...

iar s-a stricat cerul.
peste acoperiș plouă
cu acuarele...
îmi vine ideea
creioanelor
curcubeie.

îți spun un secret,
îl știu de la bunica:
îngerii nu au ilice,
le desenez buzunare
pentru rugăciuni,
învăț să citesc.

când o să fiu mare
vreau să compun berze,
aşa mi-a spus tata
să iubesc.

Aceiași ochi albaștri de metil

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă.

Dintre toți sfinții îl iubesc pe acela
Care acum se va aprinde pe cer.
Îl voi privi cu aceiași ochi albaștri și-o să zbier
Tatăăă!
De ce nu mi-ai spus niciodată
Că ai fost și-ai rămas atât de stingher ?
De ce nu mi-ai spus că viața este atât de neînsemnată
Fără cei sfinții,
Fără părinti ?

Dragă tată,
Îmi întind palmele la cer,
Te rog, oblojește-mi trupul,
Moartea încă mai taie în carne vie,
Întârzie,
Vrea să-mi primenească sufletul.

Aici la mine-n astă lume
Nu pot decât să-ți scriu pe nume,
Vorbesc o altă limbă mai ciudată
Și nici copiii ce-or să vină nu vor afla vreodată
Ce-nseamnă
Tata.

Dragă tată,
Tu m-ai învățat să fac primii pași legat de cravată
Și primii kilometri pe bicicletă
Și proverbul acela, odată...
Când mă îndrăgostisem de-o fată:
„Ochii care nu se văd se uită”
Eu, tată,

Nu o să te uit niciodată.

Dragă tată,
Tu mi-ai spus:
„Fiule, dacă vrei să ajungi sus,
Să-l simți pe Dumnezeu,
Să marci un eseu...”

Dragă tată,
Am primit o pasă de la tine de peste ocean,
Am marcat zeci de eseuri în acest an,
Dar acesta este singurul pe care l-am rănit
Pe hârtie.

Dragă tată,
Eu știu că acolo în cer
Toți sfinții au ochii albaștri
Și mai știu că acolo în cer
Toți sfinții sunt sihaștri
Și plâng laolaltă

Pe lumea cealaltă.

Cer de nisip

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul meu labirint
urmărești firul, iubito, pașii mi se pierd pe o plajă pustie
te mângâi cu un gând fugar, lacrimi se aştern pe nisip
castele de sare

te îmbrățișez cu un oftat îndelung
îmi rămân scoicile în palme
le sărut și îți sorb glasul furat de valul tăcerii
pânze de borangic îmi înfășoară sufletul vierme
păianjenul timp

cu ochii ciobiți de pumnalele stâncilor răsărite din mare
privesc cum apune Soarele străin de tot ce-a trecut
îmi întind degetele uriașe și-l trag de urechi
zile liliputane

iar rătăcesc amintiri amețite în sufletul meu labirint
urmărești firul, iubito, pașii mi se pierd
pe un cer plin de stele
te plimb în Carul Mare, pe Calea Lactee
până la Steaua Polară
Luna mirată

îmbrățișez coada cometei fugare
urmărești-te prin găuri de vierme
ne jucăm de-a văzut ascunselea prin tranșeele negre
îți mângâi aripile de înger în Constelația Fecioarei
spicul de grâu

cu sufletul istovit
am încălecat pe-un taur, tu pe-un scorpion
în centrul galaxiei mi-ai săgetat inima cu dor de supernovă
îmi întind degetele boante, zbori cu viteza luminii
praf și pulbere

La început a fost punctul

la început a fost punctul
și în jurul lui miriade de virgule fecundându-l
astfel s-a format o stea
prima literă a universului: Alfa
a crescut mare devenind Omega
a explodat dând naștere celorlalte
litere din alfabet

literele s-au iubit din nevoie de cuvinte
cuvintele la rândul lor simțeau că lipsește ceva
și au stabilit reguli sub formă de propoziții
îmbinate în fraze

anii treceau
frazele erau din ce în ce mai lungi
și mai greu de citit
până într-o zi când cuvintele
au îmbătrânit și au devenit mai înțelepte
au spus că vorba multă le aduce sărăcia
și au inventat poezia

cea mai frumoasă poezie
era considerată poezia cu rimă
cu timpul rimele au devenit plăcute
puterea a fost luată de versurile la întâmplare

și versurile la întâmplare
s-au transformat în propoziții
și propozițiile s-au transformat în fraze
și frazele aveau nevoie de virgule
și virgulele aveau nevoie de puncte
și punctele au devenit într-un final
cele dintâi și din urmă semne
ale existenței negrului în universul
alb infinit

Urme

și tristețile sunt frumoase aducerii aminte
de ce trăiești cu regretul altei vieți
în care toate zilele să fie senine ?
te-ai plăcisi de-atâta necuprindere
închide cerul în inima ta albastră !

dacă mi s-ar îndeplini o singură dorință
aș vrea să mai plâng o dată în acele dimineați
oglindindu-mă-n timpul ce a trecut și n-o să vină
să simt pe inimă săruturi arse în pecete
pe trup atingeri raze-de-speranță și lumină

umbre izgonite de primul pas
al unui sărman proscris
într-o noapte tăcută în care fierbinți îmi sunt dorințele
și lacrimile reci

de ce timpul respectă regulile impuse de secunde ?
de ce se sfarmă scoicile în fire de nisip ?
de ce clepsidrele sunt goale și deșerturile pline ?
de ce degetele îmi sunt rare ?
de ce zboară gândurile
ca niște păsări călătoare, dincolo
de hotarele imaginației ?

te iubesc, buzele mi se lipesc de fereastră
ești undeva într-o lume de sticlă
acolo unde visurile devin realitate
și tot ce ne-nconjoară redefineste eternul paradis

îmi cresc aripi de molie în jurul candelabrelor
m-aș da de trei ori peste cap, să mă prefac în stație
alintat la pieptul tău, sorbind apă vie
să locuim amândoi sub același cearșaf
făcând dragoste o veșnicie

și tristețile sunt frumoase aducerii aminte
în momentul în care trecutul are parfum de cuvinte

file răsfoite cu privirea în ceată, între patru pereți
îmobilizat într-un cărucior cu patru anotimpuri
aceeași copilărie în care mai sper
că cineva de acolo de sus o să aibă grija de mine

și tot merg mai departe și mă topesc
în ultima cursă contracronometru
sperând că la finiș există
un tunel nepământesc
către tine

și fericirile sunt urâte aducerii aminte
când urmele sunt peste tot
pierdute-n surdină

Pasiunea lui Cupidon

Privită de sus lumea pare un puzzle perfect al iubirii,
o inimă gigantică în care freamătă la unison
miriade de picături izvorâte din miliarde de suflete,
o maree de vibrații incandescente,
de valuri extaziate revârsându-se
pe țărmurile bunei speranțe, în țara de foc,
acolo unde azaleele nu plâng niciodată,
acolo unde anotimpurile se contopesc
într-un sărut necontentit.

Cupidon, cel care în generozitatea sa infantilă
dezleagă din tolbă zâmbete ascuțite cu aromă de vino-ncoa',
lăsându-le să zburde la întâmplare, du-te-vino,
nu știe că jocurile se mai schimbă,
mai apar scrabble, cuvinte încrucișate,
combinându-se după legi de nimeni știute,
vrute-nevrute, văzute-nevăzute.

Iar el suferă, dărnicia sa este răsplătită cu: mai lasă-mă!
câteodată din nostalgie câte o săgeată mai aruncă departe,
cu ochii închiși, sperând ca oamenii să reînceapă visarea,
cu ochii orizont-deschiși,
cu plămâni zugrăvind fresce
în aerul încă umed al dimineaților,
simfonia patetică în ritmuri crescendo
a răsăritului sorbit de la buzele mării.

El speră ca amorul să fie dezgolit
între oglinzi de apă și cer,
adieri dulci valsând pe nori buimaci,
dezmierzându-i,
hrănind palmele secate de singurătate,
Numai că speranța este captivă în colivia deșertăciunilor,
promisiuni făcute, jurăminte solemne,
stele căzătoare așternându-se pe pleoape naive,
atingeri îngrămădite în ferestre mincinoase,
uși ferecate în spatele perdelelor fermecătoare.

Săgeata se înfige,
predestinată să unească inimi, acum le frânge,
Cupidon a îmbătrânit aşteptând,
nu mai există patosul de altădată,
basmele în care oamenii se iubeau până la adânci bătrâneti,
Altele sunt acum simbolurile fericirii...
(cât de relativă este fericirea când vine vorba de săgeți)
Săgeți otrăvite, iar cel străpuns va alerga
după himerele trecutului
pe care le va atinge cu vârful degetelor,
printre şoaptele lui Bachus, în crâşma cotidiană.
Este o victimă, ca o ultimă licornă
aşteptând taurul stacojiu, destinul neîmplinit,
să o elibereze în marele mister al necuprinderii celeste.

Sunt poet

Povestea începe de fiecare dată atunci când te doare
Și sufletul irumpe într-un caleidoscop de imagini
Se proiectează în fața ochilor și spune:
Privește-mă, cât sunt de frumos!

Ai sentimentul acela de gol în piept
Pentru că toată dragostea levitează
Într-un univers imaginar
În care tu ești totul și nimic

La o atingere de cuvinte se află iubita
O furi trecutului și o întemnițezi
Într-o carte în care fiecare pagină
Reprezintă o viață viitoare

Visele sunt atât de reale încât atunci când te trezești
Descoperi la creștetul capului o grămadă de bilețele
Dintr-odată știi care este rolul tuturor amintirilor

Drumul spre muncă este o binecuvântare
La fiecare pas te oprești și admiră
O minune care înainte ți se părea o banalitate

Vorbești cu arborii, cu păsările, cu melcii
Cu Soarele, cu mașinile, cu ferestrele, cu reclamele
Cu pământul, cu iarba, cu biserică
Vorbești cu Dumnezeul din tine
Și El îți răspunde poeme

Ai ajuns să uiți cine ești, pe ce lume trăiești
La ce stație de metrou trebuie să cobori
Vorbești de unul singur la telefon
Ajungi să te îndrăgostești de un ordinatator

Probabil, nu știu,
Asta înseamnă să fii poet
Sau cel puțin un mic
Nebun...

Stele verzi

nu credeam că amintirile își vor înfige în trupul meu colții de fildeș
nici că privirile fotografilor vor iscodi de câte ori
inima va bate într-o secundă

singur cuc în mijlocul nopții mioarele-mi țin de urât
vorbind pe limba unei pendule ce moțăie în stână
fusul învârte orele de lână

firul urzește și îmbracă Luna-n haine noi
Marea geloasă întinde palmele cerșind
valurile strigă cu spume la gură:
noi vrem Pământul ce ne-a-nșelat
cu tine-n asfințit!

nu credeam că lacrimile se-adună într-o groapă
adâncită de suspine
nici că toate speranțele sunt cu capul în nori
visând încă la nemurire
văd Stele verzi

Statuie cu față la Est

dragă mamă,
tu știi că te privesc
de fiecare dată când soarele răsare?
pui streașină palma la ochi peste hotare
aștepți un semn și soarele apune iară și dispare

la mine-n această cămară
vorbesc pe-o altă limbă cu pereții
aceștia-mi sunt profeții care-mi vestesc că astă-seară
va curge sânge-n călimără
și eu pe mine mă voi spovedi:

serait-ce la fin du monde aujourd’hui?

dragă mamă, nu ți-am spus
de când s-a aprobat decesul ca probă olimpică
m-am angajat la o fabrică de carne de tun
și tot încerc să îi dau un upercut sorții
m-am apucat serios de băutură și tutun
îmbolnăvit de farmecele poeziei
delirului și stratului de fum
și arde dorul cu flacără de candelă
și corpul mi-este scrum
nici durerea nu mă mai iubește
a obosit de-atâta drum prin spitale, mă urăște

trăiesc într-o lume în care totul se repetă
se pare că nimănuí nu-i pasă de a mea stare
și mă întreb temut că-n infinit mă voi topi:

puis-je mourir aujourd’hui?

dragă mamă,
de când am aflat că nu sunt singur la părinti
că mai am un frate pe care nu l-am văzut niciodată
am înțeles că, în sfârșit, pot fi și eu alintat
de dragul meu tată
drept băiatul cel mic

aşa am reînceput să desenez avioane cu degetele
pe ferestrele aburite
aici este ger
aş fi preferat să fie un înger
care să mă sărute pe frunte
numai el poate fi mereu şi pretutindeni
în pământ sau în cer
fratele meu cel mai mare

dragă mamă,
la tine se rezumă universul cuvintelor
şi cea mai frumoasă dedicatie pe care ţi-o pot face
nu este această poezie
pe care nici nu o pot numi poezie
ci doar o stare care se repetă
de fericire sau tristeţe când mă gândesc
la singurul cuvânt ce-mi vine-n minte
„mamă”

dragă mamă,
tu ştii că te privesc
de fiecare dată când soarele răsare?
pui streaşină palma la ochi peste hotare
aștepți un semn şi soarele apune iară şi dispare

Voyage, voyage

aceeași sămbătă însorită, porumbul cu plete cărunte
răsfirate de sufletul tumultuos al sfântului Laurențiu,
lunecau pe asfaltul șoselei umbre dreptunghiulare,
semănu cu Dacii 1300 sau dacii luptând
cu legiunile romane,
mirosul de bălegar îmi aducea aminte de-acasă,
de viața la țară.

papura se unduia valuri-valuri,
îmi imaginam cum mulinez, de la mii de kilometri,
crapul cu ale sale mustăți întinse peste mări și oceane,
Dunărea mă mângâia cu brațele prinse
de umerii Polului Nord.

cu cât mă apropiam mai mult de Atlantic
mirosea a ciorbă de pește,
probabil lipovenii își întinseseră plasele meridionale
până la aurora boreală,
fumând Carpați prin Apalași sau prin Kahnawake,
vorbind mohawk,
îndulcindu-și borșul cu sirop de arțar ,
pronunțând cu accent rusesc
cabane à sucre.

aceeași sămbătă însorită
în care o Românie atât de mică
exploda în inimile noastre de sportivi,
Stejarii pregătiți să cucerească
reduta Québec-ului,
am învins...

priveam cerul oftând, norii îi atingeam cu degetele
desenând avioane,
când ești singur, înconjurat de străini, Dumnezeu
este mai aproape de tine,
sunt pasăre călătoare izgonită de existența stearpă
pe alte continente,
aș vrea să zbor deasupra Tomisului

lingându-mi sarea de pe răni,
sărutându-l pe Ovidius pe frunte,
scrijelind o poezie de dor.

surprind acest prezent ciudat
transpus în megapixelii unei singure dimensiuni,
trecutul, o megaiubire, m-a transformat într-un megaloman,
de fapt este o suferință fără margini,
sufletul îmi este un ghețar,
trăiesc în cuaternar.

ce știi, tu, cum lupt cu morile de vânt arctic
ce-mi cristalizează amintirea,
biciuindu-mi fața lacrimile înghețate,
odată fierbinți de fericire ?

te-ai gândit vreodata la patria ta
ca la un cimitir de cuvinte pierdute ?
printre atâtea limbi covârșitoare
devii o limbă mută,
te îmbeți cu sentimente singulare
între patru pereti.

sunt regele gândurilor de iubire imposibilă
metamorfozate în versuri,
Snowdon, muntele pe care m-am cățărat
spânzurându-mă de Lună.

*je ne veux pas oublier le passé pour un jour à venir,
je me souviens toujours de ton sourire,
dis-moi que tu m'aimes, ça suffira, je peux mourir,
en regardant ton visage, mon dernier souvenir.*

Şi câte ar mai fi de zis

revino să ne fugărim în holdele de grâu
răsare-soarele-răsare-apune
dragostea pe-obrajii tăi subțiri curgând lapte și miere
revino să te strâng cu brâul cerului pictând
pe fața ta de freamăt și suspine
revino să cântăm din mandoline

și chiar de brâul Maicii Domnului renaște
brâu de Cosânzene
în părul tău cernând fulgi de culoare
revino să te strâng de buze
să-ți suflu-n palme buburuze
a Făt-Frumosului mireasă

revino să ne fugărim în lanul de porumb
să fim din nou copii
cu brâul vântului să te opresc pentru o clipă
c-un sărut să te-nroșesc

și câte ar mai fi de zis Lunii
ce ne privea mirată, mai tjii minte?
ne fugăream comete prin lan de spice și de stele
și mă lăsai să intru-n lumea ta
de basme și fantasme

revino să mă scald în lacrima ta
ce alternează între tristețe și iubire fără margini

revino să ne depănăm gândurile tremurânde
și să schimbăm regulile timpului
ce nu mai știe să se-opreasă
revino să ne fugărim în lanul de lucernă
galbene flori galbene, ursit în palma ta norocul

și iar alerg și iar te prind de rochia-Sfintei-tale-Marii
și iar vii și iar pleci și vii și morți suntem
ca doi copii frânti în miliarde de cuvinte amuțite
și câte ar mai fi de zis, revino să ne bucurăm

de clipa ce ne-mpresoară cu amintiri fuginde
ce tot te uiți la mine tu, oglindă?

am fost și Tânăr
nu pot privi în spate

și câte ar mai fi de zis, dar cine să m-asculte...?
și mă opresc, cuvintele-s prea multe

Gând oximoron

gând anti sentiment poezie anti comentariu
construim doar ziduri colivii de aur
te iubesc cu jumătate de gură
cu cealaltă te prind mucegai în cer
și sufletul gol ia forma
unui sărut plin de mister

e culoarea unei dimineți care plângе noptile pierdute
când visam cu orele și se înghesuau la coadă minute
din lacul unghiilor cerbii îți sorbeau chipul
copilul îmbătrânea jucându-se cu nisipul

am vopsit ghioceii-n zăpadă și strigoii în alb
sâangele și-a scurs lentoarea în sticla de vin
vrem un președinte negru un papă negru un Dumnezeu negru
și un organ comun pentru suflet

trăiești cu impresia că sunt fals și nu mă crezi ce voi spune
am rămas singurul îndrăgostit și singur pe lume
tu văduva neîndoliată îndrăgostită de spume
crema unei societăți ce nu simte dar spune
te iubesc

Orfelinat celest

moto: dacă la început a fost cuvântul pot spune că Dumnezeu a fost poet și a creat universul aşa cum și eu am creat poezia mea

nu m-am gândit niciodată că aş putea trăi în visul unui copil
și oricât aş scotoci, nu i-aș găsi niciodată marginile.
sunt învățat să cred că exist, iar dacă n-aș crede, n-aș mai exista...

supernovele dospeau undeva într-un vis;
copilul le strângea în palme, iar ele explodau.
unele planete erau puse cu dichis,
altele în praful cosmic scindau,
dintre meteoriți... de-a v-ați ascunsele, surâdea
și se năștea în cer o altă stea.

copilul pe zi ce trece simțea nevoia de-a visa
împreună cu altcineva,
o ființă după chipul și asemănarea lui,
să se plimbe cu ea prin univers, haihui,
dar nu știa câte cuvinte și ce cuvinte
ar fi fost îndeajuns să-l alinte.
plânghea și în fiecare lacrimă se oglindea
o creațură ciudată, cu forme nedefinite, cu aripile zgribulite.

copilul se întreba ... și se tot întreba:
oare-aș putea plămădi din pământ, suflare și lacrimi,
din întuneric și lumină, din fericire și patimi, un trup și o umbră ?
celui viu i-aș spune bărbat și l-aș lăsa să se joace,
să vorbească cu a sa inertă jumate;
dar ce se va-ntâmpla când Pământul se va întoarce,
când noaptea va fi zi și ziua va fi noapte ?
oare-aș putea face două lumi diferite
care să se atragă și să se evite
nedorind să se cunoască vreodata,
o lume de oameni și o lume de umbre,
trăind și murind totodată ?
oare-aș putea să-i las și pe ei să viseze
lumi în care să trăiască, fără să graviteze
în jurul visului meu ?

Locuiesc în casa cu multe ferestre

Locuiesc într-o inimă
Mă numesc Ionuț și-mi place să privesc
În fiecare dimineață
Lumea

Cresc
Sunt suflet mare
Acum vreau să iubesc
Îmi întind degetele dincolo de ferestre
Aici toate camerele-s nelocuite
Triste

Câteodată nu pot sta locului
Încerc să zbor
Dar mă lovesc de gratii
Și visurile dor

Mă trezesc
Locuiesc într-o celulă
Aștept grațierea
Lui Dumnezeu

Îmi amintesc
Locuiam împreună cu Ea
Sub cerul liber

Privesc pereții
Prind viață amintirile rupestră

Locuiesc în casa cu multe ferestre

Nu mai pricep

atâta iubire zace în sufletele rătăcite
pierdutele cuvinte, pagini scrise în zadar
nu mai pricep cum inima s-a îñărcat de săngele ce plângé
scurgându-se în zborul de cântece și vise, n-am habar
poți să mi-aduci iubirea smulgând aripi furioase
te cuibăresc în palmele căuș ce se ascund sub pene
nu știu ce să mai cred, iar amintirea cerne
lacrimi în culise

greieri dezgoliți de cri-ul amurgului
grăbit în noaptea de păcate
nu mai pricep, nici licuricii nu mai au lumină
poți să-mi aduci regina-nopții în grădină
privind-o să mai sper când vântul eliberează șoapte
nu știu ce să mai cred dacă-am crezut vreodată
că liliacul va înflori la tâmpla ta înstrăinată

nu mai pricep, să te cunosc n-a fost o întâmplare
mă doare că mă doare și mă doare de ce oare
râul de lacrimi se adună-n vale și-ți stă-n cale
iar eu rămân în vârf de munte și suspine
și tot îmi zice unul, altul: o să-ți treacă
iar eu mai sper și nu mi-e deloc bine

aşa ca tine o să citesc și eu ce-am scris
visând la nemurire
poate-am s-o regăsesc cândva în alte lumi
mai sincere, mai pline
și-o să pricep și o să sper încă o dată
că o să vină și-o să rămână numai pentru mine
nu mai pricep de ce e doar o tristă amăgire

și uite-aşa am rontăit un vers de pâine arsă
mă tot repet, mă tot repet de ce nu-i miere de albine
și câte ar mai fi de zis spuneam eu altădată
nu ar mai fi de zis nimic, nimicul mă-nconjoară
nu mai pot da timpul înapoi
să fim ca prima oară

Delirium Tremens

Veziula biliară îmi explodează în fabrica de spume amare,
Călăreț spațial mă pierd în galopuri de anorexie mintală,
Tranchilizantul comută durerea în faza finală,
Să nu credeți în mens sana până nu aveți
un corpore sano.

Scrâșnesc augmentativ,
Lasciv lubrifiază normalul întâmplarea,
Azi infinitul prinde forme în Calea Lactee și Marea Moartă,
Alegerea-i totuna, parce q'on peut pas choisir la vie,
Suntem zeii de sticla și zeii de gheăță
Și zeii de viță de vie.

Cineva a preschimbat apa în vin
Dar ne-mbătăm cu apă chioară,
Caneaua universală numită boală ne stoarce de iluzii,
Suntem praf în ochii iubirii covârșitoare
Numită demență,
Suntem laitmotivul sarcastic
Al zilei de azi și de mâine.

Suntem piese de puzzle pe care destinul
Nu le numără vreodată,
Ne amăgim cu stele ce răsar și dispar
În teoria relativității.

Suntem microbii existenței la scară miniaturală,
Ne vindecăm prin eradicarea medicamentului
Numit credință,
Trăim în zona crepusculară, ce mare scofală,
Doar viața ne-o cunoaștem,
La vie c'est la vie mais ce n'est pas pour toujours...
Resemnarea este statuia de ceară.

Azi nu mă interesează poezia,
Am vrut să aflați o poveste de groază,
Realitatea este atât de dură
Și totuși nu m-ascund în versuri perverse.

Dacă mesajul meu a ajuns aici
înseamnă c-am mai trăit o secundă himeră.
Probabil că veți avea un şoc,
Veţi vedea stelele mele verzi
Şi iapa galben-vânătă.
Se zice că în viaţă norocul ţi-l întâlneşti
O singură dată
Şi te costă o experienţă morbidă
Sau o revelaţie rebelă.
Sper pe curând, prieteni!
Sper
Pe curând...

Priveam

Priveam infinitul de la umbra sănului tău,
pescărușii zburau prin mănușchi de fuior,
pe umărul stâng îți plana un cocor,
pe dreptul Soarele își trăgea răsuflarea.

Priveam liniștea serii în zâmbetul tău,
copilul de aur scăpăta încet spre nadir,
în jocul celest scufunda un vapor
în marea de-aramă.

Priveam cum levitezi în universul senzual,
zeița cuvântului banal ce devenise epopee,
mă desprindeam de trup în spațiu-atemporal,
în picătura de magie.

Priveam Luna scursă din lacrima ta,
de-un fir de păr atârna o petală de nor,
cădeam cu brațele deschise în cerul tablou
contemplându-mi himera.

Priveam răsăritul mângâindu-ți urmele pașilor goi,
vântul șoptea nisipului uitarea,
un val rătăcit mă săgeta cu săruturi de dor,
scrijelindu-mi durerea.

Priveam și am rămas un veșnic privitor,
am fost actor și am rămas un simplu autor,
am fost al tău și am rămas al tuturora, un solist,
poetul autist.

Singurul tren

Realitatea este cel mai frumos spațiu virtual din universul ființei trecătoare
sunt călător clandestin în visurile tale cu destinația fericire
mă aşez la fereastra singurului tren: gândul-expres
o amintire

Pe peron în fiecare stație un an flutură din batistă cad zile ore minute
săruturi de-adio și n-am cuvinte-n secundele ce aleargă pierdute
linia vieții este o cale ferată ruginită de amare speranțe
și dorințe tăcute

trăiesc într-o lume bizară
clădită din nenumărate iluzii
mă-mbat cu apă chioară
din lacrimi îmi fac perfuzii
gustul sărat
vorbe sărate iubiri nesărate
atingeri confuzii

cu grija durerea-și alege victima fără să-i pese
un geniu în delirul unei opere neînțelese
curge cerneala direct din inimă
pe pagini mirese

iubeam și nu puteam avea
ce se-ntâmpla cu ea nu mă privea
până și umbra mă lovea

imaginația
realitatea
gândurile
visurile
totul
și

nimic

Exil

Exil în camera obscură,
Acolo unde timpul static
Încremenescă o figură,
Sfârșitul unui enigmatic.

Exil în camera de gardă,
Înconjurat de reci halate,
Lumina-ncepe brusc să ardă,
Pupila-n ochiul stâng se zbate.

Exil în maximul pericol,
Globule albe decedate,
De la magnific la ridicol
Te-aruncă dulcile păcate.

Exil în camera de veghe,
Exil în starea hibernală,
Exil la miile de leghe,
Exil în groapa comunala.

Vinerea Mare

Un înțelept
Cruce la piept
N-am cum să scap
Cruce la cap

Zilele numeri
Cruce pe umeri
Mă lași la vatră
Cruce de piatră

Primesc însemn
Cruce de lemn
Ultim suspin
Cruce mă-nchin

Din miez de nuc
Crucea mi-o duc
Spre creator
Pe cruce mor

Vigor Mortis

Și pietre, aud pietre crăpând de jale seacă,
Și liniștea aşterne la tâmpale promoroacă,
Și bântuie-o stihie prin colțurile noptii,
Și morții sunt cu viii și viii sunt cu morții.

Și câinii-și mușcă limba și limba li se-nnoadă,
Sunt javre hămesite ce șuieră din coadă,
Și corbii se adună, având la îndemână
Cadavre aburinde, căzute într-o rână.

Și săngele e negru și săngele încheagă,
Și moartea-i viguroasă și viața este bleagă,
Și viermii se îndoapă din leșuri putrezite,
Și porții spre izbăvire ce strașnic sunt păzite.

Şapte grame de verde de Paris

Mintea pulsează în claustrofobicul gând al durerii,
mă salvez curmând realități iluzorii,
sub circumvoluțiuni pot descătușa vise,
suflet răscumpărat din zapise.

Crește-ți aripi, copile, din colivia transigentă
ce pare refugiu... indicator: moarte lentă,
trădează asymptotic bariera existențială,
ridică-te dincolo de tentanta îndoială.

Tălpi lăcrimânde ştiu că drumurile dogoresc,
ambitia e zid, dorința-i moft lumesc,
transcende din miraj „a fi”
în ecumenicul „a şti”,
negoț cu legea firii,
te înscrii ?
Canon pustiu,
mort-viu.

Ce poate abunda în straturi de nimic ?
Ce poate fi mai mare într-un atât de mic ?
Ce poate dăinui în pagini de album ?
Ce poate fi și ieri și mâine și acum ?
Ce poate fi și clipă și eternă ?
Ce poate străluci în viața asta ternă ?

Şapte răsărituri în lucernă !

Agnus Dei

dintre toate minunile de pe Pământ
am ales viciile pentru a fi fericit
îmi este frică să te strig
ecoul mi-a șirbit de-atâtea ori imaginația
am trudit pentru dragostea ta, femeie,
o eternitate de cuvinte, puse cap la cap
ca un pod peste râul ce izvorăște
din adâncul inimii

singurătatea inventează fantasmagorice universuri
trăiesc printre iluzii îmbrățișând ecouri
o amintire se-ascunde într-un gând exilat în uitare
mă ghemuiesc între peretii visului clustrofobic
pe-alocuri izbucnesc într-o tacere fără margini
mă-ntreb de ce îmi ține umbra de urât
de ce nu pleacă, să tragă cu urechea
la ce se spune despre
mântuirea mea

sclavia-i chintesența puterii distructive
până și Dumnezeu s-a născut bătrân
doar un singur lucru îmi rămâne
să mă îngrop în consternare
să mor fericit pe limba
mieilor

Sânge

Sângele-albastru
cerul sucombă
inimi senine
pântecul seu

Sângele galben
chinuri mocnite
râncede visuri
soare ateu

Sângele negru
fiară vicleană
moarte flămândă
crez panaceu

Sângele verde
ierburi orfane
trup rădăcină
umbletul greu

Sângele roșu
crudă iubire
frate de cruce
Om-Dumnezeu

Sânge de molii
foaie velină
sufletul zace
plumb minereu

Mâncătorii de visuri

Trăim într-o lume de minuni banale
în care răul devine credința cea mai de preț
și te întrebi de ce strig?

Trezește-te, copile,
îți dăruiesc un nou suflet făurit de inima mea,
încă nestinsă de alizeele dorului!

Te-aștept la statuia ce-și plângе speranțа
în fântâna dorințelor,
numai acolo
oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemișcați
în o mie și una de nopti.

Mă rog să plouă peste dunele planetei albastre,
să încolțească semințele noastre
însetate de iubire.

În depărtare aud cântecul fantomatic
al nibelungilor,
Odin încă-și mai cheamă bravii luptători.
Bătrâne,
viermii ne surpă viețile,
suntem marionetele războiului in vitro,
sclavii propriului nostru coșmar.

Azi curcubeul este ucis de zeul smog,
Walhalla a fost înghițită de mâncătorii de visuri
adulatorii prezentul putred
pe aleea celebrităților,

Alte stele răsar, cerul îl ating cu mâna
zeii de râncedă carne.

Trăim într-o lume de minuni banale
în care binele este privit cu răutate și dispreț
și te întrebi de ce n-adorm?

O să ajungem să-l clonăm pe Iisus,
îl vom ucide a doua oară,
cu nepăsare, cu ignoranță,
cu sânge rece,
îl vom îngropa de viu,
astfel n-o să ne mai orbească
lumina de Paște.

Vom inventa chiar și mașina timpului
și vom fugi în viitorul extatic,
acolo unde clepsidrele
sunt goale.

Îmi vine să m-arunc cu brațele deschise
în somnul adânc,
dar mâncătorii de visuri sunt pretutindeni
și prefer să scriu și iar să scriu...

Babilon

tragedia veritabilă a omului contemporan
este discreditarea tragicului prin indiferență
veritabilă de asemenea
este combinația dintre nevoie și insuficiență
soluția mereu omnipotentă
este virulența
în ecuația determinismului
valența
creează nonvalori
căutătorii de comori
descoperă incompetența

certitudinea infailibilă a sufletelor noastre ruginite
este colecția de vise necitite
preludiul este salvarea unei lumi inerte
doar morțile sunt certe
și grăbite

incoerent
omul se zbate în angoasa cuaternară
evoluția pe scara degradării este inherentă
relativitatea ne înconjoară
doar decăderea-i soluția stringentă

ne contemplăm perfectiunea
în oglinzi opace
în cursa vieții
gloata se complac

ne cățărăm pe vârfuri de iluzii
păsim pe trepte de noroi
ne pierdem vietile-n confuzii
noi am uitat
cum să murim eroi

și au rămas doar frunze
și strigoi

Vânzătorii de iluzii

trăim într-o lume plină de adevăruri chinuitoare
în care singura-alinare este o fiolă de morfină
iubita mea seringă înteapă înc-o dată-n venă
mi-au ajuns bătăile inimii
un stereotip de pickhammere

lacrimile sufletului învelite într-un ambalaj de cuvinte
îți sărută tălpile poate vei prinde aripi
trezește-te copile vin mamele călătoare
purtând în ciocul lor un nou născut
micul Mesia adus de Sfânta Barză

plouă cu soare toate speranțele vor înmuguri
îmi plac culorile curcubeului și ochii tăi verzi
până când vine toamna și cade prima brumă
pe straturi de-amintiri privirile mă-ngheată

să nu crezi niciodată în Moș Crăciun
un tip lunatic ca și îndrăgostitul ce-a visat
în nopti cu lună plină la lunile de miere
stau și mă întreb
de ce mi-au dat din biberon lapte praf
vacile astea ce și-au dorit să fie libere de turmă
oare câți oameni sunt sufocați zilnic
de un prezervativ?

îmi plac filmele
sunt atât de reale
iar au scris în ziar o minciună
tirajele cresc
îmi plac povestirile de dragoste
și totul despre sex
personajele nu se plăcătesc niciodată
te țin cu sufletul la gură
ca-ntâiul deget din care ne-am hrănit
singura realitate din universul acesta circumscris

Déjà vu

Fiecare zi este o clonă nereușită a celei de ieri,
Străbat dimineți urduroase lepădând amintiri carnivore,
cu un burete de sărmă șterg masochiste plăceri,
suflet stingher fredonează *amore mio, amore*.

Pe marginea străzii coșciuge-mi zâmbesc à *louer*,
o viață avem și o pierdere între patru pereți,
ce îmi rămâne este *au revoir, je dois te saluer*,
mortule, ferice de tine, acolo nu mai regreti.

Clipa-i perversă, *I feel you, I want you, I need you*,
prezent dezmatăt otrăvindu-mi săngele dulce,
mâine-mi vei spune: *I love you... me too, baby blue*,
te-aș trage în țeapă, pe frunte și-aș pune o cruce.

Viitorul, fabrică de materiale reconditionate,
îmi dăruiește o nouă șansă, un kilogram de să mai sper
dar sentimentele mi-s toate reciclate, îndesate
într-o conservă exprimată, plină de mister.

Sunt trubadur în subterane pline de gunoaie,
cadavre aburinde mă strigă din canaluri,
îmi număr secundele în picături de ploaie,
trăiesc în vis, tu rătăcești printre coșmaruri.

Şamanul timpului

La limita dintre deznădejde și disperare,
dintre strigăt și scâncet,
îmi fac culcuș în pântecul clepsidrei,
privind cum nisipul înalță
piramida tăcerii.

Pe marginile destinului lacom
îmi ţes pânză de rouă,
clipă eternă de dimineață
suspendată
între şoaptele inimii.

Sub aripile de ceară ale nostalgiei
îmi îngrămădesc amintirile,
le păstrez pentru ziua în care
sufletul îmi va cerși
ultimul zbor către stele.

Pe toate potecile gândului
îmi caut nețărmurita fericire,
viața mea e un vis
strivit de trecerea
timpului.

Artificial human being

*Yesterday we ate the flesh
Tomorrow we'll eat the chemicals
Today – shit
That will disintegrate our fate
Unaware of our mistake
We'll take for granted
The actions that we make
We are the children of doom
For our vision is a gloom
The future is narrow
That will be our sorrow
We are the lords of destruction
We live in the present state
Of the future's satisfaction
Our souls are in checkmate
Nous nous croyons les maîtres
L'égoïsme améliore la satisfaction
A être ou a paraître
Les deux, la même illusion*
Este timpul să încolțești în trupuri de piatră
Renașterea ta, Iisuse, în fiecare zi
Este timpul să ne adunăm cenușa din vatră
Să plămădim cu sânge, nemuritoare poezii
Este timpul inimii neîncăpătoare de-atâta frumos
Să se reverse în alte inimi neîncăpătoare
Este timpul sentimentului glorios
Este timpul lui DA, ajunge cu OARE
Este timpul ca negrul să prindă culoare
Este timpul ca albul să prindă contur
Este timpul pentru o nouă schimbare
Privește în tine, privește în jur
Este timpul renașterii tale ACUM

M-am născut pe Google²

² Editura Stef, Iași, 2007.

*m-am născut pe Google
toată lumea știe
și tot caut, tot caut locul
în care să mă spovedesc*

M-am născut pe Google

m-am născut pe Google
am deschis ochii și am privit printr-o fereastră
către cealaltă lume, căreia, probabil, trebuia să-i spun Mamă
am atins-o cu degetele mele pătrate
și mi-a fost teamă... din păcate
să nu o rănesc și să nu mă rănească
cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământească

degeaba ne ținem de mâini
nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent
știm amândoi că adevărata mană cerească
este un abonament

mai demult, am primit mesaj de la Dumnezeu
îmi spunea că va veni o zi în care
va exista o singură biserică universală
credința, da, credința va fi o stare de euforie
declanșată de nevoia oamenilor
de a privi dincolo de nihilism

m-am născut pe o pagină de istorie
care nu va fi niciodată scrisă, cu certitudine
va rămâne o întâmplare
transpusă în milioane de pixeli

am murit pe Google
înconjurat de miliarde de ferestre
deschise pur și simplu din greșeală
să nu mai spuneți niciodată
că Dumnezeu este orb

Download

Doamne,
am primit mesaj de la tine
în timp ce mă spovedeam pe hârtie
s-a înfiripat un link între cer și pământ
prin care mă hrăneam, prin care te downloadam
poezie

am învățat să iau totul de la început
primul cuvânt a fost amintire

nu trebuia să construiesc
un alt turn Babilon din metafore
pentru a-ți arăta cât de deștept sunt
am așteptat cuminte
ca picăturile de ploaie
să culeagă cuvintele din vânt
mi-am întins palma
pe linia vieții a apărut
o floodă, o iubire
care m-a făcut mai Om decât sfânt

prefer să rămân toiagul tău, Doamne
pe care să-ți sprijini sufletul
și să mă doară dragostea ta
decât să mă dărâme
cuvinte de dragul cuvintelor

pentru că-n lumea asta chioară
nu tot ce zboară se numește înger

Dicționarul suferinței

Coșmar

Pseudonimul unui carnaval nocturn

Junghi

Răcnet întemnițat de zeul taciturn

Moarte

Ultima filă citită dintr-o carte

Urmă

Mormântul pasului grăbit

Umbră

Tot ce-ți rămâne după ce-ai iubit

Uitare

Un loc în care treci subit

Lacrimă

Testamentul unui îndrăgostit

Vers

Cuvinte gravitând în propriul univers

Om

Cea mai mică particulă dintr-un atom

Eu

Încă mai cred în bunul Dumnezeu

Născut pentru a fi liber

născut pentru a fi liber
căutător de comori printre tainele acestei vieți
născut pentru a fi om
îndrăgostit de himerele acestei lumi
născut pentru a fi ...

într-un final nimic mai mult decât eternul val
spărgându-se de țărmul unei mări
sau prea grăbitul nor purtat de vânt ca un cuvânt
ucis pe buze DA
și eu și tu un legământ până când moartea ne va da de știre
născuți să fim mormânt lângă mormânt
să ne șoprim cuvinte de iubire

născut să respire sufletele celorlalți
să calc pe urmele ce-au bătătorit pământul
născut pentru a-mi spune singur la mulți ani și tot mai grei
vor fi și mai tirani de voi pleca privirea
născut să fiu o pasare plutind pe aripi de vise și mister
speranțele vor poposi
în cuibul orelor precise te-am așteptat atâta timp
să-mi spui m-am înșelat s-o luăm de la-nceput
naiv am fost când am crezut că timpul
trece și revine

Unde ești ?

ce sentiment obscur se-ascunde
printre secundele crucificate-n vid
fiecare deschidere de pleoape
este un sacrilegiu adus luminii
urletul evadează
din ghearele durerii surde
ecoul se zbate captiv
într-o înlănțuire de șoapte
și umbre
păsări nocturne
sfâșiiind miezul zilei
unde ești ?

calc apăsat
urme șirbind gura pământului
lipitoare ce mă suge de sânge
fiecare pas zidește
o lespede
sub care zac nefecunde
speranțe

cerul poleit
prometeice gânduri

Am bătut la poartă

am bătut la poartă mi-a răspuns o inimă
sunt flămând nedormit nu ai o cameră liberă
ca orice amărât plătesc în natură
pentru început primește gratuit
un sărut

am bătut la poartă și s-au deschis buzele
focul era aprins am mai aruncat niște lemne
brațele picioarele camera umedă
doream un cutremur
în grade Celsius

am bătut din poartă în poartă
strângând de pe ici de pe colo pușină iubire
o țin la pieptul meu am crucea cheie
când vine moartea să-mi ceară bani de chirie
îi spun arătându-i buzunarele goale

mai am de bătut la încă o poartă

Bate vântul, îți este frig și tușești

nu vei uita, mama ta întindea rufe pe sărmă
au rămas doar cârligele din întreaga familie
și-au luat cu toții hainele, au plecat
fără să lase nici măcar
un petec

bate vântul
grija adâncește o urmă

nu vei uita, tatăl tău croitor lua măsuri
îți spunea că unele haine sunt mai trainice decât omul
îți făcea și buzunare pentru turtă dulce
tu te-ntrebai

cu ce au greșit
cei care vor purta haine ?

te uită la oameni, se iubesc, ce frumos !
hainele neputincioase stau în cuier și privesc

nu vei uita, mama ta întindea rufe pe sărmă
te-nvăță să te speli de păcate
ai rămas singur
anii trec, cârligele se adună

bate vântul
îți este frig și tușești

Tu, Sfinte Laurențiu

Tu, Sfinte Laurențiu, nu ai aceleași vine
Ca ale mele brațe ce-au îndurat mânia,
N-ai cunoscut Carpații, câmpiiile Rovine
Sau Marea mea cea Neagră ce scaldă România.

Tu, Sfinte Laurențiu, nu ești un cheag de sânge
La margini de imperii și năvăliri barbare,
N-ai cunoscut durerea românului ce plângе,
Lovit de patru vânturi cuprinse de turbare.

Tu, Sfinte Laurențiu, nu vei afla vreodată
De sora ta bătrâna ce curge-n răsărituri,
Dar vei cunoaște dacul, cu fața sa brăzdată
Și ochii săi albaștri, lipsiți de licărituri.

Negru sacerdot

Pe când noaptea se-adâncește, când în beznă e mai frig
Și de lacrimi fac risipă, dintre șoapte mi te strig,
Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor,
Către tine-întind o mâna, din neant să te cobor.

Îmi cresc áripe de flutur, cap-de-mort cu ochii mari,
Te privesc și iar mă fură gândul pașilor hoinari,
Pe drumeagul de mătase, visul meu urzit de dor,
Înnod capete de viață, veșnic tristul călător.

Pe când noaptea se-adâncește, când în beznă tremur tot,
Așteptând nelegiuirea unui negru sacerdot,
Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor,
Întind mâna și-mi închipui că aș fi un vrăjitor...

Alabastru

nu mă compar cu anticii coloși
când mă cuprinde cerul sub axile;
cioplesc în alabastru un cuvânt,
trei sute au murit la Termopile.

nu mă răzbun pe zeii furioși
când mă cuprinde dorul de sibile;
cioplesc în alabastru un cuvânt,
trei sute au murit la Termopile.

nu mă încchin la regii nemiloși
chiar de rămân cu negru în pupile;
pelerinaj prin viața de apoi,
trei sute au murit la Termopile.

Degetele mele pianotează ușor la fereastră

Degetele mele pianotează ușor pe formele ei
Compun simfonia atingerilor
Amprente în opus major
Orice iubire începe
În cheia sol

Vântul bate la fereastră
Trezește-te!
Iubirea ta se află la trei ore de zbor
Într-un cuib te aşteaptă
Fii pasăre!

Degetele mele pianotează ușor la fereastră
Azi oare aerul este mai greu decât sufletul meu ?
Curaj! Îmi spune Soarele și-mi întinde o rază
Curaj! Îmi spun și eu și m-arunc zmeu

Ce vreme înșelătoare...
Plouă
Pământul moale
Sufletul greu
Degetele mele pianotează ușor timpul
Și iarba-ncolțește din creștetul meu

Pe retină își face cuib
Umbra unei păsări
De pradă

Azi pe fruntea mea
Pianotează Dumnezeu

Afară ninge rar

afară ninge rar, cu fulgi de moarte albă,
și lacrimi înghețate îmi sunt lucie salbă,
iar frigul ascuțit îmi zgârie retina,
afară ninge rar și neagră e lumina.

afară ninge rar, încărunțind pământul,
îmi este dor de tine și bate-n greamuri vântul,
la marginea de drum, doi oameni de zăpadă,
afară ninge rar, cu gesturi de bravadă.

afară ninge rar și tremură copacii,
și tremură și sfîntii, și tremură și dracii,
și tremură și morții când frigul îi încinge,
afară ninge rar și rar afară ninge.

Deschide ochii larg

Deschide ochii larg, corăbii se scufundă,
Din viața astă fadă mai trece o secundă,
Pe treptele mirării coboară o himeră,
Rămâne, în adâncuri, de-a pururi prizonieră.

Deschide ochii larg, e liniște pe mare,
Doar valuri rătăcite se zbat cu disperare,
Să nu le-nghită calmul umilei consternări,
Când ochii mei albaștri sunt ale tale zări.

Deschide ochii larg, privirea să-ți ajungă
La zări de veșnicie – nu este cale lungă –
Și roagă-te la cer să plouă cu memorii
Pe care să le-adune în versuri autorii.

Vechea boală

port în mine boala, boala mă iubește,
e mereu fidelă și nu lenevește,
la tot pasu-mi spune, printr-un idiom,
că sunt omu-n care a crescut un pom
și din el culege fructele durerii,
dar eu, ca un câine, când mă prind hingherii,
scheau către Lună, nevoind să mor;
stelele sunt oarbe, ceru-i un decor
care nu-mi oferă nicio alinare;
port în mine boala, ca pe-o amânare,
ca pe-o veste tristă dată de himere.
oare, de la boală, simt acum plăcere ?
oare, de la boală, pot acum să scriu ?
boala mă păzește de al meu sicriu ?
port în mine boala, boala nu mă iartă,
de mă simt iar bine, vine și mă ceartă,
mă atinge-n membre, mă lovește-n pântec,
un blestem mi-e boala sau e un descântec ?
boala e tristețe sau e fericire ?
duce la noroc sau nenorocire ?
nu știu cum se face, reînsuflețit
tot de vechea boală, m-am îndrăgostit...

Flori de cireș iernatic

îmi place când ninge
zăpada se-așterne
pe drumul cu flori de cireș
mai tii minte... ?
prin fața mea trece cuminte o doamnă
privirea ascunsă
doar pasul sculptat într-o urmă sau două
se-așterne zăpada, din ochii mei plouă
cu fulgi topiți de iubire
sărătă e marea
doar țărmul îngheăță
alunec privind la valul în viață
se-naltă furios
iubește și tace

îmi place când ninge
și omul se face în mâinile calde un bulgăr
învață să meargă împins de la spate
să crească... să crească
o stană de piatră rămâne
și chipul cioplit să zâmbească
stăpâne cu mâinile aspre
mai stoarce și apa din cruce, mi-e sete
mai lasă și vântul să-mi bată prin plete
o dată și pace

îmi place când ninge
zăpada se-așterne
pe drumul cu flori de cireș
mai tii minte... ?

De la o vreme port ochelari

de la o vreme port ochelari
pentru a fi mai aproape de tine

atâtea tentative nereușite de sinucidere
pe o foaie de hârtie

de-aș putea să-mi schimb viața iubind o radieră
de-aș putea să opresc timpul în lacrima unei batiste

merg desculț și umbra îmi gâdilă tălpile
îmi cresc flori în palme

merg cu haina descheiată
nu mai încap în mine de atâtă dragoste

scormonesc pământul cu un baston
poate-mi voi găsi linștea

de la o vreme port ochelari
și ochelarii mă poartă spre alte chipuri în oglindă

atâtea tentative nereușite de a trăi
într-o lume de vise coșmarul unei vieți

de-aș putea să-mi scurtez viața
iubind o nenorocită de boală

de-aș putea să-mi scuipe sângele
în ochii timpului

merg la întâmplare
pe aceeași linie dreaptă

cu picioarele împleticite
cu noduri la şireturi

cu palmele încrucișate
adorm în brațele singurătatii

Şarpele de aer

Doamne, sufletul meu, şarpe de aer
trăind în grotete plămânilor
mă ispiteşte să muşc din fructele cunoaşterii
corpul meu, livadă de mere
fiecare centimetru pătrat
dorinţe şi iar dorinţe
mâinile mele sunt sentinţe ale plăcerii
dar ştiu că undeva, cineva
acolo jos mă iubeşte
fratele meu
pământul

este la fel ca azimutul
locul în care se întâlnesc meridianele noastre –
păcatele şi lucrurile sfinte – suntem oameni
trăim după reguli şi murim fără
eliberaţi de tot ceea ce ne defineşte ca fiinţe
şarpele de aer călătoreşte dintr-un corp
într-altul, plămânii sunt case de toleranţă
camere zugrăvite cu sânge

Doamne, sufletul meu îşi schimbă cămaşa
de la o moarte la alta, scheletul rămâne
acelaşi vestigiu al unei vieţi mult prea scurte
totuşi ceilalţi care vor urma vor şti
că am acelaşi număr de oase
aceeaşi istorie a mortului
rămas singur pe lumea
cealaltă

Profetia omului-fluture

Dumnezeu mi-a agățat viața-n cruce
atât cât să pot duce în spate
lumea

dar crucea asta de piatră
mă trage-n adâncul
râului Styx

în timp ce din cer plouă cu bolovani
peste casa mea fără ferestre
acoperiș din flori

arde mocnit focul dorințelor
sufletul meu ieșe pe horn
rămâne scheletul
casei părăsite

Dumnezeu mi-a agățat viața-n cruce
atât cât să pot duce în spate
profetia omului-fluture

rămas în coconul viselor nesfârșite
un înger care se naște captiv
ca o lumină pe corridorul
umbrelor

Conspirația îngerilor

în jungla cuvintelor
mai întâi am învățat să fiu OM
dar ca orice naiv
visam să mă ia cerul sub aripa sa albastră
să fiu pasare sau nor
aşa încât am încercat să zbor
și m-am lovit cu fruntea
de lespezile negre

am trăit o viață într-un infern de beton
de cald îmi va ține o casă de lemn
în care vor îmbătrâni oasele

cât de moale este pământul
sub tălpile goale
iar acolo sus, departe
stelele sunt lacrimile sfintilor
condamnați la tăcere

viețile sunt mistere
tăinuite de conspirația îngerilor
curcubeul este brâul lui Dumnezeu
care strânge suflete
între lumină și întuneric

nu mi-am imaginat niciodată umbrele
îngeri păzitori
îndreptându-ne pașii
spre lumea în care ne-am născut morți
și-n care ne întoarcem căutători de fericire

nu mi-am imaginat niciodată Soarele
un călău cu lacrimi de crocodil
care-și ascute dinții pe retina îndrăgostitilor
la malul unei mări oarecare
plină de culoarea ochilor mei

Sunt clona umbrei mele

cât de departe-i palatul vieților anonime
Omul, metamorfoza fără de-nțeles
între două lumi sinonime

am învățat să mor mai frumos
dragostea persistă în tăcere
transmite reverberații
de durere

coșmarul tinereții
îmbătrânirea lentă
ceea ce nu mă ucide
mă face sclav al durerii

sunt clona umbrei mele
ne-mbrătișăm în jocuri de cuvinte simple
ne-ascundem în jocuri de lumini
și de imagini succesive

și cui i-ar păsa de umbra întemnițată de un soare hain
fără de tine razele sunt muguri de zăpadă ce-mi zgârie retina
față de pernă încă mai păstrează la colț un zâmbet
și acostează la țărmul viselor

nu există lege în ceea ce privește direcția timpului
nu există lege în ceea ce privește amorul
suntem născuți din aceeași țărână
praf aruncat în ochii existenței

lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori
te pierd printre ecouri rupte de cadență
diforme gânduri exorcizând
tăcerea

suntem suflete pierdute
ca florile-n oceane
de furtuni

Lăsați-mă să-mi termin poezia

sunt convins că pot ajunge dincolo
în lumea aceea pe care o ating doar cu vârful degetelor
și creionul meu magic
poezie, deschide-te și lasă-mă să intru
în tărâmul tău de vis
sufletul meu este cheia cuvintelor
suferința mea este calea
lăsați-mă să-mi termin poezia
să-mi aştern destinul aşa cum doresc
să rămână mărturie
pentru cei care mă citesc
pentru cei care vor să-mi fie prieteni
sau pentru cei care au uitat să iubească
un prilej să mă urască pe veci
lăsați-mă să-mi termin poezia
ea este casa în care mă voi odihni
mormântul la care-mi vor plânge copiii
rugăciunea către bunul Dumnezeu
ea îmi este fericirea
și exilul

Phantom limb

și chiar dacă mă întorceam
îmbrățișările mele nu te mai puteau cuprinde
erai atât de aproape și dureros de străină
îmi deschideam zadarnic buzele
ferestre prin care trebuia să pătrundă
aerul proaspăt al dimineții
sufletul tău

mă spânzuram cu firul de telefon
legătura noastră cea mai frecventă
în preajma mea te voi am
să fiu un amorezat naiv
să te mângâi cu șoapte

acum locuiesc într-o cameră
cu pardoseala mozaic de săruturi
încă-ți mai simt miroslul tălpilor și dogoarea
dansez aşa de nebun
ti-am dedicat o carte și ce folos
această eternitate de cuvinte

poza ta îmi aruncă o privire ciudată
ca o plasă în care-mi prind ochii pașnici
pielea îmi este acum un eșichier al durerii
amprentele fac rocade
oasele macină faină de oase
cerul gurii mele cerne cerneală direct
în stomacul meu înfometat
de fluturii tăi
gândurile mele celibatare
sunt distrase de râsetele convulsive
ale absenței

Pot să ?...

pot să respir ca peștele-n apă
sau ca un vierme să cresc în pământ?
sâangele curge-n vene degeaba,
sufletul meu e o pală de vânt.

pot să șterg cu buretele totul
sau să revindic iubirea ce-a fost?
timpul trece și trece degeaba,
eu îmi zidesc prin credință un rost.

pot să privesc din spate de pleoape
sau să adorm și cu ochii deschiși?
înima-și bate gura degeaba,
suntem cu toții tăcerii promiși.

Eutanasia îngerului meu

sunt plămădit
din carnei lui Eros și sângele lui Bachus
priviți-mi îngerul intrat în stare de ebrietate
fantomă alimentată de singurătate
în colivia oaselor este închisă o inimă
ce bate la poartă fără niciun răspuns
inima este și vie și moartă
pe jumătate îngeselată
de propriul ecou

te simt dincolo de imaginea
dar mă aflu într-un timp fără spațiu și într-un spațiu acronic
(î se mai spune gaură neagră și vreau să atrag
toată materia ta)
secundele dansează striptease în fața plăcerilor carnale
cerșesc infinitului începutul sfârșitului
vreau să fiu Om aşa cum simt eu Omul
să trăiesc printre culori
și nu printre cuvinte născute din euforia
de visuri și speranțe alb-negru

palmele asta ar fi trebuit să fie porți către alte vieți
degetele asta menghină
ar fi trebuit să fie aripi sau muguri
celulele mele sunt spori care vor parazita universul
ce mică-i lumea când te cuprinde
colapsul iubirii
prăbușirea tuturor zeilor
în caverna omului primitiv

cerul capotează
toate stelele rămân plate pe o stradă pe care-am fost celebri
sfinții au chipul cioplit în marmura albă și rece
eu mă încchin la niște rămășite din lut
seamănă cu niște figurine
cu sănii tăi aduc și cu buzele tale
(unde ești, coloana mea vertebrală este infinită
și plină de sevă)

îmi pot crește frunze pe fruntea Lunii
sau rădăcini în inima Pământului
pot fi vântul sau gândul
și-n lacrimă te pot scălda, să fii nemuritoare

amintește-ți ce am simțit, îngerul meu
cea mai frumoasă clipă de sinceritate
săgetându-mi sufletul dezvelit de iertare
un copil surghiunit într-o colivie de vise erotice
condamnat la dorință
mai exist?

Câte lacrimi...

Câte lacrimi se adună pe o pânză de păianjen

Câte stele căzătoare pe o boltă palatină

Câte nopți cu strungăreață

Câte vise inutile

Câte zile...

Câte lacrimi se preling pe un fir de păpădie

Câte zâmbete se-ascund într-un răsărit de soare

Câte curcubeie terne

Câte umbre infertile

Câte zile...

Câte lacrimi se adună într-o mare mult prea mică

Câte valuri se sugrumă pe nisipul prea fierbinde

Câte umbre-așteaptă pașii

Câte file după file

Câte zile...

Vrei să găsești poezia ?

versul cu rimă sau alb, ce mai contează, române ?
tot ce-i scris cu trăire, tot poezie rămâne ;
suflet, curaj, izbăvire, ultimul zbor către cer,
dor, regăsire, iubire și mai presus un mister.

vrei să găsești poezia ? strig-o tare pe nume,
bate neobosită într-o cămară anume,
dă cu pumnul în coaste și năvălește prin vine ;
nu întreba poezia unde-i șade mai bine.

las-o să-ți fie stăpână, tu ascultă-i doar glasul,
te va-nvăța cu răbdare cum să ții cu ea pasul ;
vrei să cunoști și cuvântul care te face poet ?
nu căuta-n manuale cel mai frumos epitet.

scrie pe pagina albă ceea ce simți și ce vrei,
spune-ți cu drag rugăciunea, chiar și în groapa cu lei,
lasă-ți iubirea să plece și nu privi cu necaz,
tot ce ai dat te va face mai fericit și cu haz.

versul cu rimă sau alb, ce mai contează, române ?
chiar și pe lumea cealaltă, tot poet vei rămâne,
scrie cu lacrimi și sânge și vei compune mereu
viața din simple cuvinte, cum le-a lăsat Dumnezeu.

Întinderi abisale

aștept să prindă formă...

iubirea mea informă conturul unei șoapte
pierdută-n miez de noapte nimicul are suflet
și brațe și picioare nimicul te golește
și golul se-adâncește nimicul nu cuvântă
el doar te înspăimântă prezența unei umbre
mă face mai lumină și ploaia la fereastră
căzută în surdină memoria privirii
ce zbânguie prin vise și limba unei ore
cu acele precise acesta e nimicul

aș scrie despre moarte dar totu-i mort în jur
nimic nu mă atrage și fără de contur
e gloria secundei se duce într-o lume
cu limba pământie și suflet de cărbune
și paserile nopții lucind în spuza lunii
ucisă de-ntuneric arzând cu dor mocnit
un soare adormit visând la răsărituri
în brațele furtunii și muguri de zăpadă
albind poteca firii în care tot îmi caut
nimicul nimicit de gândurile bune
doar spinii mi-au rămas, iubit-am trandafirii
obrajii tăi de fată pierdută dintr-odată

aș scrie despre viață dar nu mai am putere
să rup din mine versuri sunt putrezit de lacrimi
aș vrea să fie-un trăsnet iubirea luminoasă
și tunetul să-mi urle sub talpa efemeră
să-mi crească plete-albastre să ne topim în mare
o stea căzută-n ape și-un print ucis călare
visând la abisale întinderile negre
cu litere de-o șchioapă
și suflete pereche

Poemul porcului

bunicul omora porcul, plângeam
dar știam că porcul îmi va ține de foame
cu o seară înainte porcul își făcea cruce cu copita
un porc credincios
se ruga Dumnezeului său:
Doamne, iartă-mi păcatele
am mâncat ca un porc
m-am purtat ca un porc
am trăit murdar ca un porc
am făcut totul albie de porci
dacă se poate, Doamne
aș vrea ca pe lumea cealaltă
să fiu Om

Lupoaică

te aştepăt de-atâta vreme, inima o simt cum gême
şि mă-ndepărtez de tine, fără cânt, fără sobor;
amintire, preţ de-o clipă, doar de lacrimi fac risipă,
te-am iubit, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cuptor;
printre gânduri se-nfiripă – o-ntrebare, de-am să mor,
mă vei ţine iar în braţe, să mă-nveşti din nou să zbor?
am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am să cobor.

pretutindeni umbre mute – negrele necunoscute,
şи adorm ca-ntr-o poveste – de nescris, într-alt decor;
chipul tău, întreaga viaţă, mi-a fost unica povăşă,
chiar şi-n gânduri infidele, chiar şi-n gândul trecător,
da, am renunţat la stele – te-am ales în locul lor...
şи acum, o altă maică mă va învăştă să mor,
am să te visez lupoaică în ţinutul lupilor.

dar în vise, porţi-închise şi-o putere care-mi cere
să mă lepăd de durere, să rămân un privitor,
să te uit, să-mi curgă spume, să nu pot să-ţi spun pe nume,
să pândesc halucinante creaturi ce-n spaima lor
vor fugi întruna-întruna – fără glasuri, fără dor;
mă vor învăştă să urlu, voi ajunge prădător...
ca un lup fără pereche, în ţinutul lupilor.

Liniște claustrofobă

Îmi poti auzi dragostea? Este atât de periculoasă...
Ascultă sufletul cum vibrează
Ce zbucium furtună liniștea mea
Ce gânduri ascunde această iubire maladivă
Vreau să te strâng în brațe nedefinită de singurătate

Tu, fato, de ce nu mi-ai spus că ai forma vântului
Urăsc clepsidrele în care timpul se zbate
Din toate încheieturile roase
De umbre

Ce sentiment obscur
Migrează spre visurile cambrate
De suful greu al zidurilor reci
Ce liniște claustrofobă
Mă sugrumă

Mă îmbăt cu lacrimi amare
Plânsul meu în acest deșert de cuvinte
Oază de tristețe în care îți admiră chipul
Fără să-ți fie sete

Îmi poti simți dragostea? Este atât de periculoasă...
Privește palmele astea bătătorite
Drumuri de piatră filozofală între viață și moarte
Atinge-le dar lasă-mi degetele iubirea să-mi poarte
Să exploreze tărâmul virgin al șoaptelor nedeslușite
În noapte pe o pagină frigidă
Să violez intimitatea nopții cu o lumânare
Și să mă sting orgasmic

Eterna iubire

Când noaptea se lasă vârsând călimara
Şi Luna betivă se îneacă în baltă
Armate tăcute se scurg pe papirus
Din palma crestată de-a timpului daltă
Alunecă palid bătrână privirea
Lăsând deznădejdea să crească năvalnic
În strofe maligne preabunele gânduri
În prag de neştire topesc lumânarea
Un ultim poet ce flacără-şi stingă

Un tremur cuprinde întreaga suflare
Viteji şchiopătând se pierd în morminte
Şi trupul e hrana pământului – umbra
Umbrită de spaima ultimei zile
O urmă în urma ultimei urme
Un vis şi-o speranţă şi-un cânt – regăsire
Când noaptea se lasă vârsând călimara
Din palma crestată osândă a vremii
Se scurge nebună eterna iubire

Şi linisteau urlă mi-e goală cămara
Aici şi lumina e neagră şi rece
Perejii troşnesc şi oase sugrumă
Sub greaua durere umplută cu humă
Când noaptea se lasă vârsând călimara
O floare răsare vestind primăvara
Şi Tânăra doamnă cu drag mă petrece
Citindu-mi din carteau cuvintelor strune
Mai spune iubito – mai spune – mai spune

Îmi port îngerul pe umăr

am o presimtire – sumbră,
corful se va face umbră,
pasul va rămâne urmă,
Dumnezeu mă strânge-n turmă.

am o presimtire – vagă,
noaptea câinii își dezleagă,
rănilor nu le mai număr,
îmi port îngerul pe umăr.

am o neagră – presimtire,
ca o tristă despărțire,
vorba îmi devine șoaptă,
cobor treaptă după treaptă...

am o presimtire – una,
moartea îmi va strânge mâna,
să-mi arate lumea mare,
cu șireturi la picioare.

am o presimtire – alta,
mă vor prețui cu dalta
și-mi vor dezveli portretul:
astăzi s-a născut poetul!

Disconnect

și dacă pică serverul mai sunt poet?
și dacă pică brusc internetul în toată lumea
cine va mai auzi de mine?

mi-ar plăcea să se dea o lege
prin care să se interzică poezia în locurile publice
să te duci în locurile special amenajate
cu un creion și o foaie de hârtie
să scrii numai pentru tine
ca și când poezia ta
ar fi un inel de logodnă
sau o promisiune de iubire

mi-am rănit sufletul pe hârtie
într-o baltă de cuvinte
tu îi spui clișeu
deșeu sau pur și simplu vorbărie

în timp ce poezia este o trecere de pietoni
între viață și moarte

sau un mistreț fugărit de alice
într-o pădure virgină

ceea ce scriu nu-i o simplă îndeletnicire
ci o dedicație pentru Dumnezeu
care uneori îți pune palma
pe frunte, femeie

chiar dacă viața înseamnă un spital
în care oamenii te tratează
cu pastile de sictir
în timp ce moartea inventariază suflete

dacă ar pica internetul
aș merge cu picioarele goale prin țărână
să simt trupul rece al înaintașilor mei
sau m-aș tunde zero

să nu-și dea nimeni seama
cât de frumos ninge

aș renunța la această vorbărie
și tă-știi trage un șut
acolo unde te doare cel mai tare
să-ți arăt cât de mult te iubesc

m-am născut pe Google
toată lumea știe
și tot caut, tot caut locul
în care să mă spovedesc

Sentiment accesibil

m-am născut pe Google și voi muri în inima lumii
m-ați căutat peste tot și eram pretutindeni
în adâncul ființei mele
bineînțeles, drumul cel mai scurt este cel mai dureros
un pumnal însipit între coaste
răstignirea adevărului absolut
nu aștepta cuvinte care să-ți aline suferința
și să te poarte pe valuri
nu aștepta atingerea mea drept mântuire
târâie-ți pașii pe dealul Golgotei
de bună voie și nesilit de nimeni
lasă credința să te doboare și vei afla nemurirea
m-am născut pe Google și am învățat
să merg cu privirea prin casele oamenilor
trăim la distanță, ne iubim la distanță
și când ne apropiem uităm cine suntem
m-am născut pe Google pe înțelesul tuturor
aveți la îndemână un sentiment accesibil
nu-i dați cu piciorul, nu vă faceți că plouă
ochii mei sunt albaștri și se-nchid
din senin

Donator universal³

³ Editura Stef, Iași, 2007.

*eu cred, Iișuse
că tu ai grupa
zero infinit*

Christ îmbătrânit

te întrebi de ce te atrage bărbatul acela
cu părul albit și mâinile aspre
de unde are toate acele semne pe trup
vrei să-i fii camarad de arme și scut
pe drumul gropit spre necunoscut
vrei să-l atingi și să-i simți poleirea
vrei să-ți fie drept pildă
și să-ți vorbească cu duh
vrei să privești lumea din ochii săi
începutul și sfârșitul
apocalipsa fiecărei secunde
desferecarea celuilalt eu
vrei să-i amâni condamnarea
purtându-i toată durerea în pântecul greu
cu vârsta se-așază gloria pe față
însă cununa de spini este numai a lui

tu știi, femeie, prin mine bărbatul acela
își face marea lucrare
mă ține de mâna și mă poartă prin lume
îi arde de glume și-mi spune:
nu fi trist, în sufletul tău se-nalță un munte
în inima ta renaște un Christ
cu plete cărunte

Afară din suflet

„am ales viciile pentru a fi fericit”

iubiri la bucată
cu aromă de cireșe
și dantelă catifelată

îmi fumez săngele
cu degete fără filtru
mă droghez cu dragostea mea
bolnavă de cancer

plămânnii
spitalul iubirilor
înnebunite
după gratii de oase

inima
bâtrână toxicomană
cerând o țigară

lăsați ferestrele deschise
vreau să zbor
către paradisul celor
care cultivă iluzii

să trag un fum
să mă dau afară
din suflet

Donator universal

pe tine, Iisuse
nu te-am întrebat niciodată
ce grupă sanguină ai?
tu cel care ne îmbeți
pe toti, iar noi
te mai lungim cu apă
în loc să te cinstim cu rugăciuni
și dreptate
și te mai întreb și pe tine
înger păzitor și tălmaci
ce limbă vorbesc oamenii
după ce trec de cârmaci?
până la cer sunt doar sfintii
cu limbi ascuțite
și mulți credincioși
numărându-și
arginții
eu cred, Iisuse
că tu ai grupa
zero infinit

Supraviețuim jocului

timpului...
nu-i tremură niciodată mâinile
își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre
ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa
numai mie îmi tremură mâinile
când încerc să mă rad
îmi zic mereu, astăzi trebuie să fiu mai frumos
poate mă întâlnesc cu sublimul
mă îmbrac cu același costum de haine
pe care îl port de-o viață, cuvântul meu
merg pe stradă râzând
poate că mă voi pierde în această forfotă
și timpul mă va scăpa din privire
însă oamenii se întorc la casele lor
rămân singur în fața destinului
mâinile-mi tremură iubire
supraviețuiesc jocului în care lumea se-ascunde
după fiecare apus, mâinile-mi tremură
închinăciune către tine
cel care m-a învățat să trăiesc după regula
că totul se reduce la unul și același costum de haine
în care nasc, în care trăiesc, în care mor

Dorm într-o livadă de meri

poate că voi muri într-un vis
în care durerea nu doare
în care singurul coșmar
este viața

îmi vor rămâne
doar cele mai grele cuvinte
ca pietrele
pe fundul râului

dorm
într-o livadă
și sunt pământul
visându-se iarba
iarba visându-se floare
floarea visându-se măr

trăiesc în lacrima unui univers
aflat în lacrima unui univers și mai mare
dorm până când mi se termină visele

poate că voi muri
în floare

Sub talpa unui pantof

oameni și oameni
ne întâlnim pe stradă
fără să ne mai aducem aminte vreodată
și totuși te gândești că Dumnezeu este capabil
să ne asculte pe toți
să ne privească, să ne iubească
iar noi, cel mai bine, știm să uităm
mergem indiferenți
cu mâinile în buzunare
pe drumul nostru împrejmuit de ziduri înalte
din toată lumea astă atât de mare
am ales să ne privim în oglindă
să ni se usuze oasele într-o cutie de chibrituri
sângele s-a învechit îndeajuns în cupa inimii mele
am hotărât să mă opresc în mijlocul celor care vin și pleacă
am întins mâinile și am strigat:
veniți, treceți prin mine!
m-au călcat în picioare
așa am început să cutreier lumea
sub talpa unui pantof

Strigătul mut

strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viață
închinată pământului
strigătul unei păsări
cu aripa frântă
strigătul unui copac
iubit doar cărbune
strigătul unui soldat
pe câmpul de luptă
strigătul unui val
cu spume la gură
strigătul mut
cu arma la tâmplă
strigătul unui clopot
spânzurat de o funie
strigătul soarelui
nedorind să apună
strigătul inimii
într-o tăcere comună
strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viață
închinată pământului

Viceversa

mă zbat între marginile aceluiași vis
lăsat în izbeliștea timpului
și sper să afli valoarea vietii
cu mai multe necunoscute
mizând pe dreptatea unei iubiri
începute cu stângul

mă zbat între marginile aceluiași timp
lăsat în izbeliștea visului
și sper să afli valoarea unei necunoscute
cu mai multe vieți
mizând pe stângăcia unei iubiri
începute cu dreptul

oricât m-aș zbate
între marginile acestei lumi dintre lumi
între marginile acestui vis dintre vise
între marginile acestui timp dintre timpuri
nu voi afla niciodată calea care mijločește
drumul către inima ta

asta pentru că singurul adevăr care mi se permite
este stângăcia inimii și dreptatea crucii

Dintr-un singur gând

este atâta poezie în jurul meu
încât niciodată nu voi avea timp să o scriu
tot ce văd, tot ce ating
sunt cuvinte pline de viață
iar foaia de hârtie
este cimitirul alb
în care îmi îngrop deseori
amintirile
este atâta poezie în jurul meu
încât pixul se împotrivește să scrie
trebuie să moară ceva în mine
trebuie să pierd ceva la care
am ținut foarte mult
voi ucide întreaga lume
dintr-un singur gând
îmi va curge o singură lacrimă
este atâta moarte în jurul meu
și atât de multă viață
în această poezie!

Prizonier

uneori urăsc lumea
pentru că există fără mine
uneori mă urăsc
pentru că există fără lume
și între aceste stări diforme ale existenței
mă întreb cum este să iubești cu adevărat
lumea aceea care există fără lume
și eul acela care există fără eu
ceea ce scriu este o poezie
ruptă din realitatea fantomatică
împrejmuită cu garduri înalte de sârmă ghimpată
zornăie din lanțuri neliniștea durerii
ființa mea aflată în pragul nebuniei
visând la ultimul zbor către lumea
de dincolo de lume

Margine de vis

pasiunea mea
colecție de apusuri pentru viitor
filozofie cu embrioni pe bandă rulantă
masterat în iubire halucinantă

evoluez înspre eternul vid
Dumnezeu are privirea în ceață
cobor cu liftingul pe rid
și mi-e atât de grecă

mi-am lins rănilor mi-am închis porii
celule vii și bolnave
se bat precum
gladiatorii

mă culc pe-o margine de vis
alint partea perversă a clipei
o caut intrigat de concis
pun perna pe masca ispitei

mi-am încuiat moartea în mine
și-am aruncat cheia departe
în adâncul râului Styx

Secundar

cu ochii deschiși mă visez într-o lume
în care fiecare om este o rotită
din pântecul marelui timp
în care fiecare cuvânt
este măsurat cu precizie
de bătăile inimii mele

cu ochii închiși mă trezesc într-o lume
în care fiecare om este un suflu
din pântecul marelui vid
în care fiecare iubire
este măsurată cu precizie
de linștea absenței

Femeia universală

vine o vreme când toate iubirile mor
rămâi o insulă pustie

într-o mare de oameni

vine o vreme când toți oamenii mor
rămâi o insulă pustie

într-o mare moartă

vine o vreme când te-ntrebi care și-e rolul
în acest calvar infinit al pustiului
te-ntrebi de ce atingerea noastră se preface
în moarte

de ce de ce de ce de ce de ce
femeia nu-și închide copiii în pântec
să creștem miliarde de oameni
într-o singură femeie
UNIVERSALĂ

de ce trebuie să se reverse apa facerii
peste pământul avid de sânge
de ce moartea asta stearpă
nu naște morți deja primeniți de soartă

să-i alăpteze cu întuneric
să ne lase să ne scăldăm în lumină
până ne vom curăța
de toate păcatele
Evei

Genus irritabile vatum

prima mea naștere a fost cu voia mea
urlam acestei lumi care urma să mă învețe să sufăr
că limba mea are două tăișuri
și-am dat de știre dușmancei mele de moarte
și primul meu urlet a fost cel mai cumplit
cât toată tăcerea pe care urma să o urlu
la a doua mea naștere
când urletul meu amuțit de atâta urlet
m-a învățat să urlu în mine
din toate celulele mele să izbucnească
un urlet tăcut
m-am născut poet fără voia mea
se întrebau toți de unde știu atâtea lucruri
de unde le scot de parcă aş fi un inventator
un prestidigitator, o fabrică de idei, de concepte
eram posedat de urletul meu tăcut
ca o tăcere urlândă, ca liniștea pietrei în jar
aveam atâta căldură latentă, atâta iubire
care mă rodea ca un cancer
mi s-a reproșat că gândesc prea mult
că sunt prea plin de mine, că mă cred genial
eu exist prin toate formele subzidirii mele
n-am nevoie de ceilalți
pentru a înălța alte temple în mine
n-am nevoie de alți zei care să mă-nvețe
să respir același aer, să vorbesc aceeași limbă
cu două tăișuri, poate că tot ce doresc este să găsesc
femeia aceea sălbatic de frumoasă
posedată de un urlet tăcut

Ultimul zbor

voi lăsa lacrimile să curgă
și nu va fi un secret
doar un plâns tăcut
ca înfrigurarea unei păsări bolnave
părasită de stol
privind la ultima frunză
ca la o ultimă fărâmă de cuib

tu te duci departe, într-o lume
nevăzută de scrib
să-ți desfaci aripile întunecate
și ciocul diamantin
să culeagă stele

voi lăsa lacrimile să topească
ce a mai rămas din corpul meu
o particulă de infinit
suspendată între două voci
iubirea și raținea iubirii

dragostea mi-a crescut în călcăi
o aripă ce mă săgetează
la fiecare pas

întotdeauna am crezut că speranța
este o pasare care nu uită
să se întoarcă acasă

Ultima poezie

vrei să știi cine eşti ?

încearcă să renunți la lucrurile care te amăgesc
singur cu tine însuți, drumet în calea gândurilor negre
păsări oarbe izbindu-se de zidul pe care l-ai pus

între cunoaștere și frică

vrei să știi cine eşti ?

încearcă să numeri până la zece
anii care ţi-au mai rămas de trăit
sau lunile... sau zilele
încearcă să afli cu puterile tale
în câte inimi se ascunde iubirea

numai atunci cuvintele

unui rătăcitor pot fi

ultima sa poezie

Omul din cutia neagră⁴

⁴ Editura FIDES, Iași, 2008.

*închizi ochii și cauți
omul din cutia
neagră*

Omul din cutia neagră

oriunde încerci să fugi
moartea te aşteaptă
deja acolo

nu laşi timpul
să treacă repede ca un birjar
dând bice inimii

oricum vei fi nimic
şि nimic mai mult
ca nimicul

eşti sclavul aceleiaşi cărŃi
şи umbra unui munte de om
înălŃat la ceruri

priveşti în oglindă
încă nu eşti îndeajuns de singur
numai singurătatea
îŃi poate aduce profund
împlinirea

închizi ochii şi cauŃi
omul din cutia
neagră

De retour

fiecare plecare lasă în urmă o întoarcere
fie și numai cu privirea
fie și numai cu gândul
însă niciodată nu poți trece pragul
pentru că timpul încide ușile
iar fericirea este gaura cheii
prin care tragi cu ochiul
la ceea ce numai visul poate atinge
iar cu ochiul minții...
nu poți privi niciodată
în universul interior al unei femei
acolo unde iubirea
se joacă mereu de-a v-ați ascunselea

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului
exact atunci când speră să prinzi pasărea-n zbor
alteori îți înginge ghearele-n ochi
și-ți ciopârtește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Eşichier

vă spun cuvintele sunt ca și piesele pe eşichierul poetic
asta pentru că sunt un bun jucător în această
infinitate de combinații și posibilități
să le spunem complicații
datorate sentimentelor
cu un singur final
fie fatal, victorios
sau o remiză eternă
cu viața

să luăm pionii, aceste cuvinte mici
sacrificate de oamenii mari
la fiece pas
pentru o poziție avantajoasă în societate
uneori pentru a face jocul celorlalți
pentru atacuri în linia întâi
captivi sau răniți lăsați pe câmpul de luptă
nu trece nimeni peste cuvântul unui om înțelept
decât *en passant*, spunând o înjurătură
uneori cuvintele mici se transformă
în adeverate piese de teatru
a fi sau a nu fi pion

să luăm caii, aceste cuvinte nărăvașe
ce s-ar face un rege fără calul său
pe care ar da un regat
galopând în urmărire dușmanului
fugind în apărare, departe de liniile inamice ?
poți să spui deseori cai verzi pe perete
sau să faci din tânăr armăsar
când te cunoaște lumea ca pe un cal breaz
călare pe situație nu vei mai fi
nici la paștele cailor...

să luăm nebunii, aceste cuvinte pe diagonală
când îți-e lumea mai dragă, vine un nebun
și te lovește sub coaste
unii doar fac pe nebunii, sunt maniaci

care controlează totul de la distanță
ei văd viața ca pe o încrucișare de săbii
umblând de nebuni după o regină
câte cuvinte spuse aiurea, câte poeme
câte scrisori, câte cărti nutrind o dragoste
nebună, nebună, nebună...

să luăm turele, aceste cuvinte înalte
aceste faruri ce ne bat drept în față, luminându-ne calea
aceste fortărețe ale unei cetăți
sau turnuri de asediu aflate în cucerirea altor cetăți
ce s-ar face un rege fără turnurile sale de fildeș
fără salvatoarea rocadă

să luăm reginele, aceste muze
infidele ascunse-n gambitul unor amanți
își arată adevăratele maniere doar când sunt avide
de sânge regal
cuvintele lor merg în toate direcțiile
cuceresc orice suflet, orice redută
ca să te domine cu plăcere în pat
sau, răzbunător, să te trateze
cu mat

să luăm regii, acești maeștri ai cuvintelor
și eu sunt un rege, un poet, ba sunt alb, ba sunt negru
și toate versurile sunt ale mele sau ale celuilalt eu
mă lupt cu îngerul bun sau cu îngerul rău
care și ei joacă săh în timp ce lumea
moare fără să spună mai nimic

Întreabă-l pe Nichita de ce a murit

Îți zic, un pahar face cât mai multe guri de femeie
întreabă-l pe Nichita de ce a murit
întreabă-mă pe mine de ce beau
ha!
întreabă-l pe Ovidius ce înseamnă exil
întreabă-l pe Dumnezeu ce înseamnă
TANDREȚE
dar mai bine...
întreabă-l pe Nietzsche
de ce Dumnezeu a murit
întreabă-ți singurătatea
de ce este atât de perversă
pe femeie nu ai ce s-o întrebi
dai paharele pe gât
și cauți un final
doar nu vrei să mori?
mă întreabă Nichita

Marea albă

atâtea gânduri și stai neputincios în mijlocul mării albe
căutând un țărm în care să-ți ancorezi cuvântul
degeaba-ți ascuți mintea sau vârful catargului
dacă sufletul tău nu face valuri
vezi, tu, călătoria asta
nu este un joc de cine minte pe cine
nu poti găsi ritmul dacă inima ta
nu trage ca sclava la rame
departe sunt idealurile întunecate
rătăcești atâta pentru un colț
liniștit de pământ

Nu sunt singur

nu sunt singur, am o umbră fugăriindu-mi zilnic pasul,
am și-un tunet rupt din ceruri când îmi obosește glasul,
am și Soarele și Luna, am și bolta înstelată,
am și-o poză cu o fată cu rochiță dantelată.

nu sunt singur, am oglinda încruntată riduri-riduri,
am speranțe-n depărtare, am și ziduri după ziduri,
am și-o muză ce mă doare printre vise fără număr,
am și stropii grei de ploaie picurându-mă pe umăr.

nu sunt singur, am credința și mă rog la sfânta cruce,
am și vise colorate, am și lacrime caduce,
am și-o inimă ce bate, bate-ntruna ca o toacă,
am și-un înger și un demon îndemnându-mă la joacă.

nu sunt singur, am un suflet rătăcit printre cuvinte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă morții din morminte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă valul când se sparge,
nu sunt singur într-o mare scufundare de catarge.

Să nu fiu

prima vorbă spusă la venire
sunt c-un pas în groapă
nemurire

Dumnezeu își râde-n barbă
dracii șerpuiesc
prin iarba

rânilor nu le mai număr
îmi port îngerul
pe umăr

rugăciuni prăpăstioase
cancerul roade
la oase

ca un câine vagabond
moartea face înc-un
rond

ultima nedumerire
să nu fiu nu-mi stă
în fire

și în noptile senine
eu răstălmăcesc
destine

Mă predau ceruluii

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau ceruluii

acolo sus
o pasare se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

Pe drumul de țară

viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară

la biserică bat clopoțele
cineva se roagă
cineva se pregătește
să moară

unii își scot pălăriile
și zâmbesc ciudat
alții se opresc din fumat

din când în când latră câinii
copiii îi alungă cu pietre
femeile plâng și-mbătrânesc
pe vetre

viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară

Trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la țăranul ce-și ia coasa
și taie capetele plecate
ale spicelor de grâu
fără să-i pese că și oamenii
au capetele plecate în fața morții

moartea cuiva este foamea altcuiva

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și simt cum este să-ți chiorăie mațele
de dragostea celuilalt
ce trece ca un bolovan de cocă
prin stomac

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la sănii iubitei
ca două pâini rumene
înmuiate în lapte

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
tot ce-a mai rămas din pâinea mea
cea de toate zilele

Moartea n-are flec la tocuri

de trăit, trăim prin vise
sau prin jocuri de culise;
viața este-un schimb de focuri,
moartea n-are flec la tocuri.

gândul morții ne apasă
și ne smulge o grimasă;
suntem predispuși la șocuri:
moartea n-are flec la tocuri.

am rămas fără cuvinte...
mortii strigă din morminte:
hai să facem schimb de locuri!
moartea n-are flec la tocuri.

Revoluția săngelui

camarazii mei viermii :
unicii perpetuum-mobile (George Filip)

sânglele tipă ca din gură de șarpe
viermii călătoresc pe drumul mătăsii
zilele trec nepăsătoare, mioape
omul își ține cuțitul la brâu
ca pe-un frate

ce palide priviri se-agăță
de catapeteasma trupului
ce ignoranță ne bântuie sufletele
suntem buni doar ca răspunsuri
la întrebări fără sens !

oh, dragoste înlănțuită pe muntele Erebus !
ce palide priviri se-agăță
de catapeteasma trupului
câte noduri gordiene mai sunt
pe firul vieții
câți poeti mai dorm cu sabia-n teacă
și câte inimi mai bat în surdină
îmbătându-se cu propriul sânge ?

O pată de culoare

poetul e în vervă și verva e poetul,
ce oare îi rezervă din ceruri alfabetul ?
deschide cartea groasă cu foile virgine
și scrie epopeea tiparelor aldine.
ce titlu să îi pună tristeții fără nume ?
pe care dintre muze, în vers, să o sugrume ?
poetul e în vână și vâna e poetul,
și sângele ne spune : acesta e profetul.
durerii nu-i va pune cea mai frumoasă mască
și foamea ancestrală n-o va hrăni cu pască,
și lacrimi el va curge, ca să sfîntească glia,
din negurile vremii îl strigă România.
fiți gata, e momentul, să vină sfânta moarte,
din tainițele nopții se-aude, de departe,
un scâncet de copil și-un urlet decibelic,
și inima oftează în spațiul interbelic,
și Luna își arată cadavrul pe fereastră,
o palidă făptură ce intră-n casa noastră.
poetul e pe moarte și moartea e poetul,
și veșnic, peste toate, își pune epitetul.
a fi sau a nu fi ?, aceasta-i întrebarea,
răspunsul îl aflăm odată cu turbarea.
copertile se-nchid, poetul se rezeamă
de ultima secundă și nu mai are teamă,
deschide ochii larg, cât viața să încapă
în spatele retinei – se adâncește-o groapă
și trupul se agață de ultima suflare,
și tot ce i-a plăcut – acuma i se pare...
și tot ce i se pare – îi place și mai mult.
nu-i nicio îndoială în spațiul cel ocult.
o flacără se-aprindă și-un muc de lumânare
ne spune cald adio – cu ceară și cu fum,
și sângele rămâne o pată de culoare –
e urma unui scrib ce a plecat la drum.

Drumul oaselor, drumul nepoetilor

mă întreb, ca de obicei, mă întreb
de care parte a morții aş vrea să trăiesc
în care viață aş vrea să mă nasc
la vie après la vie ou la vie après la mort
în care laborator de vise
aş putea înjunghia
neputința?

nu ne merităm nici propria soartă
nu ne merităm nici propria umbră
nu ne merităm nici liniștea absenței
iubirile noastre nu sunt decât niște oaze
de singurătate-n vacarmul durerii

cum putem lupta împotriva zeilor
când în fiecare palmă se ridică un templu
al rugăciunii eterne?

cum putem trăi în oglinda
luminilor stinse?

în fiecare dimineață, la colț de stradă
se deschide un magazin cu dorințe
iubiri de închiriat
copii de adoptat

cineva anunță ora închiderii
în care laborator de vise
aş putea înjunghia
neputința?

Poemul suferinței

o zi ca oricare alta
în care oglinda spartă îți șirbește identitatea
și tâmpalele miros a iasomie

o zi în care timpul
nu are timp să-și numere pașii
în care păsările își ascund veșnicia sub aripi
și cenușa și se aşază
la rădăcinile unui foc fără fum

o zi în care de pe mâinile morții
alunecă toate inelele
cu măști de argint

o zi în care crucile devin
semne de întrebare
la fel ca acel cocoșat
pe care doar uitarea îl mai ține în viață

o zi în care nimic nu contează
același poem cu versuri de amăgit lâncezeala
aceleași sfaturi platonice
aceleași războaie cu soldați de plumb
aceleași lacrimi izvorâte din ceară

o zi în care te-ntrebi
și dacă păcatul nu e păcat?
și dacă alegi și calea cea mai usoară?
și dacă te legi cu lanțuri de falsul destin
și scrii poemul suferinței fără margini?

Tăcere dată cu vocea la maxim

*se dedică prietenului meu Sarge,
veteran de război în Vietnam*

fotografile zâmbesc
într-o zi, una din ele
va ajunge pe cruce

e ca un fel de competiție
între cele mai frumoase momente

cum vrei să te țină minte lumea
ca pe un om vesel
ca pe un om trist plângând adesea
ca pe un poet spânzurat de cuvinte înalte
cu ochii pierduți printre stele
îmbibate-n alcool?

privește, lumânările se aprind
în cimitire se proiectează filmele mute
și cine să aplaude, și cine să aplaude
și cine să deranjeze această tăcere sublimă
și cine va ecraniza învierea
a câțiva înviere, Doamne
de la care prietenii noștri lipsesc

a câțiva tăcere dată cu vocea la maxim
a câțiva trecere în revistă

al câtelea război în care frații se pulverizează
acoperind o grenadă

al câtelea zid pe care numele eroilor
stau unele peste altele
așteptând să fie măcar citite
de ochii sătui de plăceri
plătite cu prețul vietii celorlalți

Pântecul matern

Amăgești cumplita viață
Cu un vis de nemurire.
După noapte, dimineață...
După moarte, fericire?

Mergi încet spre cimitirul
Vietilor de-odinioară
Și te-ntâmpină sictirul
Unui cronicănit de cioară.

Tot ce-n jurul tău va naște,
Nu va înceta să moară,
Învierile de Paște
Îți fac viața mai ușoară.

Ți se interzice visul
Și te-ndreptă către infern,
Fericirea, paradisul,
Sunt în pântecul matern.

Ora nouă dimineată

când întrebările au cele mai tăinuite răspunsuri
când rătăcești atâtă în căutarea fericirii
când te întorci obosit de la muncă și tot ce știi
este c-a mai trecut o zi din viața ta
atunci îl întâlnești pe Mario
portarul
și-ți spune că fericirea pentru el
este ora nouă dimineată
ora când își bea cafeaua
în acel moment înțelegi
cât de simplu era
îți vine să urli, să plângi
pentru timpul pierdut și-atâtea sacrificii
însă a doua zi, la ora nouă dimineată
prievăștei ceașca de cafea și te-ntrebi
cu zahăr sau fără ?
Mario plecase
fusese angajat pentru o singură zi
la porțile fericirii

Acest frumos blestem

De ce viața ta hârtiei albe se vinde mereu? (Daniel Corbu)

dar cât mă doare singurătatea asta
în criză de idei, într-un spațiu isticic
în care tot ce poți face este să dormi
și să visezi că ești Lazar refuzând învierea
ah, versul, acest frumos blestem înne bunind poetii
ah, muza, amazoană lăsându-și sânul
să crească o-cro-ti-tor peste obrazul meu
când mi se zbate ochiul a primejdie
ah, copiii pământului deschizându-și
gurile cu dinți de lapte amestecat cu sânge
ah, privirile de vin roșu ale singurătății sfidând absolutul
construind piramide din blocuri de ceață
ah, versul, acest frumos blestem înne bunind poetii
piscuri pe care zăpezile cuvintelor nu se topesc niciodată
ape răzvrătite de propria curgere
întorcându-se în propriul izvor
secătuit de dor
privește-mi linia vieții
Charon se plimbă pe marele canal al Veneției
lacrimi, fără lacrimi suntem doar niște bulgări
așteptând rostogolirea

suntem doar niște cifre așteptând pe cineva să ne-adune
pentru a fi mai multe guri înfometate
suntem doar niște fire de cânepă într-un război de Iesut

și mă repet și de ce mă repet repetând repetițiile
pentru niște metri pătrați de viață eternă
cu gura plină de țărână
dintre toți regii lumii
un singur rege a stăpânit cerul
și mă-ntreb: de ce tocmai mie mi-e dat
să fiu regele deșertăciunii?

Taxa pe zâmbet

într-o realitate care ne obligă
să fim duri și reci
doar filmele ne mai fac să plângem
ca o vrajă care ne întoarce la umanitate
în fiecare seară

după naufragiul din mijlocul societății
după amabilitatea forțată din timpul
orelor de muncă

ne bucurăm că renaștem pe Google
fericirea noastră este doar un cobai
pe care experimentăm clickuri

zilele cad ca niște piese de domino
poetii mor, manuscrisele
rămân necitite în sertare

zâmbesc amar
mi-e teamă să nu mi se perceapă
tocmai mie
taxa pe zâmbet

Festina lente

năucitoare clipe, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente,
calvarul cu cocoașă, copita de argint,
cu fiecare vorbă încerc să nu vă mint,
cu fiecare scrâșnet un gând se domolește,
în fiecare faptă o moarte mă păzește,
aceasta este viața, un vis: memento mori,
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii,
la margine de cale doi oameni se iubesc,
privindu-i cu tristețe și eu îmbătrânesc...
nu-mi place vinul astă cu gust de scortisoară,
nu-mi place nici izbânda pe calea cea ușoară,
aceasta este viața: de gustibus; nu-ți place?
trăiește altă viață sub altă carapace!
și crucea, ce e crucea, și ce poteci arată?
poteca spre vecie și cea spre niciodată?
și care dintre corpuri va arde-n crematoriu?
și lumea, care lume trăiește-n purgatoriu?
aceasta este viața, un veni, vidi, vici,
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii,
tu scrie, lasă joaca, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente!

Apocalipsa gândurilor

viața va face și cale întoarsă
un du-te vino peste hotarele timpului

sufletul nu are așezare statornică
trupul, un strigăt la fereastra
liniștitei absențe
o bătaie de inimă la poarta infinității
o siluetă diformă la marginea apelor tulburi

al cui blestem îl purtăm noi oamenii
această simbioză între viață și moarte
această ispăță între a ști și a nu ști
această lume în care dragostea
își ispășește pedeapsa

și cărui zeu să mă-nchin
dacă nu celui ce cade în fiecare zi
cu obrajii în palme
așteptând
apocalipsa gândurilor

33 bis⁵

⁵ Editura FIDES, Iași, 2008.

*Iisus este poet de tranzitie
de la pământ la cer
și de la cer la pământ*

Iisus, poet de tranziție

în biblioteca cerului
sunt doar bibliei
asta pentru că-n biblioteca cerului
nu există decât un singur poet
și acesta se numește Iisus
cuvintelor sale pilde le-au spus
dacă vreți să aflați sensul lor
să spuneti Tatăl nostru de trei ori în gând
și să renunțați la preocupările voastre murdare

Iisus este și clasic și simbolist și postmodernist
vulgar nu vrea nicidcum să fie
și nici poet conjuncturist
sau vânzător de suflet și țară

Iisus este poet de tranziție
de la pământ la cer
și de la cer la pământ

Atinselea

nimic nu ține o veșnicie, nici veșnicia însăși
omule, tu de ce te agăți de viață
ca un copil de fusta mamei ?
de ce nu vrei să mergi singur
spre îndepărțările lumii
spre marea întindere în care îngerii
au renunțat la aripi
și se joacă atinselea cu Dumnezeu ?

întreb și eu, nebăgând în seamă răspunsurile
care de care mai evidente
și las savanții să rumege toate cărțile
predecesorilor
ca niște cârtițe de birou

măi, omule, viața asta nu ține evidența foilor citite
nu ține evidența cuvintelor spuse
de pe azi pe mâine
nu ține contabilitatea
la absolut nimic

așa că, omule, de ce te agăți de viață
ca un copil de fusta mamei ?

Autoportret cu ochii închiși

odată cu oamenii mor și ideile mărețe
moare și gloria lumii
vanitatea rămâne o zdreanță
cu care orbii se șterg de lacrimi

ce fericit sunt când vine o poezie la mine
așa ca un înger ce-și caută aripile
printre cuvintele mele!

așa ca o doamnă tăcută și frumoasă
iubindu-mă departe de ochii lumii

așa ca între două vietă, ca între două
pete de sânge, ca între două șoapte
ca între două vise...

așa ca într-un autoportret
cu ochii închiși

Iisus reloaded

știu știu știu șochează
probabil te-ai aşezat comod în fotoliu
îți bei liniștit cafeaua și aştepți răstignirea poetică
în trei episoade

dar Iisus lipsește și-a uitat rolul
nu moare nimeni
nicio cascadorie
pudoare
scroll down
boring

câteodată pe lumea aceasta
fiecare lucru trebuie să renască
precum omul în piatră
și piatra în om într-o criză
terifiantă de fieră

o lume ce are nevoie imperioasă de horror
ca săngele de aer și aerul de sânge
o dragoste astmatică
o dragoste leucemică

respirăm prin camere web
deschidem porți virtuale
să ne ținem de cald
și tot mai vrem ca Iisus
să ne fie herald

mă întreb de ce am scris aceste rânduri
împotriva cui protestez
împotriva celor care își beau liniștit cafeaua
de parcă nu s-ar fi-ntâmplat nimic

Copii de rumeguș

să mă opresc să continui
să mă supun timpului nemilos
ce trece prin mine ca joagărul
prin-tr-un trunchi de copac
așchia nu sare departe de trunchi îmi spun
dragostea nu face copii de rumeguș
să mă opresc să continui
să mai privesc în urmă
nici nu mai știu de unde-am început să cresc
din ce pământ din ce lacrimi
degeaba mă opintesc să ridic piatra
ce-mi apasă pe suflet
piatra ce mă trage la fund
în propriul meu sânge

Durere ultimul strigăt

tremur când intru în pivnița memoriei mele
cineva taie o felie de tort
și-n gura mea se naște strigătul
unui confrate mort

și schimb fața de masă și privesc la scaunul gol
în aer plutește-un miroș de-nviere
și scriu o poemă și mă-ntreb
la ce-i bună atâtă durere

tremur când intru în pivnița memoriei mele
prin sânge se luptă cohorte de soldați
cineva se roagă să plouă cu îngeri
și îngerii se scurg din cer decapitați

singurătatea e lacomă
nu-mparte timpul cu toți
Dumnezeu este o jucărie stricată
să-l reinvențezi nu mai poți

Insomniac în lumea de apoi

nu mă sperie numele voastre
cât sunt încă-n viață nu am nevoie de voi
filozofii sterile, definiții, concepte
cu toții suntem capabili să-i punem
nimicului măști
și mă privesc în oglindă și-mi spun:
reinventează-te în ficele clipă
adăpostește-te de cuvintele celorlalți
lasă un dram de-nțelepciune
în ridul adânc

și numele meu va cădea ca o piatră la fund
trăgându-mi trupul într-o învolturare de lacrimi
și numele meu va străjui
la marginea dintre lumi, pe o cruce de piatră
și eu, ca un insomniac
mă voi ruga mereu la penitență
mă voi ruga să dorm
întru nețărmurita clipă de uitare
fără judecata ce va să vină
așa ca un necunoscut în valea regilor
acolo unde clepsidrele sunt goale
acolo unde istoria
nu are nici început
nici sfârșit

Yeah, sure

și totuși unii oameni mai cred în sfîrșenia lumii
în sărbătorile de Paști, în Moș Crăciun
dar prea puțini mai poartă
haine de duminică

și trece trenul copilăriei și nu se oprește
decât la vămile cerului
și trec avioane
pe cer rămâne doar o dâră de fum
și trec și orbii prin viață
ca niște cămile prin deșert

și totuși unii oameni mai cred că există iubire
chiar dacă se prostituează adesea de frica singurătății
chiar dacă slujesc unui zeu diform
cu telecomandă, chiar dacă nevoia primară
le trece prin față ca și pe banda rulantă

aleg ce li se pare mai ieftin și bun
o navetă de bere
două pungi cu tutun
și alte resturi din care
cei mai săraci își fac de mâncare
și alți saci din plastic în care
fiecare își ascunde
mizeria

și stau la coadă să cumpere jocuri și cărți
despre cum să te îmbogățești peste noapte
despre coduri secrete
despre vrăjitorii

și numai poezia rămâne
cea mai bună porție de fericire
pe stomacul gol

Inimă cu perucă

cuvintele sunt decorații obținute
în războaiele minții
și fiecare-și construiește-o legendă
în jurul propriului nume
și fiecare-și dă întâlnire cu moartea
cel puțin o dată în viață
rupând o legătură romantică de lungă durată
cu boala, tristețea, mizeria și alte amante perfecte
și ochii lui Dumnezeu care sunt peste tot
și ți-e imposibil să scapi de privirea lor insistentă
și cauți soluții inovatoare
să te ascunzi mai bine în tine
până și inima ta poartă perucă
până și pentru călătoria din vise
ai nevoie de ghid

Rătăcit prin subteranele mintii

îți voi zice în cât mai puține păsări posibil
cât de negru e cerul spre care privesc
îți voi zice cum îmi trece-amintirea prin față
ca o pisică neagră și scuip
și fac trei pași înapoi
îți voi zice cum se deposedează iubirea de arme
și cum veșnicia devine o afacere cu fântâni
în care se spală banii murdari
îți voi zice cum a intrat un fir de nisip
în ochii timpului și cum a lăcrimat pe ascuns
îți voi zice cum cei mai buni prieteni
vin în vizită cel mai puțin
îți voi zice cum prin subteranele mintii
Dumnezeu se balanseză pe un hamac plin de stele
îți voi zice cum locuim unii-ntr-alții
fără niciun motiv de a rămâne o secundă în plus
îți voi zice în cât mai puține păsări posibil
cât de negru e cerul spre care privesc
și cât de dor îmi era de zidul acela
la care morții nu mai sunt plânși

Casa de la marginea apei

dacă n-ar fi vântul și valurile
de-o frumusețe tragică
sau luciul pe care barca îl tulbură
doar cât să-l răsfețe
dacă n-ar fi stuful
la buzele căruia peștii bătrâni
așteaptă nada pescarului
dacă n-ar fi femeia
care-și ridică bluza încet
de cealaltă parte a lacrimii
lăsând privirii doar semnul din naștere
ca o hartă spre inima ei
dacă n-ar fi casa de la marginea apei
cu pereții proaspăt văruiti
în culoarea celor patru anotimpuri
de singurătate
dacă n-ar fi toate acestea
la ce-aș mai visa ?

Poezie bilingvă

este o zi când poezia aşteaptă
într-o stație de metrou, în autobuz
într-o mașină rămasă în pană, pe o bancă în parc
lângă fântâna publică, în vechiul port
în bazilica doamnei noastre
este o zi când poezia aşteaptă
să-mpartă o masă frugală cu un poet flămând
venit de undeva de departe
este o zi când poezia aşteaptă sub o umbrelă
privind spre culisele unei furtuni
spre nu știu ce lizieră a gândurilor
este o zi, este o noapte părăsită de vise
este eroarea zilei de ieri
este o despărțire fără cuvinte
cu străngeri de mâñă, cu mănuși elegante și fine
ca pielea unui animal mort
je suis parti, je suis parti, je suis parti
nu-mi opri acest val ce se-nalță
ca un tsunami și curge
prin venele mele
privește, citește și nu m-atinge
nu-mi da verdicte, nu-mi spune mie
ce-i rău și ce-i bine
eu sunt zeul cuvintelor mele
eu sunt crucea mormântului meu
eu sunt politica inimii mele
eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele
și și și
și aşa mai departe

este o zi când se construiește o casă
în arborele vieții mele
am mâinile reci
este o zi când statuia din marmură
vrea să evadeze din om
je suis parti, je suis parti, je suis parti
nu-mi ține umbra de vorbă
nu-ți sparge oglinda

nu arunca după mine cu cioburi
nu încerca să mă cumperi
cu treizeci de-arginti
eu sunt al nimănuia și al tuturor
și fără să mă vând
pentru nimic în lume
și și și
este o zi când poezia așteaptă să fie scrisă
pe altă limbă și mă-ntreabă
străinule, tu din ce țară vii ?

33 bis

și viața mea cealaltă
să o slăvesc – mă-nvață,
cu mască mortuară
cu față și postfață.

oriunde deschid cartea
e-o inimă ce bate,
cuvintele înoată
prin marea de păcate.

pe foia numărată,
identic și cu bis,
se săvârșește-o crimă
și cine-a fost ucis ?

ajuns după milenii
tot la aceeași treaptă,
îmi regăsesc Golgota
în vorba înteleaptă.

și vezi, tu, frate geamăn,
din pântecul de mamă,
tu ești de-a pururi Tânăr
și nu vom fi de-o seamă,

iar eu ce mi-s de după
scăpata răstignire,
îmi otrăvesc cuvântul
ca să îți dau de știre :

pe foia numărată
identic și cu bis,
va curge veșnic – Styxul
și-o să mă-nec în vis.

Întru marea împărătie a cuvântului

parcă aş avea două cordoane ombilicale
unul la fiere şi unul la cap
şi prin ele mă hrănesc cu toate durerile
cu toată otrava şi înjurăturile lumii
şi când voi ajunge la cer
şि se va rupe apa născătoarei mele de poezie, singurătatea
atunci voi fi cu adevărat fericit
ca un nou venit întru marea împărătie a cuvântului
ce-nvaşă să meargă de-a buşilea
până când va sta drept şi tăcut
ca o cruce răstignită pe om

Rastel cu lacăt la gură

și și se spune că viața-i o luptă
și-ți numeri zi de zi armele
același număr de oase aşezate frumos
în același rastel îmbrăcat în piele
și cu lacăt la gură
aceleași gânduri și aceleași cuvinte
într-un regulament al ordinii interioare
învățat pe dinafară
și vine clipa și vine clipa neașteptată
când trupul se vinde pe mai nimic necunoscutului
și sufletul tău rămâne atât de singur
atât de singur că nu mai știe
pe ce lume se află

Singurătate la extreme

la extretele singurătății
se aflau cele două jumătăți ale mele
și undeva, la mijloc
lamele buzelor tale
îmi decupau inima

atunci, jumătatea mea stângă
a strigat la jumătatea mea dreaptă
cu jumătate de gură
vino la loc
vom rămâne fără jumătate de inimă
și ochiul meu stâng
se uita la ochiul meu drept
și palma mea dreaptă
se-ntindea spre palma mea stângă
și jumătățile mele săreau într-un picior
la fel cum jucam șotronul în tinerețe
cu inima mea de piatră

Am rupt o foaie de hârtie...

dintr-un caiet
dintr-un oarecare caiet
am rupt o foaie de hârtie
după ce am lăsat-o plină de semne
am strâns-o în palme cu ură
și mi-am îndreptat privirea spre coș
și parcă...
și parcă ceva
ca un foșnet de frunze
ca strigătul unui copac trecut
prin nu știu câte fierăstraie și prese
și parcă ceva îmi spunea
să nu mă grăbesc
și-atunci... am desfăcut încet-încet
acel cocoloș de hârtie
și... înăuntru
iubita mea stătea
cu capu-ntre genunchi
și plângea

Actor de pantomimă

aş vrea să fiu un prunc furat de vise,
să aibă raiul porțile deschise,
aş vrea să-mi bată Dumnezeu la uşă,
aş vrea să ard şi să nu fiu cenuşă.

i-aş cere umbrei să rămân pe drumuri,
fără iubiri şi dâre de parfumuri,
i-aş cere şi femeii inocenţă,
i-aş cere şi pedeapsa şi clemenţă.

nu vreau să văd cum viaţa se destramă
şi să rămân un colţ din pentagramă,
nu vreau să fiu actor de pantomimă,
nu vreau să dau pe viaţă o centimă.

Întotdeauna oameni

întotdeauna căutăm ceea ce ne lipsește
și renunțăm la ceea ce ne lipsește mai mult
întotdeauna privim mai departe
și reușim să fim cu-atât mai departe
de noi însine
întotdeauna sperăm la ceva mai bun decât azi
și mâine vom fi căutători de comori în trecut
întotdeauna facem aceleași greșeli
și găsim întotdeauna o scuză:
a greși e omenește și totuși
întotdeauna ni se arată o cale spre adevăr
și cochetăm mereu cu minciuna
întotdeauna suntem românci
și până la urmă ne plăcăsim de atât romantism
și suntem pragmatici până la
înalta trădare
ne vindem sufletele și ne culcăm pe laurii
nimicniciei

întotdeauna fugim
de ceea ce ne poate atinge
de ceea ce ne poate face mai slabii
întotdeauna ne este frică de moarte
și frica ne taie elanul în mici respirații
întotdeauna muncim
peste programul lui Dumnezeu
întotdeauna spunem întotdeauna
și niciodată nu încercăm
să fim veșnici

Vacanța mare

aștept să mor ca un copil ce-așteaptă vacanța
să merg la furat de mere
de sărutări și de Eve
și printr-un lan de grâu
pân' la brâu
s-alerg după nori
cu zmeie prinse de sfori
luuuuungi
cât toate viețile de pe Pământ

Eroica

aici e liniște și nu adie
nici o pală de vânt
norii sunt prinși în cârlige
din când în când o pasăre trece
la fel de tăcut
ca și o lacrimă pe obrazul mortului
în spatele ei o dâră albă se destramă încet
sufletul vrea să mai tragă de timp

iarba-i uscată și totuși
e drumul spre casă
plantele mor, peștii mor, păsările mor
animalele mor și nimeni nu aude nimic
cineva i-a pus tăcerii cătușe
cineva se crede Dumnezeu
și ascultă Eroica

Tatăl meu, Dumnezeu

mi-l imaginam aşa pe Dumnezeu
ca pe-un bărbat robust
trecut de puțin peste șaizeci de ani
cu părul alb și mustață
spunând mereu bancuri despre fericire
mi-l imaginam aşa ca pe-un tată
care niciodată nu lua moartea în serios
și voia să iasă la pensie
să vadă lumea în lung și în lat
după ce-și răstignise o cruce
în fiecare braț
după ce-și purtase copiii în cârcă
asemenea unui gigant suportând
pe umerii săi cerul
și toată necuprinderea lui
după ce-și ținuse femeia în puf
și verigheta pe deget
mi-l imaginam aşa pe Dumnezeu ca pe-un bătrân
singur și frumos în singurătatea lui
privind undeva, spre niciunde
căutând acel cuvânt
de la care-ncepuse tot nimicul asta
cu pene de struțo-cămilă

Transplant de inimă

și chiar dacă trupul se-mbolnăvește
și simți fiecare celulă cum moare
inima ta încă mai bate
obsedată de timp
obsedată de iubiri trecătoare
obsedată de propriul ecou
inima ta bate de până și morții se scoală
bate precum femeia bate covoare
bate precum copilul bate mingea în zid
bate și tot se bate cu pumnii în piept
bate pentru o cauză pierdută
bate aşa de nebună
oare câte bătăi de inimă pot umple nimicul
tăcerea și tot universul ?
oare câte bătăi de inimă
au bătut la poarta ta
și tu n-ai răspuns
ai lăsat doar ușa crăpată
spre nu știu ce paradis
în care nu voi fi niciodată...

Nunta de argint

mă întâlnesc prin vise cu fostele iubite
și le întreb adesea : de ce m-ați părăsit ?
și îmi răspund mirate, cu genele lipite :
noi suntem tot aicea, tu însă ai murit...

ce viață este asta, ca vântul și morișca ?
de ce îi spunem viață, când nu știm ce e după ?
de ce iubirea noastră se joacă-ntruna rișca
și când suntem pe-aproape, pământul o astupă ?

mă întâlnesc prin vise cu fostele amante
și ele mă întreabă... și nu vreau să le mint;
de la atâtea gânduri și gesturi dezarmante,
voi celebra cu crucea – o nuntă de argint.

Picnic la marginea drumului

venim de departe
fiecare din direcții opuse
și facem picnic la marginea drumului
îți prezint credincioasa mea umbră
îmi prezintă nevăzuții tăi îngeri
îți scoți desaga cu prescură
îmi scot inima din piept
și o privesc în palmele tale
cum bate, cum bate

toate drumurile
duc la răstignirea pe cruce

plecăm mai departe
fiecare în direcții opuse
tu te ridici la cer
eu mă cobor în pământ
așteptând învierea

pe crucea mea se răstignește
prezentul

pe crucea ta se răstignește
iubirea

Bătrânul Matrioska

cel de-acum ești chiar tu
bătrânul Matrioska
în tine se află atâtea păpuși
cu chipul de ieri
și dacă-nchizi ochii
vei fi și Tânărul
și copilul care merge de-a bușilea
și fetusul
în care sufletul orfan
și-a găsit casă

Analfabetism literar

pamflet

activiștii anulează
arta aristocrației
arogând alambicarea
aproband atelierul

aduc alte argumente
aprioric alandala
adnotând aleatoriu
avangarda agonistă

bănuitele biserici
bașca boșii boierimii
boicotează baliverne
blocând bunele bravade

bosumflatele boeme
binemeritând brevete
beau batjocorind beleaua
belesc bine bidineaua

cabalinele cadâne
cerșesc calme comentarii
crapă capetele care
cârcotesc condamnatoriu

craii caselor celeste
călăresc cavalereste
colportează cumsecade
câtă cordialitate

damele de dimineată
dragele de domnișoare
denigrează derbedeii
dorind dragostea directă

deformate de defecte
definite de dantură
devorează desuete
descompusele deșeuri

este epoca eratei
epigonii enervează
editorii eludează
elegiile elitei

evidenț elucubrează
erezii echidstante
evocând enciclopedic
entropii emancipate

fotogenice frivole
forfotind frumos firește
fecundează ferm feude
fremătând fără fiole

fraierii filozofează
fufele fac falduri fine
fetele frezează funduri
faimă falselor feline

generații geniale
guralive grobiene
găsind gașca golăniei
gustă grav geriatria

generând gazos gazeluri
galeș gâdilând gâtlejul
germinează găuroaie
garantând gestant glutenul

hedoniste hămesite
hămăiesc handicapate
hemoragice himene
hidratează hăuri hrube

haida-haida haimanale
hodoroagele hapsâne
hohotite hahalere
hărăzesc hâde himere

impostori inegalabili
iau ideile ilustre
imitând impresioniștii
incitând informatorii

impregnează izul iambic
intonând istericale
invocând inteligență
ignorând incompetență

încuiatî îndrăgostiții
își încearcă-mperecherea
înaintea încălzirii
își înceheie-ndatorirea

întristați începătorii
îndobitoćiții îngeri
împotriva îndoielii
însteleză-nvingătorii

jeguri juxtapun jurnale
jertfind jalnic jurăminte
jalonează jecmăneala
jaluzele jack-uri jeep-uri

jicnind jună jidovească
jucând jocuri jubilează
jeuinind judecătorii
junimismul juisează

karatistele kibitzii
kaizeri kantiene kituri
kendo ketchup kilograme
kamasutra kilometri

kilociclupesecundă
kodak keyboard kamikaze
karma karaoke keta
kelvin khmerii kuweitul

lamentabile lascive
lapidând lacune liric
laudă limba la lume
labiale laitmotive

laborante laburiste
lecuiesc lapidatorii
lunetiștii lamentează
leul lustruiește lotrii

mult mai multă muierime
mamifere menstruale
murdăresc moșia mare
muzele mierlesc mioape

madmoazelele migrează
mafioții masacrează
muzicanții mai mixează
metastaza manelistă

numai nume neștiute
norocoși nenorociții
noi nu naștem nepotisme
născocim neologisme

noua noastră nerozie
nesfârșita nebunie
nimenea nu ne nășește
niciodată nostalgia

osândirea omenirii
oglinjoară-oglinjoară
ofensiva onaniei
operăm obscur ovulul

ocazional oferte
ombilicuri ofticoase
ocolim orânduirea
ordonanțe odioase

puchinoasele piațe
plagiază prozodia
primesc plusuri primitive
preamăring putin prostia

prefăcătorii pripite
produc primele partide
pe portalul poeziei
proslăvesc pediatria

rimele rămân rebuturi
reproduc rapid rutina
resturi retușând refrene
reformează rădăcina

românișme ramolite
rotile rămân rigide
relele revin Rusiei
revoluții răscolite

stele strălucesc sofistic
scribii săvârșesc satira
situația se schimbă
se sporește săracia

suntem singura speranță
să strivim sedentarismul
siluim sfânta scriptură
sensibilizăm snobismul

șamaniste șucărîte
șarmant șmirghelesc știuleții
șustele șerpuitoare
șlehtele șovăitoare

ştirbe şlefuiind şabloane
şovăind şochează şatra
şezătoarele şomează
şi şacalii ştiu şepTELUL

tipice teribiliste
tipăresc tâmpenii tone
totoşi travestesc trofee
transformând telenovele

teiul tremură tomnatic
te trecuŞi tu Tânăr tată
te tăiară tolomacii
terfeliră testamentul

ŞâŞe ţuguie ţesutul
ţoape ţepene ţinute
şara ţine ţigănimăea
şarini ţigle ţânţărimea

şopăie ţaşa ţarina
tipă ţeasta ţurcănească
şanŞele ţăcănite
şoalele ţiplate ţeapă

uniformele uzate
umoriştii unul-unul
unde umblă unitatea
utopia unui ungur

uneori uzurpatorii
uită unde urinează
udătura uluieşte
uniunea unelteşte

vorbe vorbe viciate
versurile väicărîte
vine vremea virtuală
vând volume volatile

verba volant veselia
văgăunile vibrează
vagabonde văduvite
verbe vascularizează

zdruncinate zăpăcite
zbuciumate zbăntuite
zoofage zoofile
zulufatele zambile

ziariste zigomorfe
zise zâne zeflemiste
zgârie zodiacale
zigzagatele zapise

xenofobe xenofile
xerofile xilofage
ye-ye yoyo yanguri-yinguri
yeti york yuppie yoghiste

quadrivium quadrofonic
quattrocento quidditate
ă-uri â-uri ăialalții
westernuri world-wide-web... welcome

Absența a ceea ce suntem⁶

⁶ Editura FIDES, Iași, 2009.

Ne doare absența a ceea ce suntem

Omul păianjen

să te agăți de un gând ca de un colac de salvare
atunci când toate apele cresc și cerul
are culoarea înecului

să te agăți de proiecția eului
ce-ți întinde o mâna
din dimensiunea iluziei veșnice

și să nu știi cine salvează pe cine

să fii omul păianjen agățat de razele soarelui
prinzând în culori rogivai
speranțele oamenilor
și lacrimile creatorului aflat
în stare de faliment
de la atâtea vietă neprofitabile

să nu-ți trezești păsările din tine
te vor lăsa fără anotimpuri
și inima ta va rămâne
doar un cuib părasit

să fii un gardian al spiralei
din capcana viselor

Poemul fără de sfârșit

sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi
și scriu poemul fără de sfârșit
poemul trist al stepelor
și morilor de vânt
poemul beznelor intrate
în rutină

cât de greu este să-mbătrânești
departe de tine însuți
fragedă vârsta primului strigăt
fragedă iarba cosită
mirosul
moartea ne ia pe toti
cu frumosul

sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi
și scriu poemul fără de sfârșit
poemul trist al mușilor cu geamăt în surdină
poemul trist al orbilor ce n-au văzut lumină
poemul la care numai moartea are drepturi de autor

Patruzeci de zile

nimic nou sub Soare
doar o umbră descheiată la şireturi
cu mâinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap
o umbră fără glas, fără nume
o umbră rătăcită prin lume
căutând un om descheiat la şireturi
cu mâinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap

un om care trecuse cu o zi înainte
prin răspântia viselor
un om care vârsase o lacrimă
la troiţa umbrelor

Inventarul sentimentelor

și iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este un strat subțire de pământ
sub care morții se pot întinde cât vor

morții dedesubt, viii deasupra

și iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este o apă curgătoare
aruncă o piatră în apă și ascultă
numele celui ce urmează să moară

pietre la fund, pietre la mal

și iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este cât vezi cu ochii
norii, soarele, stelele, cerul și luna

oamenii dedesubt, zeii deasupra
și o pasăre oarbă
cu ciocul încovoiat
spre propria inimă

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului ?

Magia cuvintelor cu dinți ascuțiti

să simți cuvintele cum mușcă din carne
cu dinții lor ascuțiti
și numai săngele tău
să le aducă mai aproape de suflet

de unde veniți, voi, cuvintelor
din ce masonerie a noptii
din ce magie albă a zăpezilor veșnice
din ce înimă cu obloanele trase
din ce desagă cu dorințe spuse în van ?

să simți cuvintele, toate cuvintele
rămase pe drumuri
strivite de pași, înghițite de umbre
să simți toate cuvintele ascunse de gura lumii
ascunse de nevoie imperitive
ale unei iubiri cu dinți ascuțiti

Soarele mort

*mais c'est dans la tendresse d'une première pluie
que nous mourrons*

Marie-Claire Blais

inima-mi bate în ritmul unui cortegiu funebru
merg pe aceeași stradă
același drum spre casă cu scleroză în plăci
undeva, departe, se aude un cântec de jale
soarele mort
soarele mort și păsări stau de priveghi

ce lume este asta îmbrăcată cu haina pe dos
ce lume este asta în care timpul
învață să meargă în cărje
ce lume este asta în care nevoia de somn
este nevoia vitală de a muri o dată pe zi
vise, ce vise străine mai bat la porțile întredeschise
ce cuvinte, ce cuvinte, domnule poet
inima mea se umple de frumusețea unor cuvinte
la fel cum coșciugul se umple
de frumusețea unui mort

merg pe aceeași stradă
același drum spre casă cu scleroză în plăci

Mormânt acoperit de flori

chiar și pentru o secundă
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
chiar dacă eram un cuvânt
o poezie
sau un mister
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
și ai simțit primejdia
dragostea mea ucigătoare de tihňă
dragostea mea apocaliptică
tu nu voiai să fii cucerirea războaielor mele
nu erai marginea de vis unde
îmi vindeam lacrimile morților
pentru o picătură de sânge
doar pentru o picătură de sânge
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit prieten cu privirea
fără tânguirea privirii
am devenit prieten
cu ceea ce-mi viscolește sufletul
ca o armată de corbi
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit cuvântul și doar cuvântul
care-mi permite neîncetat să mă rog
la mormântul meu acoperit de flori

Oaselor, oaselor, frigului oaselor

privește atent prin transparență moale a cărnii
adevărul aparține doar oaselor
privește atent prin păienjenișul venelor înfometate
adevărul aparține doar oaselor
privește atent și lasă atingerile
să rabde de singurătate
din pământ ne naștem
în pământ ne întoarcem
adevărul aparține doar oaselor

și toate cuvintele
din măduva roșie a imaginației mele
și toate cuvintele pe care le-am pus
pe catapeteasma durerii
îți rămân mărturie
adevărul aparține doar oaselor

vorbește, vorbește și iar vorbește
până vei învăța să taci
adevărul aparține doar oaselor
oaselor, oaselor, frigului oaselor

Metastaza zăpezii

aici fiecare poet își are propria identitate
cu palmele ca niște frunze de arțar
în culorile verii indiene
cu metastaza zăpezii în suflet
cu Dumnezeu aflat prea departe
în timp ce frigul arctic
își agață sutana la uși

orbesc de atâta zăpadă, orbesc
și tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră
ca un corb cu gingii însângerate
ca un corb cu lacrimi în ochi
zburând în fiecare seară la marginea viselor mele
redându-mi vederea de-altădată

aici fiecare poet își are propria identitate
nici măcar vinul nu mă mai lasă
să mă pierd în apoteoza delirului
nici măcar fumul cu miros de cireșe sau piersici
nici măcar pozele cu iubirile
pe care le-am zidit în poeme matusalemice
nimic, nimic, nimic

încet, încet, metastaza zăpezii
mă transformă într-un om trist de zăpadă
cărui nicio primăvară
și nicio zi de doisprezece aprilie
nu-i va topi zâmbetul lipsă

Glezna unei metafore

nu vrei să mă cauți prin sertarele
unei aduceri aminte
scrisorile în care-ți spuneam
de străzile încurcate cu alții trecători
scrisorile în care-ți spuneam
de iedera timpului
umbrind ferestrele viselor
nu vrei să știi cine sunt
și câte flori în poeme ți-am dat
și câte virgule am șters între aşteptările noastre
și câte cuvinte am sărutat
până la glezna unei metafore...

Rendez-vous pe falezele eternității

bărbatul din tine se iubește cu femeia din mine
s-au spus multe povești despre cei ce ne locuiesc
dintotdeauna fără să spună nimic
bărbatul din tine se-mbată adesea, scrie poeme
filozofează, fumează, visează
femeia din mine iubește ploile
e plecată de-o viață la cules de îngeri
și tot cu mâinile goale
își acoperă sânii...

mi-am petrecut o viață prin elegiile morții
ispitit de corbi, de nevrose, de plumb
de mucegaiul florilor

și niciodată, dar niciodată
n-am murit îndeajuns astfel încât
femeia din mine să fie liberă
să se-ntâlnească pe falezele eternității
cu bărbatul din tine

Unison

și tu îți vei aduce aminte
și tu, și tu, și tu
de clipele-aceleia când sufletele noastre
erau la unison
când amândoi eram un singur poet
pe care nicio viață de pe pământul acesta
nu-l poate cuprinde într-un singur trup

ceva din noi va rămâne aici
prin cărțile mele
ceva ce va revoluționa istoria Eu-lui
când noi ne vom ridica la pătrat
Noi² în aceeași ridicare la cer

aceeași sacralizare-a cuvintelor
oricât de banale ar fi
cuvintele
există și un rai al cuvintelor
există și o iertare a tuturor injuriilor

nu mi-a fost teamă să cred că există
ceva mai mult decât mine
și tocmai de aceea
voi iubi necuprinsul începând
cu atingerea ta

și tu îți vei aduce aminte
și tu, și tu, și tu
de clipele-aceleia când sufletele noastre
erau la unison
două inimi într-o inimă singură
și două vieți și două morți în aceeași criptă

mă opresc și nu mă opresc

Absența a ceea ce suntem

mai întâi oamenii și apoi profetile lor
suntem ceea ce suntem și totuși căutăm un răspuns
nu credem în alti dumnezei, în alti dumnezei nu credem
mai întâi oamenii și apoi profetile lor

tot ce atingem pare străin
firească atingerea, străin sentimentul
nu credem că este ceva mai străin decât noi
nu credem în fapte și totuși nimic
din gânduri nimicul

nu credem în alti dumnezei, în alti dumnezei nu credem
ne doare absența a ceea ce suntem

Filozofia durerii

durerea, mai filozofică acum
îmbătrânește odată cu mine
nu are frăgezimea în care să urle
sau plânsul acela naiv

durerea, mai filozofică acum
iubește odată cu mine
încă mai iubește odată cu mine
și încă mai iubește odată cu mine
împarte himere, împarte aceeași tristețe
duel în fața oglinziîn fața
acestui poem lipsit de speranță

durerea, mai filozofică acum
vorbește cu cât mai puține cuvinte
mai singură, tot mai singură
și mai stăpână pe sine

durerea privește în jos
în Cer durerile niciodată n-ajung

Trăiesc în lumea imaginației mele

trăiesc în lumea imaginației mele
născut, nu făcut, e rodul suferinței, cuvântul
trăiesc în lumea imaginației mele
născut, nu făcut, e rodul suferinței, cuvântul

două lumi și o singură inimă
o bătaie aici, o bătaie dincolo

trăiesc în lumea imaginației mele
cuvântul desparte o mare de sânge
promis e tărâmul, promisă tăcerea
nimic nu ne ia cu mâna durerea
doar moartea, doar moartea, doar moartea

cu toții ne spunem: trăiește prezentul
profită de viață, căci viața e scurtă
cu toții ne ținem cu mâna de burtă
și râdem, dar cine va râde la urmă mai bine
ca moartea, ca moartea, ca moartea

trăiesc în lumea imaginației mele
născut, nu făcut, e rodul suferinței cuvântul
trăiesc în lumea imaginației mele
născut, nu făcut, e rodul suferinței cuvântul

două lumi și o singură cale
un pas înainte și doi înapoi

cuvântul desparte o mare de sânge
promis e tărâmul, promisă tăcerea
nimic nu ne ia cu mâna durerea
la capăt de vene se află mormântul
la capăt de vene se află mormântul
la capăt de vene se află mormântul

Cer fără scări

poți să privești aşa la Cer
ca încercatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți înținde o mâna

poți să privești aşa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți înținde o mâna

și mai poți să privești aşa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de deasupra

Dumnezeu locuiește la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

Albastru infinit

doi frați trăiau nedespărțiti
de o bună bucată de vreme
aveau aceeași inimă albastră
și același sânge albastru
aveau aceeași privire albastră
și aceleași lacrimi albaste
aveau aceeași iubită albastră
și același Dumnezeu albastru
doi frați trăiau nedespărțiti
de o bună bucată de vreme
și, într-o din zile, unul din frați
spuse cu jumătatea de gură a celuilalt
suntem prea mari noi doi pentru o singură viață
și prea morți pentru o singură cruce
și atunci unul din frați
își luă asupra sa păcatul de a fi om

Cele două ruperi de ape

*mama apucase să-mi spună că dacă ar fi născut altcândva,
altcineva mi-ar fi luat locul*

(Adrian Lesenciuc)

cineva aşteaptă să-mi ia locul
să-mi calce pe urme
să-mi respire aerul
să simtă lumea asta prin toți porii
să plângă și să zâmbească
și mai ales să iubească

eu n-am vrut să aştept
m-am aruncat cu capu-înainte
între cele două ruperi de ape
ale celor două mame
mama mea viață
și mama mea moartea

și am urlat tatălui nostru care le este în primăveri
sfințească-se numele florilor sale
să mă lase să scriu aşa precum trăiesc
și să trăiesc aşa precum scriu

astfel încât să nu-mi ia nimeni locul
și să mă ridic la înăltimea marelui
cuvânt din ceruri

Să fii poet

să fii romantic și să fii un martir,
să fii apatic și să fii în delir,
să fii rușinea încercată pe dos,
să fii degeaba și să fii cu folos.

să fii pervers din exces de pudoare,
să fii timid și să dai din picioare,
să fii creștin și să-njuri dumnezeii,
să fii dorință și chinul femeii.

să fii ascet și să umbli prin lume,
să fii sărac și cu multe volume,
să fii iubit și să fii împotrivă,
să fii frumos și urât deopotrivă.

să fii nebun și să-ți simți neburia,
să fii damnat și să speră veșnicia,
să fii bolnav și să vrei să te doară,
să fii poet și poeții să moară.

Poemul care se scrie singur

să stai în fața paginii albe
și să nu știi
cu ce cuvânt să începi

să așteptă
la fel cum piatra așteaptă
trecerea râului
la fel cum aerul așteaptă aripa
la fel cum lumina așteaptă ochii
să o poarte prin lume
la fel cum respirația așteaptă sufletul
la fel cum lacrima așteaptă
durerea
la fel cum strigătul așteaptă ecoul
să spargă pereții inimii
să așteptă cortegiul funerar al cuvintelor
să treacă, să treacă și-n urmă s-apară
poemul care se scrie singur
poemul care te vindecă de moarte

Micul arhitect

Construiesc paradisul, sunt un mic arhitect,
Tot ce-i bun, tot ce-i nobil, tot ce este corect,
Sentimente, cuvinte, năzunțe, idei,
Construiesc paradisul pentru oameni și zei.

Construiesc paradisul, zi de zi, rând cu rând,
Tot ce văd, tot ce aflu, tot ce-mi trece prin gând,
Sentimente, cuvinte, năzunțe, idei,
Construiesc paradisul pentru oameni și zei.

Construiesc paradisul, paradisul pierdut,
Tot ce vreau, tot ce-mi place, tot ce am de făcut,
Sentimente, cuvinte, năzunțe, idei,
Construiesc paradisul pentru oamenii mei!

La ce bun ?

la ce bun e omul, dacă nu învie
fără judecată aspră și târzie ?
la ce-i bună viața, scurtă și nedreaptă,
dacă nu găsește către cer o treaptă ?

la ce-s bune toate, cele trecătoare,
dacă nu se știe pentru ce se moare,
pentru ce speranțe, pentru ce iluzii...
reveni-vei oare ca să tragi concluzii ?

ne jurăm iubire, fără de adio,
la ce bun e timpul ce va risipi-o ?
ne dorim destinul, ca pe-o escaladă...
cui i-e dat să urce, cui i-e dat să cadă ?

la ce-i bună groapa, dacă ține rece
și prin fața crucii nimenea nu trece ?
la ce-i bun ofstatul, ca o rugămintă ?
unde-i adevărul ? cineva ne minte...

Adevăr lipsă

m-am întâlnit cu adevărul
după ce l-am alergat ca Ahab prin oceanele lumii
m-am întâlnit și-am vrut să-i îngrijor harponul adânc în inimă

adevărul mă privea cu ochi blajini
înghijând tone de adevăruri minuscule
un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri
lăsate de izbeliște
un adevăr care devenise un monstru

nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului
trăind în adevăr, murind în adevăr?

adevărul mă privea cu ochi blajini
înghijând tone de adevăruri minuscule

eu priveam adevărul
cu ochiul lipsă

A fi sau a nu fi poezie

poezia este sculptura. zace într-un munte de cuvinte.
poezia este pictura. o lacrimă într-o mare de culori.
poezia este muzica. o notă pe registrul inimii.
poezia este lutul în mâinile olarului.
poezia este dragostea. odată ce iubești,
vei iubi pentru totdeauna.
poezia este strigătul unui bolnav
pe patul de moarte.
poezia este trista despărțire
sau întâiul sărut.
poezia vine, pleacă și-n rest amintiri.
poezia este tot ce ne-nconjoară,
tot ce este în noi
și tot ce rămâne.
poezia este mântuire, dumnezeire,
posedare și exorcizare.
poezia este blestem și surghiun.
poezia este crucea poetului
și drumul Golgotei.
poezia este țigara ce-ți arde plămânii
sau paharul de vin pe care-l bei
de unul singur.
poezia, să crezi și să nu te prefaci că scrii poezie.
să renunți la viață și să fii veșnic
un cuvânt pe buzele celorlalți.

Limba poetului și ceasul poliglot

ceasul știa trei limbi
de circulație universală
le vorbea pe toate trei deodata
fără să le-ncurce
poetul știa doar o limbă
pe care ceasul n-o înțelegea
limba care apăruse
înainte ca ceasul să fie ceas
înainte ca orele să fie ore
înainte ca minutele să fie minute
înainte ca secundele să fie secunde

într-o zi ceasul a stat
hotărât să învețe
dar limba poetului o luase cu mult înainte
dincolo de ore, dincolo de minute
dincolo de secunde
dincolo de orice aşteptare

degeaba ai stat ceasule
degeaba ai stat

Poemul peste aşteptări

nu, nu, nu este vorba de voi cei care
ați vrea să fiu la picioarele voastre
ca o umbră înlănită, ca un cerber dresat înghițind pământul

nu este nici o psihodramă și nici o demonstrație de forță
oglindă îmi sunt cuvintele peste aşteptările
lungi și chinuitoare

erau vremuri când credeam în Sibilla
Merlin, Nostradamus, când Sodoma și Gomora
erau leagănul tinereții mele imaginare
când jocurile imitau perfect realitatea
mai tii minte? de fiecare dată ne întorceam acolo victoriosi
după atâtea și atâtea eșecuri

acum mi se spune că toate lucrurile au un inevitabil sfârșit
un termen la care să-mi raportezi existența
undeva prin decembrie
singur mi-am ridicat durerile treaptă cu treaptă
tot mai sus și de ce?
zborul este al păsărilor și fericirea a celor care uită

așteptările mi-au adus speranță
speranță, așteptarea calmă, autoironică
drumul Golgotei era mai scurt decât drumul mâinii
la dumicatul de pâine
un dans lasciv de metafore

poemul era mereu peste aşteptări
într-un spațiu crepuscular în care plonjam euforic
abisal mă hrăneam
din aceeași felie de întuneric trăgeau
Dante, Poe, Baudelaire, Bacovia
timpul părea un intestin cadaveric
în care germina cunoștințe

acum mi se tot spune să cred în lumină
să merg pe dârele ei ca un orb

Prăpastia dintre Backspace și Enter

inflație de sentimente, inflație de oameni
inflație de îngeri, inflație de zei
inflație de inflație

și ce mai rămâne, dacă nu cuvântul
de care tragem cu dinți
lingou de 24 carate

cuvântul pe care-l întoarcem pe toate părțile
ca pe un nou-născut
învățându-l să vorbească
să meargă, să iubească
pentru ca să moară
odată cu prima și întâia prezicere
tu ești cuvântul purtat pe buze,
cuvântul purtat pe aripi de vânt
cuvântul pe valuri, cuvântul pe urmele trecerii
trecerii, trecerii, trecerii...

s-au scris atât de multe despre multe și toate la un loc
multe sunt puține, toate sunt una și singura despărțire
ca o absurditate pusă cu ștreangul la gât
spune adevarul, neadevarule
spune cu cine te-ai culcat de fiecare dată
când te căutam prin speluncile imaginăției

inflație de viață, inflație de moarte
inflație de frumusețe, inflație de speranțe
inflație de destine

inflație de tehnologie, zilnic privesc
prăpastia dintre Backspace și Enter

inflație de cer, inflație de păsări cu o singură aripă
inflație de roți cu o singură spînă
inflație de tânguirii luminoase
inflație de toate lucrurile
purtând numele marii inflații

Colecția de fluturi

deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii
și spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire

oricâte măști strălucitoare ne-am pune
n-o să ne luminăm niciodată la față

nu este o problemă să înfrângi ego-ul
ci unde îi îngropi cadavrul

nu există metaforă mai frumoasă
ca adevarul gol-goluț

chiar dacă sărutul
e cursul de predare a unei limbi străine
și coincidența
destinul privit prin ochii altuia

chiar dacă-n colecția de fluturi
sunt îngeri pentru toate zilele

Ah, viață...

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine
și mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost și nu voi mai fi

dorințele mele se îndeplinesc
cu prețul pe care nu l-am știut
și numai menirea de a duce la capăt ofranda
propriului suflet
mă lasă să respir
și numele meu, da, numele meu
nu-l mai pot ține-n frâu
mi-a luat-o lacom înainte
cucerind redute, înalte redute

cursă cu finiș amăgitor la fiecare durere
nici nu mai știu de ce mă bat și mă bat de ce
de o parte și de alta a baricadei
sunt jumătățile mele
aruncându-și vorbe de-oară

Dumnezeu tace și-și freacă palmele de bucurie
că încă-l iubesc, din când în când îmi face
un semn discret cu coada ochiului
femeia pe care-o visez
oricum nu există

incompatibil cu lumea
mă gândesc deseori la cei ce s-au dus
înainte de vreme
la cei ce s-au răzbunat pentru harul
cu care au fost înzestrăți
la cei care-au ajuns în azil
fugind de umbra geniului
ce-i poseda mai rău ca satana
nu există cale de mijloc
nu există întoarceri
chiar dacă mă amestec din nou în multime

ah, viață, mergi și lasă-mă-n urmă
ce-ți pasă de mine, nu vreau să ajung
acolo unde timpului i se face lehamite
de nefreasca sa trecere
nici moartea nu stă pe loc
se-ntoarce-n sicriu anchilozată de spate

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine
și mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost și nu voi mai fi

Și te închini

prostia nu-i o armă, e scutul de oțel,
toti sănătății în cazarmă te-așteaptă la apel,
durerea nu-i o cale, de nu știi să o porți,
bei vinul din pocale și îi jelești pe morți.

ideile-s corupte, cuvintele-s murdare,
iubiri cu haine rupte, atac și apărare,
o viață-ntâmplătoare nu-ți va grăbi clementă,
de cauți ajutoare, te bântuie... demență.

trecutul te inspiră, prezentul te-amăgește,
când firul se desiră, durerea-i ca un clește,
te-ntrebi ce o să vină, ce vine nu contează,
pe dâre de lumină credința delirează.

ehei, umanitate, a câta oară scriu
cuvinte aruncate ca lutul pe sicriu ?
durerea nu-i o cale, de nu știi să o porți,
bei vinul din pocale și iar te-nchini la morți.

ce tristă este viața, poetu-i încă viu...
sau întrupează umbra a celui ce-o să fiu ?

O durere celebră

o durere celebră
este tot ceea ce iubește o persoană celebră
este tot ceea ce îi este permis
să atingă și să păstreze
numai pentru sine

durerea celebră nu te îngălă niciodată
este mereu acolo când ai nevoie de ea
nu trebuie să o strigi, să o cumperi
trebuie doar să îți aduci aminte

ea este durerea sufletului tău
investiția cea mai de preț
din buzunarele
întâmplărilor zilnice
măruntișul pe care-l strângi
până când trupul tău se va sparge
ca o pușculită grasă

ea este lacrima ascunsă
care curge din ochiul închis
focul mocnit
pe care arunci din când în când
câte o speranță ca pe un lemn putred

ea și doar ea își este fericirea
singurul lucru pentru care se mai merită
să o iei de la capăt

Poet prin lumea orbilor

la naștere am rupt tăcerea ca pe un cordon ombilical
și am rămas să trăiesc, hrănindu-mă
singur prin gura cuvintelor mele

am învățat să merg ca un baston
prin lumea orbilor

când m-am oprit
mi-am privit narcisist propria creație
într-un ochi
într-un ochi de apă

...am plecat înaintând
prin propria viață ca un poet
împotriva curentului
căutând sursa inspirației mele

voiam să-ntorc toate cuvintele ce mi-au fost date
și să trăiesc din nou tăcerea
ca pe un ritual de împerechere
cu eternitatea

Aștept răspunsul...

De cine fug? Nu am motive
Să mă grăbesc spre infinit.
Mai pun un gând pe portative :
De unde vin? De ce-am venit?

Și cine oare să-mi răspundă?
Vorbesc cu umbra și... nimic.
Aștept minunea, o secundă
Mă-nvață cum să tac și tic.

De ce ezit, de ce m-aș duce
Să caut, poate, un răspuns?
Și mortul spune de sub cruce:
- Nici pe la mine n-a ajuns!

De cine fug? Nu am motive
Să mă grăbesc spre infinit.
Mai pun un gând pe portative
Și mă opresc. De ce-am fugit?

Inimă de poet

mai bine să-ți ascultă inima și să greșești
decât să trăiești cu regrete tardive
mai bine să investești în dragoste și suferința ei
decât să-ți vinzi sufletul
pentru o stare de bine
doar pentru o stare de bine

poetul tot poet rămâne
și chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte
sau exilat departe pe o insulă pustie
poetul tot poet rămâne
cu inima lui uriașă
cât o patrie
bătând în pieptul unui copil

căci asemenea unei plante fără lumină
în trupul omului fără dragoste
crește o mătrăgună
înveninându-i sângelile

numai cine cunoaște singurătatea
va stăpâni cuvântul
numai cine cunoaște durerea
va stăpâni timpul
numai cine greșește și recunoaște
își va primi iertarea

nu, nu, aceasta nu este o poezie
și nici o lecție de viață

este oglinda
în care se privește un poet
cu inima lui uriașă
cât o patrie
bătând în pieptul unui copil

Ceva din mine caută ceva

Ceva din mine caută singurătatea, ceva caută oamenii.
Bine că am ce alege.
Ceva din mine caută lumina, ceva caută întunericul.
Bine că pot arde, bine că mă pot stinge.
Ceva din mine caută liniștea, ceva caută larma.
Bine că există cuvântul.
Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea.
Bine că există cerul.
Ceva din mine caută ceva din tine.
Bine că există iubirea.
Ceva din mine caută adevarul, ceva caută minciuna.
Bine că există cugetul.
Ceva din mine caută totul, ceva caută nimicul.
Bine că există ceva care caută ceva.
Ceva din mine caută suferința, ceva caută alinarea.
Bine că există lacrima.
Ceva din mine caută fericirea.
Bine că există speranța.
Ceva din mine caută agonia, ceva caută extazul.
Bine că mai pot să respir.
Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu,
ceva îl caută pe diavol.
Bine că am în cine să cred și de cine să mă lovesc.
Ceva din mine caută uitarea, ceva caută amintirea.
Bine că mai există visele.
Ceva din mine caută o secundă, ceva caută un minut,
Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva caută o lună,
Ceva caută un an, ceva caută o viață,
Ceva caută mereu ceva.

Colecționarul poemelor de unică folosință

aș fi vrut ca Dumnezeu
să petreacă ceva timp și cu mine
să ne întâlnim într-o bună zi pe stradă
el să mă bată cu palma pe umăr
ce faci, prietene?
apoi să fumăm o mahorcă
să bem un pahar
să stăm de vorbă cu orele
despre femei
să cădem beți pe sub mese
el poate să se prefacă
apoi dimineața să mâncăm o ciorbă de burtă
acrită cu oțet
la nota de plată
să fie totul trecut în contul lui
cu promisiunea unei rugăciuni de mulțumire
și în clipa de pe urmă
să ne dăm mâinile bărbătește
să ne strângem în brațe
și să ne ținem minte
pentru totdeauna

oamenii pe care i-am întâlnit o dată în viață
aduc pe undeva cu Dumnezeu
îmi lipsesc îmbrățișările lor
străngerile de mâna
dar mai ales privirile

de la o vreme îmi bat amintirile în cuie
sunt colectionarul poemelor
de unică folosință

Guru amnezic⁷

⁷ Editura FIDES, Iași, 2009.

*Secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic*

Ademenire

flori în jurul casei
fântâna mereu descoperită

în grădină, pe masa albă
un evantai și o pereche de cărti

ascultă foșnetul ierbii
leagănul de lemn
plânsul subțiat
de închiderea pleoapei
umbra apropiindu-se-ncet
ca o ghilotină
cu aripi

ce îi lipsește morții mai mult
decât să fie mamă ?
să-și mângeie copilul
cu ochii stinși
cu tăcerea solemnă
și zâmbetul
nesculptat de vremenicie

Cuvântul în fața căruia oamenii mor

există cuvântul în fața căruia oamenii mor
fără să plângă, fără să-i doară
oamenii, pur și simplu, mor

dar ce cuvânt e acela
și cât de mult își doresc
unii oameni să-l știe !

doar moartea
îl ține ascuns în privire
unii oameni, pur și simplu, îngheată

aș vrea să aflu cuvântul
fără să mor
să-l scriu în secret
pe o pagină albă

atât de albă încât cuvântul
să fie-nghițit de viu
să moară în măruntaiele albului

apoi să dorm liniștit
cu capul în brațele iubitei mele
să dorm liniștit

Este o clipă de liniștită durere

este o clipă de liniștită durere
păsări dorm
departe
prin spuma nopții
umbre
pleacă la drum

scrumul
luminează reavân pământul
huruit de plămâni

ziua apasă
umeri lăsați
gânduri
dragoste
gânduri

un copil
privetește apusul
cineva îl trage de mâna

este o clipă de liniștită durere
păsări dorm
departe
la porțile caselor
umbre
dragoste
umbre

Ecoul absurdului

sufăr de foamea altora
durerile și supărările lor
eșecuri, deziluzii, drumuri neterminate
speranțe rămase datoare trecutului
apusuri îmbibate în otrava neagră a viselor
sufăr de neputința altora
boli netratate la timp
singurătate pe patul lui Procust

aceleași metode de sinucidere
și viața merge înainte ca un câine
cu limba scoasă

sufăr de stres și promisiuni
de dragul promisiunii
atingeri, respingeri, zboruri frânte, căderi
calcule peste calcule și din nou de la capăt
același episod al nașterii premature
aceleași maturizări forțate, aceleași crime premeditate
trilogia destinului, aceleași instrucțiuni
de folosire a semenilor pe post de cobai:
hrănește, crește, ucide...

Ferocitatea cuvântului

cine suntem cu adevărat...
să ne răspundă oglinurile, să ne interpretăm visele
să ne citim în palme
să ne oprim la marginea apelor
să ne confesăm prietenilor imaginari

să călătorim departe
departe de orice urmă de-ndoială
să admirăm orizontul
să privim în prăpastia
înfometării

în acest timp cu defrișări masive de memorie
cu umbre păgubitoare și prejudecăți
în acest timp cu ipotecă pe trup
și datorie pe suflet
cuvântul, da, cuvântul
umblă cu ferocitate prin lume
scăpat din lesa divinei tragedii

Guru amnezic

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

traficant de nisip
în spațiu îngust
al clepsidrei

secundele s-au adunat
ca morții-n cimitir
așteptând numărătoarea
inversă

degeaba

o nouă istorie începe
istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

În altă viață am fost un râu

în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
câteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
câteodată se închidea în sine și plângcea
adesea o mângâiam unduitor

într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură

eram furios și pentru o vreme
n-am mai primit malurile
până când o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pământului
și s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie

a plutit o vreme
cât m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării

deseori iubita mea cântă
la miez de noapte
vrăjește pescarii

iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor

Inima mea ca o pasăre oarbă

îmi ţin inima-n pumni ca pe o pasăre oarbă
tu trebuie să ghiceşti în care-o ascund
şi va fi pe vecie a ta

nu ai nevoie de colivie, lasă fereastra deschisă
las-o să bată din aripi, nu-ţi fie frică
nu va pleca

inima mea îți repetă
ca un papagal orb

pentru poarta unui sărut
nu există nici încuietoare
nici cheie

tu îmi laşı inima flămândă
să moară de singurătate
stând într-un picior

e primăvară iarăşi
o altă pasăre venind de departe
îşi face cuib în sufletul meu
şi orbeşte

Punctul pe i

ei nu credeau nimic din ce spunea
sau poate că le era teamă
astfel au pus punctul pe i

drumul era lung
printre sunete stridente
toate priveau punctul și se mirau de mărimea lui
îl avea spatele curbat, adesea punctul cădea
multimea de sunete striga:
- i, tu nu ești fiul cuvântului!
iar îl cu punctul la picioare
părea un tragic semn de întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvântule?
niciun răspuns
și iar își ridica punctul deasupra capului
privea pentru o clipă cerul
apoi pământul...

până la urmă îl ajunse pe vârful consoanei g
îl cu brațele larg deschise
îl cu buzele amare rostind aceeași întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvântule?
niciun răspuns

un vânt nebun venit de niciunde
nori negri și lacrimile cuvântului căzute din cer

îl cel fără de suflet în giulgiul paginii albe
acoperită de grele coperti

dar îl a dispărut fără urmă
soldații de carton l-au căutat peste tot

îl a mai apărut o vreme doar celor apropiati
spunându-le să credă mereu în cuvânt
și în fiul cuvântului
și în iubirea
cu punctul pe i

Îngeri cu maturizare forțată

până la urmă
tot la aceleași compromisuri ajungem
îngeri cu maturizare forțată
rătăcind prin lumi virtuale
în căutarea unui dram de tandrețe
fericirea, o lacrimă
prohibită de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvintele spuse din inimă
chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic
doar legea și ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cersește în haosul cărnii

ne ascundem speriați
visăm cu deșteptătorul la tâmplă
jurnal personal cu tristetă și angoase

până la urmă...

Sensul vieții

inima mea
pioneeră pe harta lumii
lumea nu va cădea de pe zidul ridicat
între abis și-nălțare

sufletul meu
șarpe de aer strecurându-se
printre umbre speriate
umbre răstălmăcind
necuprinsul

viața
doar o mirare
între două ascunderi

mâinile mele
drumuri mai aproape de sânge

grădinoasă moartea se plimbă
ca o lebădă neagră

ochii mei și lumina
ce nu se vede pe sine
umbra cocoșată de atâta povară
ochii mei și lumina
ce nu se vede pe sine

Singurul geniu

moartea este singurul geniu
în mânuirea timpului
bumerang

coasă pe grumazul destinului
semn de întrebare
la sfârșitul unei propoziții

vampir sorbind lumina spațiilor înguste
și transpirația celor înlănțuiți în rut

sfidând gravitația cu zboruri înalte sau umbre
filtrând aerul alveolelor pulmonare

și aerul fiecărui cavou
plin de umzeală
și mirosuri apocaliptice

moartea este singurul geniu
în mânuirea cuvântului
călătorind de la ventriculul stâng
până la marginea universului

moartea este singurul geniu
în umplerea tuturor spațiilor goale
dintre oameni și îngeri
dintre cer și pământ
dintre stele și găurile negre
dintre toate lucrurile văzute
și nevăzute

Și câte cuvinte degeaba s-au spus

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

noaptea stau întins, privesc cerul
multe stele ard fără urmă

câți oameni
au trecut prin viața mea
câte întâmplări
vesele, triste
câte gânduri
s-au spus

aduc ofrandă
misterului
lacom, îmi cere
tot mai multe cuvinte

r e p e d e

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

În săngele meu se pornește Jihadul

unde sunteți voi, cuvintelor, miracol al înfăptuirii
zadarnic este tronul acesta
peste împărăția nimicului!

nicio pasăre oarbă, niciun gând răscolut de tandrețe
nicio umbră levitând peste zăpezile veșnice
nicio jertfă adusă monstrului sacru
cerber la porțile visului

unde sunteți voi, elegii ale morții
zadarnice căutări
prin amneziile timpului !

unde ești, tu, fiară descătușată
înger imponderabil, noapte feerică
ego transcendental, lumină izbăvitoare

unde ești, tu, muză cu clopoței
paing pe globul meu ocular

chiar acum, în săngele meu
se pornește Jihadul!

O patrie și un mormânt

trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legământ;
printre ventricule și atrii
îmi curge-același sânge sfânt.

trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc și în această carte,
de-atâtea versuri răstignit.

trăiesc aceeași melodramă
prin vise și prin alte vieți,
ca plânsul dorului de mamă,
ca roua unei dimineți.

trăiesc cu ochii și cu gândul
la ce a fost și ce va fi;
trăiesc, când se termină rândul,
pe firul unei agonii.

trăiesc blestemu-nstrăinării
urmat de-același aprig dor;
necunoscut sau dat uitării,
pe care limbă vreți să mor?

Poezeul cuvântului

eu creez poezia
mai întâi în imaginația mea
ruptă din coasta unui gând
apoi în măruntaiile mele
amestecată cu sânge și durere
apoi născută pe gură
ca un fluture ieșit din stomac
eu

poezeul cuvântului
creez
poezia

Visând nemurirea

stau cu mintea la pândă, cu rana deschisă
ca o floare carnivoră
cuvintele trec prin săngele meu, vin la sufletul meu
să se-mbogătească de sensuri
iar eu, lacom, le-nchid printre vîntre
visând nemurirea
dar cum să rezist, cuvintele strigă-lovesc
își cer înapoi libertatea
mă lupt cu prețul vieții, mă lupt
fie-i pagina ușoară poemului
pe care tocmai l-am ucis

Niciodată nu luăm moartea în serios

niciodată nu luăm moartea în serios

această prezență invizibilă

care ne locuiește în fiecare clipă

oricât de pustii ar fi vietile

ca niște străzi pe care doar praful mai circulă

ne dăm întâlnire cu umbrele

și mergem împreună în întâmpinarea dezastrelor

ajungem să credem că singura iubire

a fost să ne doară ceva

un semn divin, o judecată cu portile sărutului închise

niciodată nu luăm moartea în serios

fiorul acela ce trece prin řira spinării

ca o cădere în gol în propriul vis

în clipa aceea când atingem pământul

și totul se cutremură

chiar și pământul dinlăuntru

mergem în colonați, oameni și umbre

fiecare ne dorim să fim altceva

într-un final și unii și alții

suntem îngeri și păšări negre

pe cerul din gura unui mort celebru

Charon, rătăcitorul Charon

plutind undeva deasupra imaginăției
moartea își ancorează o boală
în carne mea, în sângele meu, în diviziunea celulei

eu trec dintr-o lume în alta
ca vâsla prin ape mânat de Charon

speranța mea e speranța
copil orfan al incertitudinii
aruncat la pubela acestei lumi
dogmatice

valurile se împotrivesc
purtând o parte din mine la maluri

voi fi sunetul mării
prin cochilii de scoici și de melci

firul de nisip și perla
ce o porți între săni

între pământul apelor tale și cerul gurii tale
voi fi o bătaie de inimă

vom împărți timpul în veșnicei egale
vom trage o linie peste care vom trece iubind

Poemul meu ca un tren

poemul meu ca un tren pe firul epic
metafore-pilde și cuvinte curioase
cu locuri la gream

poemul meu ca un tren personal
oamenii se urcă, împart o bucată de vreme
zâmbesc și coboară uneori cu speranță
că poate se vor mai întâlni

poemul meu ce nu mai apare
îndrăgostiții privesc întruna la ceas
probabil se gândesc
că n-am să mai scriu despre trenuri
și aceasta este ultima șansă
să cutreiere lumea
din mersul imaginației mele

poemul meu ca un tren al întoarcerii
un bătrân întrebând controlorul
de orașul acela mic dintre munți
de prima sa dragoste

poemul meu
... îndepărându-se
destin șerpuind prin orizontul lacom
și totuși, nimic nu este pierdut
mai există trenuri rapide
ce trec prin vămile cerului

și eu, cel care unge roțile cuvintelor grele
cel care aşază sinele
pe drumuri neștiute de hoții de trenuri

poemul meu ca un tren flămând de timp și distanțe
accelerează neobosit

și eu, cel care se oprește mirat
la țărmul unei eternități fără trenuri...

Osmoza rănilor

suntem vânători cu lasouri de sânge
contrabandişti de suflete peste granițele unui sărut
jongleri cu inimi de cârpă

suntem iubiri ignifuge
ne retragem comozi în saltele pufoase
și vârsăm lacrimi de crocodil
pentru reîncarnarea pasiunilor dure
zei captivi în lagărul
perpetuării

noi staruri crescute
în leagănul civilizației
corupte

timpul se bâlbâie
ceasul biologic o ia mereu înainte
liniștea supurează
emoția cangrenează la încheieturi
dorința rupe brațele
inimii nude

ne plimbăm din trup în trup
ca prin camerele unui labirint
fără ieșire

suntem și iar suntem
aceeași ritmicitate sub dictatul ruinei
aceeași repetiție a verbului suntem

Supozitii

e viață și subiect și predicat,
e punctul o cădere de cortină
și noi suntem cuvinte de duzină,
mergând pe-un curs firesc... premeditat.

e viață și adverb și complement,
e verbu-n care cercul se închide
și noi suntem mirarea ce desfide
fatalitatea timpului prezent.

e viață substantiv și atribut,
e numeral, pronom și articol
și noi suntem în viață... ce ridicol!
le ducem grija celor ce-au trecut.

e viață adjecțiv și epitet,
conjuncții, interjecții, prepoziții...,
iar noi suntem pe pagini supozitii
ce se transpun cu sânge de poet.

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi cauți amintirile mele
epave pe fundul mărilor
interioare

Abandonat

pledez vinovat în față singurătății
eliberând măștile una câte una

ecoul ultimului cuvânt e dur
mai dur decât cuvântul în sine

liniștea cu scrupule de femeie
îmi intră încet prin piele
inoculând amintiri

iată-mă
abandonat prin circumvoluțiuni
în orașul copilăriei
străzile sunt aceleași
casele vechi au fost înlocuite de altele noi
smochinul bunicilor
înflorește în ochiul meu stâng

fără lacrimi, fără regrete
ofrandă e gândul acesta viu
într-un ritual al uitării

moartea îmi imită dragostea
cu un frison, pleoapele îmi imită viața
cu o clipire

timpul își trece ultima caravănă
prin pustiul alb

Ceai verde cu aromă de nemurire

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
războaiele mintii se opresc și-ncepe
olimpiada gândurilor bune
în mansarda inimii mele oamenii
se-nghesuie și se iubesc

în trupul meu se înalță case, se aprind lumini
pe aceleași drumuri de sânge
vin veștile bune și veștile rele
la ferestrele ochilor mei îndrăgostiții își fac semn cu mâna
la urechile mele tineretea e un cântec de-radio

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
astăzi se naște poetul, în văzul lumii indiferente
punctul se luptă cu virgula
poemul se luptă cu sfârșitul poemului
totul este repetitiv, doar durerile
coboară până la rădăcinile umbrei

în palmele mele drumurile vieții sunt mai adânci
dar mai scurte, din când în când
se intersectează cu cele ale prietenilor
ne cunoaștem destinele doar dintr-un salut

stau liniștit și beau ceai verde
cu aromă de nemurire
oamenii se grăbesc, păsările negre se rotesc
pe cerul gurii mele
un copil plângе în mijlocul
mansardei pustii

Timp coagulat

,je me recherche et ne sais si je brûle
ou si le froid se cache sous ma cendre” – Robert Sabatier

prin mine curge sângele antic
fluviu neobosit prin deșertul carnal
înflorind civilizații după civilizații
la fiece rană

prin sângele meu se îneacă toate corăbiile
cu sclavi uciși de loviturile inimii
rămân doar catargele-nalte
pentru odihna îngerilor

prin sângele meu sunt lăsate mesaje
de la o boală la alta
de la o celulă la alta
moartea-și aruncă plasele
poate va prinde peștele gras

prin mine curge sângele antic
fluviu neobosit prin deșertul carnal
umbra plănuiește un asasinat

Alfabetul de oase al morții

copertile din piele le atingem
și ne declarăm mulțumiți

paginile din noi rămân necitite
și ajungem în biblioteca pământului
devorați de viermii atotștiutori

rămânenem alfabetul de oase
pe care urmașii îl pronunță cu frică
atâtă frică încât
de la facerea lumii și până la sfârșitul ei
nu vor învăța să spună mamă
pe limba morților
nu vor învăța să spună tată
pe limba lui Dumnezeu

tot ce au făcut pe parcursul atâtór civilizațiilor
a fost să învețe să meargă
ca mai apoi să fugă
într-o cursă de obstacole peste cruci
și gropi cu nisip golit din clepsidre

vine o vreme când zeul singurătății
coboară din paradisul cuvintelor suspendate
răsfoiește cărțile ca și cum ar avea nevoie de suflet
și mai vine o vreme
când vrei să dai foc tuturor cărților
să privești o lacrimă cum curge pe obrazul
unui copil și să-i oferi sufletul tău
ca o batistă curată

Monumentul umbrelor

cât timp au aşteptat cu ţărâna îmbrăcată pe dos
deşirând ochi cu ochi şi rădăcină cu rădăcină
firul de iarba
captive într-o închisoare de arbori şi flori
sevă au curs neîncetat
pentru atingerea zborului

prin urme ne-au învăţat liniştea
furând ploilor întelepciunea căderii
şi din fântâni ne-au lăsat să gustăm fericirea
cât să mai trecem o dată pe lângă inima
de piatră, inima lor

ne-am şters frunţile
am mers mai departe şi au început
să vorbească despre plecări fără întoarceri
nimeni nu varsă o lacrimă
la monumentul umbrelor

Casa cuvintelor

numai poetul știe câtă singurătate
este în casa cuvintelor sale
atunci când păsește pe scări
sau merge prin holuri întunecoase
și muzele sale zâmbesc
în portrete simandicoase

numai poetul știe cât frig
este în casa cuvintelor sale
atunci când inima î se strânge într-o poemă
și aşteaptă sosirea cititorilor
aşa cum aşteaptă primăvara

numai poetul știe câtă dragoste
este în casa cuvintelor sale
atunci când crengile bat în ferestre și razele
Soarelui timid înaintează prin istoria prafului
acolo, din acel sămbure de lumină
încolțește iluzia

numai poetul știe câtă speranță
este în casa cuvintelor sale
atunci când moartea coboară prin vise
cu dansuri, confeti și măști
și poartă o mască surâzătoare

Anticipez o mișcare

scrisul este impredictibil și rece
se hrănește cu timp
și cunoaștere

îl privesc șerpuind prin infinitul alb
și-mi cobor urmăritorul condei

dacă încerc să anticipez o mișcare
se-nalță și își scuipă veninul
drept în ochii mei
orbindu-mă pentru o vreme

Poezii de dragoste⁸

⁸ Editura FIDES, Iași, 2010.

*promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer*

Album

mă sfînteam în iordanul pulpelor tale
cuminte intr-un dormitor de catifea
soarele somnoros legăna sub sprâncene
o lacrimă

aveam o viață minunată
cortinele în jurul patului
unicul film cu happy-end
actori îndrăgostiți mizându-și viața
pe ultimul sărut
nimic nu mai conta
nici mâine, nici poimâine

ce voiaj minunat
exploratorii atingerilor staționate
prin gările trupurilor fremătânde
accelerând prin tuneluri
spre alte lumi în care ploua mereu

voiam să te cer de nevastă în fiecare zi
dar nu cred că te meritam îndeajuns
m-am mulțumit să fiu
dragul tău, iubitul tău
tu mi-ai dăruit tot ce-mi lipsea
inima ta

träim a doua tinerețe
în fața unui teanc
de poze

Voi da Pământul înapoi un minut

la buzele mării am învățat să sărut
și totul în jur a rămas amuțit un minut
m-am învârtit pe călcâie
până când picioarele mi-au luat foc
dorințe, dorințe
ce nu voiau nicicum să dispara
fugeai, fugeam cu Soarele-n zenith
gelos, Pământul și mai cu zor s-a rotit
să nu ne vadă, în plină zi, regăsirea

desenam inimi pe toate urmele
mesaje, pasaje, vestale, piedestale
le săgetam și săngele curgea-n pocale
mă îmbătam ca musca de oțet, agale

pașii îmi sfârâiau pe nisipul fierbinte
făceam doi metri înapoi și unul înainte
corpul meu întreg parcă era o torță
dar mă ținea pe loc nemaivăzuta forță
întindeam degetele ca un balaur cu zece capete
Soarele, nepăsător
începea spre alte ținuturi să scapete

îmi doresc să ne mai întâlnim o dată
aşa cum merităm
și cum visăm:
la buzele mării am învățat să sărut
chiar acum voi da Pământul
înapoi un minut

Avea părul lins

blonda avea părul lins, cărare și ochii lumiș în pădure
voiam să-o îmbrățișez, dar merită mai mult de atât
stăteam locului, să nu mă fure
să ascult cum zâmbește
și-mi spune fără cuvinte
o poveste scrisă cu mult înainte

era blajin chipul său cel rotund
îmi spunea părul să nu-l tund
s-aștept să vină iarăși primăvara
să fim acoperiți de frunze
și să foșnească săruturi purtate de vânt

să ne iubim ca doi vlăstari
înmugurind copiii mari
să ne iubim și să ne strângem tandru de tulipini
și-apoi să prindem rădăcini

aș fi vrut să o cred, măcar un cuvânt
pune-ți o dorință, mi-a spus, și-ți voi arăta cine sunt

aș vrea să fiu viforul și să te culc la pământ
să porți părul fără agrafă și să plouă cu nasturi
să mă încolăcesc în jurul gâtului tău zvelt
și pe cearșaf sufletul meu praf
să se umezească

e mult prea simplu, mi-a spus ea, doar atâta îmi ceri ?
a întins degetele și frunzele-au început să danseze
mister, culori, pretutindeni limbi de foc și lumini
nu am crezut niciodată-n minuni
și am rugat-o să-apropie Luceafărul de Lună

plângeam și blonda cu părul lins mă ținea de mâna
mergeam pe o cărare către lumiș
plângeam și plâng și-mi pare rău
ca m-am trezit dintr-un vis
din care nu m-aș trezi niciodată

Baby, baby

nici nu am început bine și am sfârșit cuprins de exaltare
m-au vrăjit cuvintele și jocurile tale înnebunitoare
am rămas tablou în fața frumuseții fără margini
aș putea să te privesc și cu ochii închiși
și tot vor răsări irișii din degetele mele modelându-ți portretul

baby, baby credeam că lumea-i a mea pluteam în al nouălea cer
mă scurgeam picătură cu picătură în sufletul tău avid de placere
îți lăsai toate porțile raiului deschise gustam din merele tale
nu-mi păsa
sunt cel mai mare necredincios de pe pământul acesta
care m-a învățat să doresc cu toată ființă
lepădându-mă de toate păcatele trupești
între îmbrățișările tale nelumești
îmbătându-mă cu busuiocă
izvorâtă din adâncul celulelor adolescentine
baby, baby

și uite aşa tandrețea mea s-a metamorfozat
în pasiunea unui vampir însetoșat de iubire
cel mai sfânt dintre sfintii care-au existat vreodată
este acum o fiară neîmblânzită
fără piei și măști înfruptându-se din inima ta
întinerind într-un an cât altii într-o mie

mi-a spus cineva de-acolo de sus
că nu voi ajunge niciodată-n împărăția sa
țin minte
avea dreptate
nu pot rezista în fața ispitei reîncarnate într-o dulce fecioară
care mă hrănește cu sufletul ei atât de pur atât de divin
universul este doar al nostru pe acest pat asternut paradisul
ne facem de cap nu ne mai interesează nimic
ceilalți își mușcă limbile de ciudă
spunând rugăciuni deșarte Tânjind la fructele tale
înghitind în sec

baby, baby...

Baloane de săpun

Lumea s-a născut din dorințe și sfârșește-n păcate
Mi-ai spus că voi ajunge un mare campion
De-atunci încerc să fiu primul la toate
Minte și trup – al meu bastion

Mă-mpotrivesc legilor firii refuzând ordinarul
Când mic eram eu reușeam să zbor
După un timp am învățat orarul
Citind în mersul lucrurilor

Actorul mim din filmul mut „o inimă” – motor:
Secvența preferată – cornet de înghețată
Copilăria păstrată în congelator
Am fost o fire răsfățată

Lumea-i născută din iubire și se sfârșește-n ură
Mi-ai spus cuvinte dulci – acum sunt de pelin
Vinul mi-a fermentat în gură
Și mă îmbăt cu propriul meu venin

Mă-mpotrivesc și Soarelui legându-mi umbra de picioare
Ce pic cu pic mă stoarce de tot ce am mai bun
Încet-încet am învățat cum să trăiesc peste hotare
Și mă ridic – baloane de săpun

Născută din atingeri lumea sfârșește în respingeri
Ce-a fost nepieritor la început – este un vis
Noi doi eram neîntinăți precum doi îngeri
Când singur am rămas – tu m-ai dezis...

Best friends

începutul este întotdeauna cel mai frumos moment
aș vrea ca viața mea să fie un amalgam de începuturi
reconstruite într-un monument
gravat de promisiuni
și de săruturi

am plâns când inima s-a frânt în două părți
eram proscris să bântui pe oceane
în mijlocul acestor hărți:
Ahab visând în hăul
gropilor Mariane

sfârșitul este întotdeauna cel mai trist moment
rămâi cu mici frânturi din începuturi
iar timpul lasă durerea ornament
ascunsă după măști și scuturi

te port medalion
first end

Ce te-ai face ?

ce te-ai face dacă palmele mele ți-ar modela chipul
și într-o zi te-aș scăpa cioburi ?
m-ai privi cu ochii mici
punându-mi întrebări încuietoare
prin gaura cheii ?

capul mi-e dezgolit de gânduri
pleoapele-mi vântură orice mângâiere
după care fruntea încă mai plângе
ca o floare aşteptând o rază de soare

ne-am scufunda într-o contopire de val și de sudoare
te-aș îmbrățișa să nu te pierzi în neștire
buzele s-ar preschimba într-o veche fregată
cu pânze de păianjen

ce te-ai face dacă-ar ploua încontinuu
și te-aș îneca într-o mare de lacrimi ?
ți-ar crește solzi adăpostind Luna
într-o arcuită splendoare...

simțurile tale ar fi un curcubeu de petale
pe care le-aș culege cu săgeți dintr-un vis
un labirint de aducerি aminte
ce te-ai face dacă nu ți-aș fi zis ?

Femeia doarme

după ce iubești femeia
privește-o cum doarme
în locul acela numai al ei
ascultă ce amintirile-ți spun
nu încerca și visurile să i le iezi

rendez-vous între suflete la jumătatea distanței
aripi de înger ce învăluie gâtul lebedei
noaptea se-ncrentă de atâta tăcere
stele răsar din strălucitoare idei

după ce iubești femeia
această făptură minunată ce-ți hrănește imaginația
să îi închini poeme de dragoste
să nu mai rătăcești pe lăturalnice alei

femeia doarme
cât este de frumoasă
fără să-i ceri
fără să speri
e pur și simplu totul
la îndemâna noastră
să nu-i mai rupeți gâtul lebedei

În inima orașului

În inima orașului
Blocurile păreau niște imense lumânări
Care celebrau căderea nopții de mozaic
Pe arterele nepătrunse de vise

Eu și femeia din lacrimi
Ne desfășuram viața
În fața marelui ecran celest
Undeva în arcuirea Lunii

Ne confesam gândurile clandestine
Timpul ne era dator cu o întâlnire
În care să schimbăm lumea
După bunul plac

Voiam să o invit la cină
Să fie martora sentimentelor mele
Privirea unuia să fie mângâierea celuilalt
Să flirtăm într-un carnaval de cuvinte
Și să ajungem poeți
Cu acte în regulă

În palmele mele
Într-o iarnă feerică
Băteau două inimi
Într-un glob de cristal

Vis cu azalee

încă mă îmbată mireasma ta pe nesfârșita alei
prinsă de coama vântului
te iezi la întrecere cu norii
în timp ce copacii se dezbracă
și fac dragoste
pe covorul de frunze

lângă tine liniștea turbează
închizi ochii și se aprind lumânările
nenăscute dorințe tăinuiesc într-un zâmbet
te sărut la colțul gurii
petale sunt buzele tale
orice atingere este o pildă
despre iubire

boboci înfloresc pe cămașa de noapte
încă te doresc de parcă nu te-aș fi avut niciodată
îmi revin amintiri din altă viață
mă întreb de ce îți face timpul mătănii
iar eu îmbătrânesc
dansând cu fantome

sunt noctambul pe nesfârșita Cale Lactee
ploaia aplaudă la fereastră
când îți scuturi
din părul tău cârlionț
azalee

Îndrăgostit de cursă lungă

Pe urmele pașilor tăi am învățat să ascult
Trecerea timpului
Am alergat apoi strângându-mi sufletul-ntru dinți
Erai departe și m-am rugat să te urmez
Chiar și la capătul Pământului

Poate că cineva a vrut să cred
Că-n frința ta se află o inimă necercetată
Acesta-i unicul și cel mai prețios trofeu
Ce niciodată n-a reușit
În palmaresul vieții
Să-mi ajungă

Tu mai exiști?
Măcar acolo unde himerele abundă?
Măcar acolo unde gândul zboară?
Mă voi preface-n prinț zvârlugă
Din calea mea până și melcii o vor lua la fugă
Te voi salva pentru a nu știu câta oară

Pe trupul tău săruturile vor fi o cărare de foc
Îmbrățișările te vor subția la mijloc
Privirile vor iscodi tresăriră
Șoaptele îți vor zidi amintiri

Tu mai exiști?
Poate că Dumnezeu a vrut să fiu
Îndrăgostit de cursă lungă

Interviu cu un pierde-vară

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
cât de plat sună ca și cum aş face plajă încontinuu
din fericire Raiul există și aici la Trei Butoaie
nisipul se odihnește printre cutele pielii
toate membrele par greoaie
până când descoperi misterul femeii
cum te ridică ritmic până la ploaie
mare și încovoiat
curcubeu agățându-se de Soare
prințând stavrizi la țaparină
cu pletele ce mulinează căluți de mare

am mai pierdut o vară cu sufletul pe buze
rostindu-ți declarații cu rost de evantai
pentru o seară
voulez vous danser avec moi?
vino-ncoa' te voi iubi și cu umbra
vom face *ménage à trois*
Luna se va dezbrăca în fața noastră
marea va încrăni într-o oglindă albastră
care-i cea mai frumoasă fotografie
a plăcerii imortalizate
surfing pe un val de sudoare ?

tremură aerul într-o briză usoară
răsfirându-ți părul într-un miraj auriu
picioarele-compas măsoară cercul dragostei
săgetat de un amorezat
ce a prins curaj de la o sticlă de vin roșu
și am plecat secat cu gâțul răsucit
surgându-se săngele
pe buzele fierbinți ale comorii tale
inepuizabil de primitoare
acesta sunt eu iubire
cel mai timid dintre pământeni
levitez deasupra aurei tale divine
așteptând al doisprezecelea ceas când limbile
se vor uni într-o nesfârșită poftă carnală

și voi vibra ca iarba-fiarelor atinsă de rugină
melancolic de alcoolic și bucolic de parabolic
ca infarctul salvat de o pilulă de aspirină
cel mai ieftin medicament este o fiolă de morfină
în vena întepată de colții tăi de felină
o iau razna
copiii cresc felii de mandarină

dintre toate femeile te-am ales pe tine
o picătură rece de rouă ce aştepta să fie toridă
dorință candidă splendidă
perplexă complexă
un été inoubliable
le someil d'un ange et l'amour d'un diable
je me demande qui je suis?
un pierde-vară
nu știi
lumea este chioară
și nu vede că am o inimă ce bate în ritm de fanfară

nu mă opresc iubito
tânjesc să trăiesc pentru a doua oară
în mijlocul infinitului ce și-a deschis porțile umede
mi-au mucegăit picioarele și tot mă zbat ca un miceliu
ieșind la suprafață pălăria de soare a unui pierde-vară

te iubesc
știu sună plat dar am prins rădăcini de colții-babei
tu trebuie să pleci sezonul e pe sfârșite
o întepătură te oprește și întrebi nedumerită:
cine eşti tu mărcine?
răspund: același pierde-vară!
nu-mi amintesc de tine
anii se măsoară în primăveri
în rest totul este întâmplare...

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
am făcut noduri la înceieturi, la mâini și la picioare
m-am îngropat sub toamnă, iarnă, primăvară
de ce oare
iubesc să fiu din nou un pierde-vară?

Eu te-am iubit cu foc de artificii

și dacă totul trece și nopți rămân stinghere
de chipul ei rotund ce-mi luminează pașii
ascunsă-n prundul cosmic de farmecul zării
iubita mea devine o simplă amintire
atunci voi pune norii
să tragă ca ocnașii
la jug să-mi are cerul
să-mi semene urmașii
nimic și efemerul

privesc cu ochi albaștri pierduți în largul mării
aștept să cadă-o stea, să cred într-o minune
voi împleti cunună din gândurile bune
voi arde semne rele și alte superstiții
și multe premoniții
în foc de artificii
din mii de sacrificii
să te mai văd o dată
iubito... de-altădată

și dacă totul trece, voi trece în uitare
mă voi ruga la valuri să mă îmbălsămeze
să fiu și eu un chip din alt etern abis
în care timpul slut să nu mă mai urmeze
acolo nu mocnește
nicicând o supărare
nici alte artificii
nu vor usca în palme
durerea-n bob de sare

Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă

toamna-i număra frunzele, dezvelindu-i trupul săngeriu
pe Eva am întâlnit-o la culesul merelor căduce
m-am îndrăgostit instantaneu când am văzut-o
mușcând din miezul cărnos al fructului
înghițeam și eu în sec
mărul lui Adam

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
la prima atingere am simțit cum foșnește
din cap până-n picioare
săruturile mele tiptile îi făcea seva să curgă
mestecam ușor coaja înmiresmată
sudoarea ei avea gustul
siropului de mere

mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește
încercam să-i ghicesc în palmă cât vom fi împreună
uite, vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți
aici sunt două pliuri
vom avea doi băieți
după aceea, cu voia lui Dumnezeu, alte miliarde
de gânduri de iubire
prințând viață
în pântecul fiicelor tale
hrănindu-se
din laptele sănilor ionatani...

toamna a trecut, culesul merelor la fel
Eva, cea pe care o știam...
era rece ca gheață
frunzele-i ace îmi însângerau
buzele

mă iubește, nu mă iubește,
mă iubește, iubesc;

totul a fost doar un vis îngeresc

Mai mult decât logic

Dragostea mea pentru tine este o nebunie totală
Încearcă să mă dezbraci de toate vorbele
Să înțelegi că uneori în viață
Merită să spui ceva
Mai mult decât logic
Din punct de vedere sintactic și morfologic
Iubirea este o frază
Interminabilă
Și dacă trece prin stomac este o franzelă caldă
Și dacă trece prin fața ta este cedează trecerea
Și rămâi căzut în freză
b-b-bâl b-b-bâl-bâindu-te

Unii mi-au spus că cele mai intime gânduri
Le au când meditează
Alții preferă să vegeze în corpul femeii
Până prind rădăcini
Eu scriu aici o bazaconie și sper că te înduioșează
Felul în care te
iub-b iub-b-bâlbâiesc

Quaero

m-am desăvârșit prin tine, femeie
acum cu sufletul te pot prețui
iubirea este dincolo de orice idee
îți dedic viața mea, epopee
fastul inimii
sentimente ceremonii

nu sunt savant
nu am învățat niciodată a scrie
ci numai din palmele tale a citi
atât de minunat este a simți
frenezia mută a cuvintelor
răstălmăcite de șoapte
mai înainte

dar la fel precum apare din senin
iubirea se poate și risipi
privești consternat
nu ai cui dăruia
acea perfectă stare
rămâi cu fantezii năucitoare
și doare până la rădăcina umbrei

sunt nenumărate felurile
prin care poți cuceri o altă femeie
mereu se deschide o cicatrice
și vei afla că ești carne vie

are you my beating heart?
mergi încet pe-o alei
ca un melc fără cochilie
căutând o cameră cu chirie
într-un imobil cu două picioare

aștepți să te primească la sănul ei
această lume mascaradă
nu înțelegi că stai la coadă
à la recherche de la recherche parfaite

Îți interzic

Îți interzic să visezi
Îți interzic să-ți aduci aminte
Îți interzic să retrăiești acea parte neînsemnată
din viața ta încă dinainte

nu vreau decât să uiți cine ai fost pe-acest pământ
când ai iubit, când ai rostit un legământ
și ai murit puțin câte puțin
până la ultima picătură
de vin

pe care o sorb pe nesăturate
când mi se face dor de timpul ce m-a înjunghiat pe la spate
dragostea vine repede și nu poți opri nebunia ei
nu moare niciodată atunci când ai trăit-o din tot sufletul
ți-a pus pecete pe fiecare secundă rămasă
din această linie trasă
de la inimă până la palma stângă
un sărut și o iubire nătângă
totul este o farsă?

sau un vis care călătorește dincolo de ceea ce realitatea ne obligă să credem
sau o clipă de delir în care reușim să spunem ceea ce simțim
renunță la focul care te mistuie
supune-te lacrimilor ce-l sting
și urma rămâne adâncă

Îți interzic să fii precum ești
Îți interzic să mai crezi în povești
Îți interzic să călătoresc cu gândul până la bucata de stâncă

pe care ai scris

ADIO

Mă voi întoarce

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

te voi iubi prin lipsa mea
prin neatingerile mele
prin tăcerea mea
prin tot ce este
incomensurabil

timpul înghite în sec
moartea își roade unghiile
tu ești floare pe altarul cuvântului
între cer și pământ

și chiar fără să-mi dau seama
în cuvintele mele
se mai ascundea o poezie
aşa cum de obicei
în cuvintele mele
se ascund poezii
rareori părăsite
de muză

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

Fata din tablou

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
te iubeam cu vocea mea trăsnet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

îți doreai soarele și pe strada ta
să ieși afară și să aprinzi tacticos o țigără
să mergi liniștită și să te lași privită
să fie lumea la picioarele tale

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
treisuteșaizecișicincidezilepean
cu vocea mea trăsnet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

Coloana infinită

acceptă-mi mângâierea, renunță la-ntrebarea
ce te frământă-ntruna: noi ne vom potrivi?
acordă-mi doar o șansă și vei simți schimbarea:
o nouă aventură în fiecare zi.

nu vreau să-ți fie teamă, nu vreau să mai fii tristă,
mai este loc de-un zâmbet, durerea a trecut,
privește înainte, speranță mai există,
pot spune că idila abia a început.

promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer,
și vom culege stele, să le simțim zvâcnirea
când inimile noastre nu vor avea reper.

și sper că-o să petrecem de-a pururi fericirea,
din șoapte și săruturi mereu ea va-nflori,
și-o să te mirui tandru și-agale cu privirea,
scăldată-n curcubeie și lacrimi albăstriei.

Clopote de întuneric

mă caut în interiorul acestui poem
ca pe un secret îngropat de mult timp
și mă pierd în propriile mele amintiri
într-un labirint fără ieșire

dar ceva se audе
o bătaie la ușă într-o viață de singurătate
iubirea mă salvează
cu pași timizi spre noi întrebări
chiar dacă oglinurile m-au mințit mereu
chiar dacă păsările negre
mi-au băut neîncetat cuvintele la ferestre

cât voi fi
nu voi înceta să cred în iubire
acest miracol ce trece dintr-un trup într-altul
rememorând infinitul

în timp ce moartea rămâne doar o legendă
a celui ce trebuia să fiu demult
când am trăit noaptea cu spaimă
și incertitudine
când au bătut clopotele de întuneric

atunci speranța m-a scos cu aripa ei albă
din zgura judecății de apoi

Suflet zilier⁹

⁹ Editura FIDES, Iași, 2011.

*vă voi spune povestea sufletului
ce-și poartă sacul de carne în spate*

Trebua să trec și prin asta

într-o zi voiam să plec definitiv
dar îmi era frică de anumite lucruri
nu voiam ca nimeni să sufere din cauza mea
chiar dacă s-ar fi obișnuit repede cu ideea
că nu mai exist
nu voiam să pierd posibilitatea de a ajunge acolo la cer
chiar dacă nu credeam în rai și infern
aşa cum fusesem învățat de copil

într-o zi voiam să plec definitiv
fără să spun nimic, fără să las vreo urmă
fără să perpetuez specia, fără să realizez ceva măreț
de care să-și aducă alții aminte
oricum știam că totul se uită, că totul e distrugere
că nimic nu contează, că pulsarea pământului
în care se odihnesc oasele
va fi absorbită de gurile negre și flămânde
ale universului

într-o zi s-a întâmplat ceva numit revelație
mi-am privit sufletul și un gând fabulos
a deschis poarta unei lumi nevăzute
atunci am început să scriu
să dau formă acestei miraculoase salvări
mi-am acceptat orice experiență
a trupului, a durerii, ca pe o secundă în plus
în care puteam să-mi desăvârșesc creația
și mai mult de atât, să le dau și celorlalți
un motiv să existe

Suflet zilier

vă voi spune povestea sufletului
ce-și poartă sacul de carne în spate, rândaș al umbrei
al pământului și constructor de vise

vă voi spune povestea sufletului istovit la porțile inimii
cerându-și porția de fericire
un petec pentru sacul de carne putrezită
să nu miroasă încă a moarte

vă voi spune povestea sufletului şomer
cerând ceva de-ale gurii
la colțul buzelor

vă voi spune povestea sufletului aruncat
în sacul fără fund
să nu-l mai găsească nimeni
nici cel mai lacom dintre cei cu mâinile lungi

Antifonez pereții inimii

sunt omul cu mâinile în cătușe lovind pereții inimii
mi se deschide o ușă, mergi înainte, nu spune nimănuí
de unde vii sau unde te duci
doar mergi
cu picioarele în lanțuri
cu sufletul târându-se pe coate
spre miraculosul loc al uitării cu miros de carne râncedă
și mucegai înflorit

toate amintirile mele ard ca niște vreascuri
stau în fața proprietății binecuvântând căldura iluziei
și stratul gros de cenușă ocupă forma predestinată
adevărului ultim

pleoapele cad ghilotină peste irisii albaștri
fără lacrimi, mă întorc pe o parte
un înger se tăvălește în praf
prin săngele meu vizitiul își biciuie caii

sunt omul cu mâinile în cătușe lovind pereții inimii
nimici nu mai aude nimic
nu mai spune nimic

Mama mea - Pământul, tatăl meu - Soarele

m-am născut din humusul negru și am supt la săni de argilă
mama mea cu brațe-vâlcele, cu firicele de sânge
șiroind pe jgheaburi sub piele

m-am născut pe vreme de arșiță
din bobul de nisip al deșertului
mama mea cu trup de clepsidră subțire la mijloc

m-am născut sub privirea luminoasă a tatălui meu
ce m-a-nvățat să merg întinzându-mi mâna-rază-de-soare
el îmi zâmbea larg, de la răsărit la apus
în fiecare seară îl întrebam
de ce nu rămâne să ia cina cea de taină cu noi
el pleca și de pe umărul său amurgit
își cobora desaga plină cu vise
nu voia să spună mai mult, dar eu știam
că pe timp de noapte îi încălzea spatele mamei mele

îmi port această viață
haină scumpă cusată cu fir-de-fum
și merg pe firul gândurilor

m-am născut din lava fierbinte și din spuma valurilor
am venit pe lume cu strigăt de pescăruș și mers de-a bușilea
copil-fără-carapace

m-am născut din praf și ploi
din pământ înghețat și primăveri târzii
crescând fir de iarba fragedă până la gleznele iubitei mele

Pe brațul unei spirale

lucrurile în care credem
sunt peste tot
precum sufletul în tot ceea ce mișcă
precum Dumnezeu odihnindu-se
în orice moleculă
în orice atom
și noi, la rândul nostru
suntem peste tot
chiar acum ne mișcăm
pe brațul unei spirale

visele pe care le uităm
sufletul și le aduce aminte
atunci apar cuvintele
și noi ne odihnim în ele
precum Dumnezeu în orice moleculă
în orice atom
cuvintele, la rândul lor, se mișcă
pe brațul unei spirale
cu centrul în inimă

Unii oameni și hainele lor

în căutare de dragoste
unii oameni se lovesc adesea de haine
când ajung în fața sărmanului nud se-opintesc
la fel ca în fața paginii albe
pe care trebuie neapărat să scrie ceva
orice, numai să scrie ceva
să lase semne adânci
fără să iasă la prima ploaie
la prima zăpadă
la prima vârsare de lacrimi
la prima transpirație...

unii oameni poartă hainele altora
până găsesc un defect
pentru ei viața este doar un magazin de cumpărături
în care pot proba orice suflet în fața oglinzi
până se plăcătesc...

Fregata de oase

plutești grațioasă, fregată de oase,
pe apele scurse din pântec de mamă
și-n zări, o făptură, pe valuri stâncoase,
născută din neguri, în cântec te cheamă.

sfidând depărtarea, o altă poruncă
desferecă vântul: să mergi împotrivă!
și inima sclavă renunță la muncă,
fregată de oase plutești în derivă.

de sus, dintre vele, se vede pământul,
o plajă-nsorită cum și se promise
de Cel ce îți spuse, prin semne, cuvântul...
fregată de oase plutești către vise.

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai arroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin betja cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amontele inimii

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasarea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Canibalism liric

îmi țin poemul în mine
la fel cum îmi țin respirația
îl simt zbătându-se
lovindu-se de toți peretii
căutând o rană prin care să iasă
să devoreze linștea și albul
dar nu
rănilor s-au închis
din nevoie mea de a fi cu altcineva
mai presus de cuvinte și alte metafore
fără trup și fără atingeri

ajunge cu iluziile
încerc să uit, încerc să ignor
poemul urlă, cuvintele sale înfometate
încep ca niște fiare
să-și înfigă colții unele-ntr-altele
își sfâșie carneea neagră
își beau sângele
în inima mea este un cimitir de cuvinte
în ficat, în intestine, în creier
peste tot sunt cuvinte
hrănuindu-se cu resturi de cuvinte
cu măduva silabelor
scuipând oasele vocalelor și consoanelor

ultimul cuvânt își lingea rănilor
și se aşază la pândă
foamea îi roade stomacul
începe să alerge de nebun după fantomele
alțor cuvinte
prin ochiul stâng, prin ochiul drept
până la timpane, printre dinti
ajunge pe vârful limbii
amar și negru
îmi vine să-l scuip, dar știu...
acest cuvânt este sfârșitul
îl înghit, nu spun nimic nimănu

Duhul serverelor

atunci când oamenii nu vor avea loc pentru amintiri
în cutia neagră a prezentului lor
atunci când vor construi peste cimitire
parcuri de distracție, aerodromuri și blocuri zgârie-nori
atunci când hard-disk-urile vor rula cu milioane de întrebări pe secundă
despre cum să ne îmbogățim mai repede
atunci când sufletul celor morți va bântui
prin căsuțele de e-mail
sau prin serverele umanității, ca un curent de aer
ce scade temperatura inimilor
înlocuite de procesoare super-multi-core
atunci când venele vor deveni magistrale de date
sau bulevardele pentru roboții creați
de zeii nanotehnologiei
atunci când creierul se va desfășa în vise pozitronice
și cei slabii vor obține ceea ce vor
prin implanturi mind-control
și legături cibernetice de lungă durată
atunci, eu, poetul, fosila civilizației
voi scrie și-i voi aduce aproape
pe cei care-mi lipsesc atât de mult
familia, prietenii cei mai buni
și neprețuita iubire

Iubire cu erată

de mi-ar fi dat să cer, aş mai trăi o viaţă,
aceeaşi, dar văzută cu ochii de acum.
de ce? m-aţi întreba... v-aş spune, clar, în faţă:
aş vrea să-mi scriu finalul la ultimul volum.

finalul? ce vă miră, e unicul cuvânt
şi prima mea durere cu lacrimi pe obraz,
e mama mea de-a pururi şi tatăl meu cel sfânt,
e dulcea fericire şi cel mai greu necaz.

de mi-ar fi dat să cer, dar cine poate cere
ceva ce nu-i al lui şi nu a fost vreodată?
pe veci mă resemnez în neguri de tăcere,
volumul meu s-a scris: iubire cu erată.

În aşteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlanțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărm

Primul pas spre eternitate

și iată-mă plecat spre eternitate
ca și cum ar fi la o aruncătură de lacrimă
la o aruncătură de stea
primul pas este cel mai dificil
este viața
ca zborul între două oglinzi
separate de timp
este viața
ca râul ce izvorăște din inima mea
și curge prin capilarele acestui univers
cu ochi galactici
este viața
ca gura ta ce așteaptă respirația mea
să-ți împrospăteze sufletul rarefiat de absențe
este viața
ca urechile tale ce așteaptă apropierea pașilor mei
zigzagați de dureri și ispite
este viața
ca visul unor alte emisfere cerebrale
captive în dimensiunea misterului
este viața
ca poemul acesta ce se hrănește
cu propriile mele cuvinte
distorsionate
de gravitația albului

Dacă și niciodată dacă...

dacă greșești, îți prelungești viața cu o părere de rău
dacă ești trist, îți prelungești viața cu o lacrimă
dacă întâlnești un străin pe stradă
îți prelungești viața cu un surâs
dacă îți mai aduci aminte
de lucrurile frumoase din trecut
îți prelungești viața cu o visare
dacă ai încredere în oameni
îți prelungești viața renunțând la orele fixe
dacă îți la prieteni
îți prelungești viața cu o strângere de mâna
și o vorbă spusă din suflet
dacă ai speranță, îți prelungești viața cu o posibilitate
dacă ești conștient că totul este posibil
îți prelungești viața cu o alegere bună
dacă ești credincios, îți prelungești viața
cu un crez și o rugăciune
dacă ai căzut, îți prelungești viața
ridicându-te din nou
dacă te lovești de un zid
îți prelungești viața imaginându-ți o ușă
imaginându-ți un zbor
dacă iubești îți prelungești viața
cu o altă viață
dacă ești poet, îți prelungești viața
cu fiecare cuvânt
dacă și niciodată dacă...

Dumnezeu în stare latentă

nu există drog mai puternic decât creația
sentimentul acela când plutești
și lumea întreagă este la picioarele tale
când ceea ce gândești capătă sens și se conectează
prin flux luminos
cu restul gândurilor din univers
când orice lucru, oricât de neînsemnat părea înainte
devine o nouă descoperire, un nou adevăr
privit din toate unghиurile perceptiei
drogul acesta nu se prizează, nu se injectează
nu se bea pahar cu pahar
și nu se învață
drogul acesta există dintotdeauna în tine
îți curge prin vene
respiră odată cu tine, iubește odată cu tine
este Dumnezeu în stare latentă

Planeta de hârtie

oamenii de hârtie trăiesc pe planeta de hârtie
s-au născut din hârtie și consumă tot ce hârtia produce
se vând pe hârtie, se cumpără pe hârtie
se iubesc pe hârtie și mor
în coșciuge frumoase de hârtie

unii oameni de hârtie
cred că au fost creați de un Dumnezeu de hârtie
după chipul și asemănarea lui
ei cred că viața are un scop anume
că se poate ajunge în raiul de hârtie ignifugă
sau în iadul cenușii veșnice

alții oameni de hârtie
cred că viața este un proces continuu de reciclare
ei nu vorbesc niciodată despre sufletul hârtiei
pentru că nu cred în suflet
dar încearcă să producă multe copii ale învățătorului
care a dispărut fără urmă
după ce fusese îngropat adânc în hârtie

oamenii de hârtie cei mai puternici
au construit munți de birocrație și maculatură
și s-au ascuns în spatele lor, făcând cu ochiul
celor ce Tânjesc să ajungă sus
pentru că cine poate ajunge la vârf
poate privi stelele de hârtie

pe planeta de hârtie, oamenii cei mai singuri
și neintegrați în sistemul hârtiei
pregătesc atentatul cu vise interzise
și bețe de chibrit

Aisberg în derivă

Sufletul meu este un aisberg în derivă, cu trei sferturi de dragoste aflate în inimă și un sfert de tristețe strânsă în jurul ochilor. Sufletul meu se topește și lasă în urmă o dâră de melancolie, precum o stea căzătoare. Mă ţin strâns de sufletul meu cât încă mai călătorește, cât încă mai poate să vadă lumea. Apoi ne vom ciocni amândoi de o corabie plină cu umbre, pirați fără chip ai necunoscutului. Ne vom ciocni...

Avatarul ultimului cuvânt

las poemele să vorbească în locul meu cu gura lor de îngeri mutilați las poemele să adulmece moartea neverosimilă mereu prea departe și totuși atât de aproape las poemele să fie avatarele ființelor închise în inimă și în creier las poemele să mă împartă tuturor aşa cum Iisus împărtea pâinea la cina cea de taină las poemele să curgă năvalnic sau lin ca o lacrimă pe care nu mai pot să o plâng cine să înțeleagă că poemele sunt viața pe care am trăit-o visând sufletul meu va ajunge acolo cu ultimul cuvânt...

Zidul plângerii interioare

Imaginează-ți sufletul tău trist din cauza anilor de detenție și singurătate, rugându-se în genunchi la zidul plângerii interioare. Rugându-se pentru tine. Toată viața i-ai oferit pe sub ușă portia zilnică de promisiuni, minciuni și iluzii. Tu l-ai ispiti uneori cu un pahar de vin, o țigară sau chiar un om de ocazie. Sufletul tău nu s-a hrănit cu nimic din toate acestea și a îmbătrânit. El nu a fost niciodată liber, nu a vizitat alții prieteni, alte iubiri și nu s-a întors niciodată acasă cu alt suflet de mâna. Tot ce a făcut a fost să privească din când în când lumea printr-o fereastră cu gratii. Acum, când îți-e frică de necunoscut, îți întrebi sufletul dacă mai există salvare, dacă se mai poate schimba ceva, dacă măcar pe lumea cealaltă vei fi fericit. Dar sufletul tău tace și privește zidul mucegăit la care s-a rugat toată viața. Îi este greu să se despartă de el.

Testament

acesta e poetul ce-și duce singur dorul
pe drumul fără-ntoarceri – destin alambicat,
ce-n față neputinței și-a dat tăcut onorul,
cu râsul și cu plânsul pe veci stigmatizat.

acesta e poetul ce s-a uitat pe sine
în inimile lumii, în versul sincopat,
ce și-a urmat himera în gânduri orfeline,
în tainică unire cu-aceea ce-a trădat.

acesta e poetul aflat în agonie,
cu mâinile rigide, de zei exonerat,
ce-nchide testamentul pe foaia de hârtie:
atât a fost să fie, atâtă v-a lăsat.

Patria la care mă întorc¹⁰

10 Editura FIDES, Iași, 2012.

*patria la care mă întorc
este femeia pe care o iubesc*

Rugă ultimului poem

îmi citesc ultimul poem
sunt trist chiar dacă el
se va îndrăgosti de alți cititori
sau de alte poeme

(chiar nu știaști că poemele
se iubesc între ele când se lipesc două pagini ?)

îmi citesc ultimul poem
îmi amintesc cum i-am dat suflet
cum i-am dat nume
cum l-am învățat să meargă silabă cu silabă
cum l-am învățat să râdă
când simțea numai durere
cum l-am certat și i-am tăiat din porția de cuvinte
(i-am spus să nu vorbească cu gura plină
să aibă răbdare, să caute esența lucrurilor, să guste viața
ca pe un vin vechi preschimbăt din apa tuturor suferințelor)

îmi citesc ultimul poem
împreună am pus capăt
războiului de treizeci și șase de ani
cu umbrele, cu spaima, cu celălalt eu
și nici acum nu știu dacă am pierdut
dacă am învins, dacă pacea
peste tâmpalele mele a nins
(victoriile se conjugă doar la timpul pierdut
ținând inima pe post de spadă și scut)

îmi citesc ultimul poem
și-l rog să le spună și celorlalți
că exist
că alte poeme vor veni
ca o hergherie de fluturi sălbateci
cu aripile întinse peste lume
lovind din copite

îmi citesc ulti...

Groparul orb

începutul poemului
este întocmai ca răsăritul
iar pagină albă
o mare misterioasă
care mă cheamă-n adâncuri
dar umbra mă ține de mâna
- nu te duce încă, lasă primul val
să se izbească de stâncă

și stâncă seamănă cu inima mea
o aşchie înfiptă în toracele timpului

un vas fantomă și salva
de puncte de suspensie
spărgând liniștea

sfârșitul poemului
este întocmai ca noaptea cea mai lungă
de care nu vrei să te desparti
în care nu vrei să adormi de teama
necunoscutului

groparul orb sapă mormântul ultimului cuvânt
doar păsările mai poartă în tril
amintirea poemului

Regii nimicurilor

chiar și peste o sută de ani
oamenii tot își vor pierde vremea cu nimicurile lor
tot va ploua după ce-și vor spăla prețioasele vehicule
iar buruienile vor continua să crească nestingherite
în grădinile ticsite cu flori
ajung să cred că viața mea nici nu contează
stau în casă și scriu despre goana acelor de ceasornic
privind vecinul cum își plimbă câinele
sau femeia pe stradă
cu aceeași fală, cu aceeași dorință de control
din păcate foamea mă-ndeamnă să mușc din prezent
acest sandviș cu singurătate între două felii de timp
împărțit frătește cu umbra
poți trece prin viață anonim ca un râu pe sub pământ
nimeni nu va ști din ce apă își potolește setea
poți trece prin viață ca Saul pe drumul Damascului
nimănui nu-i va păsa că te-ai schimbat
că spiritul tău are nevoie
de un mediu propice înaltei comunicări
dar nu-i nicio tragedie
ce ne mai miră
nici moartea nu mai impune respect
a devenit o simplă măturătoare
care ascunde oasele sub preșul celui fără câine la ușă
prea scump serviciul de salubrizare al acestei lumi
datoare sie îNSEȘI
dar și acestea sunt tot niște nimicuri
despre care n-ar trebui să vorbesc

Corabia amintirilor

închide ochii
vezi cât de departe poți ajunge
și nu te gândi la întoarcere

lasă-i pe ceilalți să plece
din ei însiși
ca dintr-o cameră mortuară
plină cu iubiri de ocazie
lasă-i să fie cuvinte de amăgit
singurătatea și întunericul
lasă-i să construiască monumente ale erosului
pe ruinele cărnii până la putrezirea de apoi
ei nu știu ce este iubirea

așadar, închide ochii
renunță la cuvinte
urcă-te în corabia amintirilor ca Noe în arca sa
și lasă-te dus de curenții universului tău interior
vei ajunge departe, pe țărmul unei lumi
în care toate iubirile tale
se vor întrupa și vor trăi veșnic

Noaptea în care moartea a închis ochii

chiar și fără să vadă
ochiul meu poate plânge
chiar și fără să vadă
așa cum plânge mâna mamei
pe ochiul de lână
așa cum plânge
vinu acasă, rătăcitorule
ți-am împletit dragostea
mâinilor tale înghețate
vinu acasă

acum este noaptea
în care moartea a închis ochii
totul e viu și negru ca singurătatea
cu trup alunecos și rece
lenevind la focul inimii
cu burta plină de amintiri

dar eu încă mai sper
îmi deschid ochiul în acoperișul minții
și aştept să ningă cu polen albastru
din irișii lui Dumnezeu

Ce facem cu restul de iubire ?

să nu fumăm toate țigările
să nu bem tot vinul
să nu mâncăm tot ce avem pe masă
să mai lăsăm și pentru mâine
vom fi din nou fericiți

dar cu iubirea ce facem
cu această nevoie de a ne dăruim
până la ultima respirație
până la ultimul strop de plăcere
până la ultima firimitură de carne

cum putem lăsa iubirea pentru mâine
dacă de atâtea ori
ceilalți nu-și mai amintesc de noi
ne părăsesc, ne lasă goi
și nu mai privesc niciodată înapoi

ce facem cu această iubire
rămasă singură la masa tăcerii
oftând, plângând
strângând în palmă lacrimile
ca pe o ultimă comoară

ce facem cu această iubire
cui să o dăruim când nimeni
nu se mai hrănește cu resturi
când toți sunt politicoși
ca la o masă străină
cerându-ne pentru sentimente
chenzină

ce facem cu această iubire
când pasarea neagră a morții
vine și bate cu ciocul
în fereastră
pe ea să o hrănim ?

Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
este prea frumoasă prea sinceră
îmi seamănă prea mult
în gândire și gesturi
nu mi-a greșit cu nimic
m-a iubit aşa cum sunt
a vrut să fie doar a mea și atât

îmi strâng fericirea la piept
îi ascult vorbele calde și inima ei
cum bate numai și numai pentru mine
îmi ajunge cât am fost pasăre călătoare
cu lacrimi de soare
însingurat în apus

iubind fericirea am îmblânzit
până și moartea
pisica neagră ce împinge ghemul
de lână albastră prin univers

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
nici mâine, nici poimâine
nicicând

Iubirea ne execută silit

sunt oameni care flirtează toată viața
și oameni care iubesc toată viața
unii sunt mereu cu zâmbetul pe buze
ceilalți cu misterul în tăceri și priviri
eu am ales să fiu poet
modelându-mi cuvintele sincere
pe sufletul celor care mai cred în miracole
fără să cer nimănui nimic în schimb

în lumea în care trăiesc
dezinteresul și tăcerea ruinează prezentul
câtă își mai amintesc
de clipele frumoase petrecute împreună
câtă mai au dragoste de oferit
la cumpăna dintre ani
și câtă se joacă de-a iubirea
executând silit victimele
focurilor sacre?

ferice de cei ce sunt profeti
în această lume de orbi
ferice de cei ce depășesc bariera
propriului eu și cred
în înțelepciunea de pe urmă
să fim ca ei
să nu ajungem iubiri și praf
pe catafalcuri

Moment de admirație în fața frumuseții

chiar dacă timpul se strecoară
ca un hoț viclean
printre oameni
furând zâmbete și fericire
tu vei rămâne mereu în sufletul meu
ca o adiere de mare
într-o livadă de portocali înfloriți

chiar dacă timpul șterge cu nori
toate drumurile cerului
tu vei rămâne mereu firul invizibil
pe care sufletul meu urcă
precum un paing
să-și coasă pânza
la colțul lunii

chiar dacă timpul mă privește
cu ochi de piatră
și îmi cere cu dobândă
uitarea
pentru fiecare moment de admirație
în fața frumuseții tale
tu vei rămâne mereu
odiseea mea interioară
și rugăciunea eternă
de mulțumire

Totul sau nimic

eu îți spuneam că dragostea e totul sau nimic
tu îmi spuneai la fel, dar mai păstrai o doză de confort
în locul acțiunii necesare
în locul riscului pe care îndrăgostiții
și-l asumă întotdeauna

totul sau nimic nu înseamnă
să-ți fie frică de despărțire, singurătate
sau de gura lumii
totul sau nimic nu înseamnă
proccente, probabilități
sau blânde tranzitii
totul sau nimic nu înseamnă
să te complaci în aceeași lipsă de comunicare
în aceleasi minciuni sau în alte minciuni
frumos inventate
totul sau nimic nu înseamnă
să te rogi să fii iubit, alintat, mângâiat
sau înțeles aşa cum numai tu vrei să fii înțeles
totul sau nimic nu înseamnă
să-ți pună mâna pe umăr cel de lângă tine
doar pentru a le demonstra celorlalți
că ține la tine sau că ești o frumoasă proprietate
de care a profitat mereu printr-un joc dublu
de control și manipulare

totul sau nimic înseamnă
instinct, intuiție, stare de grație
cuvinte care ajung direct la suflet
cuvinte care te fac să plângi și deopotrivă să râzi
priviri care te îmbată dinainte să le sorbi
sau lacrimi care te fac să tremuri
din cap până-n picioare
totul sau nimic înseamnă
clipe petrecute împreună care par ore
și ore care se scurg în câteva clipe
și multe amintiri care rămân
mărturia incontestabilă a iubirii

totul sau nimic înseamnă
încredere oarbă, sacrificiu, ajutor, compasiune
să crezi și să nu renunți niciodată
la șansa de a trăi încontinuu un miracol
împreună cu omul de lângă tine
totul sau nimic înseamnă
să lasi în urmă tot orgoliul și egoismul
toată frica și pesimismul
să alergi după cineva și să îi te oferi
ÎNTRU TOTUL

și chiar dacă vei fi rănit
să accepti durerea ca pe un dar divin
pentru că acolo unde nu iubește omul
iubește Dumnezeu
și dacă nu renunți niciodată la iubire
nici Dumnezeu nu renunță la tine
și îți va da într-un final
ceea ce meriți

Patria la care mă întorc

fără să fie mai mare de un chip de om
patria la care mă întorc este pământul făgăduinței
apa vie și izvorul tuturor
rațiunilor umane

Sfinxul a clipit și am înțeles că sunt Sfinxul
un monstru obligat să-și părăsească
propriul mit atras
de cea mai mare enigmă

vorbesc cu patria în gând
și zâmbetul ei dă în spic peste mări și țări
patria la care mă întorc
este femeia pe care o iubesc

În aşteptarea păsării¹¹

11 Editura eLiteratura, Bucureşti, 2015.

*este atât de simplu totul încât îmi vine
să vă îmbrățișez pe toți cu versurile mele
albe ca neaua proaspătă ce ține de cald
bobului de grâu*

Vodă Caragea

Moto : Pe nesimțiți i-aș pune pe goană,
As vrea de rele lumea s-o scap;
Sunt suveranul fără coroană
Și fără tron, cu scaun la cap.

...

Atâtia oameni n-au să știe
Cine a scris aceste rânduri:
Un sclav ales de poezie
Sau sclavul proprietilor gânduri ?

Oare-am iubit ? Am fost exemplul
Ce trebuie urmat de mase ?
Sau am zidit, cu ură, templul
Credințelor primejdioase ?

Am fost perfect ? Mai am defecte,
Să mă condamne generații ?
Ideile mi-au fost corecte
Sau tot ce-am spus sunt aberații ?

Nu vor afla, doar dacă visul
Mi-l vor fura în zorii zilei,
Forțându-mi, schimnic, compromisul
Cu dirigitorii milei.

Să stau la mâna lor, să-mi ceară,
Să îi înveșnicesc în odă,
Să-mi pună chipu-apoi în ceară
Și să devin, post-mortem, Vodă.

Prin femeia pe care o iubesc

prin femeia pe care o iubesc
am redescoperit patria
prin ea mi-am dat seama că sunt Tânăr încă
și am un viitor
prin femeia pe care o iubesc
am redescoperit viața
și viața m-a răsplătit cu încă o viață
cea a copilului meu
de ce toate acestea mi s-au întâmplat tocmai mie ?
e simplu, pentru că nu am renunțat să cred și să sper
chiar și atunci când însetata veșnicie
mă îndemna să beau paharul cu amărăciune
până la fund
chiar și atunci când înfometatul necunoscut
se hrănea cu visele mele care nici măcar
nu dăduseră-n pârgul obrazului catifelat
al dimineții perfecte
prin femeia pe care o iubesc
am redescoperit frumusețea tuturor lucrurilor
pe care ajunsesem să le tratez
cu indiferență sau ură
prin femeia pe care o iubesc
mi-am recâștigat prietenii
pe care-i pierdusem vorbind încontinuu
despre crimele oamenilor
despre conspirații și tot ce ne face
mai negri și mai urăți
și în loc ca vorbele mele să aducă prăpădul
în lumea șoaptelor naive și dulci
am ales să mărturisesc prin scris
da, prin femeia pe care o iubesc
am redescoperit scrisul
iată când credeam că nu se poate scrie
decât din suferință și neîmplinire
iată dovada că m-am îngăsat
iată poemul admirăției mele
pentru femeia pe care o iubesc
iată poemul trezirii mele în câmpia

cu metaforele nemuritoare ale iubirii
ascultați: nu vă pierdeți vremea căutând defecte
acolo unde defectele nu există
nu vă vindeți sufletul pentru o noapte de amor
căci iadul nu este o casă de amanet
nu depuneți jurăminte false
pentru a stoarce ultimii bani
din buzunarele celor care sunt gata
să facă orice pentru voi
trebuie să înțelegeți că pentru binele suprem
al acestei lumi
există un început la care puteți fi părtași
prin renunțarea la voi
în favoarea celorlalți
este atât de simplu totul încât îmi vine
să vă îmbrățișez pe toti cu versurile mele
albe ca neaua proaspătă ce ține de cald
bobului de grâu

Blocstartul amintirilor

ca și mulți alții
aș vrea să alerg către finiș
să-l strâng pe Dumnezeu în brațe
dar, de frică să nu fur startul
am rămas pironit în blocstartul amintirilor
privindu-mi pixul, un fel de ștafetă
pe care nu am cui s-o predau
privind spectatorii care surprind momentul
în nu știu câte cadre cadavre
pe secundă

ei vor să scrii și iar să scrii
ca și cum scrisul ar însemna să gătești
șapte feluri de mâncare
pentru degustătorii apocalipsei tale personale
să fii un restaurant plutitor care circulă
pe fluviul propriilor lacrimi
apoi să eșuezi pe malurile secate
să ajungi un fel de distracție
pentru cei din generația
Facebook

Darts la adăpostul megapixelilor

ziare, reviste, situri, bloguri, rețele de socializare
fericirea nu este decât un lanț de servere
prin care orbecăim ca niște somnambuli ai vietii reale
umplem goulurile unei lumi virtuale
cu vise care nu mai interesează pe nimeni
în timp ce amintirile contrafăcute
devin amantele noastre cele mai fidele

unii dintre noi au găsit locuri
în care se mândresc cu poze de înaltă rezoluție
încercând să-i convingă pe alții
sau să se convingă pe ei însăși
că nu trăiesc degeaba pe pământ

și uite aşa lumea se depreciază constant
iar cei care se zbat să transmită mesaje
pentru trezirea conștiinței
se apropiu de oameni la o distanță
optimă de înțelegere
și ajung ca tablele din jocul de *Darts*

Spectacol interzis muritorilor

privește atent un munte, un arbore,
o piatră, o apă și ține-le minte
pleacă apoi în lume
trăiește-ți viața
întoarce-te peste ani și ani
privește-le din nou pe toate și vei avea senzația
că n-ai fost plecat niciodată
din acele locuri

urmărește un episod dintr-un film serial
care te captivează la maxim
dormi, pleacă la muncă
întoarce-te acasă, vizionează un alt episod
și vei avea senzația
că n-ai fost plecat niciodată
din acțiunea filmului

citește o carte, zece cărți, o sută de cărți
întoarce-te la cartea care ți-a plăcut cel mai mult
și vei avea senzația că n-ai fost plecat niciodată
dintre coperțile ei

privim, plecăm, ne întoarcem
ne întoarcem, privim și plecăm

numai că unii oameni
pe care i-am privit cândva
cu atâta dragoste
au uitat să se întoarcă
din călătoria lor
au rămas captivi într-un spectacol
interzis muritorilor

iar umbrele, sufleuri ai neantului
ne șoptesc în continuare
rugăciunile

Neant cu lentile de contact

prin lacrimi tragem de timp în fața zădărniciiei
visele sunt doar niște monede de schimb
aruncate de zei în palmele cerșetorilor
mutilați de amintiri

pe eșafodul dimineții
ne ghilotinăm șansa unui nou început
și iată-ne singuri într-o lume
în care speranța cu aripi de ceară
s-a prăpădit pe stâncile abrupte ale inimii

nici umbrele nu mai leagă prietenii
ne îmbrătișăm spasmodic absențele
în fața neantului cu lentile de contact

Lungă contemplație în fața ferestrei deschise spre neant

„Nimic nu-i mai tragic, într-adevăr, decât să-ți pui rostul vieții în afara ei, să trăiești cu necesitatea gloriei, obscur, mândrindu-te cu vâlva de după moarte. E atât de dureroasă pentru unii această satisfacție, încât sunt și ei din aceia care ar simula moartea spre a pregusta judecata viitorului.” (G. Călinescu)

iubesc prea mult viața pentru a renunța la ea
chiar dacă lumea simt că nu-mi aparține
trăiesc fără să-mi pot aminti
locul în care a copilărit sufletul meu

până la urmă paradoxal vorbind și simțind
ajungi să iubești și exilul acesta nelumesc
rana prin care curge
neputința de a fi fericit întru totul

(doar răstignirea face posibilă
existența concomitentă în cele patru
dimensiuni ale crucii?)

întrebări fără răspunsuri
răni fără vindecare completă
pe care ajungem să le acceptăm
și să le iubim fiindcă
ne amintesc că suntem aici acum
și nu altundeva altcândva

iar mie nu-mi rămâne decât să scriu
poezia mea este o lungă contemplație
în fața ferestrei deschise spre neant

nu știu ce se află dincolo totul este întunecat
nimic nu mă ispitește
doar un fior îmi trece prin șira spinării
făcându-mă să cred că e mai bine aici

în ciuda durerilor și mizeriilor care mă deziluzionează
există și un dram de frumos există și multă imagine

care poate face înconjurul lumii
care poate ajunge la marginea universului
călare pe o cometă
ce inspiră vidul pe nări și suflă flăcări

dragă G. nu-mi doresc să simulez moartea
pentru a pregusta judecata viitorului
dar încerc să simulez nemurirea
și să trăiesc în poeme
așa cum nu pot trăi în acest exil nelumesc
eu nu voi muri niciodată
am spus de-atâtea ori chiar și atunci când durerile
mă torturau să mărturisesc contrariul

facă-se voia mea în lumea imaginației mele
gândul meu să fie Big Bang-ul universului paralel
al realității alternative în care
voi fi mereu fericit

Cuvinte pentru viitorul sterp al deziluziei

să nu scrii tot
mai lasă un poem și pentru mâine
poimâine și alte zile în care durerile
te vor invada cerându-ți capitularea
păstrează cuvintele și alungă spaima întunericului
cu săgețile lor de foc departe cât mai departe
înapoi în haosul primordial
păstrează o armată de cuvinte
călare pe himerele visului
în mijlocul lor iubirea cu flamura nemuririi
suflând în goarna inimii
păstrează cuvintele în tranșeele cărnii
în circumvoluțiuni în diviziunea celulei
în spiralele ADN-ului tău prometeic
învârtindu-l ca un bumerang prin abisul psihozei
lovind iscoadele morții umbrele nelegiuite
direct în punctul lor sensibil la frumusețea metaforei
păstrează cuvintele în sânge
singurul șarpe înteles căruia îi place căldura sufletească
a celui de lângă tine cel dornic
să te citească cu buzele cu palmele cu ochii înroșiți
de vinul amar al singurătății
păstrează cuvintele pe creștetul tău pleșuv pe tâmpale
pe sprâncene și în gropile obrajilor
îndreaptă-ți spatele
stai falnic ca un munte de cuvinte
ca un avocat al cerului
nimic chiar nimic nu te poate mișca din locul
în care și-a fost dat să luptă împotriva deziluziei
un vârf semeț de speranță împungând cerul
în ochiul larg deschis
căci numai aşa curge cu adevărat
lacrima lui Dumnezeu

Lovitura sub centură

știa că viața-i o luptă
dar n-a profitat niciodată de alonja sa
pentru a lovi oamenii de la distanță
și nici de forță pentru a lovi mai puternic
în luptă corp la corp

se pregătea zi de zi în fața oglinzi
așteptând confruntarea
cu adversarul care câștigase toate întâlnirile
prin knockout-uri fulgerătoare
sau prin lovitură repetate
până când prosopul era aruncat

exerca toate mișcările
era masiv, dar avea jocul de picioare
și agilitatea unui boxer de categoria ușoară
era asemenea poetului priceput
la vers clasic sau la vers liber
executant al figurilor de stil
cu mare măiestrie artistică

anii treceau, el se pregătea în continuare în fața oglinzi
așteptând tot așteptând
și când credea că adversarul uitase de el
primi o lovitură sub centură
așa pe neașteptate

se chirici de durere se aşeză în genunchi
înima numără cu voce tare secundele
în mintea lui se derulau amintirile
tuturor luptelor în fața oglinzi
nu fusese nimeni acolo
să-l încurajeze să-i spună ce să facă
în asemenea situație

se ridică din instinct
dar n-apucă să-și privească
adversarul în ochi

Îi mulțumesc păsării

Îi mulțumesc păsării
că a fost milostivă
și m-a purtat pe aripile sale
înapoi în patria mea

Îi mulțumesc păsării
că am putut privi încă o dată
de lângă statuia bunului Eminescu
cum se apropiе valul
de cărmul înghețat al mării

Îi mulțumesc păsării
că m-a lăsat să-mi îmbrățișez mama
și să-mi petrec tatăl pe ultimul drum

Îi mulțumesc păsării
că m-a lăsat să-i iubesc pe femeia
pe care o căutam dintotdeauna
femeia care mi-a prețuit ca nimeni alta
sufletul și poezia
femeia care mi-a dăruit
o minune de copil

Îi mulțumesc păsării
că am apucat să sărbătoresc ziua sfântă de Paște
exact când împlineam
patruzeci de ani

Îi mulțumesc păsării
că m-a lăsat să țin această carte în mâini
amintirea renașterii din cenușa
unei alte vieți

Umbră lucidă¹²

12 Editura FIDES, Iași, 2016.

*delirul este o febră nețratată a luminii
dați-mi aşadar voie să fiu
o umbră lucidă*

Perplexanta prezență

poetul este lacrima de foc
curgând pe obrazul pământului
și biciul de flori
plesnind
peste coama răvășită
a timpului
poetul este praful de pușcă
al stelelor
și cântecul de leagăn
al tuturor sufletelor
oarbe
poetul este ochiul
care îi lipsește ciclopului nopții
și ochiul care îi lipsește
ciclopului zilei
poetul este perplexanta prezență
pe covorul roșu
al propriului sânge
braț la braț
cu doamna moarte
spunându-i ceva la ureche
zâmbindu-le apoi celorlalți
ca și când
i-au mai rămas
multe vieți de trăit

Eu simt și presimt dumnezeirea

poetei Ana Blandiana ca replică la poezia Rugăciune

Dumnezeu al infinitului
al destinelor infinite din care fiecare Om
își alege unul singur
destin care la rândul lui
se schimbă în orice fracțiune de secundă
la orice gând, la orice cuvânt, la orice întrebare
la orice bătaie de inimă
la orice sentiment și la orice răscrucă de drumuri
Dumnezeu care ai dăruit fiecărui Om
câte un univers, dar ai făcut deosebirea
dintre toate aceste universuri paralele
printr-o frecvență pe care o numim în fel și chip
uneori fiind iubire prin potrivire
alteori fiind absență sau singurătate
Dumnezeu care știi dinainte
tot ce i se va întâmpla fiecăruia
dar care ți-ai autoimpus să uiti
eu simt că nu ești tu responsabil pentru alegerile noastre
că nu tu schimbi raportul dintre bine și rău
tu doar ne-ai oferit totul la îndemână și ne urmărești
cum ne perindăm prin posibilități și alegeri infinite
eu simt că tot ce ni se întâmplă
este o consecință a tuturor schimbărilor
din interiorul nostru
eu simt că moștenim energii
care se transmit din generație în generație
că însăși natura se schimbă
în funcție de mici sau mari noastre interese
Dumnezeu al întregului și al diviziunii
al sufletului și al particulei de suflet numită Om
eu presimt că atunci când voi muri
voi scăpa de carne și mintea
care se chinuiesc să înțeleagă totul
din punct de vedere liniar și mai puțin ciclic
mai puțin cuantic, franjuri, valuri, pliere
mai puțin călătorii prin găuri negre și găuri de vierme

contracții și decontragții ale universului
la fel cum uterul unei femei încearcă să ne introducă
pe scena vieții printr-o fantă de lumină
le fel cum coboară hoții strengari
din turnul transcendental al lumii de dinainte
cu inima în mâini
agătați de cordonul ombilical
pe care însăși moartea îl taie cu lăcomie
exact atunci când atingerea pământului
eliberează strigătul nașterii
Dumnezeu al amintirilor, al panopliilor
cu care ucidem plăcileală
Dumnezeu al viselor, al porților
care se deschid înaintea noastră
invitându-ne în sala de oglinzi
ale vieților netrăite sau trăite deja
Dumnezeu al fiului care a venit printre noi
pentru a ne aminti că toți suntem unul și același
parte și întreg, timp și nontimp, moarte și eternitate
părinte și copil, succesiune și simultaneitate
dimensiune și pluridimensiune
eu simt, Dumnezeule, cum mă ridic la pătrat
și sunt egal cu tine

Dumnezeu și-a autoimpus să uite

cine poate ști
care a fost cu adevărat motivația lui Dumnezeu
atunci când ne-a creat
știind dinainte tot ce va urma ?
cine poate ști
care este reacția lui
atunci când ne despărțim de persoanele iubite
atunci când suferim de singurătate
atunci când ne îmbolnăvим de boli incurabile
chiar și la vârste foarte fragede
atunci când murim în burta mamei
atunci când ne ucidem confrății
atunci când ne sinucidem
atunci când cei dragi își dau neputincioși
sufletul în brațele noastre ?
e ușor să dăm vina pe Dumnezeu
pentru toate relele
e ușor să găsim pe altcineva responsabil
decât pe noi însine
noi cei care prin toate alegerile noastre
facem orice rău posibil
eu cred că Dumnezeu
ne cunoaște destinele infinite
știe ce se va întâmpla în orice moment
știe cum se schimbă viața fiecăruia
știe totul, dar și-a autoimpus să uite
întreaga noastră viață sau fragmente din ea
vrea să fie surprins
vrea să treacă prin aceleași sentimente
prin care trecem și noi
vrea să se bucure sau vrea să fie dezamăgit
toate acestea până la momentul în care
sufletele noastre își iau bocceluța cu amintiri în spate
și se vor întregi cu el
atunci va dispărea definitiv suferința
atunci amintirile noastre se vor contopi
cu ale tuturor oamenilor care au plecat dincolo
cu toate amintirile lui Dumnezeu

Cuvinte nepotrivite

din timp nu lipsește nicio secundă
toate bătăile inimii îmi sunt numărate
clepsidra se învârte la infinit
amestecând amintirile
sunt o reciclare a trecutului meu
și o etichetă de expirare
a prezentului
mi se întâmplă
să mă trezesc în pârgul viselor
cu un gust amar de viață în gură
și niște cuvinte
încearcă să fie gânduri
întorcându-se în lacul de cleștar
al întunericului
tu nu știai că nemurirea mea
era ridată de cuvinte
nepotrivite ?

Pentru oamenii plăcăsiți

am scris poeme pline de iubire
pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă a trebuit să-mi fac din inimă
un sicriu de flori
mi s-a scurs viața în cuvinte
pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă mă topeam precum ceară
iar oasele mele ardeau precum fitilul lumânării
m-am prăbușit în abisul meu interior
pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă nimeni încă de Dumnezeu
nu-mi arunca un colac de salvare
am zburat pe aripile imaginației
pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă nimănui nu-i păsa
de umbra mea care-i cerșea infinitului
o umbră pereche
am închis ochii și am navigat
pe oceanul nesfârșitelor naufragii
în căutarea adevărului
da, da, tot pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă nimănui nu-i păsa că eram
ca un sărut captiv între două continente de singurătate
nu-mi rămâne decât
să pecetluiesc pământul cu o cruce
așa ca un dar de mare preț
pentru oamenii plăcăsiți
chiar dacă...

Putreziciunea timpului

din carnea mea nu au mai rămas
decât câteva fâșii de singurătate
din timpul meu nu au mai rămas
decât niște amintiri fugărite
de neierătoarea uitare
din ochii mei nu au mai rămas
decât niște lumiște plăpânde
din pașii mei nu au mai rămas
decât niște urme risipite de vânt
da, știu, viața merge înainte
cu ce a mai rămas din mine
important este ca sufletul meu
să lustruiască oasele din rastel
să fiu pregătit pentru ultima luptă
cu putreziciunea timpului

Umbră lucidă

delirul este o febră nețratată a luminii
dați-mi aşadar voie să fiu
o umbră lucidă

Cărțile necitite

atâtea cărți necitite
ele sunt cele mai triste morminte
atâtea vieți, atâtea pilde
atâtea mistere
de folos nimănuí
în timp ce oamenii caută
doar un ascunziș mai bun
înlăuntrul propriilor ruine
în care să-și depoziteze
frica, neputințele
și alte înjosoitoare secrete
chiar și lacrimile care se întorc
din drumul lor firesc
otrăvind fântânile iubirii

atâtea cărți necitite
atâția scriitori care au ratat
învierea la mustață
când două mâini nevăzute
au atins coperțile
doar le-au atins
făcându-i pe scriitori
să se întoarcă în propriul
mormânt de hârtie îngălbenită

așa cu un oftat de răsfoit
imaginari de pagini

Răsar cuvintele

fără rănilor suferinței
am fi întinderi infinite de pustiu
pe care nicio atingere
nu le-ar mai face rodnice

când sufletul alină carneea îndurerată
din crestăturile ei răsar
florile nemuritoare
ale cuvintelor

atunci și numai atunci
poetul ca o albînă harnică
trebuie să le culeagă
metafora

Pasăre neagră

umbra se desprinde de mine
în fiecare seară
și devine pasăre neagră
cuvânt de cercetat întunericul
dar se întoarce
la streașina trupului meu
în fiecare dimineață
acolo unde i-a rămas cuibul
într-o zi, în cuibul ei
a apărut o umbră micuță
care avea un dulce piuit de viață
iar umbra mea o hrănea
într-o îmbrătișare
cu mici porții de întuneric
hrană pentru o nouă
pasăre neagră

Respirația umbrei

umbra trăiește
jumătate din viață
în afara omului
iar cealaltă jumătate
în interiorul lui
respirând
vise

Petale de umbre

sufletul meu
așteaptă cuminte
pe fundul unui ocean de singurătate
să cadă steaua norocoasă
a inspirației

în tot acest timp
asist la spectacolul
în care moartea
dăruiește creatorului
o floare cu petale
de umbre

Imn umbrei

sunt o scânteie prinsă între două umbre
umbra celui ce sunt și umbra
celui care-am fost cândva

aventura mea a-nceput
într-o noapte tăcută în care fierbinți
mi-erau dorințele și lacrimile reci

pe atunci visam ca Soarele
să-midezlege umbra de picioare
să rătăcesc printre stele...

dar știam că umbra mea
acest câine cu limba tăiată
acest profanator al mormântului meu viu
acest detectiv al morții angajat
în urmărirea sufletului meu ziler
această fantomă a morții eterne
care mă urmărea la tot pasul
avea nevoie de pași să respire o bătaie de inimă

astfel am rămas în coconul
viselor mele nesfârșite
eram precum un înger
care se năștea captiv
ca o lumină pe corridorul umbrelor

da, da, nu mi-am imaginat
niciodată umbrele ca fiind
îngeri păzitori îndreptându-ne pașii
spre lumea în care ne-am născut morți
și-n care ne întoarcem căutători de fericire

eram doar clona umbrei mele
ne-mbrătișam în jocuri de cuvinte simple
ne-ascundeam în jocuri de lumini
și de imagini succesive
privind cum pe retina mea

își făcea cuib umbra unei păsări de pradă

degeaba îmi întrebam umbra
de ce îmi ține în continuare de urât
de ce nu pleacă, să tragă cu urechea
la ce se spune despre mântuirea mea
pur și simplu mă ignora

iar eu nu puteam decât să privesc
alte umbre istovite
imprimeate prea adânc în lumină
în timp ce prin gând îmi trecea un copil
crescut la periferia memoriei

astfel am devenit sclavul aceleiași cărți
și umbra unui munte de om
înălțat la ceruri

dar în înaltul cerului meu
erau doar păsări de pradă
iar eu stăteam cu capu-n pământ
și le priveam doar umbrele
rotindu-se-n jurul meu
ca într-o horă a morții

anii treceau, eu sălăsluiam
în memoria pașilor mei
în memoria fiecărei amprente
în memoria umbrei
ce m-aștepta cuminte
lungită în nesăpata și nesătula gură de pământ

degeaba încercam s-o întemnițez
într-un contur epidermic
căci patima imperfecțiunii se preschimba
într-o lacrimă pe care o vărsam peste lume

cândva mă întrebam
dacă putea plămădi din pământ, suflare și lacrimi
din întuneric și lumină, din fericire și patimi
un trup și o umbră?

celui viu i-aș fi spus bărbat și l-aș fi lăsat să se joace
să vorbească cu a sa inertă jumate

și mă întrebam în continuare
dac-aș putea face două lumi diferite
care să se atragă și să se evite
nedorind să se cunoască vreodată
o lume de oameni și o lume de umbre
trăind și murind totodată

tot întrebându-mă și iar întrebându-mă
m-am întâlnit cu Iisus
venea de departe, de foarte departe
dintr-o direcție opusă
am făcut de îndată picnic la marginea drumului
î-am prezentat „credincioasa” mea umbră
el mi-a prezentat nevăzuții săi îngeri
apoi și-a scos desaga cu prescură
iar eu mi-am scos inima din piept
și o priveam în palmele sale
cum bate, cum bate...

ce să vă mai spun despre mine ?
în prezent nimic nou sub Soare
doar o umbră descheiată la șireturi
cu mâinile-n buzunare
și șapca trasă bine pe cap
o umbră fără glas, fără nume
o umbră rătăcită prin lume
căutând un om descheiat la șireturi
cu mâinile-n buzunare
și șapca trasă bine pe cap
un om care trecuse cu o zi înainte
prin răspântia viselor
un om care vărsase o lacrimă
la troița umbrelor

un om care acum poate simți toate cuvintele
rămase pe drumuri
strivite de pași, înghițite de umbre
ascunse de gura lumii

ascunse de nevoie imperitive
ale unei iubiri cu dinți ascuții

un om care ascultă foșnetul ierbii
leagănul de lemn
plânsul subțiat
de închiderea pleoapei
umbra apropiindu-se-ncet
ca o ghilotină cu aripi

da, da, oricât de pustii ar fi vietile
ca niște străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întâlnire cu umbrele
și mergem împreună în întâmpinarea dezastrelor

mergem încolonați, oameni și umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final și unii și alții
suntem îngeri și păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru

da, da, astfel s-a născut poetul
în văzul lumii indiferente
când totul era repetitiv și numai durerile
coborau până la rădăcinile umbrei

când sufletul meu, șarpe de aer
se strecu printre alte umbre speriate
printre alte umbre răstălmăcind necuprinsul

în timp ce moartea se plimbă grăioasă
ca o lebădă neagră
creând o atmosferă apăsătoare
ca și cum cineva îmi punea impozit pe suflet
iar respirațiile erau din ce în ce
mai greu de plătit

iar acum foamea mă-ndeamnă să mușc din prezent
acest sandviș cu singurătate între două felii de timp
pe care tot cu umbra trebuie
să-l împart frătește

Profetul întunecat al lucidității eterne

în singurătate
umbra este mai prețioasă
decât aurul negru al pământului
chiar dacă nu arde
chiar dacă nu întreține căldura
ea este profetul întunecat
al lucidității eterne
ea prevăzăște poemul fără de sfârșit
al sufletelor întoarse
la marele creator

am ales umbra
renunțând la o mie și una de nopți
am ales umbra
să mă fericească pe drumul
sinuos către stele
umbra care niciodată
nu se însăşimântă
de cuvintele mele abia mijite
din gânduri apocaliptice

Al șaptelea râu

există șase râuri care separă
infernul de lumea viilor
și un al șaptelea râu
care-mi izvorăște de sub tălpi
și mă poartă spre lumea veșnică
a lucidității creațoare
dar râul acesta se întoarce
uneori în amonte
îmi gâdilă ușor tălpile
cât să le ridic
apoi, ca un prestidigitator
îmi intră pe sub piele
și circulă pe același drum cu săngele
îmi intră prin creier
prin inimă și prin plămâni
pentru o clipă se oprește
lângă sufletul meu trist
ca o salcie plângătoare
și oftează

Neputință

umbra este singurul martor
al copilăriei mele
singura noapte fără vise
în care îmi ascund gândurile
și singurul viitor
pe care îl pot cunoaște
fără să-l trăiesc
și fără să-l pot schimba

căci nu mă pot strecu
printre oameni
ca să mă lepăd de umbră
aşa cum şarpele îşi
leapădă pielea

și nici nu pot zbura
atât de sus încât
să nu mi se vadă umbra

iar cu aripile de împrumut
ale fluturelui care polenizează
lumina stelelor

îmi pot împodobi
doar cuvintele

Vorbitor în numele umbrei

între greșelile trecutului
și teama de necunoscut
echilibrul meu absolut
este umbra

nimic nu poate umple
de spaimă
inima mută a umbrei

nimeni nu poate fi
atât de tolerant
și atât de înțelegător
precum umbra
în fața ei am deschis larg pleoapele
cu ea am învățat să comunic
prin limbajul trupului
și prin gânduri
doar de noi știute

prin ea am renăscut
ca o pasare neagră
devenind vorbitor
în numele umbrei

Continente

sunt două continente
între care sufletul meu călătorește
atras de nevoia cunoașterii
continental alb al hârtiei
și continental negru al umbrei
iar femeia, da, femeia
e continental
în care mi-am îngropat
iubirea
ca pe un sămbure
din care va răsări
nemurirea

Mesaj către ultimul om de pe Pământ¹³

13 Editura FIDES, Iași, 2017.

*Tot ce visez și scriu
tot ce iubesc
sunt trepte către lumea
ce-o să fie
de m-a durut și-am plâns
am redospit
în inimă și-n suflet
veșnicie*

Nesfârșitele dileme ale concretului

cândva credeam că
voi putea schimba lumea
și fiecare poem pe care-l scriam
avea în el un dram de speranță
chiar și din regiunile
întunecate ale ființei
mă contorsionam
 înspre lumină
chiar și din mlaștinile cărnii
sufletul mirosea a
 floare de lotus
acum, din întreaga lume
nu se mai aud decât strigăte
gemete, foșnituri și zornăituri
chiar și nesfârșitele dileme
 ale concretului
se supun nevoilor palpabile
nici nu mă mai mir că
scrisul meu a devenit
 un strigăt mut
la marginea prăpastiei care
 mă desparte
de inevitabilul nicăieri

Poemul meu de azi

și această zi va trece
o zi ca oricare alta în care
poate cel mai bun lucru
a fost un poem despre viață
pe care l-am scris în ciuda
tuturor previziunilor sumbre
despre timp și distrugere

un poem ca un cântec suav
lângă zidurile cetății adormite
transmis din generație în generație
de copacii bătrâni
prin foșnetul frunzelor

un poem ca un râu
obosit de atâta goană prin defileuri carstice
odihnindu-se sub pletoasele sălcii
care-i spun, printre lacrimi
povestea lor tristă de sfânta sărbătoare
când le-au fost rupte crengile

un poem ca un soare
care se ascunde după turla bisericii
când pot privi orașul în toată
splendoarea sa

un poem ca un Dumnezeu
care scoate stelele din jobenul nopții
cu mâna lui nevăzută
și le aruncă în calea dorințelor mele
iar eu nu mai trebuie să sufăr
de bland-ucigătoarea plăcuteală

un poem pe care-l va citi
ultimul om de pe Pământ
la revărsatul zorilor
și va spune
îți mulțumesc tăie

poet al unei generații de orbi
că n-ai renunțat
să visezi la nemurire
îți mulțumesc că ai fost
atât de legat de viață
prin cuvânt
și în tăcerea ta
când altii profanau
templele sacre ale sufletului
ai scris poeme de iubire
îți mulțumesc că nu m-ai lăsat
să mă prăbușesc în mine
și mi-ai dat puterea să înfrunt
cu pieptul dezgolit
și pletele în vânt

a p o c a l i p s a

Mesaj către ultimul om de pe Pământ

aș vrea să trăiesc atâta cât
să ajung penultimul om de pe Pământ
și să-l salvez de la gândul
ispititor al nimicniciei
pe ultimul om de pe Pământ
să-i citesc din cărțile mele de poezie
tot ce alții nu au vrut să audă

dar dacă eu sunt și ultimul
și penultimul om de pe Pământ
iar pace veșnică nu va fi până când
unul dintre noi nu-l va convinge
pe celălalt că există
sau că nu există
nemurire?

dar dacă mesajul meu
către ultimul om de pe Pământ
este, de fapt, un răgaz de respirație divină
care mi-a fost oferit
înainte de a mă întoarce
la mine însumi?

Autobiografie

sunt osul de pește
înfipt în gâtlejul infernului
și fluturele captiv
în plasa de păianjen
a cerului nopții

sunt insomniacul
trist ca o lumânare stinsă
spălându-și ochii însângerăți
cu roua dimineții
când sufletul devine
un câmp nesfârșit de maci

sunt cartea în care
mi-am îngropat copilăria
și praful care se depune
pe coperți

sunt focul inimii
și focul distrugerii
sunt cenușa și vântul
care împrăștie cenușa
sunt apa vie a facerii
și lacrima mortis

sunt cuvântul cel dintâi
și cuvântul mut
sfredelind inima
și creierul

sunt zborul
și umbra

sunt teza
și antiteza

sunt
p a r a d o x u l

Cometă

eu și ultimul om
de pe Pământ
nu suntem decât
două oglinzi
între care frumoasa
poezie
își declină
singurătatea

va veni o vreme
când timpul
ne va sparge
în mii de cioburi
stele pe frontispiciul
cerului
iar poezia va deveni
o cometă
purtătoare de solie către
noi lumi închipuite
de gând

Diamante

pe scoarța mea cerebrală
Dumnezeu a sădit gândurile
care au devenit cuvinte
dar câteva gânduri
au căzut în adâncul
circumvoluțiilor

sub greutatea
celorlalte cuvinte
și a durerilor zilnice
au devenit diamante
pe care le extrag
cu forcepsul
inspirației

Floare de colț la reverul amintirilor

de aici, din colțul meu de lume
de pe malul Crișului Repede
mă arcuiesc prin cuvânt
peste câteva mii de ani
și îți transmit o încurajare
pentru neîncetatul
mers înainte

lasă în urmă
războiul cu tine însuți
și poartă-ți sufletul ca pe o floare de colț
la reverul amintirilor

în întâmpinarea
adevărului
ultim

Cu coada ochiului

sunt poetul
care trage cu coada ochiului
la propria moarte și la moartea
întregii noastre lumi
când visul apropie depărtările
la distanță unui coșmar
apocaliptic

odată, nu demult
am tras cu coada ochiului
la propria fericire
tot într-un vis
în care Dumnezeu
mă ținea de mâna
și-mi zâmbea

tocmai de aceea
mesajul meu către
ultimul om de pe Pământ
poartă în cuvinte ultimul strigăt
dar și speranța învierii

Constelații

ar trebui să-ți vorbesc
despre oamenii din ziua de azi
cu ură și brutalitate
astfel încât la despărțirea ta
de acest pământ
să nu regreți nimic
să stai cu ochii ațintiți
spre constelațiile în care
ai visat mereu să ajungi
să nu mai privești
niciodată înapoi

în spatele tău nici măcar mormintele
celor dragi n-au rezistat
nici măcar mormintele
ultimilor întelepți
să nu te mire ce s-a întâmplat
cu noi în această vreme
întreaga planetă a fost profanată
clipă de clipă
de noii zei ai distrugerii
iar din cenușa cărților
niciun imn încchinat vietii
nu s-a mai ridicat

privește aşadar constelațiile
fărâme de amintiri
din lumea unui Dumnezeu
care a coborât pe pământ
și a devenit om pentru a cunoaște
sentimentul sfârșitului

oh, suflet al meu
zburdalnic printre atâtea făgăduințe
te-am rostogolit prin cuvânt
peste văile timpului
doar pentru a cunoaște sfârșitul ?
pentru cine mai curge ultima lacrimă ?

Etichetă pentru inventarierea iluziilor

moartea nu-ți va spune nimic
chiar dacă ești ultimul
om de pe Pământ

ești doar tu
în fața propriilor întrebări
nu mai trebuie să suportă prezența unora
care vorbesc despre
nemurirea sufletului
revederi în paradis
și alte promisiuni absurde

ești doar tu
și singur îți vei întinde mâinile
prin pâcla ultimelor vedenii
ca un noctambul
care caută ieșirea din visul sinistru
în care s-a rătăcit încă
de la naștere

oricum ai știut dintotdeauna
că viața nu-ți aparține
te-ai săturat să vorbești zilnic cu umbra
soldatul mut al întunericului
care face planton
lângă templul singurătății tale

aceeași umbră care și mie
mi s-a lipit de picioare
etichetă pentru
inventarierea iluziilor

Prea târziu pentru a fi fericit

mi-am întors sufletul
dintre lacrimi
pentru o nouă întâlnire
cu tine

credeam
că îmbrățișările noastre
ne vor uni mările de sânge
și vom locui pe aceeași
insulă misterioasă
a fericirii

dar sufletul meu
s-a întors precum
cel care plecase în căutarea
tinereții fără bătrânețe
și a vieții fără de moarte

s-a întors și m-a găsit
pe mine, singur
împovărat de ani
îmbrățișând
o fotografie

Acord fin de tristețe

suntem cioburile
aceluiași chip care s-a privit
în oglinda singurătății

suntem glasurile
aceleiași inimi care pulsa
în centrul universului
sondând adâncimile
incomensurabile
în căutarea
propriului ecou

suntem acordul
fin de tristețe
pe spiralele galaxiilor
și naufragiul
din largul ochilor
lui Dumnezeu

Trepte

și visul e o treaptă care
ne duce către-un loc
ce nu e vis
e o-mplinire-a gândului
într-un abis
e presimțirea vieții noastre
viitoare

tot ce am scris
există și va fi
răstălmăcit de mine-altcineva
nimic nu se va pierde
chiar de-aș vrea
căci și cuvântul e o treaptă care
ne duce către-un loc
ce nu-i uitare

tot ce visez și scriu
tot ce iubesc
sunt trepte către lumea
ce-o să fie
de m-a durut și-am plâns
am redospit
în inimă și-n suflet
veșnicie

iar de lumini și umbre
m-au chemat
la hora lor de antice mistere
am tot dansat, am tot dansat, am tot dansat
ținându-mi ochii sus către repere
către planete, stele, galaxii
acolo unde iarăși
noi vom fi

Rugăciune pentru statornicia clipei

există insule
în care amintirile apei
se întâlnesc cu amintirile pământului
iar amintirile focului din adâncuri
se întâlnesc cu amintirile
domoale sau înțețite
ale vântului

acolo de ță-e dat să trăiești
nu vei fi niciodată
singur

focul inimii tale
pământul cărnii
lacrimile săngele
întregesc sufletul
elementele

iar tu devii
cea mai frumoasă rugăciune
pe care viața o face pentru
statornicia clipei

Muzeul celor mai frumoase iluzii

poemele mele le încredințez
ultimului om de pe Pământ
gândindu-mă cu tristețe
la miroslul foii de hârtie
oare câți copaci au fost tăiați
pentru aceste amintiri îngălbenite
din muzeul celor mai frumoase iluzii ?

am trăit în inertia timpului
fără să realizez că din viața mea
a rămas doar un cui de care atârnă
o pictură sfumato

m-am amăgit
că sunt nemuritor prin cuvinte
înainte să gust din fructul
tăcerii depline

m-am amăgit că sunt invulnerabil
fără să bănuiesc că prietenii
și iubirile mele vor fi treptele putrede
ale scării pe care credeam
că voi urca la cer

m-am amăgit că mâna
nu-mi va tremura
când voi privi orizontul
mai înfricoșător
ca o tulburare de lacrimi

Ne căutăm

ne căutăm adesea
în locurile din care am plecat
suntem ecurile care își caută gura
născătoare de murmur și strigăt
și sufletele care își caută
tainica încăpere a inimii
din care au peregrinat
spre alte temple mai mult
sau mai puțin sfinte

ne căutăm, da, da, îndrăznim
să ne tot căutăm
la fel cum arcușul gândurilor
caută corzile unei viori galactice
cu care doar Dumnezeu poate să cânte
punând materia și viața în mișcare

ne căutăm uneori și cu teamă
la fel cum mâinile tremurând
caută nemurirea
pe clapele albe și negre
ale unui pian dezacordat
de marșul funebru
al timpului

ne căutăm, e tot ce putem face
în labirintul din care se ieșe
doar în urma unei slabe
strângeri de mâna
un fel de zbor cu aripi frânte
lăsate în grija umbrelor
prevestind moartea prematură
a visului în care am tot mimat
adevărata noastră existență

După care vis să mă trezesc ?

după care vis să mă trezesc
pentru a fi mai aproape
de Dumnezeu ?

după visul în care
stelele par a fi
încercările creatorului
de a reda vederea
unui întuneric orb ?

după visul în care
durerea palpită
ca un gând abandonat
în neant
iar eu încerc să-mi chem
gândul înapoi
pentru a învinge durerea
prin cuvânt ?

după visul în care adevărata iubire
începe cu lacrimi vârsate
pe altarul singurătății ?

după visul în care
săruturile tremură ca niște frunze
în bătaia vântului uitării
iar umbrele fug în toate direcțiile
de frica unei îmbrățișări ?

după visul în care
unii oameni ridică statui
alții le dărâmă
dar prea puțini reușesc
să le readucă la viață ?

după visul în care
apa de ploaie se rupe
la nașterea curcubeului

iar noi ne privim chipul
îmbătrânit în bălti?

după visul în care
te scufunzi în propria suferință
pentru a găsi o perlă născută
dintr-un fir de nimic
o poezie pe care nimeni
nu o mai poartă
ca amuletă de protecție
noroc și nemurire?

spune-mi tu, celălalt eu
al celeilalte lumi
pe care o port pe umerii
de Atlas al zădărniciiei

după care vis să mă trezesc
pentru a fi mai aproape
de Dumnezeu?

Reîntoarcerea la marea singurătate

oricât de mult
ne înșelăm singurătatea
cu oameni sau cu amintiri
despre oameni
tot la ea ne întoarcem
nici măcar visele
unde suntem mereu cu cineva
nu țin o eternitate
chiar și viața este un vis
din care suntem ispitii
să ne trezim
atunci când întunericul
ne întinde fructul otrăvitor
al cunoașterii

poate că părerea noastră de rău
când părăsim această lume
este și părerea de rău
a Dumnezeului din noi
care se întoarce la marea
S I N G U R Ă T A T E

la asta te-ai gândit
vreodată?

tocmai de aceea
căutăm pe cineva
cu care să fim fericiți
acum aici
aşa cum și eu
îmi caut celălalt eu
în pragul
apocalipsei
mele personale

între mine
și celălalt eu
e o prăpastie

peste care încerc să trec
mergând pe frânghia subțire
a unui vers
o frânghie care tremură
la fiecare bătaie de inimă
o frânghie care se îndoie
sub greutatea îngerilor
care mi se aşază pe umeri
pentru a-mi testa
echilibrul

n-am avut alte aripi
în afara paginilor
pe care cititorii
au încetat
să le răsfoiască
atunci când iubeam
și nutream să primesc
iubirea înapoi

dar poate
că e mai bine aşa
să fiu lucid
precum o lamă de cuțit
care spintecă
iluziile

să-l am martor
doar pe Dumnezeul din mine
care își bea cafeaua tare
în zorile nemuririi

ce va fi
va fi

Amintirile întunericului

oare cine merge
și vorbește
în somnul adânc
al umbrelor?

oare umbrele
se pregătesc
pentru primirea
întunericului deplin
în sufletul lor?

și noi, cine suntem noi?
paznicii umbrelor
în bătaia soarelui?
pașii călăuzitori ai umbrelor
din cele patruzeci de nopti
cu lună plină?

sau poate că umbrele
sunt amintirile la care întunericul
nu poate să renunțe
fără luptă?

adânc e somnul umbrelor
adânc ca mările
de lacrimi negre
pe malul căror
oamenii contemplă în tăcere
un nesfărșit mister

Dumnezeu nu e mort

Dumnezeu s-a coborât
odată cu lacrimă
pe pagina albă
și așteaptă scări de cuvinte
pentru a urca
în sufletul altora

stau și-l privesc mirat
parcă s-ar zbate
să nu se înece
o parte din mine ar vrea
ca el să moară acolo
fiindcă m-a părăsit
o parte din mine
simte nevoia să-l salveze
contrazicându-l pe Nietzsche

Dumnezeu nu e mort
așteaptă doar
să-i întind mâna
și cuvintele

Iubirea nu e niciodată strigăt în pustiu

când vei ajunge să fii
ultimul om de pe Pământ
să-ți ridici privirea la cer
și să te rogi
iar dacă din ochi nevăzuți
vor curge lacrimi
asta înseamnă
că și se va permite și ţie
să stăpânești
universul stelelor căzătoare
pentru a îndeplini dorințele
unor noi oameni
pentru care
iubirea nu e niciodată
strigăt în pustiu
poate doar sfârșitul
ucigașului
de speranțe

Sculptură

omul e o sculptură
neterminată
pe care o finisează
sculptorii orbi din
adâncuri

Arhipelag

nu trebuie să mergeți foarte departe
nu trebuie să plătiți foarte mult

cartea mea e un arhipelag de poeme
născute dintr-un suflet vulcanic

în poemele mele veți găsi
toate formele de relief ale ființei
și toate jivinele gândului

veți putea trăi singuri
cu voi însivă
sau veți putea trăi
în compania
tuturor oamenilor
pe care i-am iubit

și chiar dacă uneori
mai erup în amintirea
dragostei de demult
și se ridică cenușa
acoperind cerul senin

vă promit că nu va dura
foarte mult
dați pagina și va trece

Mărturisire

sufletul meu este sufletul tău
anii ce ne despart sunt
file dintr-o carte
cartea o scriu
dar n-o iau cu mine-n sicriu
tu o citești și-o retrăiești
precum o înțelegi și după
propriile tale legi

tu ești ultimul om de pe Pământ
eu sunt și primul
și ultimul și încă mulți
eu mai sunt
dar al lor nume
l-am uitat subit
ultima oară
când am venit pe lume
m-am cam grăbit

bolile le-am învins
între coperte
chiar dacă pe tâmpalele mele
ningea cu lucruri incerte
pesemne Dumnezeu voia
în felul lui ciudat
să mă certe
ca să aibă mai târziu
pe cine să ierte

scriam și-aveam multe idei
aveam soluții și pentru oamenii mei
și-mi plăcea uneori să mă joc
înlocuindu-i pe zei

eram celestul foc
jar și scânteai

Cartea vieții

nu te cunosc
nu te-am văzut niciodată
dar versul tău
îmi reduce în inimă
lumea toată

chiar dacă sunt
ultimul om de pe Pământ
îmi amintesc acum orice cuvânt
pe care înahtașii l-au spus
precum le-a fost
dictat de sus

frați cu toții
întru iubire
sacrificați
ca orice oștire
care se luptă până la moarte
pentru veșnicia lor
dintr-o carte

cartea aceasta
o voi ține în mâini
dacă voi scăpa de infern
și de câini

Cenușa din abis¹⁴

14 Editura FIDES, Iași, 2018.

*nu am răbdare până la vise
sunt chirurgul care ajută noaptea
să nască prin cezariană
o minune de poezie*

Ahab și colțul de stea

a rămas în mine
un colț de stea
nedevorat de umbre
un colț de stea căzătoare
pe fundul mării
însângerate
un colț de stea
transformat
într-o balenă ucigașă
care înghite cele mai frumoase
închipui
iar gândul meu
ca un Ahab obsedat
de cunoașterea
absolută
sondează adâncimile
cu harponul agățat
de frânghia pleoapei

țărmurile se-ndepărtează
sunt doar eu și colțul de stea
transformat
într-o balenă ucigașă

chiar acum
mi s-a zbătut ochiul a primejdie
amintindu-mi
că singura constantă din viața mea
este moartea
și singura fericire

este eterna
eterna căutare
a unui colț de stea

Abisul metempsihoziei

cea dintâi lacrimă a singurătății
spală trupul neînsuflețit al iubirii
preschimbate în umbră

cuvintele sunt
ca niște degete blânde
cu care mânghâi
tâmpalele amintirilor

singurătatea
și nesfârșita ei senzație de frig
și vesnica întrebare
fără răspuns

de ce?
de ce?

rătăcesc
prin abisul metempsihoziei
fără să știu cine sunt
fără să știu unde trebuie
să-mi ancorez sufletul

mă cert cu Dumnezeu
împărțind clipa
ca un codru de pâine
și sunt mereu flămând
de imperiala sa revelație

vino înapoi și binecuvântează-mă cu prezența
cu miracolul poeziei
calcă-mă în picioare cu perfecțiunea
și sădese-mi curcubeul în inimă

încoronează-mi nefericirea
cu laurii unui sărut fantomatic
fă-mă să-mi umplu absența
a ceea ce sunt

Refuz să dorm

refuz să dorm
refuz să mă predau visului
mă întorc cu fața spre lume
și din cenușa amintirilor
dau naștere unui poem
o pasare gângurind
la ferestrele inimilor
cu obloanele trase

refuz să dorm
plutesc pe propria expirație
până la buzele unei iubiri amuțite
și fac cuib de vrăji șoptite
pentru suflete amare

refuz să dorm
stau înlanțuit de stâncă nopții
răsărită din lacrima întunericului
și-mi hrănesc poemul cu propriul meu ficat
pentru a da de veste oamenilor
că speranța încă n-a murit

refuz să dorm și rănilor mele adânci
sângerează fluvii de nemărginire

refuz să dorm
stau cu gura întredeschisă
și mi se revarsă sufletul în cascade
semăn pe câmpiiile Căii Lactee
flori și spice de lumină

refuz să dorm
îmi plimb palma prin părul despletit al unei comete
ia-mă cu tine, iubește-mă, fericește-mă
du-mă la marginea universului
să-mi cunosc creatorul
fiindcă și el refuză să doarmă
își oferă sufletul necontenit

Calmul aşteptării

să ai calmul aşteptării
ştiind că poezia oricum va veni
să-ţi mângâie tâmpalele singurătăţii

să fii ca un vulcan fumând liniştit
pipa păcii cu cerul
sau ca un deşert
în care anotimpul verde
durează câteva clipe
de inspiraţie înlácrimată

să nu te grăbeşti niciunde
în căutarea cuvintelor
să nu scrii rime de dragul rimei
şi nici metafore de dragul metaforei
să nu-ţi fie frică de tăcerea abisului
acolo se coc pâinile agape
ale celor mai profunde înțelesuri

să ai calmul aşteptării
să fii ca o insulă care-şi oferă cuibul
păsărilor cu aripi de foc celest

să fii ca o cutie poştală
în care scrisorile sunt puse
de stelele căzătoare
sau de poştăşul curcubeu
trimis de însuşi Dumnezeu

să ai calmul aşteptării
ca şi cum poezia
ar fi ultima picătură
de nemurire din paharul
pe care nu te-nduri
să-l bei până la fund

fiindcă lumea
este încă a ta

Preludiul unui naufragiu etern

cuvântul
precum ancora
aruncată în negrul abis
nu mă lasă să plec
și stau la suprafața
propriului sânge

valurile timpului
mă lovesc
o dâră însipumată
se desprinde de mine
și dispare

vântul îmi șoptește
un cântec străvechi
iar eu îl îngân
mai rezist, mai rezist!

o întrebare
mă săcâie
ca o insectă sub haine
tărâmul promis
mai există?

departe, departe
pumnalele stâncilor
așteaptă să-mi sfâșie carnea

o pasăre se aşază
pe trunchiul meu cerebral
și-mi ciugulește
amintirea copilăriei

mai rezist, mai rezist!

Râul gândurilor

mintea mea e râul
pe care plutesc
slojurile de gheață
ale amintirilor

poate că acesta
e râul pe care trebuie
să-l trec de la naștere
până la moarte
pentru a ajunge dincolo

nu sâangele, nu timpul
doar mintea
cu al său luntraș, umbra
așteptând la marginea
lumilor

iar inima, sărmانا inimă
e podul de flori peste minte
flori care-și pierd petalele
una câte una

uneori râul se odihnește
sub pletoasele sălcii
ale viselor
apoi e dezmirdat
de răsăritul de soare

ziua și-o petrece
privind oamenii, locurile
rareori cuvântă
pe limba valului
și varsă lacrimi
peste iarba încă verde
a copilăriei

râul curge, curge
și se oprește

la digul dragostei
o atingere
care i-a schimbat cursul
preț de câteva clipe
un legământ
care s-a transformat
într-o insulă

mintea mea e râul
care va seca

pe albia veche
poemele
ca niște pietre
triste
vor aștepta
pașii călătorilor

Călătorie

gândul
cometă pe cerul
interior
mă face fericit

uneori îl prind
în capcana unui vis
cu ochii deschiși
și devine
cuvânt

cuvântul călătorește și el
pe o mare albă
în căutarea unui țărm

eu îl privesc
cum se duce
tu îl privești
cum sosește
pe coama unui val
și te bucuri
când îți mângâie
sufletul

uneori
trece o cometă
pe cerul nopții

gândul lui Dumnezeu
se întâlnește
cu gândul meu
într-o lacrimă

lacrima cade tăcut
pe pământ
prevestind
o altă călătorie

Foșnetul amintirii

amintirea foșnește
ca o piele de șarpe
mângâiată de vânt

ca o frunză uscată
nevoind să se desprindă
de ramul prin care
seva încă mai curge

ca o haină ruptă
peticită cu vise
și cu firul
unei vietăi
mult prea scurte

ca un cearceaf
sub care freamătă
fantoma unei iubiri
de neuitat

ca un lan de grâu
prin care aleargă
neobosit
copilul din mine

ca o geană
unduită ca trestia
pe malul lacrimii

ca o mătase care
nu-mi lasă sufletul
să devină fluture

ca un vechi manuscris
cu litere șterse
pe care-mi aştern
poemul ultimei
speranțe

Monumentul visătorilor

cu o singură
deschidere de pleoape
am îmbătrânit și am pierdut
totul

din mine a mai rămas
doar amintirea unui vis
care se oglindește
în fântâna limpă
a dimineții

aș mai avea
o singură dorință
le spun ochilor mei
ca două monede de plumb
aruncate pe fundul
fântânii

vreau cuvântul
să lupt până la capăt
cu iluzia vietii!
vreau ca în această
ruină a visului
să construiesc un monument
pentru toți visătorii!

vreau să urc până în vârful
acestui monument
să-mi eliberez ființa
într-un ultim zbor de Icar!
să mă ardă dragostea creatorului
până la ultima celulă!

apoi să fiu în armonie
cu iarbă și vastele întinderi
de pământ
un fir din cenușa mea
s-ajungă pretutindeni

să fiu biografia florilor
lăcrimând
și seva arborelui care luptă
cu propria sa umbră
până la ultima frunză
care atinge cerul

vreau să cicatrizez
toate rănilor
oprind sângerarea
singurei lumi
care ne-a mai rămas!

Îngropat de viu în mormântul iluziei

chiar și visul suspendat
de pleoapele blânde
ale zeului Somn
poate ajunge
în prăpastii adânci

chiar și umbra
poate face un pas
mai departe de tine însuți
pentru a-ți aminti
cât ești de singur

chiar și mâinile
își pot pune singure cătușe
în loc să-ți aducă
pâinea la gură

chiar și pașii
pot greși drumul
pe care iubirea
l-a învățat pe de rost

chiar și glasul
poate fi străin de tine
tocmai atunci
când ai cel mai mult nevoie
să fii înțeles

chiar și ochii
pot ridica steagul alb
al capitulării
și lumea să dispară
încet-încet
în orbire
lăsându-ți moștenire
doar câteva amintiri
zdrențuite

chiar și inima și creierul
își pot lua adio
unul de la celălalt
fără să țină cont
de consecințe
inima să ajungă
o insulă într-o mare de sânge
iar creierul un azil
într-o mare de gânduri

chiar și sufletul
care citește acatiste
în mânăstirile din adâncuri
se teme de lunga călătorie
și din zborul lui
înăbușit de propriile aripi
crescute prea lungi
rămâne doar o singură lacrimă
în care își înmoiaie
pana de scris
testamentul

viața a fost

un scâncet
alungat din cuibul nopții

o haină mult prea mică
pentru renașteri târzii
croită de un război
de țesut cruci
pe câmpii

un răgaz
cât respirația unui visător
îngropat de viu
în mormântul iluziei

Poem despre trecut

trecutul
e aripa rănită
pe care nu mai poti
s-o ridici

e clopotul
care și-a înghițit
limba

e plaja întinsă
plină de amintiri
care s-au aruncat
precum lemingii
de pe faleza înaltă
a inimii

e calul cu piciorul rupt
căruia trebuie
să-i curmi suferința
dar ochii săi
blânzi și familiari
îți îngreunează
decizia

e podeaua putredă
peste care trebuie
să pășești cu grija
ca nu cumva să cazi
și să rămâi imobil
în bezna memoriei

e fereastra cu zăbrele
care te opresc
să trăiești din nou
copilăria

oh, trecut
printre ruinele tale

îmi caut metafora!

cu lacrimi amare
lipesc cioburile
ulciorului
cu care împart
apa tămăduitoare
a cerului!

cu pietrele
din albia
râului secat
îți voi zidi
poeme!

Cenușa din abis

focul s-a stins
fumul s-a risipit
cenușa s-a depus
în abis

inima mai bate
doar de dragul
propriului ecou
care-i alungă
singurătatea

iar pe adevărul
dintre bătăile sale
n-are niciodată timp
să-l asculte

eu aştept
să se-ntâmpne ceva
şi cum nu se-ntâmplă nimic
încep să trag de mine
pentru a întîi un miracol

trag şi iar trag
dar sunt ca un arc
fără săgeată

speranţa mea pare
o lacrimă exilată
în tăcerea
umbrei

mă resemnez
sunt o corabie
eşuată pe nisipul
scurs din clepsidră

privesc cerul
ca pe o hartă ştearsă

de nori

e clar
locul meu nu-i acolo
închid ochii
și ca prin farmec
din cenușa abisului
renaște dragostea
pentru cuvântul
de la care
a-nceput totul

Lumânare

între a fi și a nu fi
am ales poezia
ea este lumânarea
pe care mi-o ţin singur
sperând să-mi călăuzească pașii
în întuneric

de la distanță
oamenii văd doar o flacără
care pâlpâie
dar lumânarea se scurtează
și-mi pregătește
un cavou de ceară

lumânarea
cel mai fidel cititor
care se citește pe sine
autodevorându-se
și cel mai priceput
îmblânzitor de umbre
care devine la rându-i
o umbră neputincioasă

între a fi și a nu fi
nu-mi pot pune nicio dorință
fiindcă mi-aș stinge singur lumânarea
pot doar să sculptez himere în ceară
himere cu viață efemeră
iubindu-mă cu limba de moarte
a flăcării

între a fi și a nu fi
sufletul meu e un fum negru
care pictează pe tavan
o icoană fără chip

O minune de poezie

nu am răbdare până la vise
sunt chirurgul care ajută noaptea
să nască prin cezariană
o minune de poezie

poezia o ţin în palme
până când noaptea îmi face
vrăji de somn spunându-mi
să fiu liniștit
poezia va fi alăptată până dimineața
cu praf de stele amestecat
cu lacrimi de iubire

mă trezesc îngrijorat
poezia este picătura de rouă
pe frunzele unei flori care se deschide
surâzând ca o Tânără femeie
picătura cade, se unește cu o altă picătură
și noul firicel de apă este absorbit
de rădăcina copacului
care mă cheamă să-i ţin de urât

copacul știe că nu mai are mult de trăit
îl întreb ce și-ar dori să fie:
pat, masă, scaun, vioară?
iar el îmi spune că poezia
plângе în venele sale și prin gura frunzelor
se roagă să renască-n hârtie
odată cu lacrima poetului
când mâna neputincioasă
nu va găsi cuvintele

o poezie ca o pasăre cu aripile desfăcute
așteptând sufletul cald
să o ridice la ceruri
aşa cum focul ridică un lampion

să devină una cu noaptea

Phoenix

să fii om
ca să meriți un nume de pasăre
să fii lacrimă și foc
ca să meriți un nume de pasăre
să fii moarte și înviere
ca să meriți un nume de pasăre
să fii zbor deasupra pietrelor
când piatra grea pe suflet te apasă
ca să meriți un nume de pasăre

să fii ciocul încovoiat spre propria inimă
aripa care urcă și aripa care coboară
să fii strigătul sfredelind în cruce și-n abis
să fii lacrima mortisurgând
pe chipul zeului de ceară
să fii cuvântul cloacă
de trei sute șaizeci și cinci de zile
de aşteptări ale unui miracol
devastator cu epicentrul în inimă
ca să meriți, ca să meriți, ca să meriți
un nume de pasăre

pasăre eliberată
din aurul negru al versului
pasăre arzând ca tatuajul soarelui
pe retină
și ca flacără candelei
pe pielea de reptilă
a întunericului cuibărit
în circumvoluții

pasăre gata să unească
cerul și pământul
purtând o oază de fericire în cioc
furată din vastul ocean
al deșertăciunii

pasăre cu ochi de lună plină

și ochi de galaxie
pasăre care zboară
ca o cometă prin
eoni de singurătate
pasăre ca un ecou
de cuvinte nemângâiate
pasăre ca un motto
pasăre ca un epitaf
pe aceeași pagină
a existenței

pasăre care îi îngăduie omului
să poarte un nume de pasăre...

Un dumanică din pâinea neagră a cuvintelor

cu ochii închiși îmi caut trecutul
această mâna pierdută
în accidentul nefericit
cu nume de viață

încă mai simt furnicături
în degetele amintirilor

degete făcând închinăciunea
pe timpul slujbelor de duminică
la care am mers împreună cu bunicii
degete pipăind trupul
iubirilor mele care au ținut
cât un oftat al dimineții
în fața ucigătoarei călduri a amiezii
degete mânăind obrazul catifelat
al copilului pe care
n-aș fi vrut să-l văd niciodată
crescând

fiindcă
trecerea timpului înseamnă
apropierea de marile
temeri

nimeni nu poate nega asta
dar cu toții ne prefacem că nu știm
despre ce este vorba

mi-a mai rămas o mâna
cu care cern cuvintele
venite de sus
prin creierului meu
ca o sită

pesemne
din făina cuvintelor mele
se va face pâinea

pe care cititorii mei
o vor împărți la cina cea de taină
o pâine neagră
cu coaja însângerată
ținând de foame
umbrelor înfometate
de destăinuiri

o, ce tristă consolare
în fața atotputernicului
neant!

sunt doar o voce care strigă
în pustiul amintirilor

un profet al cuvintelor
menite să devină
tăceri

viața mea rămasă
un dumicat de pâine neagră
pentru sfîntirea
umbrelor

o, ce tristă consolare
în fața atotputernicului
neant!

un neant
care mă privește în vise
cu ochii albaștri
ai tatălui meu

cerându-mi
un dumicat din pâinea neagră
a cuvintelor...

Ce va rămâne din mine ?

simt cum umbra
cântă la harfa ridurilor
un cântec premonitoriu...

ce va rămâne din mine ?
poate inima ca o floare
în părul veșniciei ?

poate cuvântul
ca o cometă perforând
timpanele galaxiilor ?

oh, viața asta
ca un vârtej de secunde
care-mi atrage corabia trupului
spre adâncul abisului !

ce va rămâne din mine ?
poate dorul ca un fir de aur
care m-a salvat
din labirintul iluziilor ?

poate ultima suflare
ca un vânt care va trece pe lângă oameni
ridicând praful viselor
până la cer pentru a face
plecarea mea la fel de frumoasă
ca o auroră boreală ?

poate ochii
ca două lămpioane
purtând flacără dragostei
către necunoscut ?

oh, viața asta
ca un clopot răsturnat
tras de funia umbrei
strigând răgușit

salvează-mă!
salvează-mă!

dar dacă veșniciei
nu-i lipsește nimic
pentru cine mai port
povara aceasta a vieții?

și voalul acesta albastru
de ce nu se dă la o parte
încât să nu mai fiu nevoie
să mă-ntorc în fiecare seară
în spatele pleoapelor?

oh, viața asta
ca o mare scamatorie
în care sunt iepurele
scos din joben
care visează să ajungă cândva
un porumbel al păcii!

deci, ce va mai rămâne
din mine?

poate sămânța
aceasta de iubire
din care răsare
singura veșnicie
pe care o cunosc

poezia
ca o floare în părul
copilului meu?

Botezul abisului

umbra
ca o insectă uriașă
îmi devorează trupul
încetul cu-ncetul

când vor rămâne doar oasele
va intra în pământ
și va aştepta
să înmugurească
un nou trup

Doamne, aruncă pe mine
o pudră de stele
să mai trăiesc
câteva răsărituri!

tu m-ai făcut nemărginit
dar mi-ai retezat
aripile de lumină

pentru ce?

până și florile
se încearcă privind
atâtă suferință
și se închid

până și râul
curge mai repede
nevoind să-mi țină
minte chipul

până și soarele
trece ca o locomotivă
iar norii îl urmează
ca niște vagoane de marfă
pline cu vise pe care
nu le voi trăi

niciodată

pentru ce?

portile la care bat
rămân închise
inima mea e ca un coș
cu merinde
care se strică

lacrimile mele
sunt doar amorsă
pentru albul
tâmpelor

sâangele meu
e doar un flux
și-un reflux care spală
tălpile amintirilor

pentru ce
aceste dorințe
care stau ascunse în riduri
ca niște animale de pradă
pândind firave
atingeri?

pentru ce atâta poezie
ca un vast ocean
în care naufragiez
fără să ating
țărmul fericirii?

pentru ce acest botez
al abisului?

coboară scara
deschide-mi cerul
și lasă-mă să-mi cunosc
adevărata mea
ființă!

Plânsul munților

iubesc munții, greutatea vieții
cade mai întâi pe umerii lor

și știu că în ciuda
sfintei lor statorniciei
plâng și ei, ca și noi
numai că plânsul lor
ne înfrumusețează calea
spre eșafodul clipelor

munții plâng în cascade
fine și transparente
ca un voal de mireasă
care le acoperă ochii
adânciți în peșteri
întunecate și reci

ochii lor au văzut multe
mult prea multe
dar aşa le-a fost soarta

să scruteze cerul
să urmărească un zbor
să adăpostească viață
să păstreze oasele morților
și să adâncească abisul

iubesc munții, greutatea vieții
cade mai întâi pe umerii lor

dar plânsul lor mă întristează
până la măduva cuvântului
până la rădăcinile umbrei
până la cascada săngelui

căci și inima mea
e un munte
care plângе

Dor

sângelui meu
i-e dor de apa dulce
a unui fluviu
de iubire
și de la atâtă aşteptare
devine mai sărat
ca o mare moartă

trupului meu
i-e dor de freamătul
și mângâierea
unui vis cu ochii deschiși
și de la atâtă aşteptare
devine un profet al tuturor
nenorocirilor
amintindu-mi în primul rând
că durerea e un germene
care încolțește în carne
atunci când te aştepți
mai puțin
și își infige
rădăcinile adânc
până-n teribilele abisuri
ale ființei

sufletului meu
i-e dor să-și strângă
sufletul pereche în brațe
și cum acesta nu poate fi
decât sufletul lui Dumnezeu
dorul aşteaptă în sălciiile
plângătoare ale poemelor
și cântă precum mierla

Poezia din noi

iubim cu toții magia
și vrem să aflăm cum se face,
dar câți iubim poezia
ce-amarul în vis îl preface ?

simțim în piept aritmia
când omul din față ne place,
dar câți simțim poezia
când bate cu pumnu-n torace ?

ne dregem... melancolia
cu gânduri și-atingeri rapace,
de-accea-n noi, poezia,
își pierde dorința și... tace.

vedem în jur veselia :
copiii încep să se joace,
iar noi, gonind poezia,
rămânem ființe posace.

La o răscruce de vise

mi-am întâlnit sufletul pereche
la o răscruce de vise
el râdea cu un ochi
imaginându-și niște clipe promise
dar cu celălalt ochi plângea și nu se oprea
fiindcă visul meu
nu era deloc aşa cum el își dorea
nu era la fel de cuminte
și avea prea multe aripi de cuvinte
cu toate acestea
sufletul meu pereche
mă chema, mă striga
de visul meu, cu brațele sale lungi se agăța
și nu mă lăsa să merg înainte
făcându-mă să mă opintesc din cuvinte
ce-i de făcut, mi-am zis
ce-i de făcut?
și sufletului meu pereche
pe plac i-am făcut
l-am îmbrățișat
cu toată dragostea
l-am îmbrățișat
și am simțit miros de carte veche
mirosul meu preferat din copilărie
când citeam și pe toți eroii
din povești îi iubeam
apoi l-am sărutat
cu grijă pe pleoape
și lui i-a plăcut
atât de mult... atât de mult
încât inima lui Dumnezeu
puteam în el să-o ascult
iar el să-a ghemuit
la pieptul meu
a spus două cuvinte
care însemnau
și pentru el și pentru mine:
tot înainte!

Abis

noi din abis venim
și în abis trăim
și în abis ne-ntoarcem
când credem că murim
iar gândul o scânteie
și dragostea văpaie
ne luminează calea

abis, abis, abis
ești lacrimă și vis
ești sânge și eter
etern și efemer
ești vid atemporal
și dor transcendental

nu ponegriți abisul
acolo e răspunsul
la marile-ntrebări
acolo se conjugă
tot felul de-ntâmplări
acolo e salvarea
acolo e misterul
abisul este-o casă
mai mare decât cerul

abis, abis, abis
infern sau paradis?
depinde cum privim
și cum ne adâncim
depinde ce dorim
și cum le potrivim
depinde ce-am uitat
și ce mai vrem să știm

nu ponegriți abisul
acolo e ființa
ce râde în oglindă
cu brațele deschise

dorind să ne cuprindă
acolo e amorul
în starea cea mai pură
acolo este frigul
ce poate fi căldură

abis, abis, abis
ambiguu și precis
permis și interzis
te-aștern în manuscris
și fără compromis
eu te iubesc
abis

abis, abis, abis

Când cauți o scăpare...

Când cauți o scăpare de boli sau sărăcie
Și n-ai nicio credință, trăind în preacurvie,
Să știi că-ntotdeauna, pe ființele perfide,
Când banul le salvează, tot banul le ucide.

Nimic în lumea asta nu este la-ntâmplare,
Chiar însuși universul e scris în vechi tipare,
Așa că ține minte, când cauți o scăpare,
Respectă-l pe cel care cu sufletul e mare.

Nu-i mai răni pe oameni, nu spune că sunt javre,
Chiar dacă-s slabii ca moartea, nu merge pe cadavre;
Dă-le și lor o pită din marea ta avere
Și vei simți în tine o altfel de putere.

Iar boala care, poate, te chinuia și-n vise,
Va deveni chiar raiul cu porțile deschise,
Și-o briză de-nviere tu vei simți în tine
Și-ți va fi bine-ntruna, c-aşa-i când faci un bine.

Când cauți o scăpare de boli sau sărăcie,
De-ți cumperi efemerul, vei pierde-o veșnicie;
Să știi că-ntotdeauna, pe ființele perfide,
Când banul le salvează, tot banul le ucide.

Să te rogi

să te rogi să fii puternic ca Atlas sau ca Hercule,
să te rogi să fii de veghe pentru fețe somnambule,
să te rogi să poți desprinde adevarul din minciună,
să te rogi să ai mintea clară într-o lume-așa nebună!

să te rogi să-ți pună alții cât mai multe bețe-n roate,
să te rogi să poți învinge tărâindu-te pe coate,
să te rogi ca-n lumea-ntreagă să înceapă o schimbare,
să te rogi să vezi mulțimea renunțând la celulare.

să te rogi ca poezia să ajungă mai iubită,
să te rogi ca aforismul să ne scape de ispătă,
să te rogi să nu existe internet și dependență,
să te rogi ca ea, natura, să ne scape de demență.

să te rogi să fii puternic ca Atlas sau ca Hercule,
să te rogi să fii de veghe pentru fețe somnambule,
să te rogi să poți desprinde adevarul din minciună,
să te rogi să ai mintea clară într-o lume-așa nebună!

Zeul din gând

nu vreau să scriu după tipare,
chiar dacă am îndemânare,
prefer cuvântul inspirat
din gândul pur, nealterat,
când tot ce dăinuie în vers
e provenit din univers.

desigur, nu e prea ușor
să stai la mâna zeilor,
să deslușești ce îți şoptesc,
să nu crâcneşti când poruncesc,
să scriii pe fundul de abis
despre pierdutul paradis...

să fie scrisul tău un dar
când totul pare în zadar
pentru cei care au uitat
cine i-a binecuvântat....
eu pot să scriu oricum,oricând,
dar scriu când zeul meu e-n gând,

un zeu care mereu mi-a fost
la vitregie – adăpost,
iar la durere – vraci ocult,
magie-n versuri și tumult,
un zeu care mi-a dăruit
poemul fără de sfârșit,

un zeu cu suflet de copil
rugându-mă să fiu umil
atunci când lumea este rea
și când povara este grea,
un zeu ce este-n fiecare,
în sentiment și-n cugetare...

Cântec la harpa amintirilor

o liniște
ca o pădure visând
o voce-ancestrală
în mine vibrând
o rană umplută
cu cer și pământ
o dragoste
ca un blestem și descânt
o umbră ce murmură
dorul răsfrânt
o lespede care
mi-e-acoperământ

un foc reaprins
de-amăgirile mele
un chip ce se sparge-n
puzderii de stele
un nou răsărit care vrea
să mă-mbete
un alt asfințit
peste suflet pecete
o punere-n scenă
a fostelor zile
ce viață frumoasă
avut-ai, copile!

o nouă poveste
cu-același final
e valul de spumă
ce-ajunge la mal
pe-altarul iubirii
sunt alte jertfiri
la corzile harpei
vă cânt amintiri
un gând, un cuvânt
o mică magie
renaști în inima mea
poezie!

Arta este Dumnezeu

când un pictor vede o culoare
cum se scurge dintr-un curcubeu,
pe-a sa pânză tot ce îi apare
e pictat de bunul Dumnezeu.

când spre tristul muzicant adie
note ce-l transformă în Orfeu,
pe a sa sublimă melodie
o compune bunul Dumnezeu.

când un sculptor scoate cu migală
dintr-o stâncă tainicul trofeu,
pe a sa iubire ideală
o sculpează bunul Dumnezeu.

când poetul scrie-o poezie
într-un dor de maxim apogeu,
tot ce se aşterne pe hârtie
este scris de bunul Dumnezeu.

Pelerinaj spre adâncuri

amintirile mele
sunt mânăstiri îngropate
în adâncul minții
pe care le vizitez zi de zi

în interiorul lor
dragostea aprinde o lumânare
iar suflul sărută
icoanele celor dragi

pretutindeni se aude un cântec
care-mi înaripează dorul ancestral
impregnat cu miros de tămâie
și mă ridic până la înălțimea
îngerilor

tălpile mele
nu mai trebuie să frământe
lut amestecat cu lacrimi
pentru pâinile
hămesitelor umbre

iarba și florile
nu mai trebuie să strige
așa cum strigau
când călcam peste ele
în căutarea tărâmului promis

plutesc și ochii-mi sunt vitralii
prin care lumea se vede mai plină
de speranță și culoare

o lume în care mă-ntorc
cu o pană de înger în mâna

să vă-mpărtășesc
frumusețea mânăstirilor
din adâncuri

Poem omagial - Insula lui Ovidiu*

*poem inspirat din legenda
Insulei lui Ovidiu*

dacă vrei să ştii
ce înseamnă singurătatea
gândeşte-te la Ovidiu
şi la petecul lui de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

gândeşte-te la omul care privea cerul
şi atingea norii cu degetele
încercând să-i aducă mai aproape de el
încât să fie trepte către templul zeilor
şi să afle direct din gura lui Jupiter
de ce trebuia să îndure exilul

gândeşte-te cum implora pescăruşii
care plonjau după hrană
în dâra de spumă din spatele
corăbiilor care traversau lacul:
„- nu mă luaţi şi pe mine
cu voi până la Mediterana ?”
dar pescăruşii se aşezau pe catarge
şi îl priveau ca pe un frate de-al lor
cu aripile frânte
de care trebuiau să se despartă
fără să scoată un tipăt

gândeşte-te la braţele lui cum trăgeau
neputincioase la ramele unei corăbii imaginare
sau la sufletul lui care încerca să sufle în pânze
zadarnic efort şi sufletul rămânea atât de singur
încât nu mai ştia pe ce lume se află
oare insula era purgatoriul
în care trebuia să se curete de toate
păcatele sale ?

gândeşte-te cum vorbea cu peştii bătrâni

pe care-i hrănea cu firimituri de pâine
despre inima lui pe care timpul
o curățase de solzi
și o lăsase să bată pe țărmul amintirilor
tot mai erodat de ambiguități
și lacune

gândește-te la poemele lui triste
scrijelite pe scoarța sălcilor plângătoare
sau pe scoarța stejarului bătrân
din fața colibei din chirpici
în care își ducea veacul

gândește-te la crivățul iernii
și la salbele de lacrimi înghețate
dăruite zeilor în schimbul unor cuvinte
care să-i aline dorul de casă

gândește-te la hainele lui ponosite
impregnate cu miroslul puternic de baltă
sau cu fumul de bălegar
unde erau mantiile lui curate și elegante ?
unde erau băile romane
calde și pline de flori ?

toate drumurile trebuiau să ducă la Roma
dar pașii lui Ovidiu se pierdeau pe o insulă pustie
poetul desena cu un băț de stuf pe nisipul umed
chipul soției sale, Fabia
chipul fiicei sale, Perilla
chipurile tuturor ruedelor și prietenilor
apoi îi îmbrățișa pe toți cu un oftat îndelung
și rămânea doar cu cochilii de melci în palme
un șarpe se ivea dintre pietre
și-l ispитеa să se aventureze
în adâncul apelor

nu greșise cu nimic
doar văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă
ceva care l-a inspirat să scrie
și să ia atitudine

împotriva unor acțiuni imorale
aşa a devenit proscris
în afara legii

și câte scrisori i-a trimis lui Augustus
și câte scrisori i-a trimis lui Tiberius
degeaba dacă împărații aveau
inima de piatră

poetul a murit la Tomis
unde a fost și înmormântat
acum statuia lui de bronz ne privește meditativ
din fața muzeului de istorie
din Constanța
multă trec pe lângă ea
fără să știe că Publius Ovidius Naso
a fost poetul roman care a devenit
poetul Daciei Pontice
poetul care a scris în limba geto-dacilor
contopindu-și sufletul
cu cel al înaintașilor noștri

gândește-te, gândește-te
și iar gândește-te
2000 de ani au trecut
de la ultimii pași ai poetului
pe acel petec de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

iar dacă nu mă crezi
poți merge și tu pe insula lui Ovidiu
iar când valurile vor mânăgia țărmul
vei auzi Tristele și Ponticele

*Poem dedicat marelui poet latin Publius Ovidius Naso la împlinirea a 2060 de ani de la naștere și a 2000 de ani de la moarte. Autorul adresează mulțumiri ziarelor Adevărul și Observatorul din Toronto, agenției de presă Romanian Global News și revistelor Feed Back, Poezia, Baaadul literar, Banchetul, Boema, Revista Nouă, Conta, Portal-Măiastra etc. pentru publicarea poemului „Insula lui Ovidiu”.

Despletirea viselor¹⁵

15 Editura Princeps Multimedia, Iași, 2018.

*dacă aș putea
să trăiesc un singur vis
din toate visele
pe care le-am avut
până acum aș alege tot viața*

Sculptură în inima de piatră a lumii

viața asta este
întinderea vastă
a unui vis
în care meditează
doar umbrele

iar eu
îmi iau în mâini
cuvântul
dur ca o daltă
și sculptez
în inima de piatră
a lumii
chipul lui
Dumnezeu

pretutindeni
statui lăcrimând
așteaptă să bată
clopotul săngelui

pretutindeni
cea din urmă cenușă
se aşază liniștit
pe pământ

Chiar și visul visează

cât trăiești
tot ce face
parte din tine
visează

chiar și muguri
de pe șira spinării
visează să devină frunzele
unui arbore mereu Tânăr
și falnic

chiar și picioarele visează
să ajungă rădăcini
într-un pământ mănos
în care să nu mai existe
morminte

chiar și ochii visează
să se deschidă într-o altă lume
în care să nu mai existe
timp, durere, decadență
și umbre

chiar și urechile visează
să asculte cuvintele mântuitorului
înainte de cina cea de taină cu stelele

chiar și amorul visează
la o întâlnire
fără muștrări de conștiință
cu oamenii admirăți pe ascuns
în loc să rămână doar
un amor propriu

chiar și sufletul visează
la sufletul său pereche
și chiar dacă nu-l găsește
îi încină monumente de lacrimi

și-l strigă necontentit
în jungla luxuriantă a minții

chiar și inima visează
să bată la nesfârșit
în pieptul lui Dumnezeu
iar bătăile sale
să fie auzite și simțite
de toți oamenii

chiar și creierul visează
ca toate amintirile lui
rămase de izbeliște
să devină poezie

chiar și visul visează
să nu mai fie
doar un vis

Pâinea viselor

visele sunt pâinea noastră
cea de toate zilele
și de toate noptile

vise negre, vise albe
vise intermediare
vise pentru săraci și bogăți
vise pentru sănătoși și bolnavi

vise înmuite
în laptele dimineții
vise înmuite în oul care
nu mai devine un zbor

vise pe care întindem
until sărat al plăcerii
și dulceața trandafiriei
a sărutului

vise proaspete
vise rumene
vise crocante
vise frumos mirosoitoare
vise cu foietaj
vise cu răvaș
pentru iubirea din noi
vise cu semințe care
nu vor încolții niciodată
vise pentru sfânta
împărtășanie
vise congelate
vise învechite
vise redospite
în vise de ocazie

vise în supa fierbințe
a lunii de miere
vise în supa reîncălzită

a inutilei iertări

vise servite cu sentimente
înăbușite în aburul
viitoarei trădări
sau cu inimi prăjite
în sângele dorinței
nestăpânite

vise servite cu trupul
ca un pește marinat
în lacrimi

vise de regim
ca nu cumva
să ne rănim din nou

vise pentru cei
care cer de pomană
vise care nu mai aduc
pe nimeni
înapoi

vise mucegăite
vise aruncate la gunoi
sau la porci

vise...

Despletirea viselor

suferința din dragoste
e ca un pian dezacordat
e ca o pasăre separată de stol
e ca o floare care nu-și mai întoarce
privirea la soare
e ca ecoul unui adio
care sună repetitiv în urechi
e ca o lacrimă care cade
pe altarul sufletului
precum o picătură
chinezească

de aceea, când ne îndrăgostim
de omul care ne iese în cale
trebuie mai întâi
să ne gândim la salvarea
sufletului său

de exemplu
luăm amintirile
umezite de lacrimi
și le uscăm pe sfâra de rufe
întinsă între inimi
apoi, le strângem
și le aşezăm frumos
într-un sertar al memoriei
pe care doar Dumnezeu
îl mai deschide din când în când
pentru a ne recapitula
capitolele vieții

după aceea ne despletim visele
cu gesturi grațioase
și cuvinte șoptite
așa cum se despletește sălciiile
peste ape limpezi
și ne atingem
așa cum aripa unei păsări

mângâie cerul
fără să-i rănească
stelele

și în cele din urmă
când toate dorințele
se vor alinia precum
planetele

o închidere de pleoape
ca o eclipsă
și un murmur venit
din adâncuri

Durerea pământului

cine înțelege pământul
cine-i cunoaște durerea ?

pământul acesta
pe care-l batem ca pe un șnițel
cu miliardele de ciocane
ale forfotei noastre continue

pământul acesta
care varsă lacrimi albastre
și supurează umbre
bolnav fiind de la atâtă
moarte ingurgitată

pământul acesta
cu vise magmatice
care se înalță până la nori

pământul acesta
care sărută cerul
și rămâne cu buzele
înghețate

pământul acesta
care-a crezut cândva
că soarele e doar un copil
care-și întinde
brațele luminoase
pământul acesta
ca un desert naiv
jinduind după ploaie

pământul acesta
cu pielea brăzdată
de biciul invizibil
al timpului

pământul acesta

care-și donează săngele
unor creaturi de metal
care-i distrug pădurile
și liniștea somnului

pământul acesta
plin de ape repezi
care nu se opresc niciodată
să întrebe de ce se surpă malul
sau de ce se formează
o insulă

pământul acesta
care-și ridică
pumnalele de stâncă în aer
amenințând nimicul
să stea departe de viață
care îi ține de urât

pământul acesta
ca o floare fără petale
pierdută-n furtuni
cosmice

O doză de ridicol

o doză de ridicol
există în toate minunile

de exemplu poetul
care își taie singur
versul după ce-l scrie
este la fel ca omul
care își taie creanga
de sub picioare
și cade îmbrățișându-și
propria moarte

de ce a tăiat el acel vers
dacă a fost inspirat
și plin de viață ?
de ce are remușcări ?
al cui strigăt l-a auzit în urechi ?

o doză de ridicol
există în toate minunile

de exemplu
hârtia este mormântul
unui copac necunoscut
care împrumută numele
unui poet încă-n viață

sfântul copac ia prin moarte
asupra sa toate păcatele
unui poet pe care nici nu-l cunoaște

iar cititorii
mult mai ridicoli
decât poetul și copacul

în loc să vadă
sacrificiul și mântuirea
judecă trecutul dubios

al poetului
și calitatea scăzută a hârtiei

iar dacă mai ies și foile din carte
cu siguranță că poemele
au fost atât de slabe
încât și-au căutat singure drumul
spre coșul de gunoi

da, după cum spuneam
o doză de ridicol
există în toate minunile

Vise de cenușă

zeii s-au adunat
în jurul focului sacru
și s-au iubit

iar cenușa împrăștiată
de respirația lor
s-a aşezat
pe pleoapele mele
adormite
și am visat

dimineața
m-am trezit
cu un gust de cenușă
în gură

și m-am scăldat
într-o lacrimă
înotând printre
nuferii
amintirilor

Dincolo de ultima mască

moartea e ultima mască
pe care-o purtăm
o mască legată
cu sfâra visului
și sfâra iluziei
o mască pe care timpul
o dezleagă după
ultimul dans
cu amintirile

poetul este singurul
care zgârie această
ultimă mască
cu bisturiul
cuvintelor sale
căutând un zâmbet
luminos
care să-i arate calea
prin negura minciunii
și-a prefăcătoriei

Crucea singurătății

doar eu și umbra
ca o aripă rănită a morții
pe care-o vindec
cu lacrimi amare

doar eu și noaptea
ca un mormânt
în care stelele
au fost îngropate
de vii

doar eu și luna lacomă
cu gura plină
de lumină

doar eu
și inima împietrită
pe care-o arunc
în apă lină a viselor
în schimbul unor
cuvinte

doar eu și durerile
ca niște păsări înfometate
ciugulind din propria mea
existență

doar eu și veninul șarpelui
folosit ca medicament
pentru mușcătura
iubirii

doar eu și râul săngelui
care se varsă-n abis
luând cu el toate
frunzele amintirilor

doar eu și oasele

ca niște pergamente
nedesfăcute

doar eu și tăcerile
ca niște bijuterii
pentru sufletul
orbit de frumusețea
unei femei

doar eu și amprenta
pe care nimicnicia
o caută în baza de date
a tuturor atingerilor
pentru a-mi spune
că sunt vinovat
de iubire

doar eu și lacrima
care strigă
după fosta sa viață
în care s-a abținut
să nu curgă

doar eu și cântecul
care îngenunchează
sărutând crucea
singurătății

Cum visez eu

precum arborele
ce visează-n pustiu
glasul pădurii

precum piatra
ce visează pe albia râului secat
mângâierea apei

precum strada
ce visează pașii unor oameni
care n-au mai putut
să se întoarcă

precum floarea
ce visează într-un pahar cu apă
pământul din care-a fost
smulsă

precum cenuşa
ce visează pe aripi de vânt
focul din care
s-a desprins

precum steaua
ce visează să fie privită
de cineva care vrea
să-și împlinească dorințele

precum norul
ce visează să aibă
chipul celui care l-a creat

precum curcubeul
ce visează să dureze
mai mult decât o mirare

precum pâinea caldă
ce visează să ajungă

pe masa săracilor

precum fântâna
ce visează să răcorească
sufletul călătorului însetat

precum vulcanul
ce visează să acopere cu lavă
toate păcatele lumii

precum cartea
ce visează să fie deschisă
la pagina unde
sângerează cuvintele

Un vis ca o mare adâncă

fericirea-i un vis
în care evadez
în fiecare noapte
după ce mă eliberez
din lanțurile
umbrei

un vis
ca o mare adâncă
plină de epavele
amintirilor
în care îmi caut
pierdutele
chipuri

un vis
ca o mare adâncă
din care țâșnește
dragostea mea vulcanică
dând naștere
unei insule
de cuvinte

un vis
ca o mare adâncă
în care sufletul meu
e o bulă de aer
care călătorește
spre suprafață
pentru a umple
cerul

Un mănușchi de metafore

chiar dacă viața înseamnă
o amintire aflată
în ștreangul iluziei
sau o ploaie care cade fără milă
peste umbrele cuibărite
la sănul ierbii

chiar dacă la poarta inimii mele
bate războiul mintilor înguste
și sunt nevoie
să-mi strâng aripile la piept
în loc să zbor
peste întinderi
de pământ și de ape

chiar dacă întunericul
lovește cu copita
în temelia viselor
și singura bucurie
a mării sunt stelele
căzătoare

chiar dacă luna-i
o lacrimă înghețată
pe obrazul noptii
iar munții acoperiți
de zăpadă
nu-și pot înmuiua
vârfurile în cerneala cerului
pentru a rescrie
istoria lumii

chiar dacă sunt cine sunt
un om ordinar în mulțime

îi râd morții în față
oferindu-i un mănușchi
de metafore

Trăirea veșniciei

eu am murit mai demult
de atunci am început
să-mi trăiesc
veșnicia

moartea ce va urma
e doar o clipire
când zborul meu
spre mult visatele depărtări
va atinge cu-o adiere blândă
chipul unei stele

mort și viu
în același timp
și nontimp
este poetul

trăiește lucid
inconștient și visând
totodată
iubește și-l cheamă pe Dumnezeu
pentru sfântirea clipei

înima lui
toacă viața mărunt
pentru a o asezona
cu metafore

nu-l plângeți pe poet
doar sărutăți-i
mantia de cuvinte

poezia lui
e singura înviere
cu martori

Zbor cu aripi împrumutate de stele

noi am tăiat aripile sufletului
pentru a-l păstra mai aproape
pentru a-l învăța să vorbească
să cânte, să scrie, să picteze
să sculpteze cu lacrimi
în marmura tristeții

dar sufletul
poate și el să zboare
când visăm
și zboară cu aripi
împrumutate de stele

zboară departe
dincolo de întuneric
acolo unde iubirea
locuiește într-un gând
nemuritor

un gând învăluit
în urzeala amintirilor
despre oameni

un gând ca o mare taină
pe care sufletul
ne-o spune în vise
fiindcă nu-i place
să se bucure
de unul singur

dar noi adesea
uităm ce visăm
sau nu înțelegem
sau suntem prea grăbiți
să devorăm iluzii

Zeul imaginăției

Te priveam cum atîpeai și regretam că nu te pot însotî în visele tale. Deodată, un zeu de mărimea unui spiriduș tî s-a aşezat cu grijă pe nas, și-a lipit genunchii de pometii tăi ridicăți și și-a fixat vîrful pantofilor în cele mai frumoase două gropițe din univers, făcându-te să-mi zâmbești aşa cum nu-mi zâmbisești vreodată. Apoi zeul a început să apese blând pe clapele genelor tale, generând un cântec care ne invita sufletele să ne părâsească trupurile și să danseze în jurul lămpii din odaie. Când m-am trezit, am găsit pe noptieră un poem semnat chiar de zeul imaginăției mele.

Biletul de adio

Mă simt atât de mic în fața frumuseții tale... Privindu-ți ochii cu atenție, realizez că am în fața mea două tuneluri cu pereții superb colorați, iar la capătul lor se află sufletul tău luminos, așteptându-mă. Încerc să mă apropii de tine, dar lacrimile tale mă fac să alerg pe loc... Într-un final, reușesc să mă agăț de genele tale, dar ai pleoapele închise. Degeaba bat la poarta lor, degeaba spun cuvinte magice. Cortina a căzut, spectacolul s-a încheiat. Tu ai părăsit scena, iar eu rămân cu amintirile mele și cu biletul de adio.

Semne

câteodată și se aduce aminte
că totul are un scop
și-o direcție
de exemplu

când curcubeul
te lasă să întrezărești
puțin din frumusețea
vieții ce va urma

când visele par atât de reale
încât începi să plângi
în momentul trezirii

când stelele cad
ca niște scrisori
în care și se spune
că vei ajunge în lumea
în care toate dorințele
sunt îndeplinite

semnele sunt peste tot
oricât ar părea de banal
chiar și cuvântul e un semn
că sufletul poetului și Dumnezeu
se gândesc unul la celălalt
în același timp
dar fiecare mai are de făcut
o lucrare înainte
de marea lor întâlnire
pe falezele eternității

și copiii care vin pe lume
reprezentă semnul
că încă mai este timp
pentru iubire și mântuire
că încă mai există loc în ceruri
pentru eternul sărut al luminii

semnele sunt peste tot
un nor voios
o pădure alăptând veşnicia
la sănul ei verde
o apă care se-nțoarce
în propriul ei izvor
spunând o rugăciune
de mulțumire
pământului
un vânt ce mângeie
lanul de grâu
cu mâna lui invizibilă
o umbră adormită
de cântecul inimii
visând un trup de lumină
o mare în care lacrimă
se simte în sfârșit împăcată
o floare care face dimineață
să plângă cu lacrimi mari de rouă
o pasăre care visează zburând
o carte care vorbește
pe limba morților
despre tainica lor
îmbrățișare

semnele sunt
peste tot

Tristețea

ca un vis căzut
de la balconul inimii
e tristețea

ca o oglindă
în care te privești
și străinul din fața ta
refuză să scoată
un cuvânt

ca un mormânt al tăcerii
în care îți-au fost
îngropate de vii
bătăile inimii

ca o umbră care
își strânge bagajele
și pleacă
lăsându-te singur

ca un paradis
care își pierde culorile
și devine un teritoriu
obscur

ca o eclipsă totală
care acoperă ochiul speranței
și îți lasă sufletul
în beznă

ca o casă părăsită
căreia nimeni
nu-i mai deschide
ferestrele
și inhalezi mirosul
vechilor atingeri
peste care s-a depus
praful

ca o pânză de păianjen
în care și-au fost prinse
amintirile
și moartea le suge săngele
puțin câte puțin
fără să le ucidă
ba mai mult de atât
le hrănește cu iluzii
pentru a le menține apetisante
până la următorul
festin

am cunoscut tristețea
atât de bine am cunoscut-o
încât nu o mai pot uita

îi ridic un templu
de metafore triste
și mă rog la icoana ei
care are chipul de împrumut
al fericirii mele

mă rog să rămân conștient
pentru tot restul vieții

Mai mult decât o simplă umbră

umbra
e visul care refuză
să moară
e visul care se umple
până la refuz
cu lacrimi
în care ne botezăm
singurătatea
e reinventarea unei iubiri
fără cuvinte
e orfelinatul unui suflet
părăsit de creier și inimă
e masca sub care
se ascunde chipul unui zeu
îndrăgostit de vremelnicie
e universul redus
la dimensiunea unui om
care-și caută jumătatea
printre astre
e cenușa
pe care-o presărăm pe pământ
după incinerarea
trecutului

Ostatecii durerii

n-ai dreptul să visezi
fără să știi ce-i durerea
și n-ai dreptul să fii fericit
fără să știi ce-i moartea
iată lumea în care trăim

suntem ostatecii îmbrăcați
în uniforme ridate
care privesc frumusețea
prin fereastra cu gratii
a rănii

umbra e doar o insectă
din celula singurătății
pe care-o înghițim cu scârbă
pentru a ne potoli foamea

și stăm la mila ploii
cu mâinile-ntinse printre gratii
sufletul e doar o fântână
otrăvită cu iluzii obscene
în care se îneacă speranța

înima, neobosită înimă
bate cu disperare
la porțile nemuririi
și nu primește
niciun răspuns

dragostea se spânzură
de o pleoapă
și tot ce rămâne din ea
e lacrima pe care
o înghite pământul

Operă neterminată

dacă aş putea
să trăiesc un singur vis
din toate visele
pe care le-am avut
până acum aş alege tot viaţa

viaţa, această
melodie la care adaug
partitura inimii mele

viaţa, această statuie de sare
sculptată de plânsurile mele
deshidratate

viaţa, această
poezie la care adaug
cuvânt după cuvânt
pentru a umple golul
lăsat de plecarea
fiinţelor pe care le-am iubit

viaţa, această
pictură la care adaug
o pată de sânge şi las ca autograf
semnul crucii

Eu la pătrat¹⁶

16 Editura FIDES, Iași, 2020. Ediția a doua, adăugită.

*Dă-mi, Doamne, o durere,
Dar să nu fie moarte,
Și-oleacă de putere,
Să scriu încă o carte.*

Adio, nemurire

Privesc pe întuneric cum flacăra se stinge,
Adio, tristă viață, să ne murim cu bine,
Dar văduva cea neagră se pare că nu vine,
La poartă-mi bate iarna cu patimă și ninge.

Privesc în depărtare, se troienesc speranțe,
Adio, nemurire, e ocupat mormântul,
Voi rătăci prin viață, să-mi regăsesc cuvântul
Și să-mi clădesc poemul întâiui cutezanțe.

Privesc în mine însumi cum sufletul se zbate,
Adio, izbăvire, sunt blestemat de soartă
Și soră mi-este iarna înfățișată-n poartă,
În casă întră frigul și-l recunosc drept frate.

Avem nevoie ?

avem nevoie de cuvinte
atunci când spunem rugăciunea ?
vrem Dumnezeu să ne alinte
dacă-l cinstim cu plecăciunea.

avem nevoie de durere,
până la sânge de adâncă ?
în viața astă răul pieră
numai în sufletul de stâncă.

avem nevoie de credință ?
cine mai crede în iubire ?
iubirea noastră-i o sentință
primită-n dar, la despărțire.

avem nevoie de iertare ?
regretele sunt prea tardive,
de fiecare dată doare
și vom găsi alte motive.

avem nevoie să fim oameni
sau vom rămâne doar primate ?
nici nu mai știi cu cine semenii
iubirea-n cartea de bucate.

avem nevoie de minciună
pentru-a trăi într-o idilă ?
atunci când fulgeră și tună
ne vom trata cu o pastilă.

avem nevoie de iluzii
în drumul scurt spre nemurire ?
hai să ne facem doar perfuzii,
să fim drogați cu fericire !

avem nevoie de cuvinte
pe crucile din cimitire ?
poate ne vom aduce-aminte
când moartea ne va da de știre
...și ne iubi-vom în tăcere.

Covorul magic de cărți

poetul își puse cărtile
scrise, chiar de el, la picioare;
împreună formau un covor
pregătit, prin lume, să zboare.

apoi le spuse și celorlalți:
- veniți, e un covor fermecat,
dacă știți pe de rost un poem,
vă va duce spre locul visat!

ceilalți au venit, dar tăceau,
privind spre covor cu regrete,
nu știau nici măcar un cuvânt,
chiar de-aveau mobil și... tablete.

iar câțiva, de frustrare-au călcăt
pe covor, ștergându-și pantofii;
nu aveau nevoie de pilde,
urau versul și filozofii.

așa, covorul magic de cărți
nu putea deloc să mai zboare,
a rămas un covor ordinar,
călcăt de netoții în picioare.

Cu-acest poem...

Cu-acest poem voi stăpâni redute,
Versuri formând un nou triumvirat,
Puse la loc de cinste și virtute,
În templul sufletului preacurat.

Cu-acest poem voidezlegă păcate,
Un ultim sfânt va fi eliberat
Și rănilor-mi vor fi pe veci uscate,
Un loc în paradis răscumpărat.

Cu-acest poem îmi fac singur dreptate,
În astă lume de necercetă,
Și sper că rugii mele-n libertate
Să îi răspundă Cel ce m-a creat.

Cu-acest poem se-nchide în cetate
Un ultim gând ce-a fost necugetat
Și corul cântă un canon și, poate,
În cer, va fi de îngeri fredonat.

Cu-acest poem voi săvârși o carte,
Voi fi pe doișpe-a patra recitat
Și voi ciuli urechea de departe:
Măcar de ziua mea nu m-au uitat.

Durere-moarte-viu

Mă-ndrept ca un proscris, spre ţărmuri anateme,
Poeme şi iubiri, iubire în poeme;
Geea îşi scoate sănul, sunt oare al său fiu ?
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

De ce e crudă viaţa ? Cu ce-s de vină eu ?
De ce-i ridată faţa ? De ce mă mişc mai greu ?
Un an, alţi doi, alţi zece, doar foi din calendar,
Le rupi pe zi ce trece, e totul în zadar.

Rămâne doar coperta, sicriu de abanos,
Ce am ajuns cu toţii... şi oare cu folos ?
Mă-ndrept ca un proscris, spre oaza de pustiu,
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

Dă-mi, Doamne, o durere !

Dă-mi, Doamne, o durere,
Dar să nu fie moarte,
Şi-oleacă de putere,
Să scriu încă o carte.

Nu ţi-am cerut prea multe
Când m-am rugat la tine
Prin locurile culte
Ascunse-adânc în mine.

Nu ţi-am cerut palate,
Nu ţi-am cerut o pâine,
Voiam doar sănătate,
S-apuc ziua de mâine,

Iar tu, din bunătate,
Mi-ai dat atâtea zile;
Le-am irosit pe toate,
Făcându-le sterile.

Te rog, mai dă-mi o şansă,
Oricât ar fi de mică,
Să pot intra în transă,
Şi chiar în miez de frică,

Să văd iar universul,
Cum se desparte-n două,
Şi să primesc chiar versul
Din ochii tăi când plouă.

Dă-mi, Doamne, răjiune
Dincolo de simțire,
Şi lacrimi, pojiune
Cu gust de nemurire,

Să simt cum bate vântul,
Să simt cum curge apa,
Să simt plângând-pământul

Când se-adâncește groapa.

Să simt întreaga lume
Cum o ating cu mâna,
Şi-n valul fără spume
Să-mi limpezesc româna.

Dă-mi, Doamne, frenezia
Şi dorul cu suspine,
Când vine poezia,
Să mă gândesc la tine,

Dă-mi, Doamne, o durere,
Dar să nu fie moarte,
Şi-oleacă de putere,
Să scriu încă o carte.

Efemer

Aceleași trepte le cobor
urcând aceleași trepte iară,
le număr încercând să zbor
în lumea mea imaginară.

pășesc pe un covor rulant
țesut la scară planetară,
timpul – cadavru ambulant
își răsucește o țigără.

inima – groapă de gunoi,
oasele – praf în scrumieră,
sâangele – lacrimi în noroi,
sunt homosepiefemeră.

Frig în tainițele nopții

Frig în tainițele nopții,
Rece curge igrasia,
Lumânările și morții
Ne-au umbrit copilăria.

Scârțâie din balamale
Ușile deschise-n tindă,
Mugete de animale
Amintirea ne colindă.

Retrăim din nou coșmarul
Cel mai rău din tinerețe
Și ne înghițim amarul
Când îmbătrânim la fețe.

De prea multă umilință,
Blestemăm în Sfânta Vineri.
S-a stins ultima dorință:
Nu putem fi iarăși tineri.

Apelăm la calomnie,
Ne vorbește-ntruna gura,
Avem nervi și insomnie
Și ne-mbolnăvим făptura.

Frig și nu ne-ajută vracii,
Rece curge igrasia,
Ne-mprietenim cu dracii;
A-nviat în van... Mesia?

Lui Eminescu

ne priveam amândoi într-un lac de cleștar,
sălciiile suspinau la maluri;
aș mai plângе din nou, dar ar fi în zadar,
te-am pierdut printre ani – printre valuri.

ne odihneam regăsiți sub teiul bătrân,
din flori îți împleteam o cunună;
flori muritoare – nemuritoare rămân
sus pe cer – și Luceafăr și Lună.

lacrimi se alunecă șuvoi pe obraz,
amintindu-mi de întâiul sărut;
inima freamătă de atâta necaz,
noi te-am pierdut, te-am pierdut, te-am pierdut.

Macabru

las viermii să-mi asculte,
în sunet descompus,
refrenul cărnii moarte
umplete de humùs.

las dintii să-ncoltească
prin buze germinate
și limba să-mi rodească
în cheaguri dantelate.

las ochii să își scurgă
urdoarea printre gene
și nasul să-și prelingă
mucoasele perene.

las burta-nsărcinată
să nască mațe fierte,
duhoarea emanată
să treacă prin perete.

las corpii să leșine
pe cripta-ngălbenită
și lupii să suspine
de foamea răscolită.

las morții să se-ntoarcă
cu toții în mormânt,
pe veci să putrezească
cu năurile-n pământ.

Mai pune-te, române, cu burta și pe carte !

(replică după „Deșteaptă-te, române”)

Mai pune-te, române, cu burta și pe carte,
Și nu mai fi cu mintea la faimă și la bani !
Renunță la mândrie, acum când ești pe moarte,
Privește-adânc în tine și nu la alți dușmani.

Acum ori niciodată, salvează al tău nume,
Ce se confundă-adesea cu nemuncitul ban,
Și demonstrează-ți tie și-apoi la-ntreaga lume,
Că ai și-alte origini, de dac și de roman !

Mai lasă celularul, de vrei să-ți fie bine,
Învață și muncește, ai grijă de copii,
Iubește-i și pe alții cum te iubești pe tine
Și zi-le vorbe bune cât încă mai sunt vii.

Respectă cu strictețe preceptele divine,
Și lasă moștenire credința la nepoți,
Și nu-ntreba adesea : la mine, Domnul, vine ?
De ce nu am avere, să o împart cu toți ?

Mai lasă pizmuirea, barbara răutate,
Și fii curat la suflet, la cer ca să răzbați,
Trăiești într-o-nchisoare, iar sfânta libertate
O vei avea cinstindu-i pe toți cei încercați.

O mamă și-a dat viață, un om cu suflet mare,
De ce nu ești ca dânsa și pe-alții fi dobori ?
Renunță la blesteme, la neagra supărare,
Să-ți iasă doar căldura din ochii zâmbitorii.

Cuvintele să-ți fie ca viața ta frumoasă,
Să-ți fie bunătatea mereu pe primul loc,
Să-ți fie țara – mamă și-ntotdeauna – casă,
Iar pentru toți românii, să bagi și mâna-n foc.

Pe-oriunde vei purcede, să faci doar fapte bune,

Să îți deschidă poarta spre-un viitor sublim,
Și dezlegat de rele, prin sfânta rugăciune,
Să vezi întreaga lume din zbor de heruvim.

Renunță la negare, renunță la trufie,
Acceptă transformarea, fii omul cel mai bun,
Pe toată seminția din dulcea Românie,
Să o inviți la masa de Paște și Crăciun.

Acum ori niciodată, nu o lăsa pe mâine,
Salvează al tău suflet, aşa vei fi erou,
Și-mparte tuturora din codrul cald de pâine,
Fără să tepti cerșirea sau falnicul ecou.

Mai pune-te, române, cu burta și pe carte,
Și nu mai fi cu mintea la faimă și la bani !
Renunță la mândrie, acum când ești pe moarte,
Privește-adânc în tine și nu la alți dușmani.

Meșterul cancan

întreaga lume uneltește pe la spate,
îmi înnoadă mâinile într-un nod gordian;
nu mai contează dacă am sau nu dreptate,
iubiți-mă călare ca pe un breaz troian.

În viață important este să ai de toate,
să se adune multe în fiecare an,
să faci colecție de jucării stricate
și tot în moarte s-aluneci pe un tobogan.

trăiești singur încanjurat de libertate,
iubesti nespus jungla omului contemporan;
ce te mai miri că multe lucruri sunt ciudate?
ai construit o lume ca meșterul cancan...

Migrenă

Inimi se sfâșie-n tâmples,
ochii îți miruiesc chipul,
gura de draci și se umple,
fierbe-n clepsidră nisipul.

Cerul te-apasă pe umeri,
umbra se-agăță de haine,
gropile nu le mai numeri,
sunt ocrotite de taine.

Lumea te crede-alcoolic,
semnele toate o-arată;
chipul profund melancolic:
o clonă desfigurată.

Unii te calcă pe mâna,
alții îți pipăie fundul,
zaci fericit într-o rână,
reazem – cărâna și prundul.

Moartea o sorbi cu privirea,
pleoapele cad obosite,
trupul își pierde simțirea,
clipe-ncetează tihnite...

Moartea-n patul meu se-așterne

Din abis răsare Luna,
Având rochia pătată,
Latră-ntruna ca nebuna,
Printre nouri cocotată.

Mă trezesc în noaptea cruntă
Față-n față cu o hâdă,
Ce privirea și-o încruntă
Și începe, calm, să râdă.

Moartea-n patul meu se-așterne,
Este văduvă bătrână
Și mă roagă Doamne, Doamne,
Să mă culc cu ea pe-o rână.

Strâng în palme restul vieții
Și-mi sărut Moartea cu ură,
Poate voi mânnji pereții
Cu sânge și cianură.

Zâmbetul dement îngheăță,
Rătăcit la colțul gurii,
Moartea, foarte iubăreață,
Vrea să-și etaleze nuri.

Inima tuberculoasă,
De atâta tuse seacă,
Bate tare, nu se lasă
Și pe Moarte o îneacă.

Moartea-n patul meu se-așterne
Și îi dau un brânci din coate
Și năpârca Doamne, Doamne,
Scoate coasa de la spate.

Sunt acoperit cu pudră,
Plouă cu extract de milă,
Praf sunt oasele-n clepsidră,

Viața-i filă după filă.

Crește-un arbore din mine
Ce rodește amintire,
Doamne, bătrânețea vine
Și m-aruncă în neștire...

Moartea, muza vieții mele

Luna, palidă pe cer, mă-nspăimântă și nu-i cer să coboare printre ramuri și să fie doar o boare; lasă frica ancestrală să te-nvăluie cu umbra, îți sărut și sânii goi, eu și tu și amândoi.

Moartea crâncenă pe deal, călărește-un negru cal, își saltă coasa spre Lună, să adormi în semilună; lasă frica ancestrală să te-nvăluie cu frigul și șoptește-mi vorbe dulci, eu și tu ca și atunci.

Muza, mută ca și Luna, îmi dezlănțuie furtuna, o nălucă-mi taie calea și mă podidește plânsul și las clipele să treacă, cine o să mă-nțeleagă când voi scrie despre Moarte, ea e Muza de departe.

Ne ieșe Moartea din gingii

de-atunci când suntem mici copii
ne ieșe Moartea din gingii,
pumnale albe ce vor fi
înfipte în celule vii.

zâmbim, vorbim și ne distrăm,
cuvinte mari ne declarăm,
iar foamea ne va obliga
să-i spunem crimei noastre: Da!

ne socotim mari înțelepti
și-i condamnăm pe cei nedrepți,
dar dinții noștri ascuțiti
sunt pentru crime pregătiți.

chiar și bătrâni, cu dinții rari,
ucidem viața pe molari,
de n-avem dinți, ne chinuim
bucata-ntreagă s-o-nghițim.

de-s negri dinții, îi albim,
de ne lipsesc, îi construim,
chiar și cu placă, hap, hap, hap,
ne facem, ucigând, de cap.

concluzia e foarte clară:
suntem de Moarte trași pe sfoară,
iar când în groapă ne vom duce
rânji-va poza de pe cruce.

de-atunci când suntem mici copii
ne ieșe Moartea din gingii,
pumnale albe ce vor fi
înfipte în celule vii.

Păianjenul

Privesc o casă-n care un om a locuit,
Acuma este tristă la fel ca alte mame
ce și-au pierdut copilul atât de mult iubit
și care mai zâmbește doar între patru rame...

Privesc o casă-n care un om a locuit,
În case se întâmplă atât de multe drame;
Ferestrele și ușa de dor au amuțit,
Păianjenul, la colțuri, compune caligrame...

Privesc o casă-n care un om a locuit,
Pe haine și pe paturi e plin de praf și scame,
Iar florile din glastre, de sete, au murit;
Păianjenul se teme că va muri de foame...

Povara lui „a fi”

prea grea e viață, totul e prea greu
și nu avem prea multe fericiri,
prietenii-s puțini, iar Dumnezeu
e mult prea sus de pământești robiri.

prea grea e viață, totul e obscur,
și nu avem în suflet străluciri,
să nu ne mire astfel că în jur
nu mai găsim nici resturi de iubiri.

prea grea e viață, totul e ciudat,
trăim și nu mai știm de ce trăim,
povara lui „a fi” ne-a derutat
și parcă-n umbra mută ne zidim.

prea grea e viață, totul e un vis,
un vis urât, cam scurt și cam morbid,
ce-i drept, un paradis ni s-a promis,
dar tot ce ni se-arată e un zid.

prea grea e viață, greul n-a trecut,
continuă să gemi, să te târăști
cu optimism, spre-un altfel de-nceput,
și de e mult mai greu, să nu urăști.

prea grea e viață, totu-i un calvar,
ne consolăm cu vicii, prelungim
o agonie cruntă, ce mai dar
primit-am înainte să murim!

prea grea e viață, totul e prea greu
și nu avem prea multe fericiri,
prietenii-s puțini, iar Dumnezeu
e mult prea sus de pământești robiri.

Remember

chiar înainte de Crăciun
m-am pricopisit cu o durere,
nu reușeam să mă adun
și nu voiam apropiere,

durerea nu o cunoșteam,
deci, nu știam cu ce să lupt,
și ca tot omul mă temeam
că firul vieții mi s-a rupt,

dar nu am vrut să-abandonez
fără să zic ce am de zis,
și, reîntors la vechiul crez,
m-am regăsit adânc și-am scris

luptând cu ce era mai greu
și fără să mă dau de gol,
eram doar eu și Dumnezeu
jucând, pe rând, același rol.

acuma, simt că am început
să mă îmbujorez un pic,
durerea cruntă a trecut
și pot din nou să mă ridic...

sper să nu fie doar un vis,
îmi place iarăși să zâmbesc,
să ies din spațiul meu închis
și să vă spun că vă iubesc!

Renunțare

Oprește-ți clepsidra, timp orbit de uitare,
nisip mi-este inima pierdută-n șoapte hoinare.
Plâng. Se-aștern amintirile potecându-mi durerea,
în pântecul liniștii se naște iubirea
ce moare.

Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu,
de urmele pașilor rătăciți în pustiu.
Mă frâng. Gheață mi-i templul de vise și gânduri,
nălucă pribegă-n deșertice vânturi
să fiu.

Revendicare

Vai, ce poem am scris, dar ce păcat!

Nu-l pot reține-o clipă, să-l alint,

Nu vrea să se întoarcă-n labirint,

Preferă cititorul siderat,

Iar eu mă simt de parcă l-am trădat...

Aș fi putut să-l cresc mai mult, în gând,

Să nu ajungă-n lume mic, plăpând?

Scriindu-l, lumii l-am abandonat...

Vai, ce poem am scris, dar ce păcat!

Ce îmi rămâne-acuma de făcut?

Să scriu un alt poem, ca substitut,

Și să-l invit în lacrimi, la scăldat?

Să-l învelesc cu sufletu-mi curat

În loc să-l vând pe treizeci de arginți,

Și-n locul unei vieți fără părinți,

Să-i fiu în gând și-n vise devotat?

Vai, ce poem am scris, dar ce păcat!

Nu-l pot reține-o clipă, să-l alint,

Nu vrea să se întoarcă-n labirint,

Un alt părinte l-a revendicat...

Să credem cu toții-n minunile lumii

să credem cu toții-n minunile lumii,
în prime majore, în nunți fastuoase,
în jocuri cu cifre mereu norocoase,
pomană din ceruri să cadă, să cadă,
să facă nebunii cu regii rocadă!

să plângă degeaba preasfânta icoană,
când frica de viață ne pune pe goană,
când moartea ne-arată o singură cale:
spre cruce se merge-n picioarele goale!

și stăm picior peste picior,
genunchii-s slabî și tot ne dor,
și stăm cu pumnii strânși în sus,
admonestându-l pe Iisus.

să credem cu toții-n minunile lumii,
în filme science-fiction, în trucuri frumoase,
în prima iubire cu hainele scoase,
să aibă și orbul minunea: să vadă!
și-apoi să se-arunce cu ochii la pradă...

și totuși să facem, de dragul de-a face,
războaie cu morți, odihnindu-se-n pace,
să stim că pe lumea cealaltă cu toții
vom fi copleșiți de iertări și emoții.

și stăm picior peste picior,
genunchii-s slabî și tot ne dor,
și stăm cu pumnii strânși în sus
admonestându-l pe Iisus.

Sâmbete maligne

Mai lasă din crepuscul să plouă cu rugină,
să cuibărească-n palmă prea greaua cruce-a vieții,
mai lasă heruvimii să zboare-n plastilină,
să cadă în caverne, unde-au murit ascetii.

Mai lasă săbii-aripi să spintece lumină,
nechezul galben-vânăt, apocaliptic cântec,
mai lasă ierburile să plămădească-n pântec,
scâncetul lunii sterpe, urlet de lună plină.

Mai lasă-a patra parte de foamete sangvină,
măsura: grâu și aur, la poartă o jivină,
mai lasă pe jertfelnici un miel abominabil,
șapte peceti pe suflet, blestem inevitabil.

Mai lasă-mi ziua șapte

Soarta poeților

nu credeți că poate acum e momentul
să-i cerem iubirii și devotamentul ?
nu credeți că astăzi cuvântă profetii ?
cu cine se luptă întruna poeții ?

cu umbre, cu demoni, cu muze parșive,
cu versuri în sânge și lacrimi tardive,
cu vise cumplite-n secundele-n care
idilele nopții ne sunt mai precare,

cu gesturi mocnite-nainte de vreme,
cu divinitatea, sperând să ne cheme,
cu mințile lumii rămase perplexe
în fața gândirii atât de complexe,

cu viața și moartea – iluzii obscene,
cu pornografia impusă pe scene,
cu transcendentala dorință de-a trece
în dimensiunea obscură și rece,

cu boala și viermii – agnostice farse,
cu plata în rate și suflete arse,
cu sprijin în cârje, mergând către ceea
ce ne-alienează de tineri – ideea,

ideea că-n lumea aceasta atroce,
poeții-impreună însumă o voce
menită să schimbe iubiri și destine.
nu vreți să-nțelegeti, rămâneți cu bine..!

Sunt când zeu, când Prometeu

sunt când zeu, când Prometeu,
aprinzând cerescul foc,
sunt când el, când tu și eu,
complex, simplu, univoc.

mă citești și te citesc,
unul suntem amândoi
când privim spre ce-i lumesc,
când suntem în versuri goi,

căci doar sufletul curat
poate-n neguri rezista,
sunt sărac, dar sunt bogat
fiindcă viața mea e-a ta.

sunt când zeu, când Prometeu,
când tăcere, când cuvânt,
rupt din ceruri, gândul meu,
va rămâne pe pământ?

mă iubești și te iubesc,
pentru ură nu e loc,
iartă-mă dacă greșesc
uneori, când n-am noroc.

căci norocul, la poet,
va depinde de cei mulți,
iar tu, mare exeget,
pentru mine nu miști munți.

sunt când zeu, când Prometeu,
aprinzând cerescul foc,
sunt când el, când tu și eu,
complex, simplu, univoc.

Şahul etern

dacă Eu² = Dumnezeu
ce se întâmplă cu celălalt Eu?

celălalt Eu – fac o rocadă și mat,
cuvântul meu va rămâne stigmat.

cum pot stârpi neputința din mine,
să fiu stăpân pe vieți și destine?

cum pot s-accept următoarea greșeală,
dacă celălalt Eu mă însală?

Eu te iubesc, te iubesc, știi prea bine,
însă celălalt Eu te previne.

și când te scriu – te zidesc în poeme,
celălalt Eu în van să blesteme.

nu mai ucide, iubito, poetul,
el e profetul, anahoretul,

el te iubește, iubește-l și du-te
să fiți în fața morții – redute,

să fiți regină și rege-mpreună:
şahul etern – iubirea nebună!

Şansa mântuirii

Şansa mântuirii o primesc cu toţii,
Proştii şi drogaţii, şmecherii şi hoţii,
Chiar şi poezia vine-n fiecare
Ca o misiune, ca o încercare,

Dar nu toţi acceptă calea ei cea dreaptă
Şi în loc să urce, mai coboară-o treaptă
Căutând doar premii şi indemnizaţii,
Slujind mafioşii, linguşind bogaţii.

Şansa mântuirii o primesc cu toţii
Dumnezeu mai crede-n suflet şi emoţii,
Chiar şi poezia vine-n fiecare,
Ca o şansă nouă, ca o provocare,

Dar nu toţi se uită la întreaga lume,
Se interesează doar de propriul nume,
Şi-uite aşa poetii au ajuns să fie
Ocoliti de oameni şi de poezie.

Şansa poeziei o primesc şi eu
Şi mă-nchin la lume şi la Dumnezeu.
Poezia este şansa să devin
Pasarea ce zboară sub un cer senin.

Şi semenii printre semenii

Şi iată-l cum păşeşte,
E mai bătrân cu-o treaptă,
A fi este – lumeşte –
O pildă înteleaptă.

Şi iată-l cum se-nalță
La cer fără să-l doară,
E plin de cutezană
Ca şi întâia oară.

Şi iată-l cum grăieşte
Prin cărtile creştine :
De mori este lumeşte...
Şi voi veţi fi ca mine.

Şi iată-l cum coboară,
În tot se regăseşte,
E cronicănit de cioară
Şi aripă de peşte.

Şi căi necunoscute,
Culegi ceea ce semenii,
Şi vrute şi nevrute,
Şi semenii printre semenii.

Şi iată-l cum şti-ascute
Privirea pe-ndelele,
Şi suflete pierdute
Îl hăituesc în cete.

Şi iată-l cum domneşte
În viaţă şi în moarte,
Lumeşte-nelumeşte,
Aproape şi departe.

Şi iată-l cum păşeşte
Poet printre poeti,
Lumescul-nelumescul,
Îl vreti şi nu-l aveţi...

Te pierd, dar te aştept în vis

te pierd și te doresc din nou
întors în suflet ca ecou,
cu tot ce-ai strâns din depărtări,
din toate cele patru zări.

te pierd privind pe cer o stea,
te pierd în zațul de cafea,
te pierd în șirul de-ntrebări,
te pierd în trenul fără gări,

te pierd când sunt cu capu-n nori,
te pierd și-n cărti adeseori,
te pierd când nu mai pot să tac,
te pierd și redevin sărac,

te pierd, dar poate-aşa-i firesc,
pierzându-te, să-mi amintesc
c-ai existat și m-ai iubit
când toți din jur m-au părăsit,

te pierd în lacrimi și-n priviri,
te pierd în triste amăgiri,
te pierd în urme pe nisip,
te pierd în umbre fără chip,

te pierd, dar te aştept în vis,
acolo totul e permis,
poți să te-ntorci cu chip de om,
poți fi chiar iarba de sub pom,

poți fi orice, eu te aştept
și vraja ta am s-o accept,
și voi iubi la nesfârșit
cuvântul care m-a-mplinit.

Toate cuvintele mele

toate cuvintele mele frumoase
sunt trupu-mi de carne, sânge și oase,
sunt suflet și lacrimi din dragostea mea,
sunt neîmplinirea și cumpăna grea.

toate cuvintele mele frumoase
sunt râuri line și mări furtunoase,
sunt sloiuri de gheăță pe gânduri fierbinți,
sunt doruri nebune și-atingeri cuminți.

toate cuvintele mele frumoase
sunt zâmbete largi și mărinimoase,
sunt strigătul care-n adâncuri tăcea,
sunt chiar universul clipind dintr-o stea.

toate cuvintele mele frumoase
sunt boli fără leac și contagioase,
sunt zboruri sihastre spre ziua de-apoi,
sunt marea iubire trăită în doi.

toate cuvintele mele frumoase
sunt umbre adânci și zări luminoase,
sunt urme lăsate pe plaja din vis,
sunt porțile care spre cer s-au deschis.

Tu, Românie

Tu, Românie dragă, tu, țară minunată,
Ajuns-ai o ruină, căci prea puțini muncesc...
Vai, sunt atâtia oameni cu mintea-nceșoșată
Ce dorm ca niște balegi pe plaiul strămoșesc

Tot așteptând să vină de-afară o salvare
Sau poate chiar din ceruri un dar dumnezeiesc.
Tu, Românie dragă, din țară-nfloritoare,
Ajuns-ai o ruină, nimic nu-i nefiresc.

Tu, Românie dragă, cu plaiuri carpatine,
Ajuns-ai vai de tine, atâtia lenevesc
Și vor ca toată lumea s-o ducă foarte bine,
Dar ei nu fac nimica, doar fură sau cerșesc.

La noi se fură-ntruna, pe față, pe la spate;
Pe cei ce-s prinși, din milă, tot hoții i-au iertat
Sau proștii ce le-acordă prin vot imunitate,
Lăsându-i să mai fure, c-aşa le-a fost lor dat.

Tu, Românie dragă, tu, țară minunată,
Ajuns-ai de rușine, vezi ?, alții ne privesc...
Din toată Europa, noi suntem neagra pată
Adesea confundată cu neamul țigănesc.

Tu, Românie dragă, tu, țară minunată,
Erai cândva grânar, erai un Eminescu,
Acuma vei rămâne pe veci prostituată
Căci te-au vândut doi pești ce se termină-n „escu”.

La noi se fură-ntruna, pe față, pe la spate,
Iar cei care nu fură, se văicăresc pe Net;
Tu, Românie dragă, prea plină de păcate,
La ce mai ai nevoie de încă un poet?

Un Dumnezeu în treizeci de-universuri

Când simt că zilele trec prea grăbite
Și-mi amintesc că-ți sunt dator cu-o moarte,
Îți cer răgaz, dar nu pentru iubite,
Ci pentru-a săvârși o nouă carte.

Și tot scriind vreo treizeci de volume,
Am mai trăit în plus încă o viață
Și am ajuns mai cunoscut în lume
Prin versul meu ce m-a schimbat la față.

Mă bucur, deh, ce aş putea obține
Mai mult de-atât, în schimbul unor versuri ?
Oare-aș putea să fiu și eu, ca tine,
Un Dumnezeu, în treizeci de-universuri ?

N-aș vrea ca tot ce-am scris să nu mai fie ;
De ce n-ar fi nemuritor cuvântul
Atunci când el devine poezie ?
De ce îl faci totuna cu pământul ?

Zeii sunt de humă

din pântece de cer un fulger crud trăsnește,
cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă,
tu, înger abătut, oare-mi aduci de veste
că zeii sunt de humă și toți se-adună-n turmă ?

mirosul de mormânt în suflet îmi duhnește,
cadavre pretutindeni și-un gust amar de sânge,
tu, înger abătut, oare-mi aduci de veste
că rugăciunea noastră la Domn nu mai ajunge ?

din pântece de cer o pasăre coboară,
cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă,
tu, înger abătut, oare-mi aduci de veste
că moartea-i o durere care nu lasă urmă ?

Locuiesc în casa cu ferestre închise¹⁷

17 Editura FIDES, Iași, 2020.

*visele frumoase
mă părăsesc
dar nu și poezia
care îmi cade în palmă
ca o floare ruptă
din cer*

Continental scufundat

iubirea poetului
e un imens continent
scufundat în sânge
lăsând la suprafață
doar rana – o insulă
pe care naufragiază
oamenii singuri

s-ar putea zice
că e un teritoriu ostil
dar rana are puterea
de a rămâne vie
pulsând precum
universul

și-n săngele ei
mereu fierbinte
cerul încă mai seamănă
semințe de lumină

pentru a da naștere
unui far călăuzitor
pe țărmul inimii

Promenadă pe falezele visului

mă plimb pe falezele visului
pe o plajă, pe un obraz alungit al pământului
pe care marea îl fardează necontenit
cu spuma valurilor

pe cer, un nor trece grăbit
e ca o pagină albă
pe care vântul dorește
să-și scrie autobiografia

mă plimb pe falezele visului
aici totul este atât de frumos
dar urmele pașilor dispar
mult prea repede

cortina nopții nu ezită să cadă
marea a adormit și-n tainicul ei adânc
coboară iubirea opalescentă a lunii

lampoanele se aprind
abia aşteptând să spună stelelor
povestea mea și povestea unei femei
pe care-am iubit-o aici
în acest vis

nu vreau să mă trezesc
în casa cu ferestre închise
acolo unde epavele amintirilor
nu vor ieși niciodată
la suprafața lacrimilor
pentru a explora nemărginirea

Certificat de renaștere

nu știu ce se află dincolo de viață
nu știu ce se află dincolo de cer
privesc luna
această oglindă misterioasă
în care umanitatea
își caută față nevăzută
această insulă de lumină
înconjurată de oceanul nopții
această floare ale cărei petale
au fost smulse de niște zei în delir
această monedă care nu vrea
să ne cadă în palmă
atunci când cerșim cu ochii întredeschiși
la răspântia viselor noastre lunatice
acest fruct interzis care încă mai poartă
urma mușcăturii care ne-a alungat din paradis

da, vă spun
nu știu ce se află dincolo
însă pot să-mi imaginez
o veșnicie tocmai bună de locuit
în care cuvintele vor prinde viață
și îmi vor ține de urât

până atunci îmi dezgrop vechile amintiri
și le rod ca un câine flămând
sper să nu mă fnec tocmai
cu propria mea copilărie
și să rămân fără umbră

fiindcă umbra e singura care mi-a validat
certificatul de renaștere
atunci când nimeni nu mai credea în mine
atunci când timpul își croia ca un vierme
drum prin inima mea
ce dăduse în pârgul dragostei
atunci când Eul meu s-a ridicat la pătrat
pentru a fi poezie

Recuperarea amintirilor

între un vis
cu ochii deschiși
și-un vis cu ochii închiși
doar o umbră
care se târăște pe pământ
căutându-și originea

nimic nu plutește
nimic nu se ridică la cer

în războiul dintre
a fost și va fi
doar poetul mai iese
din tranșeea iluziei
recuperându-și amintirile
aflate în stare de agonie

apoi se prăbușește în el însuși
ca într-un cimitir
fără cruci

desăvârșind
tăcerea

Corabia visului

se face liniște
tristețea-i o mare scurgere de lacrimi
printre flori adormite

umbrele se cățără pe ziduri
apoi cad afundându-se-n
noroiul zădărnicielui

un fior rece
circulă pe șira spinării
moartea mângâie-un trup cald
cu degetele ei înghețate

noaptea își strânge cu tandrețe
stelele la piept și suspină

luna e oglinda în care fericirea
și-a îngropat chipul

corabia visului se apropie
își aruncă ancora
în săngele poetului
așteptându-i sufletul
să se îmbarce
pentru o nouă călătorie

Lada de zestre

eu trag după mine o umbră
o ladă de zestre plină cu gânduri
din lumea în care trăiam
înainte să vin pe pământ

nu pot zbura
fiindcă lada e grea
pot doar scoate din ea
gândul care devine cuvânt
și-atunci reușesc să fac
un mic pas înapoi

și tot încerc... și tot încerc
să scot toate gândurile
pentru a fi ușor ca o pasăre
dar oricâte gânduri aş scoate
lada continuă să fie grea
și-atunci îmi vine să urlu:

nu era destul să fiu un Sisif
care-și împinge inima pe dealul înălțării ?
de ce mai trebuie să trag după mine
și lada de zestre plină cu gânduri ?

iar pasărea
pe limba ei păsărească
îmi răspunde:

și eu aş vrea să fiu un înger
dar când ajung prea sus
îmi cad penele
îmi îngheată ochii
și nu mai pot să respir

tu poți, cel puțin, să scrii
cu penele mele
tu poți, cel puțin, să vezi
dincolo de nori

Poem în anticamera obscură

unele poeme rămân ca fetușii
în anticamera obscură
fără să mai fie botezate de lacrimi pe hârtie
fără să ne mai privească
drept în ochi

un poem nenăscut e o şoaptă care amuşeşte
într-o pădure de gânduri
e o scânteie care se stinge în vastul întuneric
e un vis căruia i-au fost retezate aripile
înainte să învete ce-i zborul împlinirii

unde se duc aceste nenăscute poeme?
cerul sau pământul e casa lor?
mai revin pentru a ne da şansa
unei imense bucurii?

stau cu pixul în mâna
şi aştept o şoaptă, o scânteie
un vis cu ochii deschişi
dar poemul nenăscut, ca un rebel,
rămâne impasibil la dorinţele mele

deschid o carte şi citesc un alt poem
iar atunci, ca un copil gelos
poemul nenăscut apare în toată splendoarea
şi-mi spune:

sunt al tău!
scrie-mă!
nu pierde vremea!

iar eu, ca un bun părinte
cedez rugămintii sale
şi astfel poemul nenăscut
devine poemul nou-născut
poemul care încântă
atât de mulți cititori!

Statuie de marmură

existența mea
o simbioză
între două lumi
iar timpul, un șarpe
care pleacă spre necunoscut
abandonându-și cămașa
în creierul meu

cuvintele desenează
arhitectura perfectă
a unei renașteri
dar eu, încăpățânat ca un măgar
rup foaia de hârtie
așteptând
apocalipsa iubirii

cuvintele mușcă din nou
din carnea mea
cu dinții lor ascuțeți
dar eu, ca o statuie de marmură
aștept să vină o rândunică
pentru a-mi culege lacrimile

Corabia cu pânzele rupte

ce furtună sufletească a fost!
acum a mai rămas doar o lacrimă
pe a cărei lucire plutește o corabie
cu pânzele rupte

unde e primăvara
să peticească aceste pânze
cu frunze sau cu petale de flori?
și sufletul, unde e sufletul
să trimită corabia către tine,
spintecând liniștea ce ne separă?

nici cerul nu mă ajută
un colț din pânză lui albastră
ar fi fost de ajuns pentru călătoria
spre paradisul terestru
doar umbra se întinde la picioarele mele
ca o pânză pregătită să-mi poarte
corabia încărcată de metafore
spre alte tărâmuri
aflate sub linia de plutire
a visului meu efemer

acolo unde poezia nu mai salvează
nici măcar aparențele

Armate tăcute

Umbra mă spionează la fiecare pas
pentru a-i raporta Morții
dar eu încerc să par calm și obedient
privesc crucile care nu sunt
decât niște pansamente pe fața Pământului
și spun: nicio problemă, doamnă Moarte,
nicio problemă!

Timpul înghită lacom
bătaile inimii mele
îmi lasă bacșis
câteva amintiri
doar câteva mici amintiri
și spun: nicio problemă, domnule Timp,
nicio problemă!

fericit și trist totodată
fiindcă sunt dispersia luminii
într-o picătură de sânge
îmi fac mai departe rugăciunea
și spun: nicio problemă, doamnă Viață,
nicio problemă!

încerc să par calm și obedient
dar seara, având aerul unui visător
încep să scriu
și cuvintele mele se aliniază
pe foaia de hârtie
ca niște armate tăcute
luptând împotriva fatalității

Vești de departe

azi am aflat
de la o picătură de ploaie
că sufletul meu peticește
un cer sfâșiat de gânduri
și iluzii rebele

azi am aflat
de la o pală de vânt
că dragostea mea
și-a rănit aripile și plângе
pe un munte pleșuv

azi am aflat
de la o rază de soare
că trebuie să am grijă de umbră¹
ca de copilul meu
altfel aş rămâne complet singur

azi am aflat
de la un curcubeu zâmbitor
că drumul spre nemurire
are culorile creioanelor
cu care mi-am desenat copilăria

azi am aflat
de la un râu învolburat
că izvorul lui se află în inima cuvintelor
pe care le-am scris cândva

azi am aflat
de la un vis trecut
printre genele dimineții
că tu încă mai exiști undeva

vești de departe
despre tot ce se-ntâmplă
atunci când uit
cine sunt și ce vreau

Sfânta datorie a poemului

poemul aştepta de mult, de foarte mult timp
să se deschidă această carte –
casa lui pe care oamenii
o priveau doar la exterior

la un moment dat adulmecă aerul proaspăt
cu nările cuvintelor sale
punându-şi, firesc, întrebarea:

oare-am ajuns în casa unui om care citeşte frecvent
sau în cea a unuia care-a primit o carte cadou
şi a deschis-o aşa, la întâmplare
din simplă complezenţă?

oricum ar fi
gândi poemul
trebuie să-mi fac datoria
trebuie să le dau şi celoralte poeme
şansa de a fi citite

dar poemul nu apucă
să-şi dăruiască toate cuvintele

lespedea indiferenței căzu peste el
şi intră într-un somn adânc
în care îşi visă începuturile

mâna care l-a scris
ochii care l-au plâns
inima care l-a iubit
creierul care l-a scos din abis
glasul care l-a citit şi recitat
ca pe o poveste frumoasă
cu un final care nu e niciodată acelaşi

un vis frumos
în care începu să pătrundă
un fin miros de mucegai

Întindere de aripi

sufletul meu e o pasăre călătoare
captivă într-o colivie de sânge
și cât ar vrea să-și întindă aripile
în nemărginitul vis
să zboare ca o umbră dezrobită
de cătușele ierbii
încercând să prindă
ultimul tren al apusului!

sufletul meu e trist
mai fericită e lacrima
care bate la poarta
nesfărșitei uitări
prea multe compromisuri
și vicii în lumea aceasta
prea multe promisiuni deșarte
prea multe amintiri
care nu mai vor să învie
pe pânza imaculată a clipei!

tu, lacrimă
pasăre cu inimă de foc
și aripi de cenușă,
meriți să fii fericită!

sufletul meu mai așteaptă
îi va veni și lui vremea
acum ciugulește lumina
și soarbe muzica astrelor
printre zăbrele!

Singurătate

nu aveți nicio idee
cu ce se asemănă singurătatea
din casa cu ferestre închise

această singurătate
care lenevește ca un șarpe la focul inimii
cu burta plină de amintiri

această singurătate
ca un imens continent negru
înconjurat de-un ocean
de lacrimi toxice

această singurătate
ca un altar pe care sunt sacrificate
muzele de altădată
pentru amintirea gustului
unui sânge care-a fost cândva innocent

această singurătate
ca azilul unei iubiri nebune

această singurătate
ca intrarea din Infern
unde sunt totodată
și mort, și Cerber

da, nu aveți nicio idee
cu ce se asemănă singurătatea
din casa cu ferestre închise

și numai cel care-o cunoaște
poate deveni stăpânul
cuvântului

Ruleta rusească

când dragostea e bumerangul
care te lovește în moalele capului
exact atunci când speră să prinzi pasărea-n zbor

când dragostea e intersecția cu sens giratoriu
și tu te-nvârti în jurul aceleiași inimi
până rămâi fără lacrimi

când dragostea e ghilotina cu aripi
și tu ești puiul de pasăre care zboară din cuibul inimii
și cade pe stâncă neagră din fundul de abis

când dragostea e iluzia unei flori
căreia i-ai smuls toate petalele
cu propriile tale gânduri negative
când ea, de fapt, nici măcar nu îmbobocise

când dragostea e șirul infinit de întrebări
și tu ești actorul de circ exersând echilibristica vietii
pe firul unui vis imposibil

când dragostea e focul mocnit pe care-arunci arar
câte-o speranță ca pe un lemn putred

când dragostea e fata morgana într-un deșert carnal
și tu rătăcești precum Ahab pe-un ocean fără țărmuri
pentru a îmfige adânc harponul
în inima unui alb adevară

când dragostea e situația fără ieșire
din coma profundă numită viață...

...când dragostea e poemul fără sfârșit
care așteaptă precum un glonte
cu parfum de flori nemuritoare

să joci ruleta rusească
în casa cu ferestre închise

Floare de noapte

într-o zi i-am spus florii:
deschide-te!
vreau să știu ce comoară ascunzi!

dar floarea nu era
ca toate celelalte flori
ea fusese deschisă
doar noaptea
pe petalele ei adormiseră
raze lunii
pentru câteva ceasuri

o priveam și semăna
cu un clopot
care se închise în sine
refuzând să anunțe
triumful cuvântului
asupra tăcerii
și triumful soarelui
asupra nopții

ea fusese
o floare în părul
răsfirat al nopții
plin cu sclipiri de stele
o floare ca un vis
din al cărui polen
se hrănesc
toate ființele

era tristă
trist eram și eu
ca un mormânt fără flori

doar o gânganie
era fericită
visând încă
la umbra ei

Poezie cu părul strâns la spate

ca un vis înflorit
în părul speranței
e dragostea

dar noi
foarte pricepuți
la transformări radicale
ne vopsim părul
în culorile stridente
ale decadenței
sau ne tundem
să aibă timpul loc
pe unde să treacă
pentru a ne ucide mai ușor
tinerețea

numai veșnicia
are părul despletit
în nopti
fără hotare

poezia mea merge
cu părul strâns la spate
pe fruntea ei senină
înfloresc cuvintele
pe care le poate culege
oricine

eu chelesc
visele frumoase
mă părăsesc
dar nu și poezia
care îmi cade în palmă
ca o floare ruptă
din cer

O piatră visând paradisul

Doamne, am obosit să scriu
atâtea poeme pentru
lumea aceasta ca o frunză uscată
pe care picură lacrima mea
fără să o poată readuce la viață

am obosit să fiu salvatorul
unei lumi care și-a vândut sufletul
la licitația de dinaintea
marii judecăți
doar de dragul unui concubinaj
cu iluziile

am obosit să trăiesc printre umbre
care nu văd dincolo de propria
lor întunecime

am obosit să mor în fiecare zi
puțin câte puțin
privind cuvintele cum se rotesc
deasupra mea
ca niște păsări de pradă

am obosit, chiar și urletul meu
a ridicat steagul capitulării
lăsându-se sedus
de tacerea abisului
interior

am obosit și totuși
trăiesc în continuare
ca o piatră pe albia râului secat
cu toate amintirile
închise în mine

o piatră visând paradisul –
un tablou al fericirii veșnice
agățat de cuiele răstignirii

Imponderabilitate

ești mai greu decât lacrimă
dar poți pluti deasupra ei ca o corabie
ești mai greu decât respirația
dar poți zbura la fel de ușor ca o pasăre
ești mai greu decât vântul
dar poți atinge linia orizontului
mult mai repede decât el
ești mai greu decât umbra
dar poți rămâne-n picioare
și încunjurat de lumină
ești mai greu decât somnul
dar poți visa și cu ochii deschiși
ești mai greu decât norul
dar poți atinge stelele cu vârful degetelor
ești mai greu decât iarba
dar poți mânăia pământul
ești mai greu decât urma
dar poți merge curajos înainte
ești mai greu decât amintirea
dar poți privi departe-n viitor
ești mai greu decât frunza toamnei
dar poți fi o primăvară veșnică
ești mai greu când te doare
dar poți alina orice durere cu-n zâmbet
ești mai greu decât cenușa
dar poți renaște și-n cloicotul săngelui
ești mai greu când tii pe cineva de mâna
dar poți fi mai ușor dacă iubești
ești mai greu decât moartea
dar sufletul te face ușor și nemuritor
ca un zeu al cuvântului

Dialog transcendental

— Mi-e dor de tine, lacrimă! spuse sufletul.
— Stai liniștit, îți voi lumina calea, răspunse lacrima preschimbată în stea.
— Dar pământul cui i-l las?
— Oferă-i trupul și nu privi înapoi!
— Draga mea, lacrima mea, steaua mea, lasă-mă măcar să acopăr rana pământului cu o floare!
— La ce bun?
— Vreau s-o miros din înaltul cerului când mi se face dor de dragostea mea din pământ, vreau să-i dăruiesc o picătură de ploaie ca să rămână vie și să-și împrăștie semințele cu o nestinsă bucurie! Nu vezi că-s prea multe cruci pe fața pământului și prea puține flori!?

Monumentul tăcerii

citesc tăceri
pentru a scrie cuvinte
citesc cuvinte
pentru a mă adânci în tăceri

în rest, mult zgromot existential
pe care inima încearcă
să-l transforme în muzică
și multe, multe lacrimi
pe care eu și lumea
le împărțim la picnicul sufletelor
de pe aleea întrebărilor
fără răspuns

citesc tăceri de pe chipul stelelor
de pe buzele umbrelor
din ochii crucilor
și din palmele celor care
mă mângâie-n vise

citesc tăceri
pentru a mă zidi în tăceri
sunt momentul ridicat
în cinstea celui care domnește
în dimensiunea tăcerilor absolute

citesc tăceri
agonizez în tăceri
mor în tăceri
renasc în tăceri
și mă încchin tăcerilor
care mi-au zâmbit
în icoanele solitudinii

citesc tăceri
pentru a scrie cuvinte
citesc cuvinte
pentru a mă adânci în tăceri

De ce plângе iarba ?

umbra, când s-a trezit, a întrebat:
— dar unde este poetul?

— în timp ce dormeai, poetul s-a ridicat,
a plecat, și-n urma lui a lăsat un bilet pe care scrie:
„nu am nevoie de umbră pentru a fi pasăre!”
dar ce fel de pasăre nu a spus...
pasări sunt pretutindeni,
dar niciuna nu are aripile
însângerate, răsunse iarba

scuturându-și amintirile prăfuite,
umbra spuse din nou:
— nici eu nu am nevoie
de poet pentru a fi floare!
și după ce intră în pământ
se ținu de cuvânt

iar floarea, după ce fu culeasă
și ajunse într-un borcan cu apă,
pe marginea interioară a unei ferestre,
lăsa să cadă ca mesager o petală,
șoptindu-i ierbii:

— nici eu nu am nevoie
de pământ pentru a fi
privită și miroșită!

iarba, încruntată, cresc până la fereastră
și îi răsunse florii:

— nici eu nu am nevoie să fiu cosită pentru a plângе!
— dar de ce plângi? întrebă floarea
— plâng fiindcă ferestrele vor fi închise și nu voi putea visa alături de tine...
— bine, dar ce speră să visezi?
— trebuie să recunosc, cu toată sinceritatea, că și eu am fost îndrăgostită de
poet, numai că între el și mine ai fost mereu tu, numai tu...

Adevăratul pictor

poemele mele sunt tablouri
în casa cu ferestre îinchise

în fața lor sufletul meu
adoarme și se trezește
se bucură, plângă sau suspină

și tot lor le spune adio
când părăsește casa
rugându-se să nu le uite
niciodată

iar Dumnezeu, numai el
își face portretul

pe pânza imaculată
a sufletului

Locomotiva de hârtie

chiar dacă trăiesc
în casa cu ferestre închise
prin venele mele circulă
o locomotivă cu aburi
prin sinapsele mele circulă
o locomotivă electrică
prin stomacul meu circulă
o locomotivă cu fluturi
iar sub mâna mea circulă
o locomotivă de hârtie
care va transporta sufletul meu
dincolo de vămile cerului

Infectat cu iubire¹⁸

18 Editura FIDES, Iași, 2020.

*iartă-mă
că ţi-am dedicat
atât de puține poeme
cu toate că tu meritai
toate poemele mele*

Nefericirea poemelor

dragoste, unde ești ?
poemele mele plâng
ca niște copii după jucăria pierdută
ca niște copaci după frunze
ca niște stele după cerul
din care-au căzut
ca umbra ce se hrănește
cu resturi de viață
mimând neputința

nefericite poeme
ce seamănă-n mine războiul civil
dintre creier și inimă

victime colaterale
vise și amintiri însângerate

buzele mele
ca două continente
înghijând un ocean
de singurătate

dragoste, unde ești ?
poemele mele se spânzură-n
tăceri fără margini

E rândul naturii

e rândul florii
să miroasă inima
smulsă dintre cei dragi

e rândul frunzei
să privească
galbenele chipuri
cum se aştern pe pământ

e rândul copacului
să stea în picioare
salutând cu creanga la tâmplă
afundarea sicrielor de plumb
în anonimul beton

e rândul râului
să dezmirde
pletoasele sălcii
iar lacrima
să curgă nebună
prin crestăturile pielii

e rândul firului de iarbă
să crească pe drumul
bătătorit de pașii
nepăsători

e rândul norilor
să danseze-n tornade
mai amețitoare
decât caii putere

e rândul bobului de grâu
să se hrănească
cu făina oaselor secătuite
de viață

e rândul animalelor

să fie libere
iar noi să stăm
înghesuți în cuști

e rândul păsării
să zboare lin
pe cerul care-a fost
dintotdeauna al ei

e rândul bobului de rouă
să dureze mai mult
decât efectul de seră

e rândul fulgului de nea
să fie un veșnic om de zăpadă
cu zâmbetul larg

e rândul nisipului
să nu mai curgă-n clepsidre
redevenind
veșnicie

e rândul naturii
să frângă omul
ca pe o pâine caldă
și să astâmpere foamea
celoralte vietuitoare

e rândul pământului
să se cutremure
de dorul măinilor
lui Dumnezeu

Pot fi

Pot fi un gând ascuns
de umbrelă sub ploaie

pot fi un nor alergând
după un soare speriat
de propria-i vârstă

pot fi o umbră expatriată
de întuneric

pot fi o fisură
în marea minciună

pot fi un nimic
înfrumusețat de speranță

pot fi o crimă
de dragul unei atingeri
răvășitoare

pot fi o mușcătură adâncă
în nevinovata inimă

pot fi o hartă
pentru comori
îngropate în umbrarul
conștiinței

pot fi memoria
pe care-ai pierdut-o
la amanetul îmbrățișărilor

pot fi fericirea cu flori de colț
răsărite din inima
împietrită

pot fi otrava
care îți dă viață

pot fi dragostea
împăiată cu vise

pot fi iarba cosită
plângând lângă
fructul mâncat
de vierme

pot fi buza
mușcată de adevărul
dorințelor tale

pot fi o clipă
sau o simfonie neterminată

pot fi râul ce-ți mângeie
sălciiile plângătoare

pot fi vulcanul cu accese
de melancolie

pot fi un întuneric deplin
sau o protuberanță solară

pot fi rebeliunea
sau genunchii în rugăciune

pot fi carnavalul în cinstea
nevăzutelor adevăruri

pot fi melodia vântului
trecând printre crengi

pot fi o pădure
în care cântă privighetorile

pot fi rădăcina
care-și plâng floarea
sau floarea care-și întâmpină cerul

pot fi o insulă
în mijlocul lacrimii

pot fi moartea
învinsă de un sărut

pot fi luciditatea
pot fi nebunia

pot fi răsuflarea
sau nodul în gât

pot fi tăcerea
ce sfidează tăcerea

pot fi prin tine, prin mine
prin toți și niciunde
îmblânzind inefabilul

pot fi în starea de grație
a neprihănirii

pot fi semnătura
pe certificatul iubirii

și tu, și tu, și tu
nu vei ști niciodată

Lumânare fără fitil

eu sunt lumânarea
poemul e flacără
ce mă povestește
neantului

mă topesc
picătură cu picătură
pe umbra perversă
mă înalț din nou
ca un stalagmit
în peștera nopții

un nou eu
o nouă lumânare
așteptând o nouă flacără

dar lipsește fitilul

tu, dragoste
ia-mă în palmele tale
modeleză-mă

și lasă-mă să visez
în muzeul
statuilor de ceară

La scăldat

cuvintele sunt femei
de care mă îndrăgostesc
atunci când sufletul plângе de singurătate
femei care vin să se scalde
în lacrima mea

le privesc cum se dezbracă de hainele lor prăfuite
pe malul unduitelor gene
le privesc cum înoată printre nuferii amintirilor
revigorându-și trupul zvelt și negru ca veșnicia
le privesc cum își usucă părul la soare
și cum pielea li se albește de sare
le privesc cum își scutură hainele
și pleacă ca niște vise
care se risipesc dimineața

cuvintele sunt femei pe care nu le pot uita
bucuria venirii lor mă trezește la viață
gândul că vor pleca mă înfioară

ce pot face, ce pot face
să rămân cu aceste cuvinte?

iar lacrima îmi răspunde
prin a sa grăbită cădere
închizând cuvintele
într-o temniță de hârtie

dar nu, mult mai frumoase
erau cuvintele libere!
ce pot face, ce pot face
să eliberez aceste cuvinte?

lacrimă, te rog întoarce-te
din ochiul din care ai curs
și lasă cuvintele să fie
stăpânele destinului lor!

Prometeu dezlănțuit

pentru Nichita

într-un vis
le-am furat zeilor poezia
da, le-am furat zeilor poezia!

când am deschis ochii
mâna mea a început să scrie singură
când m-am privit în oglindă
din vechiul meu lanț
purtam doar o brătară

eram Tânăr, frumos și dezlănțuit
un înger blond cu ochii albaștri
coborât de undeva dintre aştri

și totuși
și totuși remușcarea îmi rodea sufletul
aşa cum necuvintele rod întunericul

să fi fost dragoste?
să fi fost clemență?
totul se plătește, nu?
de ce am rămas nepedepsit?

și-n timp ce mâna dreaptă tot scria
mâna stângă îmi turna apă de foc în pahar

ia și bea!
ia și bea!

scriam și beam
și apa de foc intra în mine
ca un vultur devorându-mi ficatul

lumea nu înțelegea
dar era mai corect aşa
era mai corect

Infectat cu iubire

un om, alți oameni
și umbrele lor
vorbind prin semne
despre distanțele
ce ne separă
desăvârșind absența

o durere, alte dureri
și piroanele-înfipte
în inima împietrită de spaimă
pe care sufletul se cațără
pentru a ajunge
la Dumnezeu

o moarte, alte morți
și toate lacrimile
surgându-se tăcute
sub o mie și una
de măști părăsite
de speranțe și vise

o floare, alte flori
și amintirile cu petale de foc
sperând să mai fie
măcar o dată privite
prin ferestrele
oarbe ale cărnii
pentru a resuscita
poezia din noi

o lume, alte lumi
și stelele lor căzătoare
făcându-ne cu ochiul
înainte de dispariția lor
în spitalul obscurității
universale

o pâine, alte pâini

și trupurile aburinde
cu care întâmpinăm
îngerul foamei
fără de sfârșit

o tăcere, alte tăceri
și umbra care continuă
să-mi fie alături
ca un câine care
nu-și trădează stăpânul
îndemnându-mă
să scriu, să scriu...

un cuvânt, alte cuvinte
și pixul meu care lasă
urme albастre pe hârtie
de parcă cerul ar păși
pe zăpada uitării

o zi, alte zile
și poemul acesta
limpede ca o lacrimă
prin care mă privește
moartea cu masca pe față
neîndrăznind să mă atingă

fiindcă
sunt infectat
cu iubire

Împușcat cu o cometă

ne-au prins
până la urmă ne-au prins
negrele gânduri
ne-au lipit cu spatele de zidul spitalelor
ne-au pus măști și ne-au mitraliat
cu gloanțele lor invizibile

poetul, mai visător
se rugă să fie împușcat
cu o cometă

să fie tradus pe limba infinitelor spații
dintre oameni și Dumnezeu
să înflorească într-un cântec astral
într-o slavă cerească

dar, vai!
ce le poți cere unor gânduri
ce n-au gustat niciodată
din fructul crescut pe ramul
spiralei galactice?
ele doar apasă cu degetele slute
pe trăgaciul nimicniciei

poc, poc!
se auzeau doar trupuri căzând

poetul, mai visător
se rugă să fie împușcat
cu o cometă

să plutească apoi
ca un covor de stele
pe care îndrăgostitii
să afle marginile universului

poc, poc!
se auzeau doar trupuri căzând

timpul fusese dintotdeauna
de partea poetului
în secunda rămasă putea retrăi
toată viața cărților sale

putea mângâia iarba simțind-o
cum crește sub tălpi

putea spăla scutecele
copiilor nenăscuți

putea înfășa iubirea
în steagul înfrângerii sale
ascultându-i gânguritul duios

putea zbura dincolo de ziduri
lăsându-și doar umbra înlanțuită

putea umfla pânzele clipei
cu o singură respirație
sărutând mai apoi viitorul
pe buzele fiecăruia răsărit
și-al fiecăruia apus

putea face un studiu complet
despre moarte și înviere
oferindu-și inima drept ofrandă

da, da,
poetul, mai visător
se rugă să fie împușcat
cu o cometă

poc, poc!
cădeau și trupuri
și lacrimi
și păsări
și muguri

poc, poc!

Steaua norocoasă

cândva, m-a strigat
muza de la poarta
nimicniciei

eu eram sus
cu capul în nori
ea era jos
printre ceilalți
trecători

m-a strigat tare
fluturând dintr-o mâñă
hai, vino!
ce mai stai?

și, vă jur, de departe
tare frumoasă părea
iar mâna ei
parcă era aripa
care-mi lipsea

am vrut să m-arunc
vă jur c-am vrut să m-arunc
dar chiar atunci
dintr-un vis
a căzut o stea
direct în palma mea

hai! ce mai stai?
sărută-mă pe fiecare colț
cu un cuvânt

Întrebări cu răspuns nedorit

și vine și pune degetul invizibil pe rană
ca un profesor urât de toți elevii
rămași repetenți la capitolul suferință
întrebându-ne :

la ce-s bune lacrimile
dacă nu-și întorc privirea
spre cel ce le plânge ?

și vine pe stâncă ei preferată
inima de pe care privește
prin fereastră apusului nimicnicia
întrebându-ne :

ce durează mai mult,
umbra sau fulgerul ?

și vine trezind vântul
adormit pe sănul mării
întrebându-ne :

ce poate merge
pe mormântul uitării
fără să ridice praful cuvintelor ?

și vine mimând chipul trist al unei stele
întrebându-ne :

ce mamă-i mai bună
ca singurătatea ?

și vine ca o lebădă neagră
la codrul de pâine al inimii
întrebându-ne :

ce fruct crește
pe ramura gândului
și nu e decât o dată cules ?

Murim

Murim pe capete, rapid,
Răpuși de virusul Covid,
Murim de frică, izolați,
Departate de ai noștri frați.

Murim într-un spital obscur,
Privind doar măștile din jur,
Murim fără să fim tratați,
Dar suntem bine sigilați.

Murim degeaba pe Pământ,
Lipsiți de ultimul cuvânt,
Murim în falsul avanpost,
Doar cifra morții are rost.

Murim în haosul morbid,
Răpuși de virusul avid,
Murim, uitați de Dumnezeu,
Căci am crezut în cimpanzeu.

Murim, murim, murim, murim,
De n-avem loc în țintirim,
Și-n grija noastră, aferim!,
Noi ne-ntrebăm: ce-o să halim?

Murim, atâta ne-a rămas,
De când i-am spus credinței Pas,
Murim și singurul vaccin
A dat rateu, având venin...

Şi simt cum mă încearcă, în gânduri, nebunia

M-agăt cu disperare de unii oameni mari
Şi-ncerc pe cât posibil să-ndepărtez prostia,
Dar, vai, pe zi ce trece, aceştia-s tot mai rari,
Şi simt cum mă încearcă, în gânduri, nebunia.

La ce mai este bună o viaţă printre vii ?
La cine să m-aştept să-mi prețuiască mintea ?
Trăim ca nişte păsări, orbind în colivii,
Şi-n cântecul de jale, ne ignorăm sorgintea.

M-agăt cu disperare de cărti şi le citesc,
Sperând ca dintre pagini să strige fericirea,
Şi parcă-n cărti îmi vine de-a pururi să trăiesc,
Dar inima îmi spune c-acolo nu-i iubirea.

Tu spune-mi, Preamărite, ce este de făcut
Când inima şi mintea se contrazic întruna ?
Arată-mi, tu, răspunsul, că-n tine am crezut
Aşa cum cred în Soare, când mă adoarme Luna.

M-agăt cu disperare de unii oameni mici
Şi-ncerc pe cât posibil să le accept prostia,
Dar, vai, pe zi ce trece, aceştia-s inamici,
Şi simt cum mă încearcă, în gânduri, nebunia.

Furtuna

spulber visele stinse-n iluzii,
spulber tot ce nu vine din ceruri,
spulber mintile-aflate-n confuzii,
spulber gheața-ntărită de geruri.

spulber frunzele moarte departe,
spulber vorbele fără petale,
spulber toti ucigașii de carte,
spulber zilele pline de jale.

spulber tot ce orbește mirarea,
spulber praful ce-acoperă viața,
spulber tot ce-otrăvește culoarea,
spulber grijile, fumul și ceața.

spulber virusii de pe planetă,
spulber măștile fără de chipuri,
spulber timpul ca praful de cretă,
spulber proștii-n eterne nisipuri.

spulber falsele noastre religii,
spulber ipocrizia, minciuna,
spulber tot ce umbrește vestigii,
spulber, numele meu e furtuna.

Reaprindeți singuri lumânarea

Reaprindeți singuri lumânarea,
Casa voastră este un antreu
Care suie-n ceruri cuvântarea,
Pentru a-l chema pe Dumnezeu.

Nu mai fiți orbiți de neputință,
Nu mai fiți doar piese de muzeu,
Dați dovardă mare de credință
Când e suferința-n apogeu.

Nu vă mai cruciți la conspirații,
Cel ce crede-n ele e ateu;
Domnul este între respirații,
Pregătind eternul Elizeu.

Reaprindeți singuri lumânarea,
Jertfa voastră costă doar un leu;
Nu blamați aiurea izolarea,
Căci și-acolo este Dumnezeu.

Cioc, cioc !

mi-e inima un copil
așteptând să fie
strigat pe nume de părintele
care l-a abandonat
în templul singurătății

un copil care bate
la nesfârșitele porți
ale dorului :

cioc, cioc !
unde ești ?

cioc, cioc !
unde ești ?

atât de tare bate
de parcă și pământul
ar vrea să răspundă
pe limba umbrei

de parcă și cerul
ar vrea să răspundă
pe limba unei stele
căzătoare

pe prietenii cei mai buni
oricum nu se poate baza

mintea
pare domiciliul
unui suflet mincinos

sufletul
pare azilul
unei minti nebune

inima bate și iar bate

la nesfârșitele porți
ale dorului :

cioc, cioc!
unde ești?

cioc, cioc!
unde ești?

amintirile
stau ca niște statui
bolnave de lipsă
păsărilor cântătoare

sângele smulge
petalele unei răni
înflorite la marginea
întunericului
apoi intră în craniu
ca într-o călimără
așteptând două cuvinte
care să-i confere un sens

cioc, cioc!
unde ești?

cioc, cioc!
unde ești?

mărul lui Adam
cade în palma inimii
aicea sunt!

Tot acolo ne vom întoarce

tot acolo ne vom întoarce

în viață în care nimeni

n-are timp să asculte

creșterea ierbii

în mijlocul infinitelor

rătăciri

în mijlocul umbrelor

căutându-și pierdutele chipuri

prin buzunare

da, da,

tot acolo ne vom întoarce

fără să ne aducem aminte

de silabele fericirii

vom juca spânzurătoarea

cu ochii fixați

doar pe ștreang

vom colecționa doar nimicuri

și selfie-uri moarte

ca fluturii din insectar

vom fi niște haine

agățate de cuiele răstignirii

iar visele noastre

o inutilă răsuflare

prin mască

Uroborus

ca Moise trec prin amintirile mele
căutând începutul

tinerețe, copilărie, primul strigăt
nașterea, exilul într-o lume
pentru care nu am fost pregătit
mama mea, pământul promis
prima bătaie de inimă
zigot, ovul, spermatozoid
o înlănțuire de trupuri
dorindu-mă
chemându-mă
de undeva de foarte departe

aș vrea să știu mai mult de atât
închid ochii, respir profund
apoi, liniștit, călătoresc pe aripi de gând

văd cerul, planete, sori
galaxii, găuri negre
o mare explozie

singularitate

un punct
sub pixul unui poet
ce scrie această poezie

nu se poate!
nu, nu, nu se poate!

vreau să uit
îmi impun să uit

despre ce era vorba?

ca Moise trec prin amintirile mele
căutând începutul

Un poem ordinar

încerc să fac poezia să nu mai fie poezie
să o reduc la starea de plătitudine
să nu mai impresioneze pe nimeni
fără metafore, fără pilde
fără nimic venit din suflet
vreau să văd cum e să fii ordinar
de dragul ordinariului
vreau să-mi aduc aminte
de unde-am plecat

dar, dar ceva se întâmplă
în timp ce fac acest ciudat experiment
ceva se revoltă în spațiul meu intim

îmi simt inima cum bate
ca o legendă renăscută
din cenușa tuturor amintirilor

se pornește furtuna
se pornește o grindină
de cuvinte nemângâiate
izbind în scoarța mea cerebrală

— Hei, tu!
— Eu?
— Da, tu! Te faci că nu ne cunoști? Cine te crezi?

sunt buimac, nu știu ce să răspund
deodată mâna începe să scrie singură:
— tu nu eşti ordinar, eşti doar singur și plăcăsit ca un Dumnezeu înainte de
Marea Creăție

dar eu, încăpățânat
lupt împotriva propriei mele chemări
propriei mele profetii
și rup foaia de hârtie

Gata! Liniște!

Fluture pe mâna ta

oprește-ți un pic privirea
asupra acestui fluture
care și se aşază pe mâna
și își deschide aripile

vecinul tău, internetul
îți retușează caricatura
eu îmi traduc sentimentele-n fluturi
și te învăț cum să zbori

da, știu, cândva a fost o omidă
și a mâncat multe frunze
din arborele ce crește în mine
dar de fructul ispitei nu s-a atins
lăsându-l să dea în pârg
ca un soare pe creanga serii
pentru a-i împrumuta
frumusețea

lasă-l să te călăuzească
nu mai sta ca o lacrimă
spânzurată de geană
acceptă-ți căderea
și reclădește-ți vis cu vis
ascensiunea

atinge-i aripile
și vei simți cum inima
îți zboară din piept
îndrăgostită de cer

renunță la bătrânele tale
nimicuri

fii o grădină plină cu flori
polenizate de sărutul
cuvintelor

Marea farsă

cu măști, fără măști
marea noastră farsă continuă
suntem mereu pe lângă
jucând un rol cu care
ne mințim unii pe alții
în timp ce moartea
tace și face
fără să se rușineze
de a noastră prostie

eu scriu poezie
de citit citesc prea puțini
de parcă poezia ar însemna
o boală mai periculoasă
decât Covidul

și uite aşa îmi fac din cuvinte
propria mea izoletă
pentru a-mi visa aripile și zborul
într-o altă lume

evident, e meritul lui Dumnezeu
că trăiesc, e meritul lui
că pune un pic de veșnicie pe rană
îți mulțumesc, Doamne
pentru floarea răsărită din carne
pe care o polenizează doar umbra

da, da, marea farsă
continuă

deja poemul acesta-i prea lung
chiar și pentru cel mai răbdător
dintre potențialii lui cititori
da, știu, îmi plâng singur de milă
sunt victimă, călăul, spânzurătoarea
și ștreangul care s-a rupt
sub greutatea unor pilde

neînțelese

o suferință multifuncțională
cu mecanism eco-drive
care pierde sânge peste tot
din cauza inimii defecte
și nu găsesc nicăieri
o inimă de schimb
și simt cum hârtia se răsucește
în propriul ei mormânt

o pângăresc, o pângăresc
nu e pomenită cum trebuie
nu e cinstită cu tăcere și plecăciuni

nu pot repara acest sacrilegiu
nu pot nici să-i dau viața de dinainte
să fie copac, iar eu să mă mulțumesc
cu foșnetul frunzelor
și umbra răcoroasă
pe vreme de arșiță

parcă m-aș opri
parcă aș continua
de dragul farsei
care m-a adoptat
și mă hrănește la săn
cu laptele acru al prefăcătoriei

ce-am fost
și ce-am ajuns ?

Fericirea visând fericirea

fericirea din săngele meu
visează fericirea din săngele tău
fericirea din ochii mei
visează fericirea din ochii tăi
fericirea din umbra mea
visează fericirea din umbra ta
fericirea mea din cuvinte, din tăceri
din călătoriile pe aripi de gând
visează fericirea ta

tu și cu mine
două margini de cer
visând să îmbrățișeze
aceeași stea norocoasă

când mă trezesc
lacrima mea întreabă de tine
când atipesc
lacrima mea se roagă
să se prelingă pe trupul tău
ca un fir de iarbă

fericirea mea visează
cum te dezbraci de haina timpului
și intri în mine cu întreg alaiul de învieri
fericirea mea visează
cum intru în tine
ca într-o pădure
și-ntind mâna după inima ta
ca o frânguță

fericirea mea visează o barcă
înaintând prin luciul ochilor tăi
către farul de la capătul lumii

fericirea mea e o clipă
visând la pieptul nopților albe
clipa de fericire cu tine

fericirea mea e o culoare
visând la restul culorilor
din curcubeul răsărit
din sufletul tău

fericirea mea e un foc
ce visează să ardă
în vatra focului tău
din cenușă să se ridice o pasăre
tu să fii o aripă, eu să fiu o aripă
și trupul ei să fie
dragostea noastră

fericirea mea e o ploaie
ce visează să fie culeasă
de buzele tale

fericirea mea e o rană
ce visează să se vindece
sub palmele tale

fericirea mea e o pagină albă
ce visează să te încruzezi
în cuvinte

Fulger încătușat

un ecou întors rănit
de pe câmpul de luptă
cu indiferență

o fericire scoasă
prea devreme la pensie
de un sistem prea bolnav

un abis familiar
ca un azil de bătrâni
în care ești uitat de cei dragi

o tăcere mai profundă
ca somnul pietrei

o înviere fără martori
un geniu pustiu

o inimă umplând până la refuz
deșertăciunea

un univers întorcându-și
buzunarele pe dos
în căutarea unui alt univers

viață, numele tău
este dementă

tic-tac
tic-tac

butaforie
arhitectura nimicului

viitorul acum, viitorul aici
apocalipsa conștiinței universale
pe un pat de trandafiri
în care facem dragoste cu o mască

un vis ca o mâncă
îmi spune la revedere

moartea, un pirat
pe ultima lacrimă
îmi vânează amintirea copilăriei

un fulger încătușat
simte miroslul
hârtiei

alegorie, spasm
alegorie

Mângâierea pietrei

dă-te, umbră, la o parte!
sufletul meu
vrea să mânge pie tra
ce plângе în sine!

tu nu vezi
cum se roagă cerului
să-i trimită
o suferință pereche?

dă-te, umbră, la o parte
și îți promit visele mele
și un dans în regatul
de iarbă!

dă-te, umbră, la o parte!
tu nu mă auzi?

piatra vrea să-mi întoarcă
ecoul copilăriei
cu un sărut
de care și moartea
se teme!

dă-te, umbră, la o parte!
dă-te!

chiar vrei să rămâi
o umbră a umbrei amuțite
de plânsul pietrei?

un mim incapabil
să mimeze
divina chemare
a chipului ce aşteaptă
să fie sculptat
de dalta inimii mele?

Trezirea păsării

eu curg încet
ca o lacrimă
pe obrazul vieții
cad ca piatra-n fântână
însetat de tăcere

poemul e amintirea
ce-ncearcă să mă salveze
e cerul ce-mi trece prin inimă
deschizându-mi fereastra
e vântul ce mă-ndeamnă
să zbor cu bătrânele cârje
spunându-mi că-n orice om
doarme o pasăre ce aşteaptă
să fie trezită

Infinita călătorie

e vremea izolării
dar ferestrele sunt deschise
în mine, spre tine
spre universul întreg

nimic nu poate opri
puritatea unui gând
să se întrupeze în zbor

oamenii sunt precum florile
ce aşteaptă albina
să le culeagă polenul
eu port în mine infinita călătorie
prin neantul domesticit

plutesc pe un ocean de cuvinte
și acostează la ţărmul
inimii care mă cheamă
cu glasul ei tainic
de insulă misterioasă

dezgrop comori ascunse de timp
pentru mine păstrează
doar zâmbetul
celui ce se regăsește pe sine

Cezariană în oglindă

poemul acesta
e bisturiul cu care mă operez
în fața oglinzi

pielea nu e piele
carnea nu e carne
sâangele nu e sânge
sunt ceva ce știu
dar nu-mi amintesc

forceps! vreau
să-mi cunosc alcătuirea!
vreau să mă nasc din mine!

și umbra îmi întinde
forcepsul

anestezic!

și umbra îmi dă lacrimile
să mi le beau

mi se vede lumina ochiului
mijit din întuneric

abis, pe mine mie însumi
redă-mă!

să-mi țin propriul eu
în brațe
gângurind
nemurirea

să zburăm împreună
dincolo de oglindă

iar umbra să-și facă singură
autopsia

Trădarea umbrei

tot ce a rămas din mine
își aduce aminte de mine
și plângе cu două guri
patru ochi și o singură mâнă

uneori pare
o misiune imposibilă
să traduci suferințа în exaltare
să aduni firimiturile
căzute în inimă
și să te saturi
privind cerul

apoi să te împărți celorlalți
înmultindu-te
așa cum Iisus a-nmulțit
pâninile, peștii

să te împărți
și să descoperi
că oamenii sunt sătui
de ceilalți
nepăsându-le
decât de propria mască

poemul să se întoarcă
cu coada între picioare
ispitindu-te
să-ți trădezi umbra

pentru treizeci
de cuvinte obscene

Între mine și tine

creierul vrea să-și dea importanță
inima orbește de atâta iubire
sufletul și el pe acolo
doarme în mijlocul amintirilor
visând un cer pe care moartea
nu mai joacă x și zero cu viața

între mine și tine un leagăn
pe care se balansează uitarea
între mine și tine oceanul
înghite o insulă nelocuită
ce plângе după un vechi naufragiu
între mine și tine renașterea
își lasă cenușa prin testament unei umbre
între mine și tine un zid
pe umerii căruia o pasăre
cheamă dintre nori curcubeul
între mine și tine îmi moare preaplinul
lăsându-mă gol ca un soare refuzat de culoare
între mine și tine sedezleagă o mască
lăsând loc unei iremediabile boli
între mine și tine cad ropote de petale
anunțând anotimpul
deplinie singurătăți

am forțat mâna timpului
și timpul mi-a aruncat
mănușa la picioare

trebuie, trebuie, trebuie
să mă lupt cu nemernicul
să îl îngheșui în colț
să îl lovesc cu metafora
în punctul sensibil

până când va muri
și odată cu el
vor muri și distanțele

Clopotniță în fibrilație

lumea plăsmuiește o moarte
fără să ceară morții părerea
lumea născocște un Dumnezeu
mai aproape de propriul ei
narcisism, de nevoile ei materiale
lumea se autodistrugе
incapabilă să simtă puterea iubirii
poetul trimite zilnic
scrisori către uși
îngropate în ziduri
el însuși devine
clopotniță în fibrilație
la aflarea veștii
poezia a murit!
poezia a murit!
poezia a murit!
poezia a fost crucificată
de falșii poeti
care au născocit
o falsă poezie

Nașterea poemului

toate morțile mele
le cinstesc cu o lacrimă
toate învierile mele
cu un cuvânt

așa se naște poemul
lacrimi, cuvinte
și o fereastră prin care
cumpănesc universul
cu inima

preceptele mele
un blestem îndurat
cu blândete

voi scrie, voi scrie
cu sângele aripilor tăiate
să călătorească cuvântul
de la cerul gurii
până la al nouălea cer

Singura casă

de fapt
singura mea casă
e poemul

nu lumea, nu cerul
nu pământul

nici tu, trup al iubirii
pe care te-aștept
aşa cum orbul aşteaptă minunea

cărămidă cu cărămidă
trecutul
amintire, sentiment, amintire
lacrimi, nisip din clepsidră de oase, ciment
muzica săngelui
recviem pentru muza
îngropată în zid
rană, crustă, cicatrice
catharsis versus josnicie
piele-n trei straturi de palimpsest
trilogie transcendentală
cuvânt scrijelit pe umbra cuvântului
tablou agățat de cuiul
unei răstigniri
fără martori

inima, trei ferestre și-o ușă

metafore, flori și autoportret
la cina cea de taină

sufletul, șemineu și horn
pentru vise ireconciliabile

de fapt
singura mea casă
e poemul

Poem vagabond

nu mai vreau ca poemele mele
să fie porumbei voiajori
veștile pe care le primesc înapoi
mă încântă și tristează

mă voi plimba pe stradă cu poemele-n lesă
le voi pune și mască fiindcă-i la modă
așa nimenei nu va ști
dacă ascund o boală contagioasă
un zâmbet sau poate chiar o moarte
cu înviere bonus
vor fi drăguțe și-atât

dacă se va găsi cineva să mă-ntrebe
voi spune că sunt animale bune de pază

sunt mici, dar latră puternic
măncă puțin
ascultă mereu
dau din coadă când te simt încristat

ce mai, sunt cel mai bun prieten al omului
trebuie doar să le vorbești
frumos pe limba lor
cuțu, cuțu
și să le mângâi blâniță

iar dacă va dori cineva să le cumpere
le voi da de pomană
așa ca un gest
de mare omenie

oricum știu că vor rupe lanțul
iar stăpânii vor alerga după ele
cu limba scoasă

până și lor
li se va rupe lesa

Troc

tăcere,
dorințe sinucise
îngropate fără slujbă
în inimă

dragoste,
pâine mucegăită
pe masa unor suflete
carnivore

speranță,
os aruncat timpului
turbat

iluzie,
trup rănit
de gloantele
cu cap fără creier

lumină,
autocombustia
eului

vis,
cenușă împrăștiată
de vânt

mă vând umbrei
pentru o mângâiere
cu un poem mă cumpăr înapoi
și mă revând

Pocăința hoțului

poemul acesta
nu-mi aparține
eu îi aparțin întru totul

eu sunt greșeala
care se repetă mereu
eu sunt cel care mușcă
din măr
eliberând viermele
eu sunt soldatul
ce-și rănește
orgoliul uriaș în războaie
eu sunt instrumentul
unor conpirații neverosimile
eu sunt masca
pe față iubirii
eu sunt ura și judecata
eu sunt hoțul
care își cere iertare
da, am furat cuvinte din cărți
din copaci, din inimi
din sânge ca un vampir
din cer ca un nou Prometeu
pentru a fi un poet
fără pereche
iar tu, tu existai deja
redai vederea orbilor
vindecai bolnavii
înviai morții
eu n-am făcut decât
să fur cuvinte
să te trădezi de la o carte la alta
să te vând pe principiul
că toate sunt vechi
și mie sunt toate

da, am greșit
Iartă-mă!

Grija mea cea de toate zilele

înainte de toate
trebuie să am grijă
de veșnicie

să-i ofer porția zilnică
de cuvinte bine asezionate
iar ca desert, inima
cu blat de speranțe și vise
și creierul deasupra
ca o cireașă fără sâmburele
tare și-amar al păcatului

altfel, m-aș resemna în fața oglinzi
cuvintele s-ar sinucide
ca lemingii aruncându-se
de pe marginea buzelor într-o lacrimă
zâmbetul m-ar părăsi
ca o pasăre călătoare
ce părăsește un copac fără frunze
umbra își va da întâlnire cu moartea
la fiecare clipire

da, înainte de toate
trebuie să am grijă
de veșnicie

să-mi verific poemul
ca un soldat ce-și verifică arma
încărcătorul să fie plin
cu metafore bune de ucis plătiseala
și trezit lenea din somn
să săngereze adânc indiferență
viața să fie trăită ca un ultim preludiu

să reînvie orice tăcere
într-o muzică răvășitoare
să crape de dragoste pietrele
înflorind printre stele

să lingă cerul sarea din palme

în orice fântână
să se preschimbe apa în vin
în orice noapte
să vină luna la fereastră
dintr-o singură inspirație
să fie fiecare celulă o amintire
iar săngele să fie copilăria

să coboare statuile de pe soclu
cerând un autograf

Nu îmi cereți nimic

nu îmi cereți să vă repet
ceea ce poemele mele au spus
nu îmi cereți să vă ofer
ceea ce numai ele pot oferi
nu îmi cereți nimic
doar citiți

eu sunt o piatră
pe care pasărea doarme
visând răsăritul
o creangă uscată
întreținând focul altor inimi
un soldat anonim
ce trimite înainte de ultima luptă
o scrisoare iubitei imaginare
un răstignit uitat
pe crucea propriei cărni
o șoaptă resemnată
între două dureri ce se ucid
reciproc cu tăcere
un zumzet discret
în gura unei flori carnivore
o umbră trăgând după ea
un sac cu amintiri învechite
un bolnav ce tușește
cu bucăți mari de lună
și puzderii de stele

nu îmi cereți nimic
bucurați-vă că poemul
știe să-și poarte singur de grijă
că știe drumul de la mine până la voi
bucurați-vă că aveți
la micul dejun, la prânz și la cină
o porție sănătoasă de cuvinte
bucurați-vă că aveți toate anotimpurile
toate sentimentele
sub o singură palmă

bucurați-vă că vedeți
mai departe de propria teamă
bucurați-vă că puteți
ține poemul în brațe
ca pe propriul copil

vă rog frumos
nu îmi cereți nimic
doar citiți
vorbiți cu poemul
hrăniți-l cu gânduri frumoase
cântați-i, invitați-l la dans
el știe totul, vă poate
oferi fericirea

Pasăre împăiată cu lacrimi

tu mă privești
cu ochi de-ntuneric
ispititor
eu te privesc
cu ochi de amintiri
vorbitoare
privirile noastre se-ntâlnesc
se iubesc nelumesc
și coboară pe o pagină albă
aşa se naște poemul
viu ca o cenușă
cu ardere fără flacără
viu ca o pasăre
împăiată cu lacrimi
viu ca o umbră
rătăcind pe pământ
în căutarea fostului trup

Cenușă vie

înainte de a fi pasăre
sunt cenușă

cenușă vie
îngândurată
arhivă de zboruri
și incendieri

aștept să renasc
să mânăgâi soarele
cu o aripă
cu cealaltă să-ngrop
partea din mine
nemânăgâiată
de vise

să răsară
o umbră lucidă

să scrie poemul
fără de sfârșit

Poezie, al doilea val

primul val de poezie
n-a infectat pe nimeni cu iubire
și nimeni nu a murit
de dorul unei îmbrățișări

oamenii erau ocupați
unii elucubrau pe rețelele de socializare
alții se zbenguaiau într-un club
cu paharul în mâna

pentru cine-a tradus poetul
neputința în zbor
absența în mână
tăcerea în cântec
și îndoiala în crez?

acum este singur
ca o petală smulsă din cer
ca un soare exilat
în propria lacrimă

pe inima lui cresc pete de mucegai
pe gândurile lui au loc răstigniri fără martori
pe altarul umbrei se sinucid amintirile

fleacuri pentru zeii indiferenței
sufletul tremură
ca o batistă în vânt

astfel poezia
neverosimil miracol
se cufundă în sine
refuzând învierea

al doilea val
e pământul strigând
la pământ

De profundis

vino
apropie-ți chipul
și lasă-ți ochii negri
să intre în mine
ca două ciuturi
într-o fântână adâncă

iar eu ți-i voi umple
așa cum Luna
umple o noapte

vino
apropie-ți inima ta
de cărbune ce nu știe ce-i flacăra
să te învăț cum să arzi
fără să te transformi
în cenușă

vino să-mi vezi
poezia înainte
de a fi poezie
jocul gândurilor
visând un joc de cuvinte
vino să vezi urmele
abisalelor silabisale
săruturi

vino să vezi
cum e să fii mereu diferit
dar umărul pe care
te poți sprijini
să fie același

vino, umbră
să simți ce-i iubirea
vino, să am
cui să mă pot povesti
de profundis

Adevăratul eu

eu sunt cu-adevărat
doar în interiorul poemului
în rest, umbră, caricatură
mim mimând nemurirea
într-un spectacol grotesc
praf în pustiu, cenușă
uitare, sever handicap
absență împodobită cu mască
vis în reluare din care
lipsește esența
ambalaj pentru iluzii

în poem iubesc aşa cum se iubeşte
pur, într-o armonie perfectă
orice literă, orice silabă, orice cuvânt,
componente dintr-un ceasornic galactic
iubirea mea stârnește
gelozia aproapelui
da, fiecare om ar vrea să fie tratat
ca un zeu, ca un cer înstelat
ca o mare iubită de o corabie
de la un țărm la altul

nu, nu se poate
să domesticeşti absolutul
nu se poate să banalizezi
miracolul unic
nu poți să fii Dumnezeu
atâtă timp cât ești carne

tu citeşte şi-nvaşă
poemul e tot ce contează
e singurul care rămâne
de-l vei citi vei fi şi tu o parte din el
un chip păstrat
de oglinda care l-a zămislit
o amintire într-o infinită
singurătate

Val după val

se scaldă
cuvântul în eternitate
pun cochilia timpului la ureche
și ascult glasul
valurilor

fără grabă
în numele tuturor
așteptărilor
între zorii speranței
și ultima lacrimă
ascult glasul
valurilor

și simt
cum dragostea mea
se scaldă
în muzica nenăscută
a săngelui

și pleacă un mare val
de cuvinte către lume

Fratele Olandezului zburător

sunt pirat
pe o corabie fantomă
blestemată să n-atingă nicicând
tărmul lacrimii

cu un ochi scrutez orizontul
cu ochiul lipsă mă privesc
cobotând în neant

dragostea, un pescăruș
se aude strigând
dar catargul e un vers
pe care poposește doar moartea
blestemată și ea
să mă vadă trăind
înconjurat de ale mele
blestemate cuvinte

Tu eşti o umbră

tu eşti un vis prelungit
pentru celălalt eu
un zbor rămas
în urma păsării
un leagăn între
două cruci vii
un glonte
ce-așteaptă o ultimă
apăsare pe trăgaci
o devoratoare de măști
un dor prizonier
în trupul vidat al absenței
un val de-ntuneric
ce mângâie răni pe care
le cauterizează lumina
o infinitate îndrăgostită
de o frumusețe vremelnică
o floare ce-și caută
în priviri buimace
noi petale multicolore
un exil pentru lacrimi
ce nu acceptă uitarea
o cheie pentru porțile
nedescuiate-ale nopții
un aluat al tăcerii
crescut cu drojdie de poeme
o cenușă vie născută
dintr-un delir flambant
tu eşti tot ce vrei
chiar și un câine
ce moare pe mormântul
stăpânului

Mai e și mâine o zi

în mine
locuiește o durere
doarme odată cu mine
se trezește odată cu mine
iubește odată cu mine

ea nu poate trăi
fără ființa mea
eu nu pot trăi
fără cuvintele ei

lumea mă întreabă
dacă sunt bine
sunt bine, ce pot să spun
exist și simt că exist
trăiesc și las ceva-n urmă
trăiesc și...

prea multă autobiografie, nu?
să trecem la lucruri
mult mai serioase

de exemplu
metaforă
lumină profundă
înflorind într-un zâmbet
tatuaj pe retina
neantului
lacrimă cu glas
de mierlă
cenușă meditând
asupra zborului

e bine, nu?
știu că vă place
vă fur cuvinte
care nu vor să iasă
din labirint

așadar
să continuăm
cu metaforă
adevăr pe înțelesul
celor ce-nfruntă nimicul
cu un mănușchi
de-amintiri
umbră de nufăr
înflorită pe nenăscuta
atingere-a visului
splendoare de lacrimi
în iarba uitării
comoară-ascunsă
în riduri astupate
de greață și spaimă
pepită de aur
în albia săngelui
diamant îngropat
în circumvoluțiuni
ecou al tainicei măreții
o, da!
ecou al tainicei măreții

știu, știu
ați vrea să continuu
v-ați obișnuit cu frumosul
nu vă costă nimic
doar un click
ca să mă țineți în priză

dar durerea îmi spune
că vrea să-mi prezinte
surorile ei din bibliotecă

și-mi mai spune
că pentru metafore
mai e și mâine o zi

la naiba!
cine conduce pe cine?

A mai trecut un poem

a mai trecut un poem
din viața mea
poem care mă va povesti
nu știu cui, nu știu unde

azi m-am luptat ca un fluture
în pânza de păianjen
a timpului

m-am eliberat către seară
dar am rămas fără aripi
mai am un pic de suflet să cânt
cu jumătate de gură
într-un cor de-amintiri
dirijat de un creier lucid
și o inimă pătimășă

de visat
nu știu ce voi visa
poate nu-mi voi aminti nimic
sau, poate, cine știe

un alt poem
mă va povesti
nu știu cui, nu știu unde

Nu tot ce zboară e viață

elegantă
plutire, zbor
lovitură năprasnică

cădere-n genunchi
mers pe brânci
apărare pe meterezele
gândului

șlefuirea inimii
împietrite
cu flori de gheță

pe buze simt sărutul
unei stele
ce nu mai e stea

dorințe îngropate de vii
în mormântul
cuvintelor

copilăria mea
un avion de cenușă

nu tot ce zboară e viață

praf de atingeri
vise dezrădăcinate
de timp
polen de absențe

neant silabisit
cu buze de cruce

anihilare

Zbor înalt

îmi înaripez cuvintele
le mulțumesc stelelor
pentru darul lor neprețuit

zburați, zburați
fișă zâmbetele care se-nșorc
la colțul gurilor luminoase

povestită-le viață, îmbrățișarea, sărutul
sufletul cântător, inima truditoare
ochii de vultur
rugăciunile din templele viselor

povestită-le gândul ce dospește-n tăceri
strigătul suspendat într-o lacrimă
războiul dintre a fi și-a nu fi
a ști și-a uita

zburați, zburați
precum amintirile
ce-și caută cuibul
copilăriei

povestită-le moartea
renașterea din albul hârtiei
muzele ca lalelele negre
zidite în flăcări
pierdere, disperarea
abandonul și drumul
regăsirii de sine

conștiința valorii
într-o lume nepăsătoare
strălucirea crescută ca ghiocelul
prin zăpada alienării

zburați, zburați
povestită-le, povestită-le...

Aleea

e o alee
lângă un râu
lângă un colț de pădure
merg pe ea zi de zi
dus-întors, dus-întors
precum săngele
îndrăgostit de o inimă
nevăzută

o alee ca o frumoasă
aducere-aminte
ca un frumos rămas bun

o alee departe
de forfota delirantă
de virtualul nebun
unde ochii nu-mi obosesc
niciodată
unde poemele
înmuguresc și înfloresc
la tot pasul
unde sufletul cântă
pe limba apei, a păsărilor
a frunzelor, a insectelor
unde gândul impede
e frate de cruce
cu veșnicia

o alee unde totul capătă sens
unde clipele
n-au fost aruncate
ca zarurile
unde poți pătrunde-n miracol
fără să orbecăi
prin-tr-un labirint de iluzii

o alee, la distanță
unui sărut de icoană

Poemul câştigător

primăvara
macilor nemuritori
se întâlneşte cu anotimpul
gândurilor cenuşii

ce dragoste!
ce luptă!
ce despărţire!

vara atingerilor
nepotolite
se întâlneşte cu iarna
căzută pe tâmpalele
înțeleptului

ce dragoste!
ce luptă!
ce despărţire!

inima îşi numără macii cenuşii
creierul îşi numără
gândurile însângerate
atingerile plâng
lângă un om de zăpadă

înțeleptul scrie
cuvintele poemului
câştigător

Vom iubi, vom muri, vom trăi!

este timp, îmi repet
este timp!

vor citi, îmi repet
vor citi!

fii calm, detașat
lasă cântecul păsărilor
să se cuibărească în inimă
și miroșul de soc
să-ți umple golul din suflet

lasă umbra
să-ți ciugulească
toate gândurile necurate

deschide palma
lasă lacrima să-și spună
rugăciunea până la capăt

vor veni, îmi repet
vor veni!

vor citi, îmi repet
vor citi!

vor iubi, vor muri, vor trăi
haideți odată cu mine,
ridicați mâinile-n aer,
săriți pe trambulina viselor
cu ochii deschiși
și prindeți poemul din zbor!

vom iubi, vom muri, vom trăi!
haideți, încă o dată!

Ei, și ce ?

multe s-au scris despre poet
și multe se vor mai scrie
dar despre nevoia lui
de a locui într-o pasăre
sau într-un arbore
despre nevoia lui
de a fi râu, munte sau nor
doar el, doar el, doar el poate scrie

și poate că alții
vor spune: ei, și ce ?

și uite aşa poetul ajunge
să-și ia bocceluța
cu metafore-n spate
plecând departe, departe
ca o cenușă vie
alungată de un vânt
fără scrupule

la ce bun e poetul în ziua de azi ?
bani nu aduce
mâncare nu pune pe masă
doar rupe poeme din pâinea Lunii
poeme care mucegăiesc
în palmele orbilor

da, știu, poetul
e de vină pentru tot
e de vină că plânsul mierlei
face pietrele să ofteze
că umbra vrea să scape
din jugul pământului
că murmurul apei
e amintirea unui sărut abisal
că iarba spune povești
despre cei ce s-au dus
că ploaia bate la fereastra inimii

aducând vești din ceruri
că țurțurii se topesc
la streașina ochilor tandri
că sufletul e o floare
ce face plecăciuni
fără să se-ofilească vreodata
că strigătul dorului
poate fi amuțit de propriul ecou
că fluturii din stomac
au fost eliberați pe hârtie

da, știu, plătitudini
lipsă de concretete
zbătere inutilă

Copilăria din palmă

când vreau să revăd
locul copilăriei
îmi las lacrima
să cadă în palmă

se formează o mare
o fâșie de nisip
două lacuri
cresc parcurile
și cartierele unui oraș

undeva
lângă linia vieții
blocul meu
undeva
lângă linia inimii
casa bunicilor

cerul are culoarea
ochilor mei
soarele se naște
din scânteia speranței
vorbele tuturor se aud
din arhive de suflet
mângâierile
au foșnetul bland
al hârtiei

închid ochii
las noaptea feerică să cadă
peste locul copilăriei
și mă întorc
la gura sobei
la poveștile de altădată
la somnul cald
lipit de spatele
bunicilor mei

Statuie fără chip

astăzi lumea nu mai este ce-a fost
și totuși poezia supraviețuiește

ca un pește bătrân hrănindu-se
cu resturi în ape poluate
ca o pasare zburând
prin smogul dens al civilizației
ca un fir de iarba crescut
prin crăpătura asfaltului încins
ca o umbră care trage în piept
oftatul nefericirii
ca un strigăt mut
rătăcit în labirintul circumvoluțiilor
ca o îmbrățișare
între două himere
ca un trup de lumânare
pândind tăcut scânteia unui suflet
ca un colb ridicat de trecerea
unui timp prea grăbit
ca un rigor mortis
pe fața unei amintiri

da, poezia supraviețuiește
puțini o simt, puțini o văd
puțini o recunosc

puțini mai folosesc cuvintele
ca pe niște chei atârnate la cingătoare
pentru a deschide inimi
sau cuferne de pe fundul abisului

oh, poezie, cortegiu de metafore
peste vechile manuscrise
ale singurății
cât mă bucur că exiști
chiar și aşa
ca o statuie fără chip!

Răzbunare

pe moarte-am rănit-o
cu primul poem
pe care l-am scris

de atunci
sunt numai durere

o inimă ce urlă pe rugul
fiecărei secunde

un somn torturat
de vise netrăite la timp

o respirație
peste care se prăbușește
un mare val de pământ

un strigăt exilat
în mlaștina sufletului

un cimitir al amintirilor
în care e îngropată de vie
eterna iubire

îmi pun umbra
lipitoare pe săngele rău
pentru a scrie aceste cuvinte

gloanțe oarbe ce recapătă
vederea însângerată
a cărnii

lacrimi ce picură-n
mărgăritare

pentru oameni
sau...

Călătorie

gândul
cometă pe cerul
interior
mă face fericit

uneori îl prind
în capcana unui vis
cu ochii deschiși
și devine
cuvânt

cuvântul călătorește și el
pe o mare albă
în căutarea unui țărm

eu îl privesc
cum se duce
tu îl privești
cum sosește
pe coama unui val
și te bucuri
când îți mângâie
sufletul

uneori
trece o cometă
pe cerul nopții

gândul lui Dumnezeu
se întâlnește
cu gândul meu
într-o lacrimă

lacrima cade tăcut
pe pământ
prevestind
o altă călătorie

Culegătorul

pentru Nicole

am să culeg luna
din ochiul nopții
și am s-o pun pe un cer
doar al nostru

am să culeg o cometă
o galaxie
să-ți fie cercei la ureche
și soarele am să-l culeg
să ne dezmirde
într-o zi doar a noastră

din lacrimă am să culeg
o copilărie
pentru copiii din noi
din vis, o nouă viață
în care totu-i posibil

din aer, am să culeg păsările
să ne cânte în inimi
din râuri pietrele
să zidim o casă
cum nu a mai fost

am să culeg șoaptele florilor
cântecul munților
și tăcerea pădurii
să ne-acompanieze
privirea-ndelungă

am să culeg frunzele
să-ți aduc toamna
la picioare
am să culeg ploaia
norii și curcubeul
într-un poem

doar pentru tine
în care zâmbești
doar pentru mine

am să culeg
bob cu bob roua
de pe trupul tău
ca un fir de iarbă
am să culeg fructul oprit
într-un nou paradis
fără reguli

și se va numi
dragoste

Iartă-mă

pentru Ana

o senzație de pace
de timp care se oprește în loc
un vis de-altădată
care-a prins viață și respiră
cuminte ca un vânticel
de primăvară

o mâna micuță și caldă
pe care o strângi cu grijă
un păr moale pe care îl mângâie
așa cum te mângâiau bunicii
și părinții
în timp ce-ți spuneau povești
cu feti frumoși și cu zâne

o ghemuire în brațe
un întreg univers
lângă tine
o inimă care bate
și o ascultă cu urechea
lipită de piept
un ofstat de bucurie
o confirmare a faptului
că ești iubit
fără nicio reținere

o stare de veghe
o îngrijorare
o vină pe care îți-o asumi
un regret, un straniu regret

nu ai vrea să mai crească
nu ai vrea să cunoască
suferința și moartea

o rugăminte fără voce

preschimbată
în lacrimă

iartă-mă, copilul meu
că te-am răpit din ceruri
și te-am adus
pe lumea aceasta
bolnavă și rea

iartă-mă că sunt
un pic egoist
iartă-mă că sunt
un pic criminal
iartă-mă c-am vrut
să-mi umpli golul din suflet
iartă-mă că voi pleca
într-o zi
și te vei simți
puștiit

iartă-mă
că ți-am dedicat
atât de puține poeme
cu toate că tu meritai
toate poemele mele

iartă-mă...

Predarea ștafetei

privirea nu mai este la fel
și nici bucuria
cuvinte lucide se nasc
în fața ochilor obosiți
le ating și le spun
să stea fără grija
în curând voi visa un poet
care va scrie în continuare
poemul

iar dacă soarele dimineții
mă va găsi tot dormind
și poetul din vis
va fi nevoie să plece
în lumile lui
cu siguranță că umbra
va scrie în continuare
poemul

iar dacă eu voi uita
să mă trezesc
și umbra
va fi nevoie să plece
în lumile ei

cu siguranță că poetul din vis
va renunță definitiv
la lumile lui

îmi va lua locul
și va scrie, și va scrie
în continuare
poemul

Cod roșu de furtună în suflet¹⁹

19 Editura FIDES, Iași, 2021.

*tu știi că cele mai rezistente aripi
către Dumnezeu
sunt genunchii?*

Petalele inimii

sânge,
tu ești neîncetata
căutare a izvorului
râul în care inima își scutură
miliardele de petale
repovestind malurilor
călătoria

Albul pur al hârtiei

un arbore
în spatele femeii în roșu
își plângе frunzele
în singurătate

nici gardul, nici strada
nici soarele
nu se mai văd de ea
inima ei este mai lacomă
decât toamna

arborele, început însă
știe că peste 10, 20 de ani
femeia se va aşeza
cuminte pe prispă
iar hainele roșii
i se vor prăfui
în şifonier

și de-abia atunci
poezia ei
va fi apreciată
la adevărata valoare

poezia, adevărata poezie
fără niciun fel de paradă de modă
îmbrăcată doar în albul pur al hârtiei
ca o mireasă aşteptându-și
adevăratul cititor

Căpitán

o nenăscută stea
mă ghidează
pe bolta unui cer
nenăscut

inima trage
la ramele unui vis
orfan de atingeri

un gând îmi roade
vechile amintiri
și latră la timpul
rămas

căpitán pe corabia
cuvintelor fantomatice

despic
valurile de întuneric
ale absenței

în căutarea
adevărului
ultim

Al cincilea anotimp

toate anotimpurile
și-au lipit urechea
de pieptul dezgolit

și ascultă cum dragostea
născocete un alt anotimp
fără să le ceară părerea

un anotimp
ca o rugăciune
între două bătăi de inimă

ca un suflet
trăgând de clopotul
sângelui
anunțând
poezia

ca un zbor tâșnit
din clopotul vieții

ca o piatră ieșind
din fântână
pentru a-și spune
povestea

Arbori căzuți în genunchi

inima îmi iese din piept
și se aşază pe un hamac
între ochiul tău drept
și ochiul tău stâng
clipirea ta
legănatul inimii mele

o iubire fără cuvinte
fără atingeri
cu degetele ca niște arbori
căzuți în genunchi

cu lumânări aprinse
de vechi amintiri
pentru iertarea umbrelor
preschimbate
în păsări

O secundă în plus

viață
această nedorită înfrângere
în care sufletul meu
poartă poemul
ca pe un steag al capitulării
doar ca să mai trăiesc
o secundă în plus
în lanțurile umbrei
privind cerul înlácrimat
al ochilor tăi
privind apusul
din care scot pâini rumene
pentru iluziile hămesite

dragostea
acest vârtej pentru corăbii
naufragiate pe oceanul
supremei absențe

această ploaie
exilată în palmele deznădejdii

aceste cuvinte
sărind din inimă-n inimă
ca niște capre negre

Unii văd doar cuvinte

inima mea
îi povestește hârtiei copilăria

o scânteie
o flacără temătoare
un zâmbet, o curiozitate, o atingere fină
o ținere de mâna, o îmbrățișare

creierul meu
îi povestește hârtiei maturitatea
un sărut, o înlănțuire
o despărțire
o întrebare dată-n pârgul
fructului interzis
o absență neumplută de nimeni
o inimă cerându-și copilăria înapoi

o lacrimă iubind răsăritul
o durere aşteptând însurarea
un vis, o netrăită veşnicie
bătând la porțile realității
din ce în ce mai virtuale

un trup împovărat de dureri
un rid ca o uliță prăfuită de amintiri
o umbră căutându-și chipul
în oglinda noptii

o lumânare păstrând
secretul fericirii
până la ultimul fum

ah!
atâtă zbatere
dar unii văd doar cuvinte!

un poem care latră
ca un câine-n pustiu

Cel mai frumos naufragiu

privirea mea
corabie cu toate pânzele sus
căuta adevărul

orizontul se-ndepeărta
cerul părea
că-mi ascunde ceva

descumpănit
mi-am aruncat ancora
într-un punct fix

am tot stat aşa...

până când am auzit
un suspin

tu erai la o aruncătură
de lacrimă

pupilele ochilor tăi
erau două insule plutitoare

care mă îndemnau
la cel mai frumos naufragiu

Limax

fără foia de scris
poetul e ca melcul fără cochilie

fără locul acela drag
numit casă cu fereastra
spre lumea cealaltă
fără întoarcerea spre sine însuși
fără templul de rugăciuni
fără locul de veci
cărat precum crucea
pe drumul patimilor
fără glasul oceanului infinit
la urechea celui care
îi ascultă cuvintele
fără visul de a fi amintire
pe salba eternei iubiri

devorator de frunze
rătăcitor prin locuri umede
și întunecate
de multe ori confundate cu dragostea

aflat în slujba
iluziilor matusalemice
născătoare de compromisuri

Cea mai frumoasă noapte

sub pleoapele mele
e cea mai frumoasă noapte
amintirile îmi sunt felinare
pe ulița copilăriei
de la ferestrele caselor
îmi zâmbesc nemuritorii
prietenii

mă îndrept spre casa bunicilor
mă vor certa
fiindcă am rătăcit o zi întreagă
într-o lume din care ei au plecat
mai demult

apoi bunica îmi va spune
hai, vino!
îmi va face vârteje în păr
îmi va pune palma pe ochi
voi vedea cina cea de taină
din visele ei
și paradisul pierdut

voi ține minte
sărutul cald de pe frunte
chiar și în labirinturi
de gheăță

ce n-aș da
ca deasupra pleoapelor mele
să continue
noaptea cea mai frumoasă

să ia măcar trupul umbrei
spunându-mi din când în când

hai, vino!

Amintiri îngenuncheate în versuri

viață, te duci
ca o cenușă purtată de vânt
ca o corabie traversând un ocean de iluzii
spre portul liniștit al unui oraș
locuit doar de îngeri

cu tine ai luat
toate strigătele asfixiate de plâns
toate râsăriturile tăinuite de sânge
toate limbile de clopot ale inimii

te duci ca un ecou
întors la gura născătoare
de iubire și suflet

te duci ca un spectacol
fără surle și trâmbițe
cu pași tiptili pe genele norilor
aprinzând lumânările
cerului

te duci ca un vis
care se desparte
fără resentimente
de acela care-l visează

te duci ca un copil
ce caută sănul Lunii
și fericirea Căii Lactee

numai eu am rămas
contemplându-te
cu toate amintirile
îngenuncheate în versuri

și astfel, aproape pe negândite
devin o lacrimă
pe obrazul statuii

Contabil

tu, suflet
întețind focul mistuitar
tu, inimă
trandașir de cenușă
scuturându-și petalele

tu, lacrimă
căutându-și iubirea pierdută
prin albiile secate ale pielii

tu, speranță îndoliată
rugându-te lângă ziduri
de carne cu ferestre
de gheăză

tu, sânge
tren cu scrisori
neajunse la cer
tu, vis în galop
pe câmpia uitării

tu, privire înfometată
mușcând din pâinea
mucegăită a Lunii

tu, aripă de lumină
tu, aripă de-ntuneric
tu, zbor îngenuncheat
în rugăciune

tu, lumânare
în ultimul dans
cu nostalgia

și eu,
același contabil ocupat
cu dubla înregistrare
a sentimentelor

Florile micului meu deșert

scormonesc
în nisipul scurs
din clepsidra
proprietății mele vieți

căutându-mi
copilăria

și ce găsesc ?
și ce mă bucură ?

doar cochiliile unor amintiri
din care lipsesc
atingerea, glasul
mângâierea

prietenii, părinții, bunicii
nu mai pot fi cu mine

doar vântul
ștergându-mi urmele
și umbra
ca o sabie de întuneric
nelăsându-mă
să mă odihnesc

poate că e prea devreme
să scormonesc
în visele mele

sau, poate, cine știe
vor cădea câteva lacrimi
și-n micul meu deșert
vor înflori cuvintele

Cod roșu de furtună în suflet

tu știi că sufletul meu
trage de sforile săngelui,
să bată clopotul inimii ?

tu știi că sângele meu
e râul ce se varsă
în Marea Singurătății ?

tu știi că Moartea își ascute coasa
cu inima mea împietrită de durere ?

tu știi că inima mea
își face munca silnică
în ocnele de sare
ale durerilor mele lăuntrice ?

tu știi că cerșesc amintiri
pe strada copilăriei pierdute ?

tu știi că pot găsi într-o lacrimă
mai multe perle
decât în toate mările
și oceanele lumii ?

tu știi că mă-nvârt
în jurul aceleiași inimi,
până rămân fără lacrimi ?

tu știi că inima mea
e fântâna pentru toate speranțele
alungate de seceta plânsului ?

tu știi că lacrima mea
este singurul cer ce încearcă
forma inimii ?

tu știi că-n lacrimă mea
se află cântecul abandonat al inimii ?

tu știi că și pietrele de pe fundul apei
visează să asculte cântecul inimii mele?

tu știi că inima mea
este o pioneză pe harta lumii?

tu știi că inima mea bate
ca o toacă scufundată în beznă?

tu știi că până și umbra
are nevoie de pași să respire
o bătaie de inimă?

tu știi că inima mea este și vie și moartă,
pe jumătate îngeselată de propriul ecou?

tu știi că jungherul
acela sălbatic numit dragoste,
odată intrat în inimă,
nu mai ieșe decât
cu mașina de găurit visuri?

tu știi că atunci când iubesc
îmi strâng speranțele
în cămărușele inimii,
iar când nu sunt iubit
îmi strâng tristețea în podul palmelor?

tu știi că inima mea s-a născut
într-o colivie de oase,
dar nu se teme de cerul ochilor tăi?

tu știi că inima mea
este o batistă împăturită
iar când o despăturesc, e cât cerul?

tu știi că inima mea
e sala de așteptare pentru
toate trenurile iubirii?

tu știi că iubirea mea
e un imens continent scufundat în sânge,
lăsând la suprafață doar rana,
o insulă pe care naufragiază
oamenii singuri?

tu știi că alerg în labirintul de sânge
după muze pierdute?

tu știi că este mai ușor
să dormi cu mortul în casă,
decât cu muza în inimă?

tu știi că cele mai rezistente aripi
către Dumnezeu sunt genunchii?

tu știi că sufletul meu
e mâna invizibilă
care se furișează printre cuvinte
pentru a mângâia copilul din tine?

tu știi că inima mea
își plânge copilăria,
când sângele proaspăt venea
direct din pântecul mamei?

tu știi că lacrima mea
poartă spre necunoscut
ultimul zvâcnet al inimii?

tu știi că pasărea focului
doarme în sângele meu?

tu știi că aripi de sânge
tulbură liniștea
viselor mele?

tu știi că sunt
o pasăre oarbă cu ciocul încovoiat
spre propria inimă?

tu știi că în sufletul meu
răsare o Lună de sânge?

tu știi că-n copacul săngelui meu
înfloreste o inimă?

tu știi că săngele meu
e un șarpe-ntelept încâlzindu-se
la focul nestins al inimii mele?

tu știi că inima mea e o stâncă vie?
tu știi că-mi pot dona săngele
chiar și unei statui?

tu știi că îmi vânez speranțele
cu lasoul de sânge?

tu știi că timpul e mut
dar săngele meu îi dă glas?

tu știi că inima mea
e aşchia înfiptă în toracele timpului?

tu știi că de secundarul inimii mele
atârnă greutatea tuturor amintirilor?

tu știi că timpul trece repede
ca un birjar, dând bice inimii mele?

tu știi că-mi pun inima-n praștie
pentru a dărâma zidul
dintre oameni și veșnicie?

tu știi că îmi fumez săngele
cu degete fără filtru?

tu știi că în inima mea
renaște un Iisus
cu plete cărunte?

tu știi că eu sunt ICAR

căzut în sângele scurs
din propria rană ?

tu știi că rănilor mele
sângerează fluviu de nemărginire ?

tu știi că viața mea
e-o floare ruptă din veșnicie
și pusă într-un vas plin cu sânge ?

tu știi că sunt dispersia luminii
într-o picătură de sânge ?

tu știi că-n inima mea
cuvintele-și caută locul de veci ?

tu știi că poezia mea
este aurul negru din candela inimii ?

tu știi că destinul meu e creionul ascuțit
înfipt drept în inimă ?

tu știi că-ți pot oferi
o clipă eternă de dimineață
suspendată între șoaptele inimii ?

tu știi că te-am cules
frânturi de iluzii și gânduri
și te-am închis în inima mea
închisoare de maci ?

tu știi că sculptez
chipul lui Dumnezeu
în inima de piatră a lumii ?

tu știi că e cod roșu
de furtună
în sufletul meu ?

spune-mi,
tu știi ?

Scrisori dintr-o rană

furtuna sufletului
mi-a dezrădăcinat
amintirile

eu stau ascuns în inimă
rememorând despărțirile

aș vrea să-ndur și să tac
dar nu pot să mă prefac
și-ncep din adâncuri să cânt
cu glas amar de pământ

inima vrea mai mult
dor răzvrătit în tumult
eu primesc doar perfuzia
care-mi hrănește iluzia

degeaba mă consider
fără prihană
sâangele îmi aduce scrisori
dintr-o rană:

“nu mai crede-n oameni orbește
cineva acolo sus
te iubește”

Înăuntrul ruinelor

în privirile noastre amușite
sângerează speranța

amintirile se surpă^z
ca un castel de nisip

umbrele sunt îmbălsămate
cu lacrimi păstrate
în pivnițele singurătății

plouă cu nefericire
și singurul nostru adăpost
este sub carapacea iluziei

Înăuntrul ruinelor

acolo unde întunericul
ne mușcă inima cu blândețe
numărându-ne
firele albe

Nevoia de primenire

tu, poezie
blestem răscolitor
fulger neodihnit ce scormonește-n adâncuri
hulă a săngelui erodând falezele inimii
vânt turbat desfrunzindu-mi
oasele de amintiri

tu când vei veni ca o femeie blândă
și frumoasă ca liniștea unei păduri

pentru a-mi împrospăta sufletul
cu aerul dimineții eterne
pentru a-mi culege lacrimile
cum razele soarelui rouă
pentru a-mi schimba visele ce tot se repetă
cu cearceafuri albe, curate?

tu când vei fi pansamentul
rănilor linse de umbra mea
credincioasă?

m-am săturat să trăiesc din zbucium,
din strigăte întoarse-n ecouri
din tot ce doare și săngerează

coboară-te asupra mea
ca o mângâiere de stele
ca o salcie peste râul de sânge

ca o șoaptă de iubire
peste rugul aprins al inimii

ca o nouă istorie
peste ruinele cărnii

ca un vis frumos
trecut printre
genele nemuririi

Timpul

Viclean este Timpul ce tace și face,
Pe toți ne unește, pe toți ne desface,
Noi suntem cu toții secundele sale
Ieșite din inimi cuprinse de jale.

Flămând este Timpul, cu noi se hrănește,
El ia ce dorește, nicicând nu cerșește,
E frate cu moartea, cu umbrele mute,
Cu toate-amintirile noastre pierdute.

Dorit este Timpul de-o lume bolnavă,
Urât este Timpul de-o lume trândavă,
Hulit este Timpul de mulți ce așteaptă,
Iubit este Timpul de mintea-nțeleaptă.

Încet este Timpul când plângi de durere,
Grăbit este Timpul când este plăcere,
Turbat este Timpul când mușcă din tine,
Frumos este Timpul, dar nu mai revine.

Metempsihoză

acolo unde unii văd
frumusețe, culoare
eu văd mai mult de atât
de exemplu
floarea nu este doar floare
ci și o umbră care stă
cu mâna în sus
cerându-mi inima
cu împrumutul

Fântâna

un râu curge
pe sub pământ

cineva
cu nepotolită sete
sapă fântâna

dar carne, nu e pământ?
iar săngele, nu e râul
izvorât dintr-o inimă
pătimășă?

și rana din care
poezia țâșnește
și inundă hârtia,
pe ea cine o sapă?

vreau un răspuns
nu mă pot mulțumi
doar cu ploaia
doar cu stelele
de decor
doar cu umbra
cu gura plină
de pământ

cu nepotolită sete
voi întoarce totul cu susul în jos
voi săpa o fântână

și voi înghiți
tot cerul

Firicelul de sânge

tu spui că sunt prea obosit
ce-i drept, firicelul de sânge
care mi s-a spart într-un ochi
asta ar trebui să însemne

însă e mai mult decât atât
e dorința nebună
a săngelui de a privi
și altceva decât deșertul carnal
prin care trece neconenit
menținând vii amintirile

dorința să privească
soarele, păsările, arborii
munții, marea, fratele lui râul
străbătând o pădure
cerul care i-a pansat rănilor
cu poeme

și oamenii, mai ales oamenii
care nu l-au băgat
niciodată în seamă
necunoscându-i durerea, spaima,
copilăria în brațele inimii
iubirile ca frunzele
purtate de valuri
bătrânețea, drumurile tot mai înguste
ale reîntoarcerii spre acasă

și câte ar mai fi de zis
dar, să ne rezumăm
la simplul fapt

că sunt obosit
mult prea obosit

Locul meu

îmi place pădurea
cu aerul ei curat
cu păsările ei cântătoare
dar pădurea mi-a spus:
locul tău nu e aici

îmi plac toate, și cerul
cu holdele lui de stele
și oceanele pline de insule
și deșerturile cu oaze suspinând
după gurile celor însetați
și muntele privind de sus lumea
și câmpii cu iarba lor învelind
somnul tuturor înțeleptilor
dar toate mi-au spus:
locul tău nu e aici

îmi place și poemul acesta
prin care încerc
să fiu pretutindeni
dar și el îmi repetă:
locul tău nu e aici

dar unde e locul meu
unde, unde?

în oglinzi sunt mereu mai bătrân
în oameni mă simt
ca și cum n-aș mai fi
iar visele se termină mereu
înainte de a începe

îmi place și umbra
dar umbra tace și-și roade lanțul
ceea ce-mi dă de-nțeles
că locul meu nu e aici

cobor în mine

traversez săngele
ca și cum aş traversa
cele șase râuri ce separă
infernul de lumea viilor
ajung la inimă
dar inima îmi răspunde:
locul tău nu e aici

cobor și mai adânc
de undeva, de departe
se aude o voce:

întoarce-te!
locul tău nu e aici

mă întorc
și ajung în spatele măștii
și toți, și toate îmi spun:

acum știi

Ritual șamanic

în față mea o oglindă
îmi mângâie aripile
în spatele meu o oglindă
trage cu dinții de umbră

a fi sau a nu fi zbor?
aceasta-i întrebarea

și-n mine se pornește
ritualul șamanic
al săngelui

și sufletul fumează
pipa păcii
cu celălalt eu

Chip oglindit în lacrima lui Dumnezeu

îmi privesc chipul
în mintea limpede
a dimineții

aici sunt eu
adevăratul eu
abia ivit dintr-un vis
calm, senin, fără durere

apoi, pietrele încep să cadă
una câte una îmi tulbură chipul
de nu mai ajung să mă recunosc
sunt ce vor ceilalți
un tremur
o imagine distorsionată
un străin
un cerșetor de tandrețe
pe strada indiferenței
un copil care nu mai are voie
să se întoarcă acasă
un profet al lucidității
supus oprobriului public

undeva, în sufletul meu
se pornește furtuna
inima e un câine ce stă să rupă
lanțul săngelui

dar nu
nu mă răzbun

doar sap în mine
pentru a-mi regăsi liniștea
cobor acolo unde
nu poate ajunge
decât Dumnezeu, tăcut ca un munte
și eu, privindu-mi chipul
în lacrima lui

Maestrul cârpelilor

e timpul să investesc
și în mine, îmi spun
până acum totul a fost
în numele poeziei

îmi fac inventarul
atâtea părți din mine lipsesc
atâția ani am pierdut
atâtea cicatrici, atâtea găuri adânci
atâtea răni care încă
mai sângerează
atâtea absente, atâtea doruri
și doar o umbră

hm!

merg la farmacie
cumpăr o pungă cu medicamente
degeaba, niciunul
nu-și mai face efectul

ce-am pierdut, nu mai pot recupera
ce-am stricat, nu mai pot înlătura
ce mă doare, nu mai poate găsi alinare
ce-a murit, mort este în mine
ca un mormânt pe care-l port
pretutindeni, chiar și în vise

ce să fac?
nu mai vreau
să-mi cârpesc viața
cu poeme!

și totuși
un poem cu glas de copil
și-un poem cu glas de femeie
mă opresc să cârpesc cerul
cu sufletul meu

Şalupe de hârtie

nu demult am găsit o corabie
scufundată în sânge
o amintire lovitură
de torpila unui sentiment
răzbunător

avea suprafaţă
acoperită de colesterol
am scrijelit-o cu unghiile
şi i-am aflat numele

era acceaşि şi aceeaşи IUBIRE
pe care am simţit-o cândva
când mă căuta cu o blândă adiere
pe la pleoape
şi mă săruta
prin fereastra deschisă
a inimii

cum a ajuns acolo
e vina numai şi numai a mea
am permis urii
să-mi intre în sânge
lăsându-şi doar periscopul
la suprafaţă

aşteptând distanţă potrivită
pentru lovitura de graţie

acum
cu 50 de şalupe de hârtie
plutind deasupra săngelui
încerc să readuc IUBIREA
pe linia de plutire

Precum somonii

lacrima pe care o vezi
poartă în ea nenumărate poeme
unele se vor hrăni
din ochii tăi
altele se vor întoarce
precum somonii
în haina lor nupțială
trecând de toate
zâgazurile săngelui
pentru a fi cât mai aproape
de inimă

vor face acest drum
de câteva ori
pentru a da viață
noilor mele poeme
apoi vor muri
fără să se mai întoarcă
în lacrimă

tu vezi nenumărate poeme
pline de viață
dar nu vei ști niciodată
câte poeme au murit
în săngele meu

În fiecare poet sălășluiește un Iov

cu buze de suferință
dau viață nouui chip
oglindit în lacrima veșniciei

prea mult bine
dăunează lucidității

în fiecare poet
sălășluiește un Iov

eliberat de spaimă
admir nemărginirea
cuvintelor

Vârsta mea

tu vrei să știi ce vârstă am
doar atât, o cifră, o simplă cifră
ei bine, am împlinit o copilărie, una singură
câteva mari iubiri
câteva stoluri de păsări călătoare
câteva zboruri frânte
zeci de anotimpuri din care am rămas
cu câteva amintiri, cu câteva fire albe
sute de răni, unele încă nevindecate
câteva mii de țipete, cele mai grele
fiind cele neauzite de nimeni
sute de mii de vise irosite
și doar unul pe care toată viața
m-am tot chinuit să-l împlinesc
sute de milioane de pași
alături de străini, de cei dragi
sau de credincioasa mea umbră¹
aproape un miliard de respirații
împrospătându-mi sufletul
sau făcând repetiții pentru clipa în care
sufletul va pleca definitiv
peste un miliard de bătăi de inimă
fără să pot păstra măcar una
pentru cina cea de taină din ceruri

aș fi putut să-ți spun o simplă cifră
dar am simțit că voiai, de fapt, să mă-ntrebi cine sunt
de unde vin, spre ce tărâmuri mă-ndrept,
ce iau cu mine, ce las în urmă

am împlinit câteva biblioteci
un raft fiind scris chiar de mine

vezi ?
sunt mult mai bătrân decât par
cu toate acestea, mă voi ridica
de pe cuvintele mele
și-ți voi ceda locul

Poezia nu înseamnă doar negru pe alb

poezia nu înseamnă
doar negru pe alb

ci și cenușa gândurilor
pe zăpada copilăriei
umbrele pe trecerea de pietoni
dintre viață și moarte
sâangele petrolifer
pe sarea dorului
pana corbului
pe marmura crucii
pâinea de secără
pe masa neprihăniților
mierla pe tristețea oaselor
tinerețea veșnică
pe efemerul cărunt
pupila pe ochiul
ce nu mai vede
norocul pe zaruri
corabia de pirăți
pe spuma valurilor
furându-vă inimile

poezia nu înseamnă
doar negru pe alb

Un palimpsest al neantului

umbra,
un adevăr care le cere
pașilor mei
să nu mai înainteze

închid ochii
zidul plângerii
se surpă în sânge

visez că zbor deasupra
tuturor noptilor

un alfabet infinit
mă recucerește

un palimpsest al neantului
pe manuscrisul
vechilor amintiri

Blândul policandru al visului

necunoscându-ți taina
rămân timid precum umbra
așteptând un gest
de primenire a sufletului

și dacă săngele nostru
nu-și va regăsi culoarea
în trandafirul dezrobit
al sărutului

voi aștepta
să coboare un braț
din blândul policandru
al visului

să ne luminăm
unul altuia
veșnicia

Pescar

cu năvodul
umbrei
trag visele
mortilor

Ceasornicul săngelui

te văd
și ceasornicul săngelui
mă trezește
la viață

mă-nvârt într-un călcâi
ca o rotiță
scăpată din mâna
ceasornicarului

ești frumoasă
ca o metaforă eliberată
din cătușele ierbii

îmi întind un vers
către tine

dansezi?

Inimă amintivoră

tu ai plecat
acum, sufletul meu
este o casă părăsită
cu ferestre prin care
nu mai pătrunde
lumina

toate cuvintele
au amușit

doar inima
legată cu lanțul
de copacul săngelui
latră din obișnuință

câteva amintiri îngropate
îi vor ține de foame

Lumina din adâncuri

am vrut să aflu ce e
dincolo de durere
și-n liniști abisale
am coborât adânc

nici carne și nici sânge
nimic n-am luat cu mine
doar niște necuvinte
să-mi țină de urât

și am simțit deodată
o stranie prezență
ce deveni lumină
căzut-am în genunchi

am spus o rugăciune
și aripi a prins dorul
de lumea părăsită
de oameni ce m-au plâns

de foaia de hârtie
de mâna-mi tremurândă
de vechea mea iubire
de noul început

Lockdown

frigul s-a întors
în ropotele de aplauze
ale ploii

frunzele n-au timp
să-și mai spună părerea
despre toamnă
și cad

strada se îmbolnăvește
de lipsa pașilor

o mașină trece ca un frison
pe spinarea de-asfalt

un chiștoc de țigără
se stingă ca un bătrân în spital

o mască, pe jumătate
înecată în baltă
îmi smulge un zâmbet amar

trag perdeaua
mă așez pe canapea
și mă vaccinez cu poeme

Doar o virgulă

pe tine, sânge,
te simt mereu încălzindu-mă
tu ești cea mai devotată
taină a lumii

pe tine, inimă,
te aud în toată splendoarea
șoaptelor tale
tu ești cel mai frumos cântec
al universului

pe tine, creier,
te cutreier și ziua, și noaptea,
pe străzile pavate
cu amintiri de demult
tu ești orașul
în care îi invit și pe ceilalți
să respire prin gânduri

pe tine, umbră, te iert
tu nu m-ai încălzit
nu mi-ai vorbit
dar ai știut mereu să ascultă
aşa cum cenuşa ascultă
creşterea ierbii

pe tine, moarte,
te anunț că lacrimă
pe care te faci că n-o vezi
e doar o virgulă
din poemul meu
nesfărșit

Ecoul unor aripi neobosite

iubito,
ce auzi tu
că-mi bate în piept
e doar ecoul
unor aripi neobosite

privește acolo sus
inima mea
se hrănește
doarme și visează
în zbor

chiar și atunci
când săngele meu
o cheamă înapoi

ea se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

să știi, de fapt
că și inima ta
îmi spune acum
că vrea să se înalțe
în zbor

inimile noastre
să deseneze în tandem
infinitul

iar noi
să ne iubim ascultând
ecoul unor aripi
neobosite

Betia tristeții

tristețe,
ploaie cerșind
deschiderea unei palme
frunză fără vise-n nervuri
adulmecându-mi
copilăria pierdută
lumânare încată
în propria-i ceară
umbră ancorată
de cărmul nimicniciei
cascadă de amintiri
în care îmi spăl
nesfârșitele răni
adâncite de pumnale
de ceață

cu tine îmi petrec
singurătatea
te sorb ca pe un vin
mai vechi decât sâangele
te-ating cu aripa
zborului încătușat
te cânt cu inima
dezacordată
de săgeata iubirii
te sărut cu buze
de cruce vie
te las să te căteri pe mine
ca o iederă

Cântec pentru inima mea

ție, inimă,
îți dedic astăzi
cântecul meu
ție și săngelui tău
în care s-a botezat
poetul din mine

tu ești harta cerului
strânsă într-un pumn
în care încolțește speranța
tu ești zborul încis
într-o colivie de vise
așteptând răsăritul
tu ești stânca apărând țărmul
de timpul cu spume la gură
tu ești frumusețea
ce-si schimbă chipul
la fiecare pulsăție

tu zidești fericirea
pe temelia durerii
tu ești pâinea
lui Dumnezeu

cântecul meu
e primul cântec de primăvară
al mierlei

ți-l dăruiesc împreună
cu florile îmbobocite
ale versului

multumindu-ți
pentru limba renăscută
în clopotul săngelui

Poem izvorât din gura știrbită a inimii mele

am adormit strigătul
în leagănul amintirilor
am fecundat abisul
cu o scânteie
pe care nimeni
nu reușea să o vadă
am învățat alfabetul
fiecărei celule

și din gura știrbită
a inimii mele
a izvorât un poem
s-a amestecat cu sângele
și a curs prin rana nevindecată
pe niște pagini
care vor fi răsfoite de oameni
aşa cum vântul răsfoiește
frunzele toamnei

Sufletul cărților

citesc
și-ncerc
să intru în sufletul
tuturor cărților
mă descalț la intrare
și pășesc într-un templu
în care cuvintele încă respiră

aceste cărți au fost scrise
de poeti pe care
nu i-am cunoscut niciodată

nu am mâncat cu ei
nu am băut cu ei
nu am vorbit împreună
despre femei, despre muncă
despre Dumnezeu

nu i-am privit scriind
în colțul acela fermecat
unde coboară cuvântul
ca o rază din ceruri

nu am mers pe aceleași alei
în serile ploioase de toamnă

nu le-am auzit inimile
ticăind ca niște ceasuri oarbe
în liniștea deplinei singurătăți

nu le-am văzut rănilor
nu le-am mirosit săngele
nu i-am văzut încăruntind
nu i-am văzut lăcrimând pe hârtie
nu i-am văzut strângând hârtia
cu ură în pumni
nu i-am văzut ținând copiii în brațe
nu i-am văzut cărând crucea

cuvintelor fără cititor
nu i-am văzut murind
ca niște îngeri cu aripile roase
de moliile tuturor amintirilor

nu am văzut nimic
dar acum
când citesc
văd și ce-i scris, și ce-i nescris

bat la poarta fiecărui cuvânt
și simt sentimentul
care i-a dat viață

simt fluviul
care izvorăște din inimă
simt fiorul
de pe șira spinării
simt durerea intrând
ca un pickammer în oase
simt frigul abisului
simt căldura lumânării
simt praful ridicat
de ușă ce se închide
simt adierea sufletului
ce face naveta între cer și pământ
la fiecare respirație
simt visul, freamățul, nostalgia
simt secundele trecând ca furnicile
cu firimituri de viață în clești
simt toate absențele și toate durerile
lumii întregi într-o singură lacrimă
simt lupta, simt soldatul
rănit de gloanțele nefericirii
simt cimitirul din inimă
simt revoluția săngelui
simt pacea
porumbelul alb al poemului
înălțându-se
către supremul
cititor

Insomnie

poezia,
acest întuneric domesticit
de lumina ochiului interior
acestă inimă care se zbate ca un fluture
în pânza de păianjen a timpului
aceste amintiri care plutesc
ca frunzele toamnei
pe râul săngelui
această lacrimă
cu care ademenesc cerul
în timp ce pământul
mă ademenește
cu roua firelor de iarba
acest vis care împrumută
aripile și cântecul mierlei
sau haina de doliu a umbrei
acestă piatră de pe suflet
pusă la temelia
noului paradis
acest turn în care ceasul
a luat-o cu mult înainte
pentru a privi cu mult înapoi
această cruce de piatră
deschizând poarta eternului mut
această cenușă care
prevêtește uitarea
această insomnie
care mă alăpteață la sănul ei
cu poeme

Rana care nu se vindecă niciodată

eu nu trăiesc cum se trăiește
și nu voi muri cum se moare
chiar acum mi-am citit viitorul
în frunzele însângerate ale toamnei
voi fi rana care nu se vindecă niciodată

cândva am jucat ruleta rusească
și glonțul iubirii mi-a rămas în creier
fiecare poem e o radiografie
în care puteți vedea că spun adevărul

eu nu scriu cum se scrie
camera mea de lucru e inima
sângele e masa de scris
oasele îmi șoptesc
ceea ce le șoptește pământul
ochii mi se închid pentru a fi cerul
ochiului ce se deschide lăuntric
clădită în mine e catedrala
umbrelor fără stăpân
pe gură scot dangătul de clopot al abisului

eu nu visez cum se visează
viața, un vast ocean
în care naufragiez pe insule de hârtie
un castel de nisip
surpat de o singură lacrimă

inima se scufundă ca o piatră
în neagra fântână a visului

Odă poetului fără mască

din țara marelui zid
din țara în care s-au inventat
praful de pușcă, hârtia, busola, furculița
periuța de dinți
zmeul și jocurile de cărți

din țara în care locuiește o cincime
din populația lumii
din țara în care Ai Qing s-a ridicat
cu fața spre soare
pentru a scrie imnul luminii

din țara aceasta minunată
a apărut virusul ucigaș
și odată cu el
omul cu mască a luat locul
omului fără mască

iar vina, știm bine, se împarte la toți
e vina negrelor gânduri
care ne-au lipit cu spatele
de zidul spitalelor
care ne-au pus măști
și ne-au mitraliat
cu gloanțele lor invizibile

o, tu, omule
măștile oricâte ar fi
nu pot ascunde faptele
nici moartea nu poate ascunde
secretele o veșnicie prin buzunare

dacă știi toate acestea
de ce te chinui să fii altul
în fața oglinzi?

doar aşa de dragul jocului
în care vei face analiza cărnii

și a picăturii de sânge
cu instrumente de mare tandrețe?

doar aşa de dragul jocului
de-a văzut ascunselea
printre absențe cu strigăte disperate?

o, tu, omule
îți dăruiesc un nou suflet făurit de inima mea
încă nestinsă de alizeele dorului!
te-aștept la statuia ce-și plângere speranța
în fântâna dorințelor,
numai acolo oamenii sunt fără măști,
o mie de ochi nemîșcați
în o mie și una de nopți!

o, tu, omule
descarcă-ți sufletul de toate bagajele suferinței
de toate hainele pe care suferința le îmbracă
de toate figurile de stil sau de
exhibiționismul cu măști

privește omul nou din oglindă
reinventează-te în fiecare clipă
lasă un dram de-nțelepciune
în ridul adânc

fii poetul!

numai el știe câtă speranță
este în casa cuvintelor sale
atunci când moartea vine
cu dansuri, confeti și măști
și poartă o mască surâzătoare
o mască legată cu sfâra visului și sfâra iluziei
o mască sub o mie și una de măști părăsite
de speranțe și vise

fii poetul care zgârie această mască
cu bisturiul cuvintelor sale
căutând un zâmbet luminos

care să-i arate calea
prin negura minciunii
și-a prefăcătoriei

fii poetul care scrie
poemul limpede ca o lacrimă
moartea nu va îndrăzni să te atingă
dacă vei fi infectat cu iubire

nu mai lăsa ca visele tale
să fie o inutilă răsuflare prin mască

fii poetul!
hrănește-te singur cu dragoste,
prin gura cuvintelor tale...
folosește veninul șarpelui ca medicament
pentru mușcătura iubirii
scoate lacrimi chiar și din piatra seacă,
înapoindu-le marelui creator
pune-ți inima-n praștie pentru a dărâma ziduri
care se interpun între oameni și veșnicie
poartă-ți sufletul ca pe o floare de colț
la reverul amintirilor
în întâmpinarea adevărului ultim
hrănește-te din zbor cu nectarul zeilor
strângе toate stelele căzătoare
și reaprinde focul inimilor
sădește flori nemuritoare pe mormântul iluziei
sculpteză chipul lui Dumnezeu
în inima de piatră a lumii
cultivă miracole pe câmpiiile elocinței
ridică-te din epoca beznei
precum Iisus din mormânt

fii poetul!
fii cea mai frumoasă rugăciune
pe care viața o face pentru statornicia clipei
fii lacrima de focurgând
pe obrazul pământului
și biciul de flori plesnind
peste coama răvășită a timpului

fii cel ce se scăldă într-o lacrimă,
înotând printre nuferii amintirilor
fii inima care toacă viața mărunt
pentru a o asezona cu metafore
fii inima uriașă cât o Patrie,
bătând în pieptul unui copil
fii lebăda ciugulind de pe fundul lacrimii
fii muntele care se înaltă mereu
deasupra norilor cenușii
fii praful de pușcă al stelelor
și cântecul de leagăn
al tuturor sufletelor oarbe
fii albina ce culege metaforă
din florile nemuritoare ale cuvintelor
fii tocul când cerul e călimara
fii pana de înger înmuiată în lacrima cerului
fii cel pentru care glasul pietrelor
este mai puternic decât glasul tunetului
fii vulcanul care fumează pipa păcii cu cerul
fii chirurgul care ajută noaptea
să nască prin cezariană
o minune de poezie

iată-ți lumea,
privește-o cum aşteaptă să fie salvată
niciodată n-am pierdut din privire
speranța ochilor tăi și lumina

nici umerii tăi pe care
se sprijină cerul

o, tu, poetule fără mască
o, tu, soare ivit dintre nori
o, tu, cântec pentru toate păsările
ce nu mai știu ce e zborul

aud viitorul șoptind
mai e atât de puțin
până la strigătul
de bucurie!

O altfel de toamnă

toamna aceasta arată
de parcă mi-aș fi zdrobit
inima între dinți
vântul bate ca o respirație
care nu mai vrea
să audă de mască
fiecare arbore e un cuțit
curățat de rugină
pentru a spinteca
amneziile iernii
fiecare frunză e un poem
pe care iscălește firul de iarbă
iubita mea e o salcie
care-și piaptănă părul
la marginea râului
ultimul strop de lumină
se zbate în așternutul amurgului
sângelui meu e colorant
pentru vietă virtuale
în camera obscură a mintii
îmi developez visele

Citate și aforisme²⁰

20 Citate și aforisme extrase din opera poetică și afroistică.

*Ionuț Caragea la 42 de ani.
Fotografie prelucrată de Lucian Opriceanu.*

640

Adevărul

Nu există metaforă mai frumoasă ca adevărul gol-goluț.

Dacă adevărul ar avea umbră, i-am spune Om. Dacă ar avea urmă, i-am spune călătorie. Dacă ar avea aripi, i-am spune speranță. Dacă l-am ști dinainte, i-am spune destin. Dacă l-am uita, i-am spune moarte. Dacă ar fi revelație, i-am spune Dumnezeu.

Adevărul se hrănește pe sine cu adevăruri lăsate de izbeliște.

Singurul adevăr care mi se permite – stângăcia inimii și dreptatea crucii.

Adevărul aparține doar oaselor. Oaselor, oaselor, frigului oaselor...

Nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului, trăind în adevăr, murind în adevăr?

Adevărul – sufletul rezidual al gândurilor abisale.

Cât de mult își îndrăgesc unii oameni propriile adevăruri, ca pe niște haine scumpe. Și cât de repede se leapădă de ele... încercând să-și atingă scopul.

Puțină răbdare nu strică. Sunt adevăruri care ghilotinează farmecul clipei.

Pentru a înfrunta minciunile vremurilor noi, oamenii nu au nevoie de noi adevăruri. Tot vechile adevăruri le vor salva și înfrumuseță viața.

Adesea, adevărul vietii e ascuns în lacrima omului singur.

Societatea modernă e foarte curajoasă. Oamenii vor să știe adevărul, pentru a bârbi pe seama lui.

Să afli adevărul și să te bucuri de el este precum mâncatul semințelor de floarea-soarelui. Are mai mult farmec să spargi semințele între dinți pentru a ajunge la miez, decât să cumperi o pungă cu semințe deja decojite. Chiar dacă, uneori, mai simți și gustul unui miez mucegăit.

Adevărul așteaptă precum o umbră despre care evităm să vorbim. O umbră care continuă să ne șoptească rugăciunile.

Aforismul/ Aforistul

E greu să fii un aforist întelept atunci când oamenii vor definiții convenabile pentru toate păcatele lor.

Aforismul este pepita de aur pe care aforistul o găsește în meandrele inspirației.

Piatra lui David a dărâmat un munte de carne. Aforismul poate și el dărâma un munte de literatură.

Aforismul – selfie fără mască.

Aforismul – tir cu arcul cuvintelor.

Aforismul este o acoladă care se închide în cerc și devine punct.

Ajutorul

Există momente în viața noastră când ajutorul celor morți este mai important decât ajutorul celor vii.

Amintirea

Am învățat să iau totul de la început. Primul cuvânt a fost amintire.

Acele ceasornicului îmi peticesc amintirile.

Amintirile – epavele de pe fundul mărilor interioare.

Amintirile miros a iarbă cosită.

Amintirile – florile de pe mormântul clipelor neprețuite.

O amintire se-ascunde într-un gând exilat în uitare...

Amintirile mi-au făcut capul calendar...

Amintirile – hainele vechi care se destramă la fiecare plângere.

Cine trăiește numai din amintiri, ajunge uitarea întregii lumi.

Oricât de bătrân și slab aș fi, tot m-aș da în caruselul amintirilor.

Luăm parte la praznicul simțurilor, dar numai resturile lui ne țin de foame: amintirile.

Sub aripile de ceară ale nostalgiei îmi îngrămădesc amintirile, le păstrez pentru ziua în care sufletul îmi va căsi ultimul zbor către stele.

Când mori se deșiră și ultimele două ochiuri de amintiri cusute cu firul vieții.

Omul nu se poate repune în mișcare fără marșarierul amintirilor.

Amintirile – pumnul de pastile pentru cei care suferă de metastaza timpului.

Decât să deții și să controlezi o parte din lumea înconjurătoare, mai bine să păstrezi toată frumusețea lumii în inimă și în amintirile tale.

Amintirile sunt ca peștii ce înoată mereu împotriva curentului. Își caută tineretea la izvoarele timpului, apoi pier și ajung în marea cea mare...

Între fericirea pierdută și fericirea regăsită e adeseori distanță de-o amintire.

Amintirile cele mai frumoase sunt tablourile din camera singuratică a sufletului. În fața lor sufletul adoarme sau se trezește, bucurându-se, plângând sau oftând. Și tot lor le spune adio când își părăsește camera, rugându-se să le poată ține minte pentru totdeauna.

Așa cum frunzele plutesc pe râuri molcome, așa și amintirile plutesc pe sâangele domolit al omului înțelept.

Pe omul care își păstrează caracterul frumos, îl încap toate hainele amintirilor.

Amintirile noastre sunt felinarele de pe strada întunecată a trecutului, strada pe care ne place să rătăcim de unii singuri atunci când suntem triști.

Amintirile sunt monedele pe care le aruncăm în fântâna sufletului nostru. Atât de multe aruncăm, încât dau lacrimile pe afară.

De ce unii oameni sunt de gheăță? Fiindcă ei păstrează în suflet statuia amintirii, statuia ridicată din ceară lumânărilor topite.

Amintirile sunt mânăstiri îngropate în adâncul minții. Acolo sufletul citește acatiste.

Amintirea foșnește ca o piele de șarpe mângâiată de vânt.

Amintirea foșnește ca un lan de grâu prin care aleargă neobosit copilul din noi.

Amintirile umezite de lacrimi se usucă pe sfoara de rufe întinsă între două inimi.

Amintirile sunt flori cu petale de foc care mușcă din trupul poetului, resuscitându-i cuvintele.

Amintirile sunt metafore cu ochii mijiji între realitate și vis.

L-am luat ca model pe Noe. Pe arca poeziei, îmi salvez amintirile.

Amintirile sunt ca lumina unor licurici în noaptea viselor destrămate de zgromotul surd al cărниi.

Râul săngelui se varsă-n abis, luând cu el toate frunzele amintirilor.

Noaptea cea mai lungă urmează după amurgul amintirilor. Apoi vom renaște din cenușa unui vis.

Îmi îngrop amintirile-n creier, ca un câine ce-și îngroapă oasele. Provizii pentru marea singurătate.

Apa

Există ape limpezi care reflectă frumusețea și măreția naturii, există ape limpezi care reflectă frumusețea și măreția sufletului. Unele sunt un dar al iubirii, celelalte sunt un dar al suferinței.

Aripa/ Zborul

Chiar dacă nu mai poți zbura, aripile tale pot fi un pod între două continente de singurătate.

Dacă oamenii s-ar fi născut cu aripi, ar fi devenit păsări de pradă. În niciun caz îngeri.

Și omul are două aripi. Una este de pasare Phoenix, iar cealaltă de Icar.

Păsările își ascund veșnicia sub aripi.

Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii îți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

Oamenii cu aripi mângâie cerul cu zborul, oamenii fără aripi îl zgârie cu ciocul!

Cele mai rezistente aripi către Dumnezeu sunt genunchii.

N-am avut alte aripi în afara paginilor pe care cititorii au încetat să le răsfoiască atunci când iubeam și nutream să primesc iubirea înapoi.

Frânturi din sufletul meu stau ghemuite în lacrimi, visându-și aripile.

Arta

Arta este modul de conviețuire reciproc avantajos între partea umană a unui creator și partea sa divină.

Ateismul

Ateismul – ipocrizia de lux a scepticilor.

Atingerea

De ce nu te ating? Nu sunt nici mâna stângă, nici mâna dreaptă. Sunt inima cu aripile-ntinse.

Nu mi-a fost teamă să cred ca există ceva mai mult decât mine și tocmai de aceea voi iubi necuprinsul începând cu atingerea ta.

Să ne atingem aşa cum aripa unei păsări mângâie cerul, fără să-i rănească stelele.

Dacă te află sub o cascadă, nu te aștepta să te-atingă doar o picătură.

Autobiografie/ Sunt

Autobiografie: sunt un Genghis Khan modern cu alura unui poet.

Sunt eu cel de mâine care se-ntâlnește cu eu cel de ieri, pentru a-l crește pe eu cel de azi.

Sunt o rădăcină care plânge după corola de stele.

Sunt câinele care latră în pustiu după oasele vietii de apoi.

Sunt scriitor. Mă lupt doar cu mine, dar îmi sporesc dușmanii.

Scriu la durere. Sunt fier încins, călit în lacrimi interioare.

Sunt doar o scânteie care sculptează în întuneric, pentru a scoate la iveală cuvântul.

Sunt o pădure defrișată în care replantez amintiri.

Sunt un suflet bătrân care se scaldă în lacrima veșniciei, visând copilăria celestă.

Sunt un curcubeu fără martori din care țâșnește un zbor de cuvinte.

Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe.

Sunt un cuvânt înselat care bea dintr-o fântână otrăvită cu mușenie.

Sunt un suflet călător. O pagină care se-ntoarce la cartea din care-a fost ruptă.

Sunt un om mângâiat de cuvintele absolutului.

Sunt doar un om care se minunează de nemărginirea cuvântului.

Bătrânețea/ Vârsta

Până și Dumnezeu s-a născut bătrân.

Cu vârsta se-așază gloria pe față.

Betia

Când toți îți zic că ești beat, și se spune să te culci. Dar când ești mai treaz decât toți ceilalți, de ce îți se spune că visezi?

Blestemul

Al cui blestem îl purtăm noi oamenii, această simbioză între viață și moarte, această ispășită între a ști și a nu ști, această lume în care dragostea își ispășește pedeapsa?

Cartea

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

Oriunde deschid cartea, e-o inimă ce bate...

Cartea este pilda vieții noastre care ne aduce mereu aminte că la început a fost cuvântul. Dintre toate minunile lumii, carte ne va face cu adevărat fericiți.

De ce iubesc cartea de hârtie? Ascultă foșnetul paginilor! Pagina stângă ține vioara, pagina dreaptă coboară arcușul.

Prin venele mele circulă o locomotivă cu aburi, prin creierul meu circulă o locomotivă electrică, prin vintrele mele circulă o locomotivă cu fluturi. Iar eu mă-ndrept spre vămile cerului într-o locomotivă de hârtie.

Orice carte visează să fie deschisă la pagina unde săngerează cuvintele.

Cărțile de poezie sunt cel mai frumos purgatoriu, filele lor având deja aroma paradisului.

O carte este un nou acoperiș pentru suflet.

Oamenii se tem aşa de mult de cărți încât ai zice că scriitorii și-au lăsat toate bolile contagioase între pagini. Și de fapt, ei au lăsat o viață în plus.

Sunt de acord cu un singur furt. Să furi vieți din cărțile altora.

Cerul

Singura oglindă care-ți va spune vârsta sufletului este cerul.

Cerul învăță pământul să scrie. Pământul scrie cu sânge pământul, învățând cerul să plângă.

Cerul, un șerbetel pe care ni-l împrumută Dumnezeu. Când e umed, ne curățăm de păcate. Când e uscat, ne ștergem lacrimile și sudoarea frunții. Iar dacă e aromat, înseamnă că suntem deja cu o aripă în paradis.

O singură batistă poate șterge toate lacrimile umanității: cerul.

Orice val visează să atingă cerul. Cerul s-ar mulțumi să atingă o singură lacrimă.

O parte din cer este în mine. Mă învăță să zbor. O parte din mine este în cer. Învăță cerul să lăcrimeze.

Cititorul

Cititorul, o grădină plină cu flori polenizate de sărutul cuvintelor.

Clipa

Culege polenul clipei și vei supraviețui celor mai lungi absențe.

Cu palma brăzdată a clipei cântăresc universul.

Clopotul

Clopotele n-au niciodată nevoie să fie trase de limbă.

Coincidența

Coincidența – destinul văzut prin ochii celorlalți.

Copilăria

Și trece trenul copilăriei și nu se oprește decât la vămile cerului...

Numai copilăria îți poate oferi fericirea de-a gata.

Lasă-l pe copil să se joace afară, să guste din libertate. Mai târziu, anii îl vor închide într-o cetate din care va trimite solie, un gând ambalat într-o poezie, către hotarele timpului, către copilărie...

După ce bunicul din partea mamei termina de bătut nucii, bunicul din partea tatălui începea să bată cerul. Un bunic îmi oferea nuci, celălalt îmi oferea stele căzătoare. Acum îmi bat singur nucii, iar amândoi bunicii bat cerul...

Maturizare forțată – să alergi după trenul care merge pe linia alt ei vieți, în timp ce trenul tău încă n-a plecat din gara copilăriei.

Când mi-e dor de copilărie, reinvențează cerul.

Mi-e dor de copilărie, aşa cum firului de iarbă îi-e dor de bobul de rouă.

Copilăria, epavă pe fundul lacrimii neplânse.

Creația

Poți fi superior în lumea în care te naști, zeu ești numai în lumea pe care o creezi singur.

Nu există drog mai puternic decât creația, sentimentul acela când plutești și lumea întreagă este la picioarele tale...

În acest univers datoria oamenilor este să-și caute sufletul pereche, dar nu prin uzura relațiilor, ci prin revelația creației artistice, singura care îi poate face compatibili cu cel mai înalt grad de înțelegere și comunicare.

Credința

Credința șlefuieste miracole.

Omul fără credință este o caricatură a umbrei.

Crucea

Crucile nu sunt decât niște pansamente pe fața pământului.

Oricare dintre minunile lumii ar trebui să pălească în fața crucii muritorului de rând. Dar cine are timp să plângă la fiecare cruce?

Ce e crucea? O carte împietrită de absența sufletului. Îi putem citi doar titlul.

Cunoașterea

Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

Știm prea puțin pentru a fi zei și prea mult pentru a fi oameni.

Ceea ce învățăm nu ne apără de ceea ce nu înțelegem.

Cunoașterea absolută înseamnă cenușă. Cenușa unui copac lovit de fulger.

Curajul

Curajoși sunt cei care tac și construiesc poduri. Nu cei care strigă ca nebunii, de pe malurile apei.

Curcubeul

Azi, curcubeul a fost ucis de zeul smog.

Între pământ și cer, destinul nostru – curcubeul.

Curcubeul – brâul lui Dumnezeu ce strânge suflete între lumină și întuneric.

Apa de ploaie se rupe la nașterea Curcubeului.

Uneori, curcubeul răsare la o aruncătură de lacrimă.

Când apare curcubeul, Dumnezeu ne amintește că sufletul nostru este cea mai frumoasă carte de colorat.

Cuvântul

Cu cât cobori mai adânc în inima omului, cu atât și se astămpără setea de cuvinte.

Cuvintele – decorațiile obținute în războaiele mintii.

Când crezi c-ai ajuns pe piscul cuvintelor, privește sus către stele.

Cel care își face casă în mijlocul cuvintelor va avea întotdeauna pereți de trainice vise.

De unde veniți voi, cuvintelor, din ce masonerie a nopții, din ce magie albă a zăpezilor veșnice?

Fiecare cuvânt este scheletul unui gând subnutrit ce nu mai încape în sarcofagul umbros al unei minti prea înguste.

Închide ochii, renunță la cuvinte, urcă-te în corabia amintirilor ca Noe în arca sa, și lasă-te dus de curenții universului tău interior...

Sunt doar o treaptă pe care tu pășești grațios – un cuvânt.

Spune-mi, cu ce cuvinte să te satur de cuvinte?

Cuvintele trec prin sâangele meu, vin la sufletul meu să se-mbogățească de sensuri, iar eu, lacom, le-nchid printre vîntre, visând nemurirea.

Cu fiecare cuvânt mi se scurge o picătură de viață.

Câte cuvinte am sărutat până la glezna unei metafore...!

Cuvintele se mișcă pe brațul unei spirale cu centrul în inimă.

Cuvintele umblă cu ferocitate prin lume, scăpate din lesa divinei tragedii.

Numai cine cunoaște singurătatea va stăpâni cuvântul.

Tăcerea accentuează profilul unui cuvânt.

Cu mâinile tale poți construi un mic paradis, cu dragostea ta îl poți umple cu oameni. Dar ca să nu devină totul un haos, ai nevoie de cuvinte înțelepte.

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

Sunt cuvinte care, chiar dacă au fost scrise pe nisip, durează mai mult decât cele care au fost scrijelite pe stâncă.

Pe foaia de hârtie au descălecat cuvintele apocalipsei mele personale. Sunt profetul propriei mele aneantizări.

Cuvântul e plata gândului pentru intrarea în labirintul existenței concrete.

Cuvintele mele sunt crengi din arborele vieții, crengi carbonizate de fulgerul inspirației.

Așa cum se deschide nufărul deasupra lacului, așa se deschide și cuvântul deasupra lacrimii.

Cuvântul, o pojghișă pe rana absenței.

Cuvintele sunt degetele blânde cu care mângâiem tâmpile amintirilor.

Cuvântul e o cometă care perforează timpanele galaxiilor.

Cuvântul – amintire îmbălsamată cu lacrimi.

Cuvântul? Lebădă neagră pe valuri albe.

Cuvintele sunt ca niște sirene ce-și limpezesc părul în lacrimi de singurătate, visând să fie privite atinse, iubite, înțelese.

Cuvântul? O candelă stinsă visând focul de altădată.

Cuvintele mari – tăceri îndelung răbdătoare. Gânduri răstignite pe crucea noptii.

Cuvântul e dalta cu care poetul sculptează chipul lui Dumnezeu în inima de piatră a lumii.

Cuvintele pe hârtie. Umbre ale gândurilor luminate de soarele interior.

Orice cuvânt e un vis care-mi retușează linia vieții.

Când sunt deasupra cuvintelor, mă întind cât e cerul. Când sunt în ele, mă întind cât e iarba.

Scânteia din care cuvântul se naște va arde cândva toate poemele. Va rămâne doar sentimentul, ca un vânt călătorind printre stele.

Cuvintele sunt femei de care mă îndrăgostesc atunci când sufletul plângé de singurătate, femei care vin să se scalde în lacrima mea.

Uneori sunt suficiente niște cuvinte cheie pentru a deschide porțile universului. Trebuie însă să le rotești bine cu gândul în yalele mintii.

Nu-s pretențios. Beau cuvinte din toate râurile inimii. Apoi îmi șterg gura cu cerul.

Deliciul

Orice deliciu este și supliciu.

Despărțirea

Orice despărțire este o bătălie pierdută pe frontul nevăzut al destinului.

Destinul

Nimic nu e scris cu fierul roșu pe pielea destinului.

Destinul – creionul ascuțit înfipt drept în inimă.

Destinul meu este o clipă eternă de dimineață suspendată între șoaptele inimii.

Chiar dacă naufragiezi sentimental, nu trebuie să te înceli în oceanul propriilor lacrimi. Destinul favorabil înflorește și pe țărmurile îndepărtate ale speranței. Sufletul tău, o pală de vânt, te va purta acolo...

Destinul unei păpuși: păpușarul i-a tăiat sforile, iar ea a început să sufere de sindromul sforilor fantomă.

Suntem născuți să fim căutători de comori printre tainele acestei vieți.

Macazul inimii încearcă să ne schimbe destinul, dar tot pe liniile din palmă mergem cu privirea.

Suntem poporul ales. Pe dictatori i-am ucis de Crăciun, iar pe poeti zilnic. În rest, ne vătăm din cauza săraciei, dar ne îmbolnăvим fiindcă mâncăm și bem ca spărții.

Destinul pune mereu un sac de nisip pe spatele celui care crede că iubirea este doar un zbor pe aripile vântului...

Discreția

Discreția este adeseori o invitație către spectaculozitate.

Distanța/ Distanțarea

Distanța dintre iubire și oameni se măsoară cu linia vieții.

La mijlocul distanței dintre noi se află o închinăciune.

Unii nu sunt afectați de distanțarea socială. Își îmbrățișează în continuare oglinziile.

Oamenii deștepți nu se întreabă ce vor face după ce va trece izolarea. Ei știu că vor fi toată viața izolați, iar când vor ieși afară din casă, o vor face doar pentru treburile importante, păstrând mereu o distanță care să-i protejeze de proști.

Dorința

Dorințele – voracele creaturi ale fluviului Sânge.

Când eram mic, îmi doream să ajung cineva... Poate chiar altcineva. Acum, tot ce îmi doresc este să nu ajung un străin pentru mine însuși.

Dorul

Dorul e firul de aur care ne salvează din labirintul iluziilor.

Dorul așteaptă în sălciiile plângătoare ale poemelor și cântă precum mierla.

De dorul fostelor ramuri, chiar și unele buturugi lăstăresc.

Dorul, fregată de lacrimi înaintând în blandul delir al apusului.

Dragostea/ Iubirea

Cred în mari iubiri, nu în mari amăgiri.

Uneori, dragostea te lovește ca un bumerang în moalele capului, exact atunci când speri să prinzi pasărea-n zbor.

Iubirea – hoața care ne buzunărește mereu și mereu.

Iubirea – situația fără ieșire din coma profundă numită viață.

Dragostea seamănă câteodată cu o fiară care stă toată viața la pândă și te ucide atunci când iubești cel mai tare.

Dragostea levitează într-un univers imaginar în care suntem totul și nimic.

Te voi iubi prin lipsa mea, prin neatingerile mele, prin tăcerea mea, prin tot ce este incomensurabil.

Dragostea este o intersecție cu sens giratoriu. Te-nvârti în jurul aceleiași inimi până rămâi fără lacrimi.

În loc să umplem spațiul înconjurător cu propria noastră concepție despre viață, mai bine umplem golul din noi cu iubire.

Dragostea nu are nevoie de cuvinte însă cuvintele au întotdeauna nevoie de dragoste.

Dacă aş putea să te ascund în palmă sau într-un buzunar la piept, n-aș mai rămâne niciodată corigent la capitolul dragoste.

Iubirea – sirul infinit de întrebări pe care facem echilibristica vieții.

Merg cu haina descheiată, nu mai încap în mine de atâta dragoste.

Te voi iubi în fiecare minut câte o zi, până când toți anii se vor umple de preistorii.

Dragostea nu are nevoie de spini. Să lăsăm săngele să ne ude la rădăcini, în fiecare dimineață să înflorească un zâmbet.

Iubirea nu face cursuri de dans.

Mă-ntreb: de ce nu alegem o carieră în dragoste?

Iubim fără să ştim ce-i iubirea şi când ştim nu mai reuşim să iubim.

Să lăsăm dragostea să ne fie oracol.

Iubirea este măsurată cu precizie de liniștea absenței.

Alchimia iubirii – lacrimile şi cuvintele.

Iubirile noastre nu sunt decât nişte oaze de singurătate din vacarmul durerii.

Dragostea – podul de flori dintre inimi.

Dragostea – unicul perpetuum-mobile.

Dragostea – ghilotina cu aripi.

Dragostea – fata morgana din deşertăciunea carnală.

În faţa dragostei... până şi cerul cade în genunchi.

Dragostea, ca şi adevărul, rămâne mereu pe fundul paharului.

Iubirea – miracolul ce trece dintr-un trup într-altul, rememorând infinitul.

Jungherul acela sălbatic numit dragoste, odată intrat în inimă, nu mai ieşte decât cu maşina de găurit visuri.

Orice iubire începe în cheia sol.

Dragostea nihiliştilor – trăiesc cu convingeri şi se culcă cu temeri.

Dragostea – cordonul ombilical dintre fiinţă şi suflet.

O vorbă înțeleaptă spune că peştele de la cap se împute. Completez: şi iubirea la fel...

Îmi place să trăiesc acele zile în care prima propoziție cu care ies afară din casă durează până seara și se limitează la două cuvinte: te iubesc!

Știi, oamenii visează adesea să călătorescă printre stele și să-și găsească acolo iubirea. Numai tu ești norocoasa la care universul a venit în persoană și îți-a pus o galaxie la ureche...

Dragostea – epuizarea cărnii prin lăcomia tandră a sufletului.

Vom face dragoste în rime îmbrățișate, încrucișate, până când toate nopțile vor fi albe...

Când o să fiu mare, vreau să compun berze. Așa mi-a spus tata să iubesc...

Dragostea – oceanul fără țărm.

Chiar și două inimi de piatră pot produce, prin ciocnire, scânteia dragostei.

Când iubirea trece de orice obstacol, ecoul ei tandru vine direct de la buzele infinitului.

Iubirea este râul de fluturi din care beau toți oamenii însetați de zbor.

Dragostea ne învață mereu să facem dragoste, dar până la dragoste sunt atâtea lecții despre comunicare... Cine sare peste aceste lecții, nu va ajunge expert în dragoste, ci în disimulări și himere, iar omul pe care a pretins cândva că l-a iubit va deveni un simplu accesoriu al vanității.

Când iubești, îți strângi speranțele în cămăruțele inimii. Când nu ești iubit, îți strângi tristețea în podul palmelor.

Dragostea este un glonte cu parfum de flori nemuritoare.

Iubirea este precum puiul de pasăre care părăsește cuibul inimii, încercând să zboare peste orice prăpastie cu aripile imaginare ale sufletului.

De multe ori, iubirea este iluzia unei flori căreia i-am smuls toate petalele, cu propriile noastre gânduri negative, când ea, de fapt, nici măcar nu îmbobociște.

Mormintele iubirilor pe care le păstrăm în suflet nu au nevoie de cruci, ci de catedrale de lumină.

Adevărata iubire începe cu lacrimi vărsate pe altarul singurătății.

În lupta cu timpul trebuie să trimitem pe linia I ceea ce nu poate muri niciodată: iubirea.

Iubirea nu e niciodată strigăt în pustiu.

Fiecare om are un călcâi al lui Ahile și acela este iubirea.

Dragostea poartă mereu în vîntre amintirea primului zbor.

Când iubirea prinde rădăcini în suflet, frunzele ei pot ajunge și pe fruntea Lunii.

Suntem două pagini de iubire prinse împreună de agrafa clipei.

Dragostea, pâine mucegăită pe masa unor suflete carnivore.

Dragostea mea se scaldă în muzica nenăscută a săngelui.

Dragostea e un vis trecut printre genele dimineții.

Dragoste spontană – ciocnirea sufletelor ieșite de pe orbitele singurătății.

Dragostea, leagăn de lacrimi cu frânghii de vise.

Când dragostea se spânzură de o pleoapă, tot ce rămâne din ea e lacrima pe care o înghite pământul.

Dragostea e un vis înflorit în părul speranței.

Cel care învinge singurătatea prin iubire este cu un zâmbet mai aproape de chipul înțelept al Mântuitorului...

Iubirea apare când Dumnezeu se privește cu două chipuri în aceeași oglindă.

Dragostea este focul mocnit pe care aruncăm din când în când câte o speranță... ca pe un lemn putred.

Sunt prisăcarul iubirilor din altă galaxie.

Dragostea e picătura care dă culoare unui ocean de vise.

Iubirea e ca o cană fierbinte de ceai. Se inspiră adânc, se soarbe încet și se ține cu grijă de toartă.

Și dragostea, ce e dragostea până la urmă? E oaza din pustiul cărnii? E mirajul? E insula pe care naufragiem și plângem fără ca lacrimile să ne țină de sete? E cerul noptii spre care privim luminile unor absențe? E râul care izvorăște din inimă și se prăvălește în cascada viselor aproape reale?

Ce e iubirea? Vâsla cu care împingem barca trupului pe infinitatea lacrimii.

Mă-nchin doar sufletului. Și-n inimă, cutia bisericii sale, îmi pun cel mai prețios gând: te iubesc!

Dreptatea

Cei care au mereu dreptate sfârșesc prin a avea cei mai mulți dușmani. De aceea este bine să le dai dreptate și altora...

Dumnezeu

Uneori îmi trec prin cap gânduri furioase ca niște armate de fulgere. Poate că Dumnezeu încearcă să comunice cu mine, iar eu, ca un insomniac, număr secundele dintre lumina pe care n-o ating și glasul pe care nu-l înțeleg.

Gloria este inertia clipei în eternitate. Iubirea este inertia eternității într-o clipă. Cunoscându-le pe amândouă, prefer magia lui Dumnezeu...

Și chiar dacă vei fi rănit, să acceptă durerea ca pe un dar divin. Pentru că acolo unde nu iubește omul iubește Dumnezeu și, dacă nu renunță niciodată la iubire, nici Dumnezeu nu renunță la tine și îți va da într-un final ceea ce meriți.

Tot ce este materie poartă amprenta lui Dumnezeu. Iubind materia în esență ei, putem accede la divinitatea ei.

ADN-ul lui Dumnezeu este compus din spiralele galaxiilor.

Dacă la început a fost cuvântul, pot spune că Dumnezeu a fost poet și a creat universul aşa cum și eu am creat poezia mea.

Când eram mic voi am să mă fac Dumnezeu, dar nu realizam cât de greu este să iubești și să fii întotdeauna singur.

Când eram mic voi am să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

Când ești înconjurat de străini, Dumnezeu este mai aproape de tine.

Dumnezeu, prin nemîșcarea sa, spune totul.

Dumnezeu nu-și trage niciodată sufletul, îl oferă necontenit.

Dumnezeu scrie cu pană de înger.

Dumnezeu este prisăcarul stelelor.

Dumnezeu locuiește la ultimul etaj... într-un cer fără scări.

Dumnezeu nu tace niciodată, se face că plouă...

Azi, pe fruntea mea, pianotează Dumnezeu.

Dumnezeu – ceasul deșteptător care ne trezește, prin revelație, din somnul letargic al existenței.

Prefer să rămân toiagul tău, Doamne, pe care să-ți sprijini sufletul, și să mă doară dragostea ta decât să mă dărâme cuvinte de dragul cuvintelor...

Suntem asfixiați cu zădărnice și necunoaștere. Aș vrea să vină Dumnezeu să ne facă respirație gură la gură...

Prin subteranele minții, Dumnezeu se balansează pe un hamac plin de stele.

Dumnezeu răspunde la orice întrebare, dar cine acceptă tăcerea ca fiind cel mai folositor răspuns?

Tot ce-i adânc până-n suflet este resimțit și de Dumnezeu: durerea, dragostea, chiar și abisul din noi.

Respect religia în care m-am născut, dar nu mă las ușor convins. Îmi place să-l provoac pe Dumnezeu cu întrebări indiscrete, ca mai apoi să fiu persecutat cu miracole.

Dumnezeu este sus, atât de sus încât cei care încearcă să-l găsească prin puterea minții vor fi striviti de avalanșa propriilor gânduri.

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plânghea, iar cu celălalt râdea. Plânghea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

Dumnezeu își permite luxul de a da tuturor oamenilor autografe cu raze de soare. Când vine noaptea, stelele îi scriu și îi rescriu biografia pe paginile infinite ale cerului.

Dumnezeu stropește pânza dimineții cu rouă. Este divina lui semnătură.

De dragul liberului arbitru, Dumnezeu ne-a tăiat sforile. Acum doar speră să ne facem leagăn din ele.

Știți de ce plouă atât de mult? Pentru că nimeni nu-i oferă lui Dumnezeu o batistă...

Dumnezeu, ambasadorul lacrimii mele pe lângă inima ta.

Dumnezeu e perla după care te scufunzi în propria lacrimă. Uneori e cuvânt, alteori e tăcere.

Dumnezeu nu se dă în spectacol. Nu are loc de măscăricii acestei lumi.

Pentru ochii lui Dumnezeu, e bine să fim împreună. Pentru gândurile sale, e bine să fim singuri.

Dumnezeu ne-a dat la fiecare atâta minte câtă putem duce.

Dumnezeu scrie cartea vietii, cerul e hârtia indigo, iar noi suntem urmele scrisului.

Omenirea este o pagină ruptă de Dumnezeu din cartea visurilor sale. O pagină pe care și-a vărsat cafeaua cu stele.

Dumnezeu are mireasmă de cetini de brad.

Durerea

Ne doare absența a ceea ce suntem.

Durerea trece ca plugul prin carne, răscobilind amintirile.

Nu e durere mai mare ca nașterea..., să mergi pe drumul pierzaniei cu martori le ficee pas.

De dureri nu ne plăcăsim niciodată. Ele ne sunt și blestemul, ele ne sunt și salvarea...

Orice durere e dovada că Dumnezeu ne strâng tare atunci când alunecăm în prăpastie.

Durerile sunt păsări infometate care ciugulesc din propria noastră existență.

Obișnuit să-mi strâng durerea în palme, îmi curge esența durerilor calme.

Echilibrul

Chiar și diferiți, suntem degetele aceleiași palme ce ține planeta într-un echilibru perfect, cosmic și spiritual.

Ecoul

Suntem ecurile care își caută gura născătoare de murmur și strigăt.

Efemerul

Oare pot măsura efemerul cu pumnii strânși clepsidră între cer și pământ?

Egoul/ Eul

Nu este o problemă să înfrângi egoul, ci unde îi îngropi cadavrul.

Cea mai bună rețetă pentru egoism: singurătatea și suferința fizică. Din păcate... egoiștii vor să se vindece numai cu rețete compensate.

Am renunțat la mărginitul Eu, nemărginindu-mă-n tine...

Eul – sămburele de Dumnez-Eu al poeziei.

Mulți spun că ochii sunt oglinda sufletului, dar până la suflet mai este o sală de oglinzi în care se admiră Eul.

Cel care nu se poate învinge pe sine, sfârșește prin a fi învins de mulțime.

Enigma

Enigma – corabia care se scufundă în lacrima infinitului.

Femeia

După ce iubești femeia, privește-o cum doarme în locul acela numai al ei. Ascultă ce amintirile-ți spun, nu încerca și visurile să i le iezi.

Pe fiecare femeie flutură un steag al escaladei umane.

Femeia este frumoasă fără să-i ceri și fără să speri.

Unii preferă să vegeze în corpul femeii până prind rădăcini.

În fiecare femeie se află ascunsă o civilizație.

Dacă și-este scris să mori înaintea femeii, roag-o să nu se opreasă la cumpărături de haine pe ultimul drum. Riști să pierzi și Judecata de Apoi...

I-am închinat atâtea poeme femeii încât i-am făcut cerdac la moara cu visuri...

Nu putem privi niciodată în universul interior al unei femei, acolo unde iubirea se joacă mereu de-a v-ați ascunselea.

Îmi lipsește învesnicirea unei femei: culcat la pământ, cu brațele-ntinse, să mă predau ochilor ei...

Odată, l-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea o femeie și el mi-a dat o palmă peste ceafă. Așa am înțeles că bătaia și femeia sunt rupte din rai.

Cu cât privești mai mult ochii unei femei, cu atât îți dai seama ce imensitate are oceanul secretelor...

Ca să ajungi la inima femeii, nu ai nevoie de harta trupului ei, ci de harta viselor pe care să le împlinești împreună cu ea.

Înainte să intre în paradisul femeii, bărbatul trebuie să treacă prin purgatoriul dialogului.

Descopeream femeia și, pe măsură ce înaintam, mă rătăceam în sălbăticia ei.

Fericirea

Fericirea este doar un cobai pe care experimentăm *clickuri*.

Când am trecut pe lângă fericire eram, de fapt, într-un vis și treeam pe lângă mine însumi.

Fericirea – gaura cheii prin care tragem cu ochiul la ceea ce numai visul poate atinge.

Ce mă face fericit? Faptul că-mi duc singur crucea la fel cum și melcul își duce cochilia în drum spre marea abandonare?

Câteodată mă rog la Dumnezeu să primesc un e-mail cu locurile în care pot descoperi Fericirea.

Câteodată mă rog la Dumnezeu și primesc un e-mail cu locurile în care pot descoperi Fericirea.

Degeaba deținem cheile fericirii dacă ne închidem în noi însine.

Fericirea – lacrima ce încă n-a atins pământul.

Fericirea ține cât luciul pantofilor. Este lustruită de suflet în fiecare dimineață, dar n-apucă să facă doi pași fără să se murdărească.

Salba fericirii – firul durerii și amintirile prețioaselor bucurii.

Fericirea este biletul compostat în copilărie cu care încercăm să păcălim viitorul.

Pe drumul către fericire, ne fericim cu porții mici de amăgire.

Fericirea este locul de joacă pentru sufletele neprihănite, pe atlasul unei lumi care stă cu degetul deasupra butonului de autodistrugere.

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

Fericirea înseamnă să oferi un dar, să primești un dar, fără ca acel „dar” să fie o conjuncție.

Oricât de mare și pustiu este continentul suferinței, tot are în el o oază de fericire.

Fericirea are patru anotimpuri, dar cel mai frumos este al cincilea.

Până la marea fericire trebuie să schimbi mii de trenuri. Fiecare tren este un vis, fiecare zi este o sală de aşteptare.

Fericirea e un vis în care evadăm în fiecare noapte, după ce ne eliberăm din lanturile umbrei.

Ce-nseamnă fericirea? Să guști din nectarul clipei.

Singurul defect al fericirii este că nu apare niciodată atunci când o căutăm...

Unii oameni sunt atât de plăcăsiți de propria lor fericire, încât o doresc pe-a altora.

Fericirea – o formă de adaptare a visului etern la efemeritatea spectaculoasă a clipei.

Fericirea, o autoservire în care oamenii vor să se sature doar cu desertul.

Filozofia

Filozofia – osul după care aleargă toți câinii istoriei.

Filozofia chibritului: Viața unui băț de chibrit constă în arderea lui, când își dă flacără unei țigări cu sufletul risipit în cercuri.

Flirtul

Flirtul – glonțul orb al pasiunii fără frontiere.

Floarea

Înainte de a fi culese, admirate și mirosite, florile au strâns în cupa lor lacrimile cerului.

Dacă vrei să miroși floarea din spatele pânzei de păianjen, ai două soluții. Să distrugi pânza sau să-ți strângi aripile. Majoritatea o vor alege pe prima.

Fluturele

Povestea fluturilor din stomac este scurtă. Fluturii ajung repede într-un insectar al memoriei.

Frumusețea

Frumusețea femeii deschide gura prostului și mintea deșteptului.

Frunza

Frunzele sunt săruturi care tremură în bătaia vântului uitării.

O frunză lipită de fereastră: o palmă care nu și-a dăruit mângâierea.

Corăbii de frunze se scufundă în lacrima pământului.

Fiecare frunză e un poem pe care iscălește firul de iarbă.

Fulgerul

Orice fulger e o coardă desprinsă din harpa cerului.

Gândul

Mă agăț de un gând ca de un colac de salvare, atunci când crește apa tuturor suferințelor și cerul are culoarea încelui.

Și cărui zeu să mă-nchin dacă nu celui ce cade în fiecare zi cu obrajii în palme,
așteptând apocalipsa gândurilor?

Gândurile mele – circumferința unui trunchi de copac, despletindu-și seva
într-o coroană de vise...

Mă aşez la fereastra singurului tren: gândul-expres.

Eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele.

Degeaba le oferim oamenilor gândurile noastre ca și cum le-am oferi flori.
Suferința lor e mereu carnivoră...

Te pierd printre ecouri rupte de cadență, diforme gânduri exorcizând tăcerea.

Gândurile sunt ca apostolii. Unul va reuși mereu să trădeze.

Gândul are aripi de veșnicie. El te poartă acolo unde timpul nu poate ajunge.

Gândul – un râu care trece prin defileul uitării.

Gândul – parapanta peste vidul din oameni.

Culeg ciorchini de gânduri din podgoria abisului. Zdrobesc totul în creier, beau
puțin din mustul nenăscutelor cuvinte și aștepț fermentarea. Durează cât ai
clipi.

Geniul

Geniile – sufletele care au atins marginea universului.

Nu vei fi genial învățând cuvintele unui geniu, ci aplicându-le în viața de zi cu
zi.

Găsește-ți propria cale, lângă un geniu te poate molipsi doar dramul lui de
nebunie.

Geniul – scânteia desprinsă din lumina rațiunii cosmice.

Ghinionul geniului. S-a născut într-o lume plină de talente.

Hârtia

Hârtia este mormântul unui copac necunoscut care împrumută numele unui poet încă-n viață. Sfântul copac ia prin moarte asupra sa toate păcatele unui poet pe care nici nu-l cunoaște.

Hârtia – un sol mănos în care încolțesc vechile amintiri.

Iadul

Iadul e prăpastia adâncă în care cade sufletul alungat din cuibul inimii.

Iertarea

Iertarea – preludiul infinității în doi.

Iisus

Pe tine, Iisuse, nu te-am întrebat niciodată: ce grupă sanguină ai? Eu cred, Iisuse, că tu ai grupa zero infinit...

Iisus – poetul de tranziție de la pământ la cer și de la cer la pământ.

Dacă aş călători în trecut, aş vrea să fiu contemporan cu Iisus. Dacă aş călători în viitor, aş vrea să fiu contemporan tot cu Iisus...

Iisus a construit paradisul din pietrele pe care alții le-au aruncat în el. Iar noi am făcut din paradis o ruină...

Iisus a luat cu el toată greutatea păcatelor lumii și a urcat pe dealul Golgotei, astfel încât noi să putem urca mai ușor pe versantul abrupt al inimii.

Iluzia

Ne cățărăm pe vârfuri de iluzii, păsim pe trepte de noroi...

Trăiesc printre iluzii, îmbrățișând ecouri...

Iluzia este o floare cu petale de fum.

Și dintr-un sămbure de lumină poate încolții iluzia.

Imaginația

Imaginația – forța mintii și a sufletului prin care putem construi noi miracole ce au la bază iubirea și arhetipul creației divine.

Dacă te lovești de un zid, îți prelungești viața imaginându-ți o ușă, imaginându-ți un zbor.

Inima și creierul sunt cremenea și amnarul cu care ne aprindem imaginația.

Indiferența

Câinele, chiar dacă este lovit, își iubește stăpânul. Omul, chiar dacă este iubit, îl ignoră pe Dumnezeu.

Pe cel care cade de nenumărate ori și se ridică întotdeauna singur, unii obosesc doar privindu-l.

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

Inferioritatea

Falsul deștepț îi condamnă adesea pe oamenii care îi par inferiori, din neputință de a se ridica la nivelul unui deștepț autentic.

Infinitul/ Nemărginirea

Linia infinitului începe cu linia palmelor noastre.

Nemărginire, îți admir splendoarea prin ziduri de lacrimi.

Infinitul – alfabetul clipelor.

Inima

Inima – aşchia înfiptă în toracele timpului.

Oare câte bătăi de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

Inima de stâncă nu încetează niciodată să bată.

Să nu-ți trezești păsările din tine. Te vor lăsa fără anotimpuri și inima ta va rămâne doar un cuib părăsit.

Între pământul apelor tale și cerul gurii tale se naște o bătaie de inimă.

Nu este obositor să ascultă oamenii, dacă începi cu bătăile inimii.

Nu ne simțim niciodată acasă, până când nu locuim în inima celuilalt.

Eu sunt politica inimii mele.

Inima își face munca silnică în ocnele de sare ale durerilor mele lăuntrice.

Inima mea este o pioneză pe harta lumii.

Centrul de greutate al oamenilor se află în inima lor.

Inima este și vie și moartă, pe jumătate înselată de propriul ecou.

În copacul săngelui meu înflorește o inimă.

Inima – sala de aşteptare pentru trenurile iubirii.

Inima mea este o fântână pentru toate speranțele alungate de seceta plânsului.

Unii oameni nu văd inimile celorlalți decât ca pe niște teritorii bune de colonizat. Le cuceresc, le consumă resursele, le umplu cu deșeuri și pleacă. Apoi mai au și pretenția să fie ascultați de la distanță.

Trăim vremuri în care ceasul biologic merge perfect, dar busola inimii e mereu dereglată de creier.

Te-am cules, frânturi de gânduri și iluzii, și te-am închis în inima mea – închisoare de maci...

În orice iubire, inima unuia este ceas, iar inima celuilalt este busolă.

Inima mea este umbra unui fluture rătăcit printre stele.

Chiar și pe inima de stâncă poate răsări o floare de colț.

Inima mea este o batistă împăturită. Când o despătuiresc, e cât cerul.

Inima – o petală căzută din corola unui vis.

Inima – o toacă scufundată în beznă.

Sufletul călătorește spre inima oamenilor, trupul călătorește spre inima pământului.

Inima-și bate gura degeaba, suntem cu toții tăcerii promiși.

Inima mea bate ca o legendă renăscută din cenușa tuturor amintirilor.

Inima mea, un copil așteptând să fie strigat pe nume de părintele care l-a abandonat în templul singurătății.

Inima, o batistă pentru plânsul ce nu se vede.

Când nu avem loc pentru cei vii în inimă, nici pământul nu are loc cei pentru morți în inima lui.

Inima poartă un mănușchi de chei care s-au rupt în încuietorile tuturor întrebărilor.

Inima este o floare în părul veșniciei.

Și inima e un munte care plângе.

Fiecare bătaie de inimă este un vot la referendumul pentru aprobarea veșniciei.

Inima este cea mai fascinantă dintre catedrale. Rezistă la miliarde de cutremure și are patru adăposturi anti-ură pentru suflet.

Inima, fereastra sufletului care cheamă repetat cerul.

Inima, clopotul care îmi mânăgâie limba.

Inima mea, harta cerului, strânsă într-un pumn în care încolțește speranța.

În camera obscură a mintii, îmi developez visele.

Inima, harta nemuririi strânsă în pumnul timpului.

Degeaba-ti deschizi fereastra privirii, dacă nu-ti deschizi fereastra inimii.

Ştii de ce inima-mi strigă? Ca să-mi întoarcă sufletul din zboruri prea înalte.

Insomnia

Sunt insomniacul clipelor de nemurire. Dacă voi închide ochii voi extermina o lume ce mi-a fost dăruită într-un moment de tandrețe divină...

Inspirația

Deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii și spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire.

Inteligenta

Unii se folosesc de morile de vînt, alții se luptă cu ele.

Suntem un popor puternic. Unde-s doi, puterea crește. Cu condiția să existe al treilea care să gândească mereu pentru ei.

Internetul

Și dacă serverul pică, mai sunt un poet?

M-am născut pe Google. Am deschis ochii și am privit într-o fereastră către cealaltă lume căreia, probabil, trebuia să-i spun Mamă.

M-am născut pe Google și am învățat să merg cu privirea prin casele oamenilor.

Doamne, am primit mesaj de la tine în timp ce mă spovedeam pe hârtie. S-a înfiripat un link între cer și pământ prin care mă hrăneam, prin care te downloadam poezie.

M-am născut pe Google, toată lumea știe. Și tot caut, tot caut locul în care să mă spovedesc.

Degeaba ne ținem de mâini, nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent; știm amândoi că adevărata mană cerească este un abonament...

M-am născut pe Google și voi muri în inima lumii...

Internetul – cea mai sofisticată fata morgana din dezertăciunea vieții.

Internetul – locul unde îngerii și-au pierdut aripile și își fac selfie-uri pentru examenul de capacitate în fața diavolului.

Înfrângerea

Orice înfrângere este consecința încrederei oarbe în destin.

Îngerul

În lumea asta chioară... nu tot ce zboară se numește înger.

Îngerii n-au coborât de pe arcă, au preferat să rămână un mit.

Un înger șomer îmi numără coastele, săbii încovoiate spre sine...

Suntem doi îngeri răstigniți de trandafirii inimilor în mica noastră chilie de sfinti...

Rănilor nu le mai număr, îmi port îngerul pe umăr.

Oamenilor le plac îngerii care îi mint frumos.

Inițiativa

Trăim într-o epocă în care inițiativa și exemplul personal trebuie să ia locul marii discreției și gloriei postume.

Îmbrățișarea

Am început cu-nceputul și am sfârșit în cuprinsul îmbrățișărilor tale...

Întunericul

Întunericul lovește cu copita în temelia viselor.

Înțelepciunea

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

Omul înțelept nu renunță niciodată la armele împotriva prostiei, dar le alege pe cele mai eficiente și silentioase.

Înțelepciunea – vesta antiglonț pentru împușcăturile râsului.

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

Înțeleptul vede viitorul chiar și în spuma valurilor.

Înțelepciunea mângâie, dar și trezește.

Cu un strop de-nțelepciune, vezi lumina din genune.

Așa cum trece raza de soare prin frunzișul des, așa trece și omul înțelept prin greutățile vieții.

Înțeleptul se gândește la drum, prostul doar la picnicul de pe marginea drumului.

Tăcerea înțeleptului e de aur. Si are mulți dinți rupti în ea.

Înțeleptii trebuie să se adapteze noilor vremuri. Ca să scape de prostia lumii, mai întâi trebuie să treacă prin imunizarea de turmă.

Învierea

Învierea, un zbor ce trece peste toate căderile, prefăcându-se în lumină și-n cântec.

Lacrima/ Plânsul

Cea mai ucigătoare otravă – lacrima pură.

Lacrima este testamentul unui îndrăgostit.

Lacrimile sufletului sunt învelite într-un ambalaj de cuvinte.

Trăiesc în lacrima unui univers aflat în lacrima unui univers și mai mare.

Lacrima mortis: ce doare mai tare ca lipsa durerii?... Doi ochi se bat pentru o lacrimă rămasă neplânsă.

Încercăm să rănim timpul cu lacrimi oarbe.

O lacrimă este de ajuns să distrugă un castel de nisip.

Lacrimile – roua infinitului.

Lacrimile – iubirile din ochii sufletului care naufragiază în ochii pământului.

Atunci când plângi noapte de noapte și îți înechi iubirea într-o mare de lacrimi, nu știi că iubirii îi cresc solzi, adăpostind Luna într-o arcuită splendoare?

Prin lacrimi ne plătim cele mai scumpe datorii. Lipsa lacrimilor e falimentul sufletului.

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

Plângem în templul singurății noastre, otrăvindu-ne, cu lacrimi de dor, fântâna tinereții veșnice.

Lacrimile – oceane în miniatură în care sunt vii doar amintirile.

Lacrimile sunt păsări de foc care și-au pierdut aripile.

În orice lacrimă se află cântecul abandonat al inimii.

Tin în palmă o lacrimă, aşa cum Dumnezeu ține în palmă Universul...

Mi-a curs o lacrimă. Oglinda sufletului meu s-a ciobit la un colț.

Numai lacrimile pot curăța praful care se depune pe fereastra sufletului.

Ce este izvorul unui râu? O lacrimă care înflorește neconitenit.

Lacrimile – antigel pentru singurătate.

Ca să-mi descopăr iubirea, sculptez în lacrimi împietrite.

Lacrima singurătății spală trupul neînsuflețit al iubirii preschimbate în umbră.

O lacrimă îngropată în inimă. Un cuvânt ce renaște când înfloresc stelele.

Râul poartă și lacrima pietrei.

Lacrimile – ploaia de stele a sufletului.

Lacrima – o pasăre cu inimă de foc și aripi de cenușă.

Lacrima – un strop din râul suferinței aruncat pe malurile veșniciei.

Lacrima – o mare în miniatură în care se scufundă corăbiile amintirilor.

Între palmele lui Dumnezeu – universul ușor ca o lacrimă. Între palmele omului – o lacrimă grea cât tot universul.

Între o lacrimă plânsă și alta neplânsă, inexprimabilul Eu.

Între om și Dumnezeu e distanță de-o lacrimă. Pe malul lacrimii, o barcă fără rame așteaptă adierea sufletului.

Gândul lui Dumnezeu se întâlnește cu gândul omului într-o lacrimă.

Lacrima, o cărare prin câmpul cu flori ofilite.

Lacrima, un zbor ce pleacă înaintea păsării.

Lacrimile sunt amorsă pentru albul tâmpelor.

Lacrima strigă după fosta sa viață în care s-a abținut să nu curgă.

Roua – lacrimile pe care pământul le înapoiază cerului.

Într-o lacrimă se îneacă toate corăbiile iubirii. Dar inima continuă să tragă la rame în profunzimea săngelui.

Lacrimile? Trepte pentru necuvinte.

M-am născut din lacrima unui cuvânt nerostit.

Lacrima – o scrisoare de dragoste îngropată fără să fie citită.

Este nevoie de cel puțin o lacrimă pentru a finisa templul unei noi iubiri.

De ce plâng sălcii? Deoarece au fost oferite râului ca mângâiere, iar râul nu privește niciodată înapoi, visând doar la marea sa vârsare.

De ce plâng muntele în cascade? Fiindcă vede prea multe sau fiindcă l-a părăsit marea?

Naufragiem pe oceane de lacrimi, urmărind dârele de vise ale unei corăbii fantomă.

Chiar și în Marea Moartă este captivă o lacrimă vie.

Libertatea

Libertatea totală – cancerul oricărei societăți.

Liniștea

Scormonesc pământul cu un baston. Poate-mi voi găsi liniștea.

În orice liniște plâng un zeu. Născut sau nenăscut.

Logica

Logica – arta prin care ne dovedim încăpățânarea în fața miracolelor.

Luciditatea

Luciditatea, autosadism fără viciul fericirii.

Bisturiul lucidității are mânerul încrustat cu lacrimi diamantine.

Vârsta optimă a lucidității este vârsta la care semenii cel mai bine cu chipul din oglinda conștiinței tale.

Lumânarea

Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

O lumânare aprinsă și o rugăciune spusă-n gând valorează mai mult decât milioane de regrete tardive și lamentații ipocrine.

Se mișcă flacăra lumânării. E ultimul dans al sufletului cu lumina.

Lumina

Lumina zilei este o metaforă a nemuririi pusă între ghilimelele întunericului.

Lumea

Lumea, o imensă colivie în care vorbim ca niște papagali, uitându-ne zborul.

Lumea este un punct sub semnul întrebării. Iar semnul întrebării, un infinit care și-a întors privirea către punct.

Cineva a spart o clepsidră și încearcă să recupereze nisipul. Lumea noastră e un fir de nisip.

Luna

Luna este ca un ceas fără limbi în fața căruia îți poti petrece copilăria la nesfârșit.

Luna e oglinda în care fericirea și-a îngropat chipul.

Luna este o lacrimă înghețată pe obrazul nopții.

Luna este o floare ale cărei petale au fost smulse de niște zei în delir.

Marea

În timp ce noi aruncăm monede în fântâni, sperând la un miracol, marea aruncă scoici pe nisip, fiind miracolul în sine.

Masca

Oricâte măști strălucitoare ne-am pune, n-o să ne luminăm niciodată la față.

Măști am purtat tot timpul. Acum ne deranjează că ni le pun altjii.

Mângâierea

În fiecare palmă de pământ este adormită o mângâiere.

Începi să mori atunci când n-ai mângâieri decât pentru propria umbră.

Mângâierea – cu podul palmei treci râuri de sânge și râuri de lacrimi pentru a ajunge la suflet.

Melancolia

Melancolie, strigăt adormit în leagănul de fum al iluziilor.

Memoria

Un sac de memorii este mult mai greu de cărat decât un sac cu bani.

Prin gând îmi trece un copil crescut la periferia memoriei.

Sălăsluiesc în memoria pașilor mei, în memoria fiecărei amprente, în memoria umbrei ce m-așteaptă cuminte, lungită în nesăpata și nesătula gură de pământ...

Metafora

Metafora – umbră de nufăr înflorită pe nenăscuta atingere-a visului. Splendoare de lacrimi în iarba uitării.

Mintea

Mintea mea este o scoică în care adevărul intră precum un bob de nisip. Cuvintele mele înfrumusețează adevărul pe care îl dăruiesc oamenilor sub formă de metafore.

Mintea de pe urmă tot la inimă se întoarce.

Dumnezeu ne-a dat la fiecare atâtă minte câtă putem duce.

Misterul

Tot ce ne ține în viață este misterul. Misterului nu-i pui întrebări, pentru că el nu are răspunsuri. Misterul se află pe fundul unui ocean de întrebări și deasupra unui cer de răspunsuri...

Moartea/ Mormântul

Nici moartea nu mai impune respect, a devenit o simplă măturătoare care ascunde oasele sub preșul celui fără câine la ușă.

M-am născut sărac și gol și mor mai bogat cu un rând de haine.

Moartea n-are flec la tocuri.

Până și moartea visează – somnul bland al unei secerători în lanul de oameni.

Oriunde încerci să fugi, moartea te aşteaptă deja acolo.

Moarte, de ce ți-e frică nu scapi, de viață mea care te urmărește pretutindeni.

Cea mai veche meserie din lume este aceea de gropar.

Cum putem să mai murim când suntem deja morți pe dinăuntru ?

Moartea și-a dezlegat câinii, umbre ne ling carnea până la oase.

Murim și ne trezim mai bătrâni cu o moarte.

Moartea cuiva este foamea altcuiva.

Cu fiecare moarte mai curge o lacrimă-n eterna liniște născătoare de valuri.

Doar pe ultimul om de pe lume, moartea o să îl știe pe nume.

Moartea nu cersește niciodată.

Moartea este singurul geniu în umplerea tuturor spațiilor goale dintre oameni și îngeri, dintre cer și pământ, dintre stele și găurile negre, dintre toate lucrurile văzute și nevăzute.

Moartea îmi imită dragostea cu un frison, pleoapele îmi imită viața cu o clipire.

Moartea ne-a însămânțat cu boală și vom răsări cruci.

Moartea este mult mai greu de cucerit decât o femeie. Dar dacă ai adus-o în pat... va fi mereu a ta.

Oasele mele sunt aliniate într-un instrument muzical în care suflă doar moartea.

Moartea – pisica neagră ce împinge ghemul de lână albastră prin univers.

Zilele negre, noptile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

Nici măcar moartea nu ne este dată toată dintr-o dată.

Moartea își ascute coasa cu inimi împietrite de durere.

De fapt, moartea mă va restitu celui ce sunt.

Moartea, un pirat pe ultima lacrimă, îmi vânează amintirea copilăriei.

Toate morțile mele le cinstesc cu o lacrimă, toate învierile mele cu un cuvânt.

Cu siguranță că moartea e o femeie bătrână. Altfel, cinci zile pe lună, ar fi avut alte treburi.

Există două tipuri de morminte: unele pe care le purtăm în noi toată viața și altele care ne poartă în ele toată viața de apoi.

Sunt și mormânt, și înciere. Trebuie doar să-mi ridic piatra de pe suflet.

Muza

O operă poetică betonată de metafore s-ar nărui fără scheletul de rezistență al muzei.

Este mai ușor să dormi cu mortul în casă decât cu muza în inimă.

Muzica

Dacă mi se poticnește gândul în drum spre Dumnezeu, cer ajutorul muzicii.

Ce paradox! Viteza muzicii trece prin melcul urechii.

Nașterea/ Renașterea

În viață te naști când răsare o stea și renaști când răsare un gând mai strălucitor ca o stea.

Cum mai poți renaște dacă omul pe care l-ai iubit și-a luat chiar și cenușa din vatra inimii tale? Cauți focul nestins din vatra inimii lui Dumnezeu și te încărcaști lângă el. Apoi, vei simți cum îți cresc aripi de înger.

Nebunia

Sunt nebun, poate că ăsta este prețul plătit genialității. Dar ce poate fi mai sublim decât să fii conștient de propria nebunie?

Nebunia – rana profundă a lucidității, ajunsă la lipsa de coagulare a gândurilor.

Nebunia este războiul dintre două armate cu același comandant. Geniul este cel care negociază pacea...

Nebunia e cel mai bun dansator al mintii. Numai un nebun poate ține pasul cu Dumnezeu.

Nemurirea/ Veșnicia/ Eternitatea

Nemurirea nu se află într-o anumită direcție, ci într-un anumit sentiment.

Am descoperit secretul nemuririi înghițindu-mi lacrimile.

În viață asta lungă cât un anotimp dureros, unii oamenii înfloresc prin iubire și creație. Ei sunt adeverătaii vestitori ai nemuririi.

La poarta nemuririi se sinucide bland iluzia vietii.

Nimic nu ține o veșnicie, nici veșnicia însăși.

Suntem mâinile tremurânde care caută nemurirea pe clapele albe și negre ale unui pian dezacordat de marșul funebru al timpului.

Dreptul la nemurire începe cu prima durere.

Precum niște orbi care învață alfabetul cu degetele, învățăm nemurirea visând.

Eternitatea se află la o aruncătură de lacrimă, la o aruncătură de stea...

Nemurire, mi te-nchipui foarte simplu: femeia după care-am alergat toată viața, întoarsă cu față spre mine, zâmbind.

Veșnicia este o monedă cu două fețe: efemeritatea și visul. Moartea este o simplă oprire pe cant.

Veșnicia are părul despletit în nopți fără hotare.

Drumul spre nemurire are culorile creioanelor cu care ne-am desenat copilăria.

Eu am murit mai demult. De atunci am început să-mi trăiesc veșnicia.

Busola și hartă pentru veșnicie: inimă și poezie.

Nepuțința

Când lovești cu pumnii în aer, doar îngerii și Dumnezeu suspină.

Nimicnicia

Nimicnicia – locul unde speranțele își strâng aripile la piept.

Cu toții suntem capabili să-i punem nimicului măști.

Nimicnicia – oceanul prin care rătăcesc sperând să ating țărmul unui cuvânt.

Am văzut multă lume certându-se pentru nimic. Iată forța nimicului!

Nimicul nu cuvântă, el doar imită totul.

Noaptea

Noaptea e un mormânt în care stelele au fost îngropate de vii.

Norul

Norul e o pagină albă pe care vântul dorește să-și scrie autobiografia.

Ochiul

Nu mai trage cu ochiul, îmi vei săgeta inima.

Prin ochiul de apă te privește și cerul, și pământul. Și te privești și tu pe tine însuți, mirat de ridul care tăi se adâncește pe frunte.

Ochii sunt două lampioane care poartă flacără dragostei către necunoscut.

Pentru a distrugă o iubire, e suficient să întorci capul. Pentru a distrugă lumea, e suficient să închizi ochii.

Peisajul sublim. Răsăritul privit cu ochiul lăuntric.

Cred într-unul Ochi, care vede mai bine decât ceilalți doi.

Omul

Omul a îmblânzit aproape toate animalele, dar a devenit prada propriului animal.

Oamenii merg spre aceleași enigmatische locuri, cu gestul primei iubiri ascuns într-o lacrimă.

Omul – fluturele rămas în coconul viselor nesfârșite, un înger care se naște captiv ca o lumină pe corridorul umbrelor.

În fiecare om este captivă o fiară care se hrănește cu gânduri.

Fiecare om este o rotiță din pântecul marelui timp.

Precum oamenii de zăpadă, înfruntăm căldura inimilor din jur, căutând sensul altor anotimpuri.

Cel mai greu pentru omul care vrea să ajungă foarte sus nu este să învețe zborul, ci să se desprindă de cei care îl trag mereu în jos.

Omul care nu-și găsește locul în starea de meditație este omul care fugă de conversațiile cu sufletul său.

Oamenii încep prin ceea ce li se oferă, continuă prin ceea ce înțeleg singuri și sfârșesc prin ceea ce uită.

Omul – homosepiefemeră.

Oamenii sunt născuți din aceeași țărână, praful aruncat în ochii existenței.

Oamenii – dispersia luminii în picăturile de sânge, radiații ale acelaiași spectru divin.

Oamenii – studiul continuu al disecției pe propriul creier, sub protecția unei iubiri iluzorii.

Oamenii – marionetele războiului in vitro, sclavii propriului coșmar.

Oamenii – crucile vii dintre cer și pământ.

Oamenii sunt imobilizați în cărucioare cu patru anotimpuri.

Oamenii – miliardele de clone născute din același cuvânt, purtând același război de menținere a propriei identități.

Oamenii – contrabandistii de suflete peste granițele unui sărut.

Oamenii se caută unii pe alții prin iubire, aşa cum și sufletul își caută gura din care s-a născut.

Oamenii – călătorii clandestini din visurile cu destinația: fericire.

Oamenii sunt oglinzi pentru imagini și cuvinte, dar și ecouri pentru gândurile cele mai profunde.

Oamenii – orfanii incertitudinii aruncați la pubela unei lumi dogmatice.

Oamenii – zeii captivi în lagărul perpetuării.

Omul – ființă din lesa destinului.

Oamenii – exploratorii atingerilor staționate prin gările trupurilor fremătânde.

Oamenii – vânătorii cu lasouri de sânge.

Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

Omul este un pumn de pământ cu care viața și moartea se lovesc reciproc.

Omul este un pumn de carne însuflețită de gânduri.

Sunt oameni pe care i-ai întâlnit o singură dată și ți-au schimbat întreaga viață în bine, sunt oameni cu care îți petreci tot timpul și nu ți-au schimbat viața cu nimic. Iată diferența dintre extraordinar și obișnuit.

Omul nu este un simplu ceas pe care să-l dai înainte pentru a nu întârzia la întâlnirea cu o nouă iubire. De secundarul inimii atârnă greutatea amintirilor, de limba mică a gurii atârnă greutatea cuvintelor, iar de limba mare a singurătății atârnă greutatea umbrei.

Oamenii sunt ferestre prin care putem privi gropile, drumurile sau cerul. Pe unele ferestre trebuie să le închidem, pe altele trebuie să le deschidem larg pentru a adulmeca nemurirea.

Omul este un bulgăre de pământ cu suflet nemuritor, lovit de valurile timpului. Pământul se erodează zi de zi, devine praf și pulbere, dar sufletul este eliberat în universul nemuririi lui.

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

Omul care bate pasul pe loc își adâncește groapa.

Omul caută toată viața chei pentru porți care se pot deschide cu glasul inimii.

Oamenii sunt flori îngemănate care cresc pe țărmul binecuvântat de roua timpului.

Omul este cel mai însetat prădător. Nu-i ajunge doar săngele victimei, mai vrea și lacrimile ei.

Omul e o sculptură neterminată pe care o finisează sculptorii orbi din adâncuri.

Omul este copilul cerului, dar în prima parte a vieții se tărăște pe pământ.

Oare căți oameni orbecăiesc între „a fost odată ca niciodată” și „niciodată nu va mai fi cum a fost”, singura lor alinare fiind o șoaptă a inimii pe care o ascultă la nesfârșit?

Unii oameni își împleteșc haine frumoase din firul vieții și le oferă urmașilor. Alții doar imită păianjenul.

Omul a primit în dar oglinda cerului, pentru a se vedea cu adevărat, dar el a ales oglinda de sticlă, pentru a-și admira vremelnicia.

Oamenii – ritmicitatea sub dictatul ruinei, aceeași repetiție a verbului a fi.

Oamenii – laitmotivul sarcastic al zilei de azi și de mâine.

Oamenii – piesele de puzzle pe care destinul nu le numără vreodata.

Oamenii – zeii de sticlă, zeii de gheăță și zeii de viță de vie.

Omul – homosepiefemeră.

Suntem statuile pe care timpul le lasă în paragină pe aleile subterane ale existenței.

Suntem acordul fin de tristețe pe spiralele galaxiilor și naufragiul din largul ochilor lui Dumnezeu.

Unele haine sunt mai trainice decât omul.

Oamenii trăiesc într-o lume de minuni banale în care răul devine credința cea mai de preț.

Oamenii – mirarea ce desfide fatalitatea timpului prezent.

Omul este zbaterea între moartea gândului și viața cuvântului.

Noi suntem mâinile pe care Dumnezeu își sprijină obrajii atunci când cade pe gânduri.

Omul – un strop de adevăr sub aripa arsă a dorului.

Omul care are conștiința propriei valori a călătorit, cândva, în viitor.

Omul e lacrima care a curs din ochiul eternului vis.

Omul a fost creat din suflarea lui Dumnezeu și a devenit cel mai bun avocat al diavolului.

Oamenii sunt ostatecii îmbrăcați în uniforme ridate care privesc frumusețea prin fereastra cu gratii a rănii.

Oamenii au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Numai că oamenii, după chipul și asemănarea măștilor pe care le poartă, l-au recreat pe Dumnezeu.

Oamenii ? Umbre ale întâiului cuvânt, refuzând să-și sădească răsăritul în inimă.

Din plenitudinea universului s-a scurs o picătură de incertitudine : OMUL.

Cea mai frumoasă evadare a omului este aceea din natura sa animalică.

Opera

Niciodată nu avem timp să ne scriem opera de-o viață într-o singură viață. Rămâne întotdeauna o pagină, arma albă cu care ne ucide întunericul.

Orgoliul

Orgoliul – fructul unei minți otrăvitoare.

Paradisul/ Raiul

Și dacă paradisul e o lume-n oglindă ? Te uiți mereu, te vezi și niciodată nu treci...

Raiul – multimea de inimi concentrice.

Domnule Dante, ca să cobori în infern, în ziua de azi, este suficient să te dai jos din pat. Cu ajunsul în paradis e mai complicat, trebuie să te urci înapoi în pat, dar mereu cu-altcineva...

Paradisul există și pe pământ. E spațiu intim dintre palmele rugăciunii.

Paradisul – un tablou al fericirii veșnice agățat de cuiele răstignirii.

Raiul este și pe Pământ. Numai că trebuie să porti cu tine vaccin antivenin.

Pădurea/ Copacul

Vai de pădurea în care ciorile râd de privighetori.

Și copacul este o pasare. O pasare căreia pământul i-a interzis zborul, trăgând cu dinții de rădăcinile sale.

Pământul

Pământul – moștenirea tuturor clipelor de tăcere.

Pământul e haina omului pe care sufletul o parfumează cu lacrimi.

Pământul varsă lacrimi albastre și supurează umbre, bolnav fiind de la atâtă moarte ingurgitată.

Pământul sărută cerul cu căldură, dar rămâne cu buzele înghețate.

Pământul e o floare fără petale... pierdută-n furtuni cosmice.

Pământul – o scurtătură spre cer în care ni se agăță umbra.

Pământul e ca un șnițel pe care-l batem cu miliardele de ciocane ale forfotei noastre continue.

Perfecțiunea

Ce înseamnă să fii perfect? Să te iubești aşa cum eşti și să îi iubești și pe alții aşa cum te iubești pe tine...

Pesimismul

Și pesimistul este generos. El are un „dar” pe care îl împarte tuturor optimiștilor.

Pesimiștii își ghilotinează șansa unui nou început pe eşafodul diminetii.

Piatra

Dacă pietrele ar avea chip, râurile n-ar mai curge și vântul ar înceta să mai bată.
Dacă pietrele ne-ar privi, lacrimile noastre ar împietri.

Chiar și pietrele de pe fundul apei visează să asculte cântecul inimii.

Poetul

Poeții-mpreună însușă o voce, menită să schimbe iubiri și destine.

Poeții – îngerii între orgoliu și etică.

Mulți vorbesc din suflet, dar nici unul nu dă suflet vorbei aşa cum o face un poet.

În fața morții, poetul are întotdeauna un as în mâncă: metafora.

Poetul – pasarea care plutește pe aripi de vise și mister.

Poetul – răstignitul pe crucea propriului gând.

Cu toții ne naștem poeți, unii doar urmează calea...

Poetul cultivă miracole pe câmpii eloantei.

Poetul – pasarea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

Și chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte sau exilat departe pe o insulă pustie, poetul tot poet rămâne, cu inima lui uriașă, cât o Patrie, bătând în pieptul unui copil.

Poeții – piscurile pe care zăpezile cuvintelor nu se topesc niciodată.

Poeții – apele răzvrătite de propria curgere, întorcându-se în propriul izvor secătuit de dor.

Poetul se hrănește singur cu dragoste, prin gura cuvintelor sale...

Poetul își închide sufletul într-un poem, lăsând cheia pe dinafară.

Poetul este ca un vulcan aflat la marginea civilizației. Unii îi admiră măreția, solitudinea și erupția, alții fug ca să nu fie atinși de lava și cenușa inimii sale. Dar când poetul erupe în mare, formând o nouă insulă, nu devine acel petec de pământ locul cel mai exotic pentru aventura îndrăgostitilor?

Un poet devine esențial atunci când atacă marile teme ale omenirii și scrie versuri care pot rezona oricând cu sentimentele celor care le citesc, chiar și atunci când bruma mileniilor se va așterne peste contemporaneitate. Ridicându-se deasupra propriei vieți prin forța lăuntrică creatoare, poetul devine un far luminos care cheamă vasele rătăcite din marea dezavuare înspre portul liniștii sufletești.

Poetul este un Icar cu aripi de cuvinte, care încearcă să evadeze din labirintul gândurilor suferinde.

Să fii poet înseamnă să ai, în același timp, o inimă înselată de dragoste și o minte înselată de cunoaștere. Atunci când inima exclude creierul, ești sclav al dragostei, iar atunci când creierul exclude inima, ești sclav al științei.

Sunt unii poeți care scriu ca și când mâine ar veni sfârșitul lumii. Singurul martor al creației lor este Dumnezeu, iar singura bibliotecă în care mai au credință să ajungă este cea a cerului.

Poetul care nu renunță definitiv la poezia pe care a scris-o, nu este cu adevărat înțelept. Nu face decât să-și care siciul de cuvinte în spate, de teamă să nu fie îngropat într-un loc pe care nu-l cunoaște.

Sufletul unui poet ascultă muzica naturii, muzica astrelor, muzica speranței, dar și muzica amintirilor.

Poeții – maeștrii concubinajului cu propria lor suferință.

Examenul de capacitate al unui poet este acceptarea și înțelegerea suferinței. Cel de maturitate este metamorfoza, iar cel de genialitate este transcendența.

Cine crede că existăm doar în poemele cioplite de un orb pe o lespede de hârtie, se însălă. Prin poet Dumnezeu reinventează lumea.

Poetul scoate lacrimi chiar și din piatra seacă, înapoindu-le marelui creator.

Poetul își pune inima-n praștie pentru a dărâma ziduri care se interpun între oameni și veșnicie.

Poetul își poartă sufletul ca pe o floare de colț la reverul amintirilor, în întâmpinarea adevărului ultim.

Poetul este cea mai frumoasă rugăciune pe care viața o face pentru statornicia clipei.

Poetul este lacrima de foc curgând pe obrazul pământului și biciul de flori plesnind peste coama răvășită a timpului.

Poetul este praful de pușcă al stelelor și cântecul de leagăn al tuturor sufletelor oarbe.

Poetul este perplexanta prezență pe covorul roșu al propriului sânge, braț la braț cu doamna moarte, spunându-i ceva la ureche, zâmbindu-le apoi celorlalți, ca și când i-au mai rămas multe vieți de trăit.

Când sufletul alină carnea îndurerată, din crestăturile ei răsar florile nemuritoare ale cuvintelor. Atunci și numai atunci, poetul, ca o albină harnică, trebuie să le culeagă metafora.

Poetul e tocul, cerul e călimara.

Poetul e o pană de înger înmuiată în lacrima cerului.

De ce poetii au sentimentul că plutesc atunci când sunt inspirați? Pentru că ei sunt, de fapt, niște copii adormiți pe care Dumnezeu îi ține în brațe până la momentul trezirii.

Sunt păsări care se hrănesc din zbor cu nectarul florilor. La fel fac și poetii, se hrănesc din zbor cu nectarul zeilor.

Poetul sădește flori nemuritoare pe mormântul clipei.

Poetul îl cheamă de Dumnezeu pentru sfîntirea clipei.

Inima poetului toacă viață mărunt pentru a o asezona cu metafore.

Poetul – ființă pentru care glasul pietrelor este mai puternic decât glasul tunetului.

Poetul este un hoț de vise. Vise furate de la zei, pe care le dăruiește oamenilor.

Pixul poetului lasă urme albastre pe hârtie, de parcă cerul ar păsi pe zăpadă.

Poetul – lebădă ciugulind de pe fundul lacrimii.

Rănilor adânci ale poetului sângerează fluvii de nemărginire.

Poetul este un vulcan care fumează pipa păcii cu cerul.

Poeții cu greutate nu mișcă acul cântarului.

Poetul e un inorog de hârtie care scrijește cu cornul pe retina orbilor.

Poetul e chirurgul care ajută noaptea să nască prin cezariană o minune de poezie.

Poetul e pasărea care unește cerul și pământul, purtând o oază de fericire în cioc, furată din vastul ocean al deșertăciunii.

Poetul se scăldă într-o lacrimă, înotând printre nuferii amintirilor.

Poetul e o lacrimă dezlănțuită, care face valuri pe tărâmul umbrelor.

Ard odată cu poezia mea. La fel cum pasărea Phoenix arde odată cu cuibul.

Poetul își caută metafora printre ruinele trecutului.

Poetul e un câine flămând care își dezgroapă vechile amintiri.

Tristețea, o salcie care plânge pe malul săngelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa.

Iubirea poetului e un imens continent scufundat în sânge, lăsând la suprafață doar rana – o insulă pe care naufragiază oamenii singuri.

Poetul folosește veninul șarpelui ca medicament pentru mușcătura iubirii.

Existența mea? La început, am fost un microb. Apoi am fost fagocitat de nemuritoarea poezie.

În fiecare poet sălășluiește un Iov.

Poetul trăiește într-o veșnică despicare a mării. Jumătate miracol, jumătate blestem.

Tot românul s-a născut poet. Dar când e vorba de citit, preferăm necrologul.

Creierul unui poet nu e un melc în care se retrag gândurile din cauza fricii, ci o scoică deschisă care așteaptă să i se culeagă perla.

Oamenii i-au făcut poetului o statuie de ceară. Și numai statuia s-a topit de dorul poetului.

Un stol de păsări obosite a poposit pe malul unei mări albe. Poetul l-a prins în capcana iluziei sale.

Poezia

Îmi îndrept poemul către cer. Eu nu pot încă să urc, dar Tu, Doamne, poți oricând să cobori...

Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii cu excepția poetului.

Nu în biblioteci trebuie căutată istoria poeziei, ci în arhivele sufletului.

Poezia – trecerea de pietoni dintre viață și moarte.

Fiecare poem este o biserică în care se-nchină copiii mei nenăscuți.

Prin poezie îmi caut elixirul vieții veșnice.

Poezia – cea mai bună porție de fericire pe stomacul gol.

Poezia – îngerul care își caută aripile printre cuvintele mele!

În clipa în care veți fi aproape de moarte și veți privi în urmă, toată viață vi se va părea o poezie.

Poezia vine de la sine, este darul lui Dumnezeu, este mâna lui care scrie.

Dacă vrei să împaci viața cu moartea, dă-le amândurora întâlnire într-un poem de dragoste.

Începutul poemului este întocmai ca răsăritul, iar pagina albă o mare misterioasă care mă cheamă-n adâncuri.

Poezia – eterna declaratie de dragoste și testamentul inspirației de moment.

Singura casă în care pot trăi fără să plătesc chirie este poezia mea. Specialitatea casei mele, metafore la focul inimii.

Chiar nu știați că poemele se iubesc între ele când se lipesc două pagini?

Să scrii poezie înseamnă să-i trimiți scrisori lui Dumnezeu, iar acesta, cunoscându-le dinainte mesajul, alege oamenii care au în inima lor aceeași adresă de destinație.

Poemele mele – herghelia de fluturi sălbateci cu aripile întinse peste lume, lovind din copite.

Poezia este un spațiu în care orice adevăr poate fi utopie și orice utopie poate deveni adevăr și realitate. Poezia poate fi un paralelism utopic, un paradis al neîmplinirilor împlinite utopic, într-un timp din afara timpului. Totuși, în această lume iluzorie, sentimentul este autentic și înălțat la cote extreme. Poezia este un sentiment nemuritor prin hiperbolizare.

Norocul ți-l faci cu mâna ta, poezia cu inima...

Poemul meu este ca un tren flămând de timp și distanțe, accelerând neobosit.

Poezia este sculptura. Zace într-un munte de cuvinte.

Poezia este pictura. O lacrimă într-o mare de culori.

Poezia este muzica. O notă pe registrul inimii.

Poemul nu este o voință ce acționează asupra altei voințe, ci o conștiință ce acționează asupra unei energii latente.

În fața poeziei trebuie să-ți deschizi bine ochii. Ea este îngerul mut care încearcă să-ți spună să nu te arunci de pe stâncă abisului.

Poezia este puntea dintre lumi pe care o trec fără să mă fac frate cu dracul.

Poezia este a doua religie a lumii. Despre prima să-i lăsăm pe îndrăgostiți să vorbească.

Dacă nu ar exista poezia, cuvintele ar fi îngropate adânc în umbrarele conștiinței, ca niște prunci uciși de Irod.

Poezia este fericita întoarcere la copilăria sufletului meu.

Fiecare poem pe care-l scriu este o piesă de puzzle dintr-un paradis pierdut.

Poezia dă mai multă culoare vietii. E ca și cum Dumnezeu îi împrumută poetului un set de creioane magice.

Poezia e plânset dublu rafinat.

Poezia îi dă poetului veștile bune privind prin rana deschisă a unei iubiri neîmplinite.

Poezia este aurul negru din candela inimii care ne ține aprinsă flacăra speranței.

Poezia – veșnicie ieșită din matca sufletului.

Nu-mi știu poeziile pe de rost. Au ieșit aşa de repede din mine încât n-am apucat decât să le sărut urmele.

Poezia este fărașul cu care poetul strânge toate stelele căzătoare și reaprinde focul inimilor.

Îndrăgostitii își prind lacătele iubirii de poduri. Si eu, îndrăgostit de viață, mi-am prins lacătul poeziei de podul care duce către lumea de dincolo.

Poezia mea este un somn cu ochii întredeschiși. Îmi trăiesc concomitent ambele vise.

Poezia mea are o calitate paradoxală. M-a apropiat de criticii pe care îi consideram dușmani, dar m-a îndepărțat de poetii pe care îi consideram prieteni.

Unii își fac provizii de alimente în caz de pandemie, eu îmi fac provizii de poezie pentru lumea cealaltă.

Poezia este un cortegiu de metafore peste vechile manuscrise ale singurătății.

Poezia este o pasare gângurind la ferestrele inimilor cu obloanele trase.

Poezia e ca o lebădă care se apropie de mal. Unii îi admiră frumusețea, alții îi aruncă o bucată de pâine, dar foarte puțini îi înțeleg cântecul.

Poezia este o floare în părul copiilor noștri.

Poezia este un cântec la harpa amintirilor.

Poezia este corabia unui vis care navighează pe infinitatea unei lacrimi.

Fiecare poem este un chip coborât în abis pe frânghii de lacrimi și cuvinte. Cândva, nu voi fi singur.

Poezia este singura înviere cu martori.

Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării.

Un poem nenăscut e o șoaptă care amuștește într-o pădure de gânduri, e o scânteie care se stinge în vastul întuneric, e un vis căruia i-au fost rețezate aripile înainte să învețe ce-i zborul împlinirii.

Poezia, fruct al dorului, se pârguiște-n ochi plini de lumină.

Poezia mea? O umbră ce-așteaptă să fie decojită de priviri agere.

Poezia, o veșnică întoarcere la prima dragoste din viață de dinainte de viață.

Poezie. Cu dinții lor ascuțiți, amintirile sfâșie carnea prezentului.

Poeții sunt pâinea criticilor. Dar criticii vor să fie și brutari.

Poezia e mierea produsă din nectarul amintirilor.

Cuvintele poetului sunt delfini care sărăcesc valurile mării albe.

Poezia este giulgiul amintirilor înviate.

Poezia – un măr dulce rămas în pomul înghețat al timpului, pe care însuși Dumnezeu te îspitește să-l muști.

Și poezia e giulgiul unui mântuitor.

Poezia îi cade poetului în palmă ca o floare ruptă din cer.

Poezia, rana genunchilor pe care se sprijină cerul.

E inutil să lungești o poezie când poezia respiră printr-un singur vers.

Eu scriu poezie, dar de citit citesc prea puțini, de parcă poezia ar însemna o boală mai periculoasă decât Covidul. Și uite aşa îmi fac din cuvinte propria mea izoletă, pentru a-mi visa aripile și zborul într-o altă lume.

Poezia, acest întuneric domesticit de lumina ochiului interior, această inimă care se zbate ca un fluture în pânza de păianjen a timpului.

Valurile – Marea își recită poezia. Lava – Pământul își recită poezia. Vântul – Norii își recită poezia. Stelele – Cerul își recită poezia. Frunza – Pădurea își recită poezia. Zborul – Pasărea își recită poezia. Umbra – Moartea își recită poezia. Inima – Iubirea își recită poezia. Viața – Visul își recită poezia. Omul – Dumnezeu își recită poezia.

Un stol de păsări: un vers desprins din poezia naturii, căutând mâna celui care l-a scris.

Pozitivismul

Dacă vrei să luptă împotriva nimicniciei, fii pozitivist. Gândurile tale vor deveni o stea strălucitoare într-un univers lugubre.

Prietenia

În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victimă lor.

Prostia

Există și proști care au sufletul bun, dar îl vând pe mărunțișuri.

Prostul cu diplomă este ca un pistol cu gloanțe oarbe.

Cuvintele prostului cad direct din cerul gurii. Cuvintele deșteptului cad din cerul lui Dumnezeu.

În viziunea proștilor, cel mai deștept om este hoțul neprins.

Prostul nu știe care este valoarea unui simplu zâmbet. De aceea preferă să râdă, în orice situație, cu gura până la urechi.

Nu-s proști cei care ne conduc și ne asupresc, căci ei ne mint la perfecțiune.

În fața proștilor, ridicatul din umeri e mai puțin periculos decât ridicatul aripilor.

Toți suntem proștii cuiva și deștepții nimănuși.

Proștii-s mulți! Iar dacă îi pui la socoteală și pe cei care-i condamnă, sunt și mai mulți!

De ce se bucură prostul de răul altuia? Fiindcă pune răul altuia pe seama unei prostii mai mari ca a lui.

Deșteptul renaște din propria materie cenușie. Prostul din propriul lui mucegai.

Prudența

Fiți prudenti când ieșiți afară din casă, să nu cădeți în gropile obrajilor unor crimiinali zâmbitori.

Rana

Pulsatia rănii. S.O.S. din adâncul ființei.

Rana, cuib al absenței chemând spasmodic o mângâiere.

Realitatea

Realitatea este cel mai frumos spațiu virtual din universul ființei trecătoare.

Realitatea este atât de crudă încât oamenii se hrănesc cu răbdări prăjite la focul inimii...

Realitatea este o iluzie cu trei straturi de piele.

Respirația

Respirațiile – repetițiile pentru ultima scenă în care-ți vei da sufletul.

Ridicolul

O doză de ridicol există în toate minunile.

Sărutul

Sărutul – cursul de predare a unei limbi străine.

Pentru poarta unui sărut nu există nici încuietoare, nici cheie.

Sângele

Sângele – singurul șarpe întelept, căruia îi place căldura sufletească.

De boala scrisului te poate vindeca doar zborul cu ochii închiși pe aerul aripilor lipsă, când aerul este sufletul tău călătorind între lumile cuvântului.

Sângele meu, tren cu scrisori neajunse la cer.

Am fier în sânge. Inima îmi forjează cuiele unei viitoare răstigniri pe hârtie.

Sângele, tren trist cu o singură gară, visează mușcătura sărutului.

Scrisul

Când scriu, sculptez chipul lui Dumnezeu în inima de piatră a lumii.

Scriitorul care pune suflet în cuvinte le oferă cititorilor un crâmpel din tineretă sa veșnică.

Eu nu scriu cum se scrie. Camera mea de lucru e inima, săngele e masa de scris.

Scriu din rana coastei ce-mi lipsește.

Să scrii înceamnă să înfrunți întunericul cu lumânarea aprinsă de cele mai vii amintiri.

Pentru prezența în acatistele literaturii, cele mai importante sunt ștampilele scriitorilor. Șt!,-am-pile!

Un scriitor genial este zeu pentru critic, la fel cum un critic mare este zeu pentru un scriitor mediocru.

Sinceritatea

Degeaba scrii lucruri frumoase dacă nu arăți nimănui ceea ce te definește. Să fii sincer și apreciat pentru sinceritatea ta este mai important decât să fii încurjurat de numerosi adulatori pe care i-ai mintit constant, însirând cuvinte goale.

Dacă vrei să te placă majoritatea oamenilor, fii umil. Dacă vrei să te prețuiască prietenii adevărați, fii sincer.

Singurătatea

Singurătatea lenevește ca un șarpe la focul inimii, cu burta plină de amintiri.

O să-mi adun singurătatea din jur într-o lacrimă și am s-o plâng peste lume.

M-am îndrăgostit de singurătate, cea mai fidelă dintre concubine.

Când rămâi în pană de idei, să te alimentezi cu singurătate.

Când te pierzi în pustiul singurătății, unica scăpare este să te regăsești pe tine însuți.

Singurătatea se măsoară în grame de aur. Poleiește cuvântul.

La extremele singurătății se aflau cele două jumătăți ale mele și, undeva, la mijloc, lamele buzelor tale îmi decupau inima.

Nu te poti apăra de singurătate dacă nu devii prietenul ei.

Cât de generoasă a fost singurătatea cu mine. Am mângâiat-o cu gânduri și mi-a oferit trupul cuvintelor.

Nu trebuie să-ți impui singurătatea pentru a deveni un geniu. Trebuie să fi apropiat oamenilor pentru că ei își vor oferi, întotdeauna și când te aştepți mai puțin, sansa de a rămâne singur...

Oamenii care fug de singurătate, fug de senza care li se oferă pentru a găsi răspunsul la întrebările: cine sunt? ce caut? unde trebuie să ajung? ce mă face cu adevărat fericit? Vorbind la superlativ despre propriile sentimente sau folosind diverse trucuri care le scot în evidență aspectul fizic, ei vor să-i atragă pe alții care să le ofere răspunsul la aceste întrebări. Puțini sunt cei care au găsit cele mai importante răspunsuri în singurătate, iar mai apoi au atras, ca niște magneti, prin frumusețea lor interioară, oameni de aceeași valoare.

Singurătatea e un mic stat independent aflat la granița dintre tărâmul frumoaselor iluzii și cel al viselor deșarte.

Singurătatea este ziua de duminică a sufletelor care trudesc la construirea casei lui Dumnezeu în oameni.

Sunt două cimitire între care omul își plânge singurătatea: cel din privire și cel din inimă.

Poate că părerea noastră de rău când părăsim această lume este și părerea de rău a Dumnezeului din noi care se întoarce la marea S I N G U R A T A T E.

Singurătatea are piele de noapte și suflet de geam aburit.

Cel care a inventat cuvântul „singurătate” a fost, cu siguranță, un ateu.

Soarele

Dacă Soarele mi-ar dezlegă umbra de picioare, probabil că aş rătăci printre stele...

Plouă cu soare, toate speranțele vor înmuguri...

Soarele trece ca o locomotivă, iar norii îl urmează ca niște vagoane de marfă pline cu vise pe care nu le vom trăi niciodată.

Somnul

Dorm puțin fiindcă somnul e cel mai păcătos. E primul care l-a furat pe Dumnezeu.

Nici imnul nu ne mai trezește din somnul rațiunii. A ajuns un simplu cântec de leagăn.

Speranța

Speranța, os aruncat timpului turbat.

Speranța se îneacă în fântâna sufletului otrăvită cu iluzii obscene.

Speranța este o lacrimă exilată în tăcerea umbrei.

Statuia

Unii oameni ridică statui, alții le dărâmă. Dar câțи reușesc să le readucă la viață ?

Steaua

A căzut o stea. Dumnezeu a mai semnat un poem pe care îl dăruiește sufletului nostru.

Dacă pâlpâie steaua pe care-o privești, înseamnă că răspunde la scrierea sufletului tău.

Stelele – lacrimile sfintilor condamnați la tăcere.

Cu jarul stelelor se hrănesc doar cei care pot merge desculți pe jarul vieții.

Singura bucurie a mării sunt stelele căzătoare.

Strigătul

Strigătul meu va avea ecou într-o altă lume, de care mă desparte doar o viață închinată pământului.

Strigătul nou-născutului – cheia sol pe portativul alunecării-n genune.

Primul strigăt al nou-născutului pune în mișcare carul cu boi al fericirii.

Suferința

Suferința – ștreangul cu care se spânzură iluziile.

Suferința este singurul chirurg care poate înlătura cataracta ochiului lăuntric.

Sufletul – orga de lumini a trupului.

Orice suferință e un cui bătut în pereții noștri interiori. Un cui de care va fi agățat tabloul unei viitoare fericiri.

Suferința înseamnă inițiere în arta conversației cu divinitatea.

Fără rănilor suferinței am fi întinderi infinite de pustiu pe care nicio atingere nu le-ar mai face rodnice.

Suferința din dragoste e ca un pian dezacordat, e ca o pasăre separată de stol, e ca o floare care nu-și mai întoarce privirea la soare, e ca ecoul unui adio care sună repetitiv în urechi, e ca o lacrimă care cade pe altarul sufletului precum o picătură chinezescă.

Sufletul

Câteodată sufletele oamenilor se iubesc dincolo de dorințele minții și ale cărnii. Atunci apare inexplicabilul iubirii și tragedia destinului.

Nu este suficient să-mi intri în templul sufletului, fără să te rogi la icoanele părinților mei.

Sufletul – chipul nevăzut al lui Dumnezeu.

Sufletul se oglindește în fântâna propriilor noastre lacrimi.

Dacă trupul meu este casa sufletului, sufletul este azilul singurătății.

Sufletul este etern. Când omul moare, însuflețește nimicnicia.

Sufletul – firul invizibil dintre oameni și stele.

Sufletele dansează hora nemuririi.

Când ţi se taie respirația, dă-i și celui de lângă tine o porție de suflet.

Sufletului nu îi este somn niciodată. De aceea zburdă prin vise și ne învață nemurirea.

Sufletul – cărpa curată cu care ne stergem în fiecare dimineață pantofii.

Sufletul polenizează lumina stelelor.

Dacă cineva renunță cu ușurință la ideile sale mărețe, înseamnă că n-a pus o fărâmă de suflet în ele.

Dăruiește sufletului ceea ce îi aduce liniștea și sufletul îți va dăruui răbdarea pentru a descoperi iubirea ce-ți lipsește.

Sufletul meu este o bicicletă cu două roți: inima și creierul. Cândva a avut și două roți ajutătoare: mama și tata.

În copacul vieții, sufletul este o frunză, iar visele sunt nervurile sale.

Sufletul meu este un zmeu cu două sfori. O sfoară este alcătuită din lacrimi, iar cealaltă din vise.

Sufletul zboară ca pasărea colibri. Culege nectarul din inimi înflorite.

Sufletul poate crește și la umbră, dacă visează o rază de soare.

Sufletul – o frunză invizibilă pe care se odihnește o lacrimă, visându-i culoarea.

Sufletul este albina lumii spirituale.

Sufletul meu urcă precum un paing, să-și coasă pânza la colțul Lunii.

Sufletul este un bătrân marină aflat la timona vietii, privind mereu înainte, către țărmul unde pescărușii au devenit îngeri.

Sufletul e trist și frumos ca o salcie plângătoare acoperită de iedera timpului.

Sufletul meu își schimbă cămașa de la o moarte la alta, scheletul rămâne același vestigiu al unci vieți mult prea scurte.

Sufletul nostru venetic cersește în haosul cărnii.

Îmi droghez sufletul cu praful stelelor căzătoare.

Sufletul, ce catedrală! Poarta e inima, cupola e creierul.

Cine își va mai aduce aminte de ultima suflare? Doar sufletul... ca pe un etern adio.

Sufletul e ca un mesaj într-o sticlă. Așteaptă să fie găsit pe țărmul unei lacrimi.

Sufletul admiră anotimpurile iubirii din casa de la marginea lacrimii neplânsă.

Sufletul meu trage de sforile săngelui, să bată clopotul inimii.

Sufletul zboară cu aripi împrumutate de stele.

Din când în când, sufletul trebuie să respire prin lacrimi. Altfel s-ar zbate ca peștele pe uscat.

Sufletul e florăria de pe strada săngelui.

Sufletul peticește un cer sfâșiat de gânduri și iluzii rebele.

Oamenii fără suflet sunt ca pădurile fără păsări cântătoare. Se aud doar răgetele animalelor.

Sufletul – arcuș pentru viori de lumină.

Superficialitatea

Conversațiile în spațiul divinului din noi ne pot salva sufletul, dar nu sunt un alibi pentru judecata superficială a oamenilor.

Simplitatea fără profunzime e ca plonjatul în piscină. Te scufunzi, te răcorești un pic, dar nu afli nimic despre tainele mării.

Să nu te-nchini la chip cioplit! Vino pe Facebook! Chipurile sunt prelucrate mai soft...

Selfie. Măreția omului eclipsând istoria din spatele lui.

Tăcerea

Sunt tăceri mai ucigătoare decât otrava cuvintelor.

Dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea lui, de ce atâta vorbă și de ce atât de puțină tăcere?

Ferică de cel ce știe să extragă aurul din mina adâncă a tăcerii.

Timpul

Timpului nu-i tremură niciodată mâinile. Își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa.

Ridurile – autostrăzile timpului.

Oamenii, prin iubire, împart timpul în veșnicii egale.

De ce sub pretextul uciderii timpului, unii oameni trebuie să-și ucidă și sentimentele?

Timpul – ridul acela ca un șarpe ce își croiește drum până la inimă.

De-aș putea să opresc timpul în lacrima unei batiste...

Timpul trece repede ca un birjar, dând bice inimii...

Nu există legi în ce privește direcția timpului. Noi am creat timpul și tot noi ne-am închinat lui.

Orice deschidere de pleoape năruie castelul de nisip ridicat în clepsidră.

Timpul nu-i decât un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

Timpul nu are timp să-și numere pașii.

Cu timpul negociez memorii ascunse în labirintul mintii.

Îmi număr secundele în picături de ploaie.

Thomas Mann spunea că timpul, nesupravegheat, va fugi ca o şopârlă. Deci, nu e de mirare că dacă încercăm să prindem timpul, rămânem numai cu coada lui între degete. Coada lui, amintirile noastre.

Timpul fiind muritor, el nu există în veșnicie. Clipele de iubire, însă, poartă în ele esența veșniciei.

Timpul – săgeată otrăvită cu nemurire.

Trecutul e aripa rănită pe care nu mai pot să-o ridici.

Trecutul e clopotul care și-a înghețit limba.

Trecutul e calul cu piciorul rupt căruia trebuie să-i curmi suferința, dar ochii săi blânzi și familiari îți îngreunează decizia.

Trecutul e mâna pierdută în accidentul nefericit cu nume de viață.

Timpul, un cer de nisip în care scormonește neîncetat un copil.

Niciodată nu avem timp să ne scriem opera de-o viață într-o singură viață. Rămâne întotdeauna o pagină, arma albă cu care ne ucide întunericul.

De aproape 300 de ani, lumea gravitează în jurul unui singur aforism: „Time is money”. Mulțumim, domnule Benjamin Franklin!

Sunt asediat de secunde. Mă retrag în buncărul minții, plin cu vise imemporiale, și aştept ascuțind tăișul cuvintelor.

Cu o singură mușcătură, Eva a eliberat timpul din măr. Și timpul a început să devoreze lumea întreagă.

Tristețea

Și tristețile sunt frumoase aducerii aminte în momentul în care trecutul are parfum de cuvinte.

Orice tristețe are o consolare amară: oglinzelile nu mor niciodată, își schimbă stăpânul la fiecare privire.

Cel mai trist nu este să le lipsești celorlalți, ci să-ți lipsești ție însuți.

Dacă ești trist, îți prelungești viața cu o lacrimă.

Omul trist este mai viu decât omul care, având tot ce-și dorește, se plătisește de bine.

Tristețea e un vis căzut de la balconul inimii.

Tristețea e un mormânt al tăcerii în care ți-au fost îngropate de vii bătaile inimii.

Tristețea-i o mare scurgere de lacrimi printre flori adormite.

Tristețea – iubire retrasă în cochilia gândului.

Uitarea

Când începem să uităm, o invităm pe moarte să își aducă aminte de noi.

Nu uita trupul care a sângerat pentru viața ta și nici sufletul care a lăcrimat pentru fericirea ta.

Umbra

Până și umbra are nevoie de pași să respire o bătaie de inimă.

Umbra este soldatul mut al întunericului care face planton lângă templul singurătății.

Umbra este o etichetă pentru inventarierea iluziilor.

Umbra trăiește jumătate din viață în afara omului, iar cealaltă jumătate în interiorul lui, respirând vise.

Umbra este cea dintâi cruce răsărită din pământ.

Umbra, ștampilă pe timbrul vieții.

Umbrele, aceste pisici negre care sunt gata oricând să renunțe la stăpânii lor!

Umbra este ruina unei catedrale în care întunericul a încercat să ne zidească de vii. Ne-au eliberat visele.

Prima frunză căzută din arborele vieții este umbra.

Umbra e doar o insectă din celula singurătății pe care-o înghițim cu scârbă pentru a ne potoli foamea.

Umbra e universul redus la dimensiunea unui om care-și caută jumătatea printre astre.

Umbra – o fâșie de zid din casa de altădată.

Umbra dezrobită de cătușele ierbii încearcă să prindă ultimul tren al apusului.

Umbra cântă la harfa ridurilor un cântec premonitoriu...

Umbra e o haină care pe timpul nopții stă agățată în cuierul viselor.

Și umbra, ce e umbra? O pasăre mută care-și înfige ghearele-n noi, încercând să ne elibereze de cătușele ierbii.

Umbra e aripă rănită a morții pe care-o vindecăm cu lacrimi amare.

Umbra – dovada că lui Dumnezeu îi place și umorul negru.

Umbra e visul care refuză să moară.

Umbra e visul care se umple până la refuz cu lacrimi în care ne botezăm singurătatea.

Umbra e cenuşa pe care-o presărăm pe pământ după incinerarea trecutului.

Cu năvodul umbrei trag visele morților.

Umbra – detectivul morții angajat în urmărirea sufletului zilier.

Umbra mea este oarbă, mută și rece ca o fântână otrăvită. Din ea se adapă doar cuvintele mele cele mai însetate de neant.

Umbra este singurul martor al copilăriei mele, singura noapte fără vise în care îmi ascund gândurile și singurul viitor pe care îl pot cunoaște fără să-l trăiesc și fără să-l pot schimba.

Umbra tace precum crucea unui catarg alunecând în adâncul mării.

Niciun răsărit n-a luminat chipul umbrei, niciun apus n-a întunecat chipul adevăratei iubiri.

Umbra e pupila unui ochi fără odihnă care privește fără să-i pese cum ni se scurge lacrima.

Umbra e o ladă de zestre plină cu gânduri din lumea în care trăiam înainte să vin pe Pământ.

Lumina îmi lungește umbra către tine. Umbra, începutul unui zbor.

Doamne, lasă-mi măcar umbra să se reazeme de dragostea ta.

Până nu zidești umbra în zidul bisericii ce se năruie-n tine, nu va trece lumina prin ferestre.

Universul

Cel mai frumos instrument muzical este universul. Dumnezeu îi regleză corzile prin învârtirea galaxiilor.

Ura

Ura – pasiunea celor în criză de timp.

Uneori urăsc lumea pentru că există fără mine, uneori mă urăsc pentru că exist fără lume.

Va veni vremea când toată ura acestei lumi se va transforma într-un scâncet și fiecare își va da seama cât timp a irosit în loc să fie fericit.

Uneori ura este implozia dragostei, când sufletul pe care l-am trimis celui pe care-l iubești se lovește de zidul indiferenței și se întoarce în vidul din tine.

Viața/ Existența

Viața – râul ce izvorăște din inima mea și curge prin capilarele universului cu ochi galactici.

Frumusețea vieții constă în descoperirea miracolului în toate formele materiei care ne înconjoară și ne alcătuiește.

Viața este un spital în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflete.

Viața este un muzeu cu oameni de ceară care fug speriați de umbre, topindu-se.

Viața merge înainte ca un drum pe marginea prăpastiei. Câteodată mai sărim pe trambulina viselor și zburăm...

Viața trece liniștită, monotonă, ca o căruță trasă de-o gloabă pe drumul de țară.

Viața – jocul hazardului în care ne-mbolnăvim de snobism.

Viața – jocul de cărți în care-ți licitezi anii, mizând pe niște atuuri și cel puțin o strigare. Dar, până la urmă, totul depinde numai de cel care face cărțile.

Viața arde în timp ce moartea trage încet din țigară.

Viața – mirarea dintre două ascunderi.

Viața – sevrajul între două doze de moarte.

Viața – stratul subțire de pământ sub care morții se pot întinde cât vor.

Viața – cămașa murdară prin care trec neconenit gloanțele visării.

Viața e un calcul – simplu cum sunt Eu, însă Eu² = Dumnezeu.

Aceasta este viața, un veni, vidi, vici, o scurtă nebunie cu dragoste și vicii...

Viața – magazinul de cumpărături în care unii oameni pot proba orice suflet în fața oglinziilor, până se plăcătesc.

Viața – haina scumpă cusută cu firul amintirilor.

Viața omului este o floare ruptă din veșnicie și pusă într-un vas plin cu sânge.

Viața – arborele amintirilor în care înfloresc morminte.

Viața este lungă doar pentru cei cu picioarele scurte.

Viața noastră este doar un oftat care răscolește praful uitării.

Viața este anotimpul în care oamenii merg la culesul viselor.

Existența, ce delir al vacuității!

Existența? Căutarea aripilor în labirintul săngelui.

Viața este un vârtej de secunde care atrage corabia trupului spre adâncul abisului.

Viața este o amintire aflată în ștreangul iluziei.

Și viața e un iad. Dar măcar îi poți stinge focul cu lacrimi.

Viața mi-a dăruit tragedii. Eu îi dăruiesc happy-end-uri.

Viața este o melodie neterminată la care omul adaugă partitura inimii sale.

Viața este pictura neterminată la care omul adaugă o pată de sânge și lasă ca autograf semnul crucii.

Ce este viața? Aburul unei cafele cu stele.

Viața mea – aventura gândurilor mele tremurânde într-o pădure de cruci vorbitoare.

Viața este un bazar în care diavolul face tot posibilul să îi vindem sufletul la un preț de nimic.

Viața – un drum de la sărutul luminii până la inima pământului.

Viața este un clopot răsturnat, tras de funia umbrei.

Viața este întinderea vastă a unui vis în care meditează doar umbrele.

Viața – un etern palimpsest. Rescris cu patimă, distorsionat de lacrimă.

Viața este o cursă contracronometru. Omul roade lanțul în timp ce boala îl roade pe om.

Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis.

Viața mea, un vast ocean în care naufragiez pe insule de hârtie.

Greutatea vietii cade mai întâi pe umerii munților.

Nu mi-ar plăcea să am viața roz. Ar însemna să îmi diluez sângele. Să-mi ponegrec apusul înainte de marea visare.

Când simți că viața nu este a ta, fă-o măcar să pară că este a ta, dăruindu-i ce este mai frumos din tine.

Frumusețea vietii constă în detaliile lucrurilor accesibile, lucrurile inaccesibile ne atrag, dar pe termen lung ne provoacă nefericire.

Viciul

Viciile îi fac pe oameni să se convertească mai ușor la religia macabruă a timpului.

Dintre toate minunile Pământului, am ales viciile pentru a fi fericiți.

Visul

Visăm cu deșeptătorul la tâmplă.

Dacă îți mai aduci aminte de lucrurile frumoase din trecut, îți prelungești viața cu o visare.

Visele pe care le uităm, sufletul și le aduce aminte. Atunci apar cuvintele și noi ne odihnim în ele.

Toate visele lumii pot încăpea într-o lacrimă.

Visul – locomotiva cu aburi a somnului veșnic, oprind la stațiile zilelor în care admirăm lumea nimănui.

Nimic nu este interzis visătorului, dar lumea aceasta nu este un vis, ci întreruperea lui.

Visele mele sunt o amortire de cuvinte, călătoria dorințelor într-un labirint de iluzii...

Poate că voi muri într-un vis în care durerea nu doare, în care singurul coșmar este viața.

Dorm într-o livadă și sunt pământul visându-se iarba, iarba visându-se floare, floarea visându-se măr.

Aș vrea să visez, dar visul revarsă prin genele zilei chiar ultima farsă...

Visele sunt diguri pentru lacrimi neplânse.

Trăim în secolul vitezei. Chiar și-n vis suntem mitraliați de secunde.

Visul nostru e dezmortirea de aripi a îngerilor care ne veghează.

Înainte de a se topi în palmă, fulgul de zăpadă a visat să ajungă bulgăre.

Visele sunt doar niște monede de schimb aruncate de zei în palmele cerșetorilor mutilați de amintiri.

Visul e o rană întunecată care supurează iluzii.

Visul celor mai mulți oameni este să aibă tot și să nu facă nimic. Nici Dumnezeu nu și-a permis un asemenea lux.

Aşa cum valurile mării trasează zilnic graniţa dintre apă şi pământ, aşa şi visele noastre trasează zilnic graniţa dintre eternitate şi efemeritate.

Sunt pagini pe care le rupem singuri din cartea vieţii noastre, pagini pe care Dumnezeu le reciclează şi ni le înapoiază ca visuri.

Întreaga noastră viaţă atârnă de un vis, aşa cum lacrima atârnă de genele ochiului care s-a deschis pentru a înfrunta realitatea.

Visele sunt genele false ale nemuririi.

Ce este visul? Un film al nemuririi developat de suflet în camera obscură a minții.

În fiecare vis suntem injectaţi cu antidot pentru nefericire.

Visul e un vas fantomă din care sufletele celor plecaţi nu mai pot să coboare.

Visul – cămaşa de noapte a inimii.

Visul e o mare adâncă, plină de epavele amintirilor în care ne căutăm pierdutele chipuri.

Visul e o mare adâncă în care sufletul e o bulă de aer care călătoreşte spre suprafaţă, pentru a umple cerul.

Stăpânul tuturor viselor e visul neîmplinit.

Visul şi realitatea sunt două flori răsărite din acelaşi bulb, iar noi, precum fluturii şi albinele, zburăm de la una la cealaltă, hrănindu-ne cu nectarul şi polenul lor.

Şi visele se pot despleti cu gesturi graţioase şi cuvinte şoptite, aşa cum se despleteşte sălciiile peste ape limpezi.

Visele noastre sunt stropi din cascada nemuririi.

Visul e arca amintirilor.

Chiar şi visul visează să nu mai fie doar un vis.

Visele sunt pâinea noastră cea de toate zilele și de toate nopțile.

Visele sunt nările cuvintelor mele. Adulmecă nemurirea.

Visele, petalele inimii. Inimile, petalele universului.

Visul e o floare de noapte, dar, uneori, se deschide și ziua.

Iertate fie-ne visele, căci ele sunt singura noastră abatere de la predestinație!

Cât trăiești, tot ce face parte din tine... visează.

Îmi place să merg prin ploaie. Mă îmbăt cu resturile unui vis strivit de cupola cerului.

Caleașca visului e trasă de doi armăsari: viața și moartea.

Viață liniștită, vise molcome. Viață tumultoasă, vise năvalnice.

Trăim în visul convulsiv al propriei noastre frici.

Fiecare zi este un examen al vieții, iar visul este medalia de absolvire pe care o primim la lăsarea nopții.

Vorba

Când vorbesc cu marea, e suficientă o lacrimă. Când vorbesc cu pământul, e suficientă o atingere. Când vorbesc cu cerul, e suficientă o respirație. Când vorbesc cu tine, e suficient că te privesc.

Zăpada

Zăpada e un confeti al frigului care sărbătorește victoria asupra culorilor calde.

Munții acoperiți de zăpadă nu-și pot înmuia vârfurile în cerneala cerului, pentru a rescrie istoria lumii.

Zâmbetul

Zâmbetul – floarea eternității dăruită efemerului.

Cel mai prețios zâmbet este acela când iubirea și durerea pot conviețui.

Adu-ți aminte de ce ai zâmbit ieri. Nu a trecut aşa de mult, nu? Zâmbetește din nou! Fericirea este o perpetuare a zâmbetului.

Zâmbetele apar când sufletele își dau rendez-vous la jumătatea distanței dintre oameni.

Zâmbetul – farmacia de la colțul buzelor.

Zâmbetul este elanul săriturii unui sărut la gropițele din obraji.

Zâmbetul ajunge și la sufletul orbului.

Dacă întâlnești un străin pe stradă, îți prelungești viața cu un surâs.

Nu-i aşa că, după ce l-am făcut fericit pe omul simplu, zâmbetul lui s-a ancorat definitiv în pacea adâncă a sufletului tău?

Zâmbetul e bijuteria sufletului. Dar, dacă e fals, lasă urme negre pe suflet, aşa cum și bijuteriile false lasă urme negre pe piele.

În fiecare zâmbet larg este și un pic de moarte.

Aprecieri selective despre poezile lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică) :

„Ionuț Caragea ne propune ceva nou și vechi de cînd lumea: o abordare generoasă, altruistă. Imun la contagierea partinică, el urmează un singur edict: cel al proprietății și sensibilității. Unul dintre ultimii reprezentanți, în această eră arhi-orwelliană, ai unei specii virtual dispărute: Omul Liber.” (Prof. dr. Paul Abucean în revista Dunărea de Jos, 2014)

„Ionuț Caragea se înveșmântă în straiul Cuvântului și bate-n ferestrele Timpului, râvnind secunda eternității posibile, a înveșnicirii prin propria sa creație...” (Cezarina Adamescu în revista Oglinda literară, 2010)

„Tot acest motor turat la maximum care se vrea generatorul apocalipsei, toate imaginile care frizează neantul și sfârșitul nu sunt decât pretextul pentru o nouă sansă a spiritului de a se reinventa.” (Liviu Apetroaie în revista Scriptor, 2017)

„Ionuț Caragea traduce, aşadar, permanentele căutări ale omului care nu vrea ca trecerea să rămână fără urme, convins că acestea trebuie să fie vizibile și să cuprindă o dare de seamă asupra existenței, ale cărei repere, devenite motive literare, se subordonă, toate, iubirii...” (Mioara Bahna în revista Plumb, 2019)

„Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate (desfășurată atât în România, cât și în Canada, unde a petrecut un număr de ani), nu mai are nevoie de prezentare.” (Ana Blandiana în cuvântul înainte al volumului *Cer fără scări*, 2014)

„Unul dintre cei mai atipici literați de care dispune în prezent România. Un personaj complex, egocentric și orgolios, cu o retorică lirică și autoscopic eseistică pe măsură. (...) E o altă perceptie a transcendenței, aici, mai apropiată de artă, de capacitatea omului de a crea valori superioare, decât de umilință sau de rugăciune. Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobândește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic. Nu unul stereotipizat, însă, de cucernicie creștină, ci unul ghidat de orgoliu: doar cel capabil să se înalte peste sine și peste oameni va fi cu adevărat liber și va înțelege Sensul.” (Prof. univ. dr. Ștefan Borbely în revista Con vorbiri literare, 2014)

„Texte seducătoare, atinse de marca unui gnosticism paradigmatic... Cartea lui Ionuț Caragea (*Cer fără scări*) îl fixează mai bine pe autor în preajma podiumului care-i aşteaptă încă și pe ceilalți candidați. Noi suntem, însă, extrem de siguri: lecturată atent, cartea aceasta minunată de poezie contemporană românească ne mândruie pe toți.” (Prof. dr. Ionel Bota în revista *Mîscarea literară*, 2015)

„Am detectat destul de multe diamante, smaralde și safire, cu scânteieri orbitoare – dintr-un Logos profund ancorat într-un neo-modernism și chiar în transmodernismul înțelepciunii vizionare (ocolind, cu eleganță, capcanele infertilului postmodernism, Poetul pare, uneori, că ar « cameleoniza »: uneori marinsorescian, alteori de gravitatea ludică a unui Emil Botta, sau pendulatoriu, între transcendent și transluciditățile lumii terestre, precum lirica nichitstănesciană...)” (Prof. dr. Adrian Botez în revista *LitArt*, 2010)

„Dacă Pliniu cel Bătrân a putut spune pictorul Apelles « nulla dies sine linea », « nicio zi fără o linie », ce aş putea eu spune despre acest atlet al poeziei, Ionuț Caragea, care practică poezia ca pe o asceză vitală, ca pe o yoga a creației ? ! O încântare, o abundență de pură plăcere estetică !” (Acad. prof. univ. dr. Jacques Bouchard în volumul *Ciel sans escalier*, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Existența cotidiană – ca să revenim – care la optzeiciști, de pildă, e potențată frecvent în locul comun al mizofoliei (vezi Budila-Express), în aspectele stăruitor mecanice e, la poetul nostru, scoasă deîndată din clișeu; ponciful e reciclat, i se redeschide cursul, distanțele, absența, se îmblânzesc, se hominizează; limbajul sublimat personalizat – ideatizat, aş spune, la tot pasul – oferind poemului (oricărui din cuprinsul cărții) originalitate, autenticitate.” (A.I. Brumaru în prefata volumului *Infectat cu iubire*, 2020)

„Ionuț Caragea este un poet de substanță care, ferindu-și discursul de porozitate, excese și futilități specifice douămiismului, tinde către o lirică a esențelor, nu atât prin oralitate și referențialitate livrești cât prin intuiții și revelații de profunzime, sondând orizonturi metafizice și fantasmatice abisalități.” (Prof. univ. dr. Zenovie Cârlugea în revista *Portal-Măiastra*, 2019)

„E marcat evident de ce înseamnă internetul, și că, într-o etapă cel puțin, scria un vers care părea a se situa în vecinătate cu latura « prognostic/ profetică », tipică generației world wide web, simțind poezia ca « un download ceresc », dar și ancorat cu sufletul în teluric – care înseamnă și acasă, mama, femeia, dragostea, uneori cu dezamăgirile ei, alteori cu micile/ marile flori pe care îi le dăruiește...” (Marius Chelaru în revista *Con vorbiri literare*, 2013)

„În maniera romantică a revărsării de suflet scrie, cu multă candoare confesivă, și Ionuț Caragea, făcînd doar un pas de la trăire la scriere. În acest concept, decepțiile sau înflăcărările se varsă direct în versuri iar filtrul dintre trăit și scris e tot mai subțire. Astă și atunci când materia inspirativă o constituie suferințele, frustrările și angoasele, și atunci când poetica se « pozitivizează » și vede/ simte miracole peste tot. (...) Firește, e un scris de poezie care sublimează trăiri, translează stări, sub o vrajă neprincipiată. Dar pe acest drum al limpezirii poetice survin și iluminări mai determinante, în care poetul se angajează și programatic, nu doar se lasă contaminat. (...) De aici și pînă la dedicarea absolută pentru dragoste nu mai e decît un pas, pe care poetul îl și face. (...) Așadar, de la suferință la extaz, de la angoasă la iluminare și de la elegie la imn ar fi drumul pozitiv și exemplar al poeziei. În orice caz, Ionuț Caragea pe el merge.” (Prof. univ. dr. Alexandru Cistelecan în revista Familia, 2015)

„Acum prefațez *Cod roșu de furtună în suflet*, op datorat unuia dintre cei mai înzestrati creatori ai ultimelor generații, Ionuț Caragea, autor al unei opere de o izbitoare diversitate, care numără peste cincizeci de volume, apărute în țară și în străinătate... Lucid și matur artistic, Ionuț Caragea nu face eroarea de a scrie o poezie ocazională, ci conjunctura istorică îi prilejuiește redimensionarea ființială și artistică din cărțile anterioare, încât noul cod roșu devine o metaforă-simbol penetrantă, echivalent augmentativ la ceea ce numise, într-o carte anteroară, Eu la pătrat, adunând în sine o veritabilă furtună existențială de poet veritabil... Ceea ce mi se pare remarcabil în noul volum al lui Ionuț Caragea este reabilitarea retoricii, una atent supravegheată, fără a-i șirbi eficiența, metafora intrând în plasma figurilor sintactice, în care primează, acum, anafora. Amplul poem care dă titlul volumului este axa întregii cărți. Forța repetitivă a anaforei se sprijină pe o înlănțuire de interogații retorice.... Părintele Dumitru Stăniloaie a argumentat, teologic, că lumea nu are consistență ontologică, ci numai dialogică. Anafora interrogativă, modulară (poate chiar în sens brâncușian), a lui Ionuț Caragea este, prin excelență, una dialogică. Cred că autorul nostru a devenit, acum, cel mai important poet al anaforei din lirica românească de azi. Cititorul va constata că figura este prezentă în cele mai multe dintre piesele volumului. și în acest mod, Ionuț Caragea confirmă aprecierea lui Daniel Corbu că ne aflăm în fața unui lider de generație.” (Prof. dr. Theodor Codreanu în prefața volumului *Cod roșu de furtună în suflet*, 2021)

„Poemele se constituie ca niște asertorice declarații despre condiția poetului și poezie, despre cuvânt și divinitate, despre viață, vis și timpul în putrezire, despre misterul cuvântului nerostit și neantul omnivor atotnăscător, despre întunericul viu și umbra lucidă... Ceva din ancestrala umbră argheziană ca și din arhetipica umbră a lui Jung...” (Raul Constantinescu în revista Sintagme literare, 2017)

„Poet de o forță debordantă, tumultuos și temperamental, Ionuț Caragea face ca poezia să tâșnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale dau impresia unei stări poetice neîntrerupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit. (...) Un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. (...) Descopăr astfel un virtuoz al versului liber, dar și al celui clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală. Se poate cita din fiecare pagină a cărții, cu aceeași bucurie a descoperirii poetului autentic.” (Daniel Corbu în revista Mișcarea literară, 2015)

„Ionuț Caragea, lider de necontestat al generației sale poetice, a reușit să ne ofere încă o memorabilă carte. Etalând discursul elevat, sentimentul pur, logica clară (deși paradoxul își are rolul său), poezia să menține în metafizic un spectacol ființial cu totul și cu totul magnetic.” (Daniel Corbu în prefata volumului *Despletirea viselor*, 2018)

„Ionuț Caragea are un discurs poetic elevat, logic și cu totul datorat transpunerii în versuri a gândirii sale, a sentimentelor și nu mai puțin a emoțiilor care i-au stimulat și îi stimulează inspirația. E o poezie a meditației, dacă vreți, didactice privind rosturile cuvântului și ale poeziei. (...) Sunt versuri epigramatice, multe dintre poeziile sale conțin cugetări și maxime, totul ca într-o amplă decantare de înțelesuri existențiale. Uneori e cerebral, ceea ce nu diminuează programului său de cunoaștere și autocunoaștere. Pentru că Ionuț Caragea e un artist al cuvântului, educat, cultivat, robind întru totul creației...” (Prof. univ. dr. Constantin Cubleșan în revista Boema, 2018)

„Ionuț Caragea nu filosofează în poemele sale gratuit, nu se întreabă și nu își răspunde doar pentru a auzi în propria-i ureche acel cântec de sirene ce cheamă spre miraj dintotdeauna poetul. El scrie testamentar, pentru veșnicie...” (Melania Cuc în revista Cetatea culturală, 2009)

„Ionuț Caragea aparține puținilor metapoeti angajați în salvarea și Renașterea poeziei moderne, promovând o nouă mișcare literară. Cuvintele lui sunt materialele din care se construiesc acele sublime punți de legătură din care, apoi, se înalță mereu bolta complicatelor arhitecturi ale poemelor sale... Ionuț Caragea ne oferă fundamentală cheie de a învăța să trăim și să murim cu demnitate.” (Valeriu Cușner în revista Singur, 2010)

„Ionuț Caragea este un poet adevărat, unul dintre cei care onorează România și literatura europeană. Poezia lui este o minunată călătorie a memoriei și a angajamentului. Toate temele pe care le scoate în evidență vizează mareea

chestiune a ființei în lume. A fost definit drept « un atlet al poeziei ». Într-adevăr, este un lucrător asiduu al cuvântului, cuvânt care, în poemele sale, devine energia vieții într-o lume închisă pe care poetul vrea să-o deschidă. Nu e o poezie de rutină, ci o poezie a profunzimii, care pătrunde în inima materiei și merge până la limita posibilului, oferind omului adevărul sens al existenței. O estetică a angajamentului în imensitate, plecând de la un punct, patria sa proiectată în lume. În această antologie, Ionuț Caragea devine mai intim. El face o anchetă în liniștea iubirii, ca apoi să exclame ca un soldat al vorbei. Misterul femeii și misterul vieții se intersectează. Răul se risipește. Poezia înfăptuiește un miracol: deschide inima care iubește. (...) Cuvintele! Ionuț Caragea trăiește în « Casa cuvintelor », titlu magnific al unui poem din acest volum. El știe că « numai poetul știe câtă singurățate / este în casa cuvintelor sale ». Această casă este uzina lui în care produce aurul: acela care ne face să visăm.” (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli în Revue européenne de recherches sur la poésie, Franța, Paris, 2018, fragment tradus de Amalia Achard)

„Poeziile lui Ionuț Caragea articulează un univers plasat sub semnul cunoașterii și al reprezentării, poetul asumându-și fără emfază inutilă rolul celui care adună identități într-o macro-identitate, cea care se poate intui doar poetic, într-o aventură cuprinsă mereu de cele două reprezentări ale umbrei: « sunt o scânteie prinșă între două umbre/ umbra celui ce sunt și umbra/ celui care-am fost cândva » (...) Ionuț Caragea se arată astfel a fi un poet redutabil, glosând aidoma celui care vorbește de la tribună sau de la amvon, având conștiința clară a concentrării mesajului poetic, în aşa fel încât textul capătă rezonanță sonurilor sacralizate.” (Prof. univ. dr. Constantin Dram în revista Feed Back, 2017)

„Ionuț Caragea este un poet de nivel absolut, exponential pentru un timp cu determinare sufletească, bine conturat în adevărul existențial menit să sfideze ordinea lucrurilor care par firești. Folosind mecanismele simple ale scrisului și pe cele complexe ale imaginariului, Ionuț Caragea vine apăsat printre cuvinte, înnodând și polenizând stări caracteristice poeziei autentice.” (Teodor Dume în revista Luceafărul de seară, 2016)

„Ionuț Caragea este un poet talentat și important în concertul literaturii de azi, care trebuie citit cu atenție, căci în cărțile lui este vorba despre alterarea esenței ființei noastre, despre necesitatea salvării, despre poezia care ne poate mântui.” (Ştefan Dumitrescu în revista Luceafărul de seară, 2014)

„Mesajul transmis de el devine tot mai clar, tot mai adânc, tot mai puternic, făcut anume, parcă, să ni se întipărească în minte. Poeziile lui se distanțează de tot ce este simplă maculatură, de acea făcătură zilnică, trasă ca la șapirograf, care

inundă astăzi literatura. El nu are profesori, el nu imită pe nimeni, el nu se încadrează în nici un curent literar. Versurile lui sunt puternice pentru că vin din viață. Viața lui, viața noastră. Cu rimă sau fără, contestate sau nu, ele sunt făcute să rămână.” (Adrian Erbiceanu în revista Observatorul din Toronto, 2008)

„Palmele poetului sunt drumuri de piatră filozofală între viață și moarte. Ionuț Caragea își retează cu barda degetele care-i scrijeesc poemele, se bucură și aplaudă. Este pe deplin conștient de faptele sale și mai mult de atât este un chirurg al propriei suferințe. El taie și tot el repară. Dumnezeu i-a dat mâna liberă de a se juca cu propria viață și de a experimenta puterea cunoașterii. Dar această cale spre pustia adevărătei maturități îl transformă într-un Sisif modern.” (George Filip în prefața volumului *M-am născut pe Google*, 2007)

„Stilul său autentic îl recomandă pe Ionuț Caragea ca un scriitor modern, care folosește cu dezinvoltură referințe multiculturale, construindu-și imaginile autentic, fără menajamente. El abordează tematici diverse, oferind cititorilor un mozaic foarte dur pe alocuri. Nu ai timp pentru meditații inutile, pentru că poezia vine adesea peste tine, aidoma unui tăvălug...” (Petre Fluerașu în revista Poezia, 2008)

„Prin poezie, autorul își trece o parte din sufletul său în cel al cititorului (« am constatat cu uimire / că eu sunt / din ce în ce mai mult / în ceilalți »). Refugiul din fața agresivității unei lumi aflate în declin moral accentuat este, pentru poet, scrisul, așezarea în fața colii de hârtie ce-l aşteaptă să-și aştearnă gândurile prin care să-i ofere cititorului o mângâiere și o alternativă la imaginea unei lumi în care « curcubeul e ucis de zeul smog », iar mâncătorii de visuri sunt pretutindeni...” (Vasile Fluturel în volumul *Cu slovele pe masă*, Ed. Princeps Multimedia, 2020)

„Fascinația mărturisirii este unul dintre cele mai interesante mobiluri ale creației poetice a lui Ionuț Caragea. Orice mărturisire este un act de comunicare, numai că această comunicare – la Ionuț Caragea – este una esențială. Orice spune, orice transmite poetul, este în atingere cu un viu mesaj, mai întâi jovial-captivant și mai pe urmă frapant-sincer... Poetul Ionuț Caragea nu scrie neapărat poezia – aşa cum știm că se face. El este doar oficiantul unei celebrări ce se petrece pe marginea interioară a conștiinței sale sensibile.” (Remus Foltoș în revista Tribuna, 2016)

„Ionuț Caragea, lider al generației 2000, este plonjorul care pescuiește perlele sufletului său sau ale celorlalți... Nu rar se întâmplă să plonjeze în ape tulburi,

pentru a descâlci adevărul. El nu-și abandonează niciodată, precum lașul, sarcina ce lasă urme...” (Prof. univ. dr. Constantin Frosin în revista ASLRQ, 2019, fragment tradus de Amalia Achard)

„Ionuț Caragea se plasează în locul geometric al celui ce moare și se naște în același timp, prin poezie și prin limba română concurată de seducția limbii franceze, dar și prin jocurile incredibile la care îl expun iradierile civilizației română mamă și civilizației francofone. (...) Poezia lui Ionuț Caragea construiește o cămașă de forță peste bucuria de a fi viu și liber, dar și peste spaima de a fi străin și liber. Pretul acestei libertăți se transformă în negocierea eternă, ruminativă, a omului cu poetul.” (Prof. dr. Angela Furtună în revista Oglinda literară, 2010)

„Ionuț Caragea restaurează eterul în versuri care au o severitate opalescentă sau, uneori, o duritate precum cea a lui Emil Cioran. (...) În poezia lui Ionuț Caragea, ființa umană, în aspirația sa spre absolut, este împărțită între două postulări: calea intelectuală și cea senzuală, adică contemplația apolinică și modul de viață dionisiac. (...) Martor al unei orientări a spiritului către concretitudinea lumii, Ionuț Caragea, chiar dacă este în căutarea unei iubiri trupești, nu a uitat dimensiunea spirituală a ființei. Sugestia picturală sau anecdotică (evenimentială) a poemelor mixează deliciile spiritualului cu cele ale vieții, într-o chemare a unui univers fabulos în care totul va fi în perfect echilibru.” (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret în revista Le Littéraire, Franța, 2015, fragment tradus pe Wikipedia)

„Ionuț Caragea este un poet indisutabil, singular chiar, care este deasupra tuturor scalelor poetice, a oricăror catalogări sau etichetări. El tinde să impună un stil și un mod propriu de a aborda poezia.” (Prof. Traian Gărduș în revista Glas Comun, 2008)

„I. Caragea are vocația eternității și a literaturii și este un poet cu destin. Iată că orfismul nu dispare niciodată din poezie, nici din postmodernism și generațiile actuale, nici din « Generația Google ». Din versurile lui I. Caragea se desprinde o adevărată religie a salvării prin poezie... Ceea ce ne face să credem că Ionuț Caragea are toate sansele să rămână în istoria literaturii.” (Prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic în revista Scrisul românesc, 2017)

„E o dovdă vie de resuscitare a lirismului în cadrul poeticii douămiiste... O poezie gâlgâind de viață ca săngele în artere, poezia care înlocuiește friptura în sânge cu versuri în sânge(rate).” (Remus Valeriu Giorgioni, în revista Actualitatea literară, 2014)

„Nu cred să existe vreun echivalent pentru Ionuț Caragea, în ceea ce privește productivitatea creației – un campion al prolificării..., o figură marcantă a spațiului cultural din România, dar și din străinătate unde a fost premiat, iar opera sa a fost analizată de importanți critici și oameni de cultură. (...) Creația sa rămâne însă unitară și structurată pe poezia erotică, de meditație melancolică generată de energia biografică și exprimată într-un limbaj poetic amplu, accesibil, de acumulare sapiențială. (...) De remarcat că nu doar iubirea este tema dominantă a textelor, ci și angoasa pe care o generează acest sentiment, exprimată prin interogațiile consecutive, prin muntele de întrebări care se leagă de sufletul pereche numai azi, numai acum, în prezentul etern. Între a fi și a nu fi este locul poeziei, iar textul devine frontul de luptă al cuvintelor. (...) Poezia lui Ionuț Caragea, din nefericire mai cunoscută și mai apreciată în străinătate decât la noi, susținută de referințe critice de înaltă credibilitate, reprezintă vârful de creație al generației douămiiste, deși, în fapt, prin pasul făcut, poetul rămâne oarecum izolat de generația sa.” (Prof. Aureliu Goci în revista Reflex, 2019)

„Stilul este dezvoltat, impetuos, exploziv, când colocvial, când confesiv. Destăinuirile îi conferă autenticitate. Poezia autorului este directă, sensibilă, poetul scrie aşa cum respiră. Ca în legenda regelui Midas, tot ce trăiește Ionuț Caragea se transformă în poezie. Poetul caută împlinirea ființei, nu este importantă atingerea extazului, ci drumul spre el, adică poezia. Așa cum mărturisește singur, lirica sa este ca un tren în care cititorii se întâlnesc. Poezia lui Ionuț Caragea este neomodernă, memorabilă, de mare forță expresivă.” (Lucian Gruia în revista Oglinda literară, 2015)

„Autorul orădean este un scriitor temerar și metamorfotic, decis parcă să nu « ierte » niciuna din temele canonice, mai vechi sau mai noi, ale poeziei europene – de la demiurgia înțeleasă ca Drog universal și dragostea prin care se află « rostul pământului » până la suferința și iluminarea ontologică – toate trecute, prioritar, prin filtrul poetic. (...) După cum se observă, poetul apăsa cu putere, ca de fiecare dată, pedala intertextualității, prilej pentru a-și etala, între altele, o marcată conștiință a apartenenței la o familie poetică elitistă, de sorginte îndepărtat hölderliniană și comandament de precizie post-avangardistă. El se declară dintru început și fără drept de apel un homo artifex, un truditor neobosit, un șlefuitor în marmura cuvîntului, din care trebuie să dea la iveală chipul lui Dumnezeu.” (Conf. univ. dr. Emanuela Ilie în revista Convorbiri literare, 2018)

„Stăpân pe un limbaj nealterat, caracteristic românesc, cu un stil modern și incitant pe deplin constituit, Ionuț Caragea face parte din Generația Google – Facebook, iar demersul său literar are tangențe vizibile, în altă formă, cu creația și opera lui Mihai Eminescu, creatorul spațiului cultural românesc modern.

Întâlnim aceeași aspirație spre claritate și echilibru în produsul muncii creațoare, măsură și ritm, dar mai presus de toate, o preocupare vizibilă de a armoniza consistența ideilor într-o excepție desăvârșită, un mesaj autentic și sensibil, suficient de a fi receptat.” (Ion V. Istrate în revista Luceafărul de seară, 2018)

„Plecat în altă lume, Ionuț Caragea are avantajul însingurării sale, ceea ce îi oferă o distanță de la care nu mai e obligat să stea cu privirile în interiorul grupusculelui; să poată vedea fenomenul literar de la distanță și să tragă învățăminte din ansamblul lui, nu de la vreun critic sau maestru literar care vrea să domine un anume cenaclu dintr-o anume localitate. (...) Dar, în această însingurare, Ionuț Caragea are și dezavantajul de a nu fi luat în considerație de nimeni, măruntele interese de grup neavând cum să-l includă. (...) Îi, dacă poemul *În altă viață am fost un râu* l-am reprodus din această încercare de antologare tematică, extragând lirica de dragoste existentă până în prezent în opera Tânărului poet, cer permisiunea să mai adaug unul, *Download*, dintr-un alt volum, cu alt orizont ideatic, definindu-i personalitatea literară dintr-un alt unghi, dar care justifică la fel de bine convingerea că ne aflăm în fața unui autor care are ceva de spus și, stăpân pe niște mijloace moderne de exprimare ale unor inedite stări poetice, va mai avea încă de spus impunându-și registrul poetic asupra generației sale...” (Corneliu Leu în revista Port@Leu, 2009)

„Poet nonconformist și dominat de sentimentul atât de dureros al dezrădăcinării, Ionuț Caragea scrie o poezie pe o lamă de bisturiu, radiografiind visele, lamă de bisturiu cu care își operează, dar nu spre vindecare, propriile trăiri, propriile vise, propria moarte, așa cum reiese din majoritatea poemelor din această despletire. Totul pare amorf în poezia sa, format din antimaterie, el trudind să recomponă în hainele logicului, o lume de nisipuri mișcătoare, așa cum sunt și visele. (...) Ionuț Caragea s-a impus în lumea scriitorilor, dar și a scrisului, situându-se chiar în prima linie a generației sale.” (Emilian Marcu în revista Convorbiri literare, 2018)

„Stihurile lui aduc în prim plan trăiri de mare forță care vin din adâncuri, trăiri exprimate printr-un strigăt mut, rostite atunci când ajung în punctul critic de pe marginea prăpastiei. Ea – prăpastia – care îl desparte și ne desparte de « inevitabilul nicăieri ». Verbul din lirica lui Ionuț Caragea are capacitatea de a surprinde și acele momente de trezire a universului, exact « atunci când prima lacrimă a curs/ din prea multă singurătate/ a totului captiv în nimic ». Senzorii de mare sensibilitate ai Poetului remarcă înstrăinarea omului contemporan, surprind durerea omniprezentă a acestuia, nerămândându-le emițătorului și receptorului altceva decât « să ascultăm împreună/ murmurul suferinței ». (...) Trebuie să îi fim recunoscători lui Ionuț Caragea pentru caracterul dantesc al

mesajului și al exprimării din versurile sale care descriu aceste vremuri amenințate mai mult decât oricând de apocalipsă.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista ASLRQ, 2017)

„Poetul și-a dat seama de cât de nobila îi este viața, are clare reperele estetice și, adeseori, dialoghează direct și cuviincios cu Cel ce l-a hărăzit.” (Florin Meșca în revista ASLRQ, 2017)

„Poezia fostului sportiv de performanță, mai exact, rugbist, izvorăște dintr-un talent nativ autentic. El scrie cu inima, dar și cu mintea. Efluviile sentimentale sunt bine supravegheate și disciplinate de logică, de o rațiune în stare de veghe continuă, de o conștiință civică în alertă. Versurile sale au în egală măsură sensibilitate și forță, inteligență și curaj. Restul e viață trăită la temperatura marilor caractere.” (Victoria Milesu în revista Sud, 2017)

„Poetul – și el un demiurg, un creator de lumi prin cuvânt – este conștient de necesitatea jertfei, prin răstignire de propriile versuri.... Ionuț Caragea mărturisea undeva că « nu suntem compleți decât atunci când murim ». Înțînd cont de acest « postulat » și de versurile declarative din poezia ceva mai sus amintită și având în vedere ideatica poeziei *Visând nemurirea*, putem spune că poetul își completează cu fiecare volum ființarea prin moarte ca nemurire în și prin cuvânt...” (Prof. dr. Constantin Miu în revista Oglinda literară, 2010)

„Departe de speculativ, poetul Ionuț Caragea aspiră la revelarea fenomenelor autentice. Este o primă și esențială caracteristică a modalităților sale de ființare în edificiul liric pe care îl creează și îl recreează. Desigur, opțiunile disciplinei de credință îl situează în sfera amplelor meditații. Și, prin formule și tehnici expresive, purtătorul de limbaj modelizează nucleele cuvintelor – aparent uzuale ale lumii fizice, impregnându-le prin filtrul culturii cu străfulgerări artistice.” (Nicolae N. Negulescu în revista Luceafărul de seară, 2010)

„Nu știam dacă, până în acel moment, i s-a mai spus lui Ionuț Caragea că este un Poet baroc. Poate că, dintr-un atavism secret, « eonul » baroc cu care l-a înzestrat Dumnezeu, deci care îi este consubstanțial, l-a și determinat să părăsească însoritele meleaguri ale Tomisului, în favoarea celui mai baroc oraș românesc, Oradea... Ideea mi-a venit citindu-i poemul *Inm Umbrei...* Tematic, acesta s-ar vrea parcă un răspuns « în ecou », peste ani, ca să nu spun « în oglindă », al poemului (mult mai condensat totuși) *Umbra furată* de Radu Stanca – un alt poet baroc și generis. De ce « în oglindă »? Pentru că, dacă Eul liric stancian își cauță umbra pierdută (« — Unde mi-e umbra? Cine mi-a

furat-o? ») – în poemul lui Caragea, dimpotrivă, « Umbra » își caută Eul abisal.” (Lect. univ. dr. Constanța Niță în ziarul Crișana, 2020)

„Poetul Ionuț Caragea creează la unison cu inima și cu mintea, într-o zidire sufletească a picăturii de ploaie și a palei de vânt, a razei de soare și a « curcubeului zâmbitor », a « râului încolburat » și a speranței unui vis de iubire care, prin cântecul cuvintelor, invocă « dragostea », « grija de umbră » și « copilăria »... Noi suntem siguri că toate victoriile lui Ionuț Caragea sunt importante nu numai pentru el, dar și pentru noi, fiindcă îndemnul profetic de a sta în casa cu ferestre închise, descifrând misterul unei lumi ignore de mulți, poate fi salvarea pe care o căutăm cu toții.” (Elena Papadopol, în revista Luceafărul de seară, 2020)

„Sub un cifru personal, Ionuț Caragea ne mai deslușește orizonturile pline de dor și straniu, de dincolo de ocean, pentru că tocmai se face auzit, revine acasă mult prea departe de aproape/ și mult prea aproape de nimic, prudent și conștient. (...) Până la urmă, știm pe de-a dreptul că poetul își hrănește sufletul cu nedisimulată căutare a izbânzii întru speranță, chiar dacă e o hrană de rădăcini amare; iar tot ritualul trăitei tristeții nu face altceva decât să traseze un drum fără sfârșit...” (Acad. prof. dr. Liviu Pendefunda în revista Contact International, 2013)

„Poezia lui Ionuț Caragea este una cu volum care se susține în toate cele trei dimensiuni ale unei creații de artă: conștiința, sublimul și transcendentul.” (Prof. Petrace Plopeanu în revista Spații culturale, 2009)

„În locul lamentărilor despre pandemie, despre restricții și despre izolare, Ionuț Caragea trimite un mesaj prin care încearcă să-și înalțe cititorii spre Câmpiiile Elizee, acolo unde domnește spiritul absolut și unde nu există « nici durere, nici întristare, nici suspin ». Poeziile acestea – care sunt și aforisme, și proză, și teatru, și eseu, adică un dialog total cu universul – ne dezvăluie un autor profund atașat de oameni, netemător de singurătate, care știe cum să « reaprindem singuri lumânarea », cum să ne ridicăm din suferință în credință și cum să-l redescoperim și să-l preaslăvим pe Dumnezeu. Este reconfortant să vedem aceste mostre de înțelepciune, rostite armonios și sfios, ca o lacrimă ce se prelinge căinel nu ca să stingă, ci ca să reaprindă valorile și virtuțile, aureolate de fația speranței. Este bine să citim aceste versuri cu sufletul, ca să putem – cum ar vrea autorul – să pătrundem « frumusețea mânăstirilor din adâncuri ». Urmând îndemnul acesta nu vom deveni, probabil, peste noapte mai înțeleptă, dar am putea fi mai buni.” (Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop în volumul *Infectat cu iubire*, 2020)

„El își extrage elementele poetice direct din substanța vieții, din subteranele ființării, de unde și forța lor neînsemnată, de o directețe tăioasă. (...) Scrisse cînd într-o tentă declarativă, cînd în una afectivă, gravă, poemele sale încearcă să umple toate restantele ontologice ale eului auctorial, toate însrăinările și obnubilările suferite de acesta. Textele sale sănătă exerțiile unui introvertit dedat la extrovertiri poematice, care tot aspiră, prin intermediul unor scări de cuvinte, la limanul unui orizont celest, transcendental.” (Prof. dr. Ioan F. Pop în revista Steaua, 2015)

„Versurile – frazarea poetică, au o tăietură clară, au o concentrare de zicere, au forță dramatică. Poezia lui Ionuț Caragea are o frumusețe tragică.” (Prof. Ionel Popa în revista Spații culturale, 2014)

„Versurile sale se nasc dintr-un soi de neliniște interioară, din stări lirice care se cer exprimate cu o anumită urgență. De regulă, aceste stări îmbracă forma unui limbaj direct, aproape oral, mizând pe o simplitate care te convinge și care te îndeamnă la căutare interioară. Nu vom găsi metafore complicate în versurile autorului, ci dorința unui dialog cu persoana iubită, cu sinele sau cu alter-ego-ul care, uneori, urcă trepte transcendentale. El se încheagă firesc, cititorul nu e dezamăgit, ia parte la descoperirile poetului ca și cum ar fi părtaș la o revelație sentimentală. (...) Volumul *Iubirea mea abisală* (Editura Fides, Iași, 2019), a cărui ediție în limba franceză, *Mon amour abyssal* (Editura Stellamaris, Brest), a fost recompensată în Franța cu premiul Francois-Victor Hugo, preia acceptărea misticilor conform căreia iubirea abisală este o iubire intimă, infinită, profundă. A fi intim, infinit, profund și simplu în același timp, iată paradoxul unui poet pentru care poezia e un mod de a fi în lume.” (Prof. Adrian Popescu în revista Feed-Back, 2019)

„Evident, Ionuț Caragea este un poet autentic, urmând a fi « redescoperit». Chiar dacă « realitatea virtuală », aplatizând relieful axiologic, e locuită de cohorte de necheteți, doritori să circule, lăsând biete urme scriptice destinate « coșului ». Or, pentru Ionuț Caragea poezia este « o trecere de pietoni/între viață și moarte » (splendid spus!).” (Prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru în revista Convorbiri literare, 2015)

„Ceea ce m-a surprins este că n-am găsit nimic în exces: nici metafore, nici comparații, nici epitete, ci totul acolo unde trebuie și atât cât trebuie pentru a crea poezie în adevăratul sens al cuvântului. Cu aceeași ușurință scrie în vers clasic, dar și în structuri moderne. Versul curge de la sine, nu este « dictat », nici « construit », și se observă încă de la prima lectură « slova de foc », adică harul,

talentul cu care a fost înzestrat.” (Silvia Bodea Sălăjan în revista Luceafărul de seară, 2020)

„Nu, Ionuț nu este postmodern, nici clasic, nici optzecist, douămiist sau cum veți fi vrînd să-l numiți, domnilor critici literari, el este, pur și simplu, POET. El este mistuit de un foc interior devastator, care îi face corpul să devină canalul de transmisie al poeziei din sufletul său către semenii, către univers” (Dumitru Scortanu în revista „O carte pe zi“, 2008)

„Pot spune, fără să greșesc, că poezia lui Caragea nu seamănă cu a cuiva. Fiecare poem are imagini și idei proaspete, genuine, care pe mine și nu numai pe mine, mă uimesc. Sacrul și profanul, eternitatea și durata trec dintr-un poem în altul, dintr-o ipostază în altă ipostază, încât ai senzația că aștezi la efortul tainic și ocult al unui alchimist al cuvintelor.” (Aurel Sibiceanu în revista Singur, 2010)

„E direct în exprimare, caută drumul cel mai scurt spre a-și face cunoscute sentimentele (iubirea, durerea, melancolia, înstrăinarea) și impresiile (singurătatea, fericirea, ritmul vieții), fără a fi complicat în trăire și în expresie. Nu stă excesiv pe gânduri. Nu elaborează texte alambicate. Cititorul înțelege repede ce vrea să spună – ceea ce poate fi un avantaj. De aceea nici nu e greu de tradus și poezia lui trece ușor dintr-o limbă într-alta. Nu-i place să bată pasul pe loc. E un călător grăbit în viață și în cultură. Poate să ajungă și așa departe, numai să-l țină energia propriei biografii și resursele propriului limbaj poetic.” (Prof. univ. dr. Ion Simuț în volumul *Festina lente*, 2014)

„Versurile sale sunt, într-un grad mai mare sau mai mic, exponente ale oximoronelor, ale zbaterilor interne, ale solitudinii și exilului.” (Prof. Univ. Dr. Florentin Smarandache în revista Tribuna, 2014)

„Grafia poemelor este una modernă, cuvintele se ating în fraze care încep cu literă mică, virgulele s-au topit în magma versurilor, poetul își spune povestea cu aplomb și sinceritate, nu este un postmodernist, este un clasic în căutarea viitorului, cu rigoare, cu slabiciuni și ambiție. Renunță la firul liric, abordează ritualul de atragere a adevărului pur, uneori inaccesibil. Discursul său se bazează pe metafora cea mare, a întregului care domină partea. (...) Ionuț Caragea este o prezență importantă în peisajul literar contemporan, dinamic pe scena cu poeti care continuă să-l aștepte pe Godot.” (Constantin Stancu în revista Familia, 2017)

„Revelând sentimentul pauperității autoinstituite asupra dragostei stirpei umane, Ionuț Caragea, dincolo de tonul aparentei sale autoironii, transmite mesajul

limpede al salvgardării prin dragoste. Ca sentiment purificator, curat, înălțător, constructiv, generos și poate mai necesar ca oricând – ÎMPĂRTĂȘIT! Reiterând perceptul simplității vieții pentru atingerea fericirii (clar exprimat de Pablo Neruda), Ionuț Caragea își mărturisește, retoric, dilema: mai avem sau nu nevoie de dragoste? Mai avem – oare – capacitatea de a dărui și de a primi dragoste?” (Gheorghe A. Stroia în revista Armonii culturale, 2012)

„Fortă, valoarea estetică a poemelor semnate de Ionuț Caragea își află obârșiiile, izvoarele, nu numai în droiaia de cuvinte sărutate, firește, înainte de-a ajunge « până la glezna unei metafore », ci și în capacitatea extraordinară a acestui poet de a palpa « epiderma » cosmicității « cotidiene »” (Prof. dr. Ion Pachia-Tatomirescu în revista Luceafărul de seară, 2010)

„Proiectându-și eul în « dimensiunea iluziei vesnice », Ionuț Caragea construiește un discurs în bună parte filosofic, atâtă vreme cât dă expresie unor întrebări fundamentale: cine suntem, de unde venim, care este rostul nostru în univers. Imposibilitatea de a găsi un răspuns este adeseori dezarmantă, de unde o permanentă stare de tristețe / singurătate / neliniște... Este greu de spus unde se termină influența livrescă și unde începe experiența personală, locuirea conștiință și dramatică în moarte. Sunt poeme care aduc aminte, prin tensiunea tragică dintre poet, discurs și sentimentul exprimat, de poemele lui Cezar Ivănescu, de mirarea lui în fața trecerii, de scrierea în palimpsest, de ipostazele filosofice și poetice ale morții...” (Valeria Manta-Tăciuțu în revista Cafeneaua literară, 2009)

„Dacă Lucian Blaga distingea rolul pur ornamental al tropismelor de cel revelator (metafore cognitive), Ionuț Caragea pare interesat de un heideggerian act poetic al devenirii întru ființă mai profundă, inteligeabilă. (...) Recontextualizând cu spirit jucăuș și inventiv formule de limbaj asociate unor situații tipice, poetul ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostirii aforistice: « poezia e o trecere de pietoni/ între viață și moarte »..” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista Contemporanul, 2014)

„Ionuț Caragea ne deschide ochii asupra lumii prin care trecem și pe care o descoperim abia citind, de exemplu, despre umbră ca unic martor al întregii noastre vieți reduse la câteva amintiri, și ca unică predicție sigură. Este un comentariu ironic asupra fragilității noastre identitare, asupra memoriei limitate ce ne condamnă la un prezent perpetuu sau nici atât. Imaginarul umbrei nu este totuși, la Ionuț Caragea, un simptom al nihilismului, ci, dimpotrivă, o poetică în sensul în care Immanuel Kant (Critica puterii de judecată) asocia lucrului în sine, ca matrice infinită de posibilități, doar arta.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista Feedback, 2016)

„Punând sub semnul întrebării lumea de dincolo, remarcând, precum Creon în vechime și Hamlet în lumea modernă, că nimeni nu s-a întors de-acolo pentru a o adeveri, poetul reduce imperiul transcendenței la poezie. (...) Departe de a profeti sfârșitul istoriei, precum corifeii postumanismului, Ionuț Caragea continuă să se adreseze contemporanilor ca un mesager, un Hermes al unei ordini, nu virtuale – o fantasmagorie a tehnologiei de ultimă oră –, ci transcendentale, de sensuri care istoricizează existența unei societăți și îngăduie membrilor ei să fie mai mult decât consumatori ai unui mall cultural.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului *Mesaj către ultimul om de pe Pământ*, 2017)

„Fără să acroșeze alte texte prin ecouri verbale, multe din poemele lui Ionuț Caragea evocă prin analogie opere de referință, ca și cum plonjând în adâncul viziunii poetice, el ar descoperi canale comunicante cu rețea de profunzime a acelui cânt aedic despre care spunea Ion Barbu că ar fi intonat la aceeași putere de poeții lumii.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului *Eu la pătrat*, 2017)

„O mare mobilitate caracterizează imaginația poetică a lui Ionuț Caragea. Amestecul celor mai disparate elemente și cuvinte cu sensuri diferite (după metoda suprarealistă a analogiei universale), trecerea rafinată de la abstractia diafană la obiectualitatea realității, hiperbolizarea interiorității evanescente sunt elemente de tehnică pe care autorul le are de acum în sânge. Poemul însuși e un exercițiu de imaginație cu reglări abile ale intensității și cu etalări orgolioase ale plasticității, uneori frionate de o ironie fină. Ionuț Caragea este un poet intelligent și înzestrat care-și scoate prea des basca pentru a-și pune jobenul, desigur cu gesturi galante, de o infinită delicatețe.” (Prof. Al. Florin Tene în revista Napoca News, 2009)

„Revenind la prima impresie, am receptat actul artistic propus de Ionuț Caragea ca pe un download al unui mesaj cosmic, acolo unde raiul e ceva comod și are acea trăire intimă, consumată cotidian, de parcă divinitatea ar sta în fotoliu, urmărind la TV un scenariu cu personaje umane. Într-o anumită configurație, da, traiectul autorului comensurează acest arhetip matematic: eu la pătrat egal Dumnezeu... Si toată poezia lui Ionuț Caragea este funcțională în sensul în care dragostea este cuvânt, beție de cuvinte, dar cuvintele acestea substituite organic nu sunt aşa pentru că sunt controlate, mai degrabă este un mod al poetului deja impropriat adânc, de a se simți în interiorul cuvintelor, de a-și face acasă, încă o dată, toată viața.” (Florin Tupu în revista Terra Nova din Montréal, 2006)

„Am fost plăcut impresionata de forța versurilor lui Ionuț Caragea, de profunda meditație a acestui Tânăr poet asupra vieții, destinului și spiritului uman, de atenta sa introspecție, de formulele inedite folosite pentru a-și construi universul poetic.” (Prof. Emilia Vașadi în revista Hermeneia, 2006)

„Ionuț Caragea se detașează ca stil personal dar se și înscrie, în același timp, în galeria unor importanți poeți români. Este prin excelență un poet liric, un poet care s-a format și consacrat în zona lirică a poeziei făcând să devină publică o definiție a acestui gen literar. Lirismul poeziei sale este bine închegat din punct de vedere formal și bine încadrat. Versurile sunt ca o liră strunită, într-o teribilă tensiune...” (Prof. dr. Nicu Vintilă în revista Scrisul românesc, 2010)

„Acest poet român din Canada este adeptul depășirii impasului artistic actual, lăsându-și scriitura să evolueze fără înregimentare artistică, liber, în neștiere, spre o prefigurare a proiectului literar transmodern. Inventează imagini derutant de sinestezice, dinamice, pline de originalitate, deși regăsește propriile perfecționi estetice deseori cu ajutorul intertextualității sau al raportării la modelele literare (...) Discursul literar transmodern se distinge în primul rând recunoscând lipsa metodelor și convențiilor precise la Ionuț Caragea; descărcarea minimalistă a sentimentelor generează articularea ideilor, iar voința de-a fi socotit drept ultim poet valoros la începutul erei internetului se îmbină oximoronic cu *Download* sau cu *Dicționarul suferințelor*; lipsa părintilor pe noul lui tărâm artistic nu devine plâns, ci expectorare fizică în versuri a părtărilor din sufletul macerat de durerea despărțirii...” (Prof. dr. Dragoș Vișan în revista Vatra Veche, 2010)

„Poezia lui Ionuț Caragea *Ceva din mine caută ceva* este o capodoperă literară demnă de a face parte din orice antologie a poeziei române contemporane. Ce impresionează în mod deosebit este pluralitatea nivelor care afectează cititorul, adresându-se în mod concomitant intelectului și emoționalului... Poezia, care se remarcă printr-un ton viril, are în același timp subtilități sensibile, încadrându-se astfel în gama creațiilor majore cu care ne-au delectat Tagore, Ungaretti și Prevert.” (Prof. Petra Vlah în revista Sfera Online, 2010)

„Dincolo de toate, mă impresionează prin autenticitatea trăirii, prin curajul expunerii, prin intensitatea sentimentelor, prin fascinația surprinzătoare a imaginilor folosite. Trecând prin diverse forme de exprimare, poetul caută să ofere cu generozitate ceea ce are mai de preț: poezia sa, sângele său, el se transformă într-un « donator universal », asemenei lui Iisus. (...) Discursul poetic al lui Ionuț Caragea are rezonanțe de revoltă, îndemnând la o revoluție șamanică, interioară, debarasarea de ipocrizie...” (Prof. Viorel Zegheru în revista Sfera Online, 2007)

Aprecieri despre citatele și aforismele din volumele lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică)

„Scierile lui Ionuț Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forță, pe cheia cu care se poate deschide sipetul minții. El atinge locul cel mai sensibil al corzilor inimii. Din « generația Google », al cărui fiu predilect este, rareori mi-a fost dat să cunosc un poet mai percutant în idei și imagini, un veritabil samsar de cuvinte color care te seduc, te cheamă, te învăluie și te posedă cu grătie.” (Cezarina Adamescu în revista Observatorul din Toronto, 2010, și în volumul *Pasarea măiastră a cuvântului poetic*, editura Fides, 2016)

„Multe dintre aforismele din carte ale lui Ionuț Caragea, făcând trecerea (deși nu sunt în linia întâi) spre poemele cuprinzătoare și fabuloase ale volumului, au înfățișarea unor fermecătoare haiku-uri. Francezul Roland Barthes, autorul Discursului amoros, numea haiku-ul, această rostire sibilinică și grățioasă, inventie probabil a doamnelor din înalta curte niponă sau a gheișelor, aceste hierodule misterioase, fără însă de truculență putanelor cunoscute, « o viziune fără comentariu ». Ca să glosăm pe marginea acestei spuse, lapidarele poeme de ceremonial sunt aidoma unor crestături efemere pe lumina de lună, bucle ușoare și mătăsoase ce se înfășoară pe o emoție, pe câte un frison tandru și despovărat, precum fluturele ieșit, încă nesbicit, din roua dimineții. Iată, despădurind cartea lui Caragea, această împachetare metaforică: « Lacrima, o cărare pe câmpul cu flori ofilite ». Și tot aşa, această superbă rostire: « Tristețea, o salcie care plânge pe malul săngelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa ». Veritabile poeme, aforismele lui Ionuț Caragea sunt metafore fulgurante: « Scânteia din care cuvântul se naște va arde cândva toate poemele. Va rămâne doar sentimentul, ca un vânt călătorind printre stele ». Unele dintre ele ar fi, fără exagerare, în spiritul lui Emil Cioran, magistrul imbatabil în contemporaneitate al speciei: « O lacrimă îngropată în inimă. Un cuvânt ce renaște când înfloresc stelele »; « Râul poartă și lacrima pietrei ». Și mai ales: « Dumnezeu, ambasadorul lacrimii mele pe lângă inima ta »; « Învierea, un zbor ce trece peste toate căderile, prefăcându-se în lumină și-n cântec »; « Luciditatea, autosadism fără visul fericirii ». Și acestea, cu mesaj thanatic, însă fără de disperare: « Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis »; « Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe »; « Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup ». Unele aforisme sunt veritabile poeme, seducătoare prin rafinament: « Când vorbesc cu marea, e suficientă o lacrimă./ Când vorbesc cu pământul, e suficientă o atingere./ Când vorbesc cu cerul, e suficientă o respirație./ Când vorbesc cu tine, e suficient că te privesc » și: « Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării ». Metafore

subțiri, stilate, aceste haiku-uri infidele, aforisme într-un cristal metaoric, ocupă în marile poeme din volumul lui Ionuț Caragea stihul, strofa aşa-zicând tradiționale, contingente manualului, închipuind în schimb discrete, tandre spectacole – ca să le numesc cumva – ideatico-lirice.” (A.I. Brumaru, în prefața volumului *Infectat cu iubire*, 2020)

„Ionuț Caragea știe să pună punctul acolo unde trebuie, lăsând mai departe cititorul să-i continue ideea, prin propria sa imagine. Știe că există o forță divină de persuasiune în limbajul sentențios și maximalist.” (Valeriu Butulescu în introducerea volumului *Delir cu tremurături de gânduri*, 2013, și în revista Luceafărul de seară, 2013)

„Aforismul lui Caragea este caracterizat ca fiind poetic, cu utilizarea pe scară largă a instrumentului de metaforă: « Mintea mea este o scoică în care adevărul intră precum un bob de nisip. Cuvintele mele înfrumusețează adevărul pe care îl dăruiesc oamenilor sub formă de metafore ».” (Fabrizio Caramagna în *Antologia aforismului românesc contemporan*, Editura Genesi, Torino, 2013)

„Ionuț Caragea nu caută să fie un tip « comod » prin problematică/ tematică și maniera în care le abordează, indiferent de domeniul în care păsește. Știe și să folosească noile mijloace de promovare oferite de net, și face asta cu insistență și încredere în ceea ce scrie.” (Marius Chelaru în revista Convorbiri literare, 2018)

„Altminteri, particularitatea gândurilor exprimate de autor este aceea de fidelă raportare la definiția aforismului, în sens blagian... Aforismele despre adevăr sunt primul semn al trecerii lui Ionuț Caragea din paradigma postmodernistă (care neagă sau ocultează adevărul) în cea transmodernă, recuperatoare, amintind de atitudinea lui Eminescu față de adevăr, atât în poezie (vezi Criticilor mei), în cugetări (Nu noi suntem stăpânii adevărului, ci adevărul e stăpânul nostru.), cât și în tot ce a scris. Pentru Ionuț Caragea, cum am văzut, ecuația adevăr-metaforă intră în chiar definiția aforismului și a poeziei, a ființei însăși...” (Prof. dr. Theodor Codreanu în revista Feed Back, 2017)

„Pe « poetul născut pe Google » l-am cunoscut pe Facebook. Mi-au atras atenția citatele sale despre viață care arătau o intuiție fantastică în sesizarea diverselor nuanțe ale vieții, dublată de un talent ieșit din comun. Curioasă cum sunt din fire, am căutat să aflu cine este Ionuț Caragea și imediat am ajuns la situl personal unde am plonjat de-a dreptul într-o mare de cuvinte învolturate, încărcate cu emoții puternice, cuvinte de foc și sânge, venite parcă direct din inima săngerândă și fierbințe a omenirii.” (Daniela Deneanu în revista Viața Pozitivă, 2014)

„Aforismele sale degajă un aer de prospetime inconfundabil și în același timp unic. Pline de verva unor lumi în miniatură, aforismele lui Ionuț Caragea își depășesc propriile lor margini, căci sensurile, de multe ori, irizează în toate direcțiile, creionează raze și înțelesuri înrădăcinate adânc în solul fertil al micilor sau marilor revelații ale reflectiei de totdeauna.” (Remus Foltoș în revista ASLRQ, 2017)

„Poet prin excelență, autor de aforisme, prozator de ficțiune, critic, editor și promotor cultural, Ionuț Caragea pornește pe drumul exilului, urmând exemplul lui Cioran sau al altor scriitori români de calibru care s-au afirmat în diaspora, dar revine în Patria-mamă cu o nouă vizuire lirică și un nou crez. Aforismele din această antologie, îmbilate de arome poetice, ludic, filozofie, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii și, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale.” (Prof. univ. Dr. Constantin Frosin în introducerea volumului *Delir cu tremurături de gânduri*, 2013, și în revista Luceafărul de seară, 2013)

„Aforismele lui Ionuț Caragea sunt esențiale în descoperirea adevărului fundamental. La el, această formă nu cauță deloc efectul – ceea ce i-am putea reproşa uneori lui Cioran, care avea dificultăți în această privință, preferând uneori efectul în locul cauzei. Râzând de acesta din urmă, autorul, mult mai subtil, aspru, dar binevoitor, preferă zâmbetul pentru a ilustra felul în care adevărul proiectează, uneori, o umbră pe omul mult prea uman.” (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret pe site-ul editurii Stellamaris și în revista Luceafărul de seară, 2018)

„Conceptele, majoritatea definiții, se coagulează disciplinat și operativ. În preajma cugetătorului se simte permanent poetul. Cascadele de metafore colorează și adâncesc ideea. Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. Combinării lexicale inedite croșetate cu siguranță de maestru. Ici-colo câte un loc comun, ca un respiro. Umorul nu este obligatoriu, dar când există, prinde bine.” (Vasile Ghica în revista Boema, 2015)

„Aforistica românească contemporană a înregistrat în ultimele două decenii o evoluție demnă de toată lauda, peisajul literaturii sapientiale românești îmbogățindu-se cu nume noi, cu rezonanță aparte, sper, în viitor. Două nume mi-au reținut în mod deosebit atenția: Valeriu Butulescu și Ionuț Caragea. Pe Ionuț Caragea l-am inclus cu multă generozitate și prețuire în Cartea înțelepciunii universale, apărută recent la eLiteratura, tocmai pentru definițiile inteligente pe care le dă unor trăiri, fapte sau evenimente.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista Boema, 2015)

„În definițiile aforistului-poet Caragea, găsim încercări reușite în folosirea de genuri proxime și diferențe specifice dintre cele mai potrivite pentru a exprima adevăruri neexprimate încă. În aceste încercări, autorul nu abuzează de paradoxuri și nu recurge la prețiozități inutile. Adevărul pur, cel gol-goluș, este pentru Tânărul, dar încercatul aforist din Oradea, cea mai reușită metaforă. Și continuând această idee, el ajunge prin judecăți încrucișate neașteptate, la concluzii metafizice nemaiîntâlnite, la noi paradigmă.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș, în revista ASLRQ, 2017)

„Ionuț Caragea este îndrăgostit de viață și mereu o înfrumusețează și o îmbogățește în iubire, o dorește transferată în viață veșnică, aceea de după cortină, unde adevărul primează, liniștește și înnobilează. Suntem siguri că Ionuț Caragea este plin de suflet și de aceea îl distribuie dezinteresat nouă prin toate paginile cărții. (...) Pentru aforistul Ionuț Caragea singurătatea și tăcerea sunt pline de metafore, hiperbole, parabole și alte figuri de stil ce pot naște poezia aforistică. Autorul păstrează cuvintele cu grijă și cu sfială pentru că le consideră ființe vii.” (Vasile Ponea în revista Caietele Columna, 2019)

„Multe din aforisme se caracterizează prin maximă concentrare și metafore deosebite care dau propozițiilor o puternică expresivitate... Plusurile în ceea ce privește construcția și expresia sunt mult mai multe și cu putere de convingere. Le amintesc: simetria și paralelismul, jocul de cuvinte, rime interioare, frânturi de versuri, definiții metaforice, metafore (în special verbale).” (Prof. Ionel Popa în revista Jurnalul literar, 2009)

„Nu se pot parafraza aceste perle de gând, nu de genul didactic-sentențios, ci ca exerciții revelatorii de adevăruri anterior ignorante, cel mai adesea, prin recurs la paradox... Ca și în poeme, este afirmată terapia maladiilor sufletului prin artă...” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefata volumului *Eu la patrat*, 2017)

„Aforistica lui Ionuț Caragea este una serioasă. Cuvintele atârnă greu pe pagină, dar poetica cu care sunt împletite le dă aripi. De fapt, aforismele sale sunt fie micropoeme, fie puncte de plecare pentru posibile poeme.” (Lucian Velea în prefata volumului *Roua infinitului*, Ed. Digital Unicorn, 2019)

CUPRINS

Delirium Tremens	5
Eu la pătrat	7
Întrebare retorică	8
Atelier	9
Aceiași ochi albaștri de metil	10
Cer de nisip	12
La început a fost punctul	13
Urme	14
Pasiunea lui Cupidon	16
Sunt poet	18
Stele verzi	19
Statuie cu față la Est	20
Voyage, voyage	22
Și câte ar mai fi de zis	24
Gând oximoron	26
Orfelinat celest	27
Locuiesc în casa cu multe ferestre	28
Nu mai pricep	29
Delirium Tremens	30
Priveam	32
Singurul tren	33
Exil	34
Vinerea Mare	35
Vigor Mortis	36
Şapte grame de verde de Paris	37
Agnus Dei	38
Sânge	39
Mâncătorii de visuri	40
Babilon	42
Vânzătorii de iluzii	43
Déjà vu	44

Şamanul timpului	45
<i>Artificial human being</i>	46
M-am născut pe Google	47
M-am născut pe Google	49
<i>Download</i>	50
Dicționarul suferinței	51
Născut pentru a fi liber	52
Unde ești?	53
Am bătut la poartă	54
Bate vântul, îți este frig și tușești	55
Tu, Sfinte Laurențiu	56
Negru sacerdot	57
Alabastru	58
Degetele mele pianotează ușor la fereastră	59
Afară ninge rar	60
Deschide ochii larg	61
Vechea boală	62
Flori de cireș iernatic	63
De la o vreme port ochelari	64
Şarpele de aer	65
Profeția omului-fluture	66
Conspirația îngerilor	67
Sunt clona umbrei mele	68
Lăsați-mă să-mi termin poezia	69
Phantom limb	70
Pot să?	71
Eutanasia îngerului meu	72
Câte lacrimi...	74
Vrei să găsești poezia?	75
Întinderi abisale	76
Poemul porcului	77
Lupoaică	78
Liniște claustrofobă	79
Eterna iubire	80
Îmi port îngerul pe umăr	81
Disconnect	82
Sentiment accesibil	84

Donator universal	85
Christ îmbătrânit	87
Afară din suflet	88
Donator universal	89
Supraviețuim jocului	90
Dorm într-o livadă de meri	91
Sub talpa unui pantof	92
Strigătul mut	93
Viceversa	94
Dintr-un singur gând	95
Prizonier	96
Margine de vis	97
Secundar	98
Femeia universală	99
Genus irritable vatum	100
Ultimul zbor	101
Ultima poezie	102
Omul din cutia neagră	103
Omul din cutia neagră	105
De retour	106
Păsări la cap	107
Eșchier	108
Întreabă-l pe Nichita de ce a murit	110
Marea albă	111
Nu sunt singur	112
Să nu fiu	113
Mă predau cerului	114
Pe drumul de țară	115
Trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine	116
Moartea n-are flec la tocuri	117
Revoluția săngelui	118
O pată de culoare	119
Drumul oaselor, drumul nepoților	120
Poemul suferinței	121
Tăcere dată cu vocea la maxim	122
Pântecul matern	123
Ora nouă dimineața	124

Acest frumos blestem	125
Taxa pe zâmbet.....	126
Festina lente	127
Apocalipsa gândurilor	128
33 bis	129
Iisus, poet de tranziție.....	131
Atinselea.....	132
Autoportret cu ochii închiși	133
Iisus reloaded	134
Copii de rumeguș.....	135
Durere ultimul strigăt	136
Insomniac în lumea de apoi.....	137
Yeah, sure.....	138
Inimă cu perucă	139
Rătăcit prin subteranele mintii	140
Casa de la marginea apei	141
Poezie bilingvă	142
33 bis.....	144
Întru marea împărătie a cuvântului	145
Rastel cu lacăt la gură	146
Singurătate la extreme	147
Am rupt o foaie de hârtie.....	148
Actor de pantomimă	149
Întotdeauna oameni	150
Vacanța mare.....	151
Eroica	152
Tatăl meu, Dumnezeu	153
Transplant de inimă.....	154
Nunta de argint	155
Picnic la marginea drumului.....	156
Bâtrânul Matrioșka	157
Analfabetism literar	158
Absența a ceea ce suntem	165
Omul păianjen	167
Poemul fără de sfârșit	168
Patruzeci de zile	169
Inventarul sentimentelor	170

Marea singurătate a zborului	171
Magia cuvintelor cu dinți ascuțiti	172
Soarele mort	173
Mormânt acoperit de flori	174
Oaselor, oaselor, frigului oaselor	175
Metastaza zăpezii	176
Glezna unei metafore	177
Rendez-vous pe falezele eternității	178
Unison	179
Absența a ceea ce suntem	180
Filozofia durerii	181
Trăiesc în lumea imaginației mele	182
Cer fără scări	183
Albastru infinit	184
Cele două ruperi de ape	185
Să fii poet	186
Poemul care se scrie singur	187
Micul arhitect	188
La ce bun?	189
Adevăr lipsă	190
A fi sau a nu fi poezie	191
Limba poetului și ceasul poliglot	192
Poemul peste așteptări	193
Prăpastia dintre Backspace și Enter	194
Colectia de fluturi	195
Ah, viață...	196
Și te încagini	198
O durere celebră	199
Poet prin lumea orbilor	200
Aștept răspunsul...	201
Inimă de poet	202
Ceva din mine caută ceva	203
Colectionarul poemelor de unică folosință	204
Guru amnezic	205
Ademenire	207
Cuvântul în fața căruia oamenii mor	208
Este o clipă de liniștită durere	209

Eoul absurdului	210
Ferocitatea cuvântului	211
Guru amnezic	212
În altă viață am fost un râu	213
Inima mea ca o pasăre oarbă	214
Punctul pe i	215
Îngerii cu maturizare forțată	216
Sensul vieții	217
Singurul geniu	218
Și câte cuvinte degeaba s-au spus	219
În săngele meu se pornește Jihadul	220
O patrie și un mormânt	221
Poezeul cuvântului	222
Visând nemurirea	223
Niciodată nu luăm moartea în serios	224
Charon, rătăcitorul Charon	225
Poemul meu ca un tren	226
Osmoza rănilor	227
Supozitii	228
Epave pe fundul mărilor interioare	229
Abandonat	230
Ceai verde cu aromă de nemurire	231
Timp coagulat	232
Alfabetul de oase al morții	233
Monumentul umbrelor	234
Casa cuvintelor	235
Anticipez o mișcare	236
 Poezii de dragoste	 237
Album	239
Voi da Pământul înapoi un minut	240
Avea părul lins	241
Baby, baby	242
Baloane de săpun	243
Best friends	244
Ce te-ai face?	245
Femeia doarme	246
În inima orașului	247

Vis cu azalee	248
Îndrăgostit de cursă lungă	249
Interviu cu un pierde-vară	250
Eu te-am iubit cu foc de artificii	252
Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă	253
Mai mult decât logic	254
Quaero	255
Îți interzic	256
Mă voi întoarce	257
Fata din tablou	258
Coloana infinită	259
Clopote de întuneric	260
Suflet zilier	261
Trebuia să trec și prin asta	263
Suflet zilier	264
Antifonez pereții inimii	265
Mama mea – Pământul, tatăl meu – Soarele	266
Pe brațul unei spirale	267
Unii oameni și hainele lor	268
Fregata de oase	269
Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă	270
Canibalism liric	271
Duhul serverelor	272
Iubire cu erată	273
În aşteptarea păsării	274
Primul pas spre eternitate	275
Dacă și niciodată dacă	276
Dumnezeu în stare latentă	277
Planeta de hârtie	278
Aisberg în derivă	279
Avatarul ultimului cuvânt	280
Zidul plângerii interioare	281
Testament	282
Patria la care mă întorc	283
Rugă ultimului poem	285
Groparul orb	286
Regii nimicurilor	287

Corabia amintirilor	288
Noaptea în care moartea a închis ochii	289
Ce facem cu restul de iubire?	290
Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii	291
Iubirea ne execută silit	292
Moment de admiratie în fața frumuseții	293
Total sau nimic	294
Patria la care mă întorc	296
În aşteptarea păsării	297
Vodă Caragea	299
Prin femeia pe care o iubesc	300
Blocstartul amintirilor	302
Darts la adăpostul megapixelilor	303
Spectacol interzis muritorilor	304
Neant cu lentile de contact	305
Lungă contemplație în fața ferestrei deschise spre neant	306
Cuvinte pentru viitorul sterp al deziluziei	308
Lovitura sub centură	309
Îi mulțumesc păsării	310
Umbră lucidă	311
Perplexanta prezență	313
Eu simt și presimt dumnezeirea	314
Dumnezeu și-a autoimpus să uite	316
Cuvinte nepotrivite	317
Pentru oamenii plăcăsiți	318
Putreziciunea timpului	319
Umbră lucidă	320
Cărțile necitite	321
Răsar cuvintele	322
Pasare neagră	323
Respirația umbrei	324
Petale de umbre	325
Imn umbrei	326
Profetul întunecat al lucidității eterne	330
Al șaptelea râu	331
Neputință	332
Vorbitor în numele umbrei	333

Continente.....	334
Mesaj către ultimul om de pe Pământ	335
Nesfârșitele dileme ale concretului	337
Poemul meu de azi	338
Mesaj către ultimul om de pe Pământ	340
Autobiografie.....	341
Cometă.....	342
Diamante	343
Floare de colț la reverul amintirilor	344
Cu coada ochiului	345
Constelații	346
Etichetă pentru inventarierea iluziilor	347
Prea târziu pentru a fi fericit	348
Acord fin de tristețe	349
Trepte	350
Rugăciune pentru statornicia clipei	351
Muzeul celor mai frumoase iluzii.....	352
Ne căutăm	353
După care vis să mă trezesc?	354
Reîntoarcerea la marea singurătate.....	356
Amintirile întunericului	358
Dumnezeu nu e mort	359
Iubirea nu e niciodată strigăt în pustiu	360
Sculptură	361
Arhipelag	362
Mărturisire.....	363
Cartea vieții.....	364
Cenușa din abis	365
Ahab și colțul de stea.....	367
Abisul metempsihoziei.....	368
Refuz să dorm	369
Calmul aşteptării	370
Preludiul unui naufragiu etern	371
Râul gândurilor	372
Călătorie	374
Foșnetul amintirii	375
Monumentul visătorilor	376

Îngropat de viu în mormântul iluziei.....	378
Poem despre trecut.....	380
Cenușa din abis	382
Lumânare	384
O minune de poezie	385
Phoenix	386
Un dumicat din pâinea neagră a cuvintelor	388
Ce va rămâne din mine?	390
Botezul abisului	392
Plânsul munților	394
Dor	395
Poezia din noi	396
La o răscrucere de vise	397
Abis	398
Când cauți o scăpare.....	400
Să te rogi	401
Zeul din gând	402
Cântec la harpa amintirilor	403
Arta este Dumnezeu	404
Pelerinaj spre adâncuri	405
Poem omagial – Insula lui Ovidiu*	406
Despletirea viselor	409
Sculptură în inima de piatră a lumii	411
Chiar și visul visează	412
Pâinea viselor	414
Despletirea viselor	416
Durerea pământului	418
O doză de ridicol	420
Vise de cenușă.....	422
Dincolo de ultima mască	423
Crucea singurătății	424
Cum visez eu	426
Un vis ca o mare adâncă	428
Un mănuichi de metafore	429
Trăirea veșniciei	430
Zbor cu aripi împrumutate de stele	431
Zeul imaginației	432

Biletul de adio.....	433
Semne.....	434
Tristețea	436
Mai mult decât o simplă umbră	438
Ostatecii durerii	439
Operă neterminată.....	440
Eu la pătrat	441
Adio, nemurire	443
Avem nevoie?	444
Covorul magic de cărți	445
Cu-acest poem.....	446
Durere-moarte-viu.....	447
Dă-mi, Doamne, o durere!	448
Efemer	450
Frig în tainițele noptiții	451
Lui Eminescu	452
Macabru.....	453
Mai pune-te, române, cu burta și pe carte!.....	454
Meșterul cancan	456
Migrenă	457
Moartea-n patul meu se-așterne	458
Moartea, muza vietii mele	460
Ne iese Moartea din gingii	461
Păianjenul	462
Povara lui „a fi”	463
Remember	464
Renunțare	465
Revindicare.....	466
Să credem cu toții-n minunile lumii	467
Sâmbete maligne	468
Soarta poetilor	469
Sunt când zeu, când Prometeu	470
Şahul etern	471
Şansa măntuirii	472
Și semenii printre semenii	473
Te pierd, dar te aştept în vis	474
Toate cuvintele mele	475

Tu, Românie	476
Un Dumnezeu în treizeci de-universuri	477
Zeii sunt de humă	478
Locuiesc în casa cu ferestre închise.....	479
Continental scufundat	481
Promenadă pe falezele visului	482
Certificat de renaștere	483
Recuperarea amintirilor	484
Corabia visului	485
Lada de zestre	486
Poem în anticamera obscură	487
Statuie de marmură	488
Corabia cu pânzele rupte	489
Armate tăcute	490
Vești de departe	491
Sfânta datorie a poemului	492
Întindere de aripi	493
Singurătate	494
Ruleta rusească	495
Floare de noapte.....	496
Poezie cu părul strâns la spate.....	497
O piatră visând paradisul	498
Imponderabilitate.....	499
Dialog transcendental	500
Monumentul tăcerii.....	501
De ce plângе iarba?	502
Adevăratul pictor	503
Locomotiva de hârtie.....	504
Infectat cu iubire	505
Nefericirea poemelor.....	507
E rândul naturii	508
Pot fi	510
Lumânare fără filii.....	513
La scăldat.....	514
Prometeu dezlănțuit	515
Infectat cu iubire	516
Împușcat cu o cometă	518

Steaua norocoasă	520
Întrebări cu răspuns nedorit.....	521
Murim	522
Și simt cum mă încearcă, în gânduri, neburia.....	523
Furtuna	524
Reaprindeți singuri lumânarea	525
Cioc, cioc!	526
Tot acolo ne vom întoarce.....	528
Uroborus	529
Un poem ordinar	530
Fluture pe mâna ta	531
Marea farsă	532
Fericirea visând fericirea.....	534
Fulger încătușat	536
Mângâierea pietrei	538
Trezirea păsării	539
Infinita călătorie.....	540
Cezariană în oglindă	541
Trădarea umbrei	542
Între mine și tine	543
Clopotniță în fibrilație	544
Nașterea poemului.....	545
Singura casă	546
Poem vagabond.....	547
Troc	548
Pocăința hoțului	549
Grijă mea cea de toate zilele	550
Nu îmi ceretă nimic	552
Pasare împăiată cu lacrimi	554
Cenușă vie	555
Poezie, al doilea val	556
De profundis	557
Adevăratul eu	558
Val după val	559
Fratele Olandezului zburător	560
Tu ești o umbră.....	561
Mai e și mâine o zi	562
A mai trecut un poem	564

Nu tot ce zboară e viață	565
Zbor înalt.....	566
Aleea	567
Poemul câștigător	568
Vom iubi, vom muri, vom trăi!	569
Ei, și ce?	570
Copilăria din palmă	572
Statuie fără chip	573
Răzbunare	574
Călătorie	575
Culegătorul	576
Iartă-mă	578
Predarea ștafetei	580
Cod roșu de furtună în suflet.....	581
Petalele inimii	583
Albul pur al hârtiei..	584
Căpitan.....	585
Al cincilea anotimp	586
Arbori căzuți în genunchi.....	587
O secundă în plus	588
Unii văd doar cuvinte	589
Cel mai frumos naufragiu	590
Limax	591
Cea mai frumoasă noapte.....	592
Amintiri îngenuncheate în versuri	593
Contabil	594
Florile micului meu deșert	595
Cod roșu de furtună în suflet.....	596
Scrisori dintr-o rană.....	601
Înăuntrul ruinelor	602
Nevoia de primenire	603
Timpul	604
Metempsihoză	605
Fântâna	606
Firicelul de sânge	607
Locul meu	608
Ritual șamanic	610

Chip oglindit în lacrima lui Dumnezeu	611
Maestrul cârpelilor.....	612
Şalupe de hârtie	613
Precum somonii	614
În fiecare poet sălăşluieste un Iov.....	615
Vârsta mea	616
Poezia nu înseamnă doar negru pe alb	617
Un palimpsest al neantului	618
Blândul policandru al visului	619
Pescar	620
Ceasornicul săngelui	621
Inimă amintivoră	622
Lumina din adâncuri	623
Lockdown	624
Doar o virgulă.....	625
Eoul unor aripi neobosite	626
Betă tristeții	627
Cântec pentru inima mea.....	628
Poem izvorât din gura șirbită a inimii mele.....	629
Sufletul cărților.....	630
Insomnie	632
Rana care nu se vindecă niciodată	633
Odă poetului fără mască	634
O altfel de toamnă	638
Citate și aforisme	639
Adevărul.....	641
Aforismul/ Aforistul	642
Ajutorul	642
Amintirea	642
Apa	644
Aripa/ Zborul	644
Arta	645
Ateismul.....	645
Atingerea	645
Autobiografie/ Sunt	646
Bătrânețea/ Vârsta	646
Betă	647

Blestemul	647
Cartea	647
Cerul	648
Cititorul	648
Clipa	648
Clopotul	648
Coincidența	648
Copilăria	648
Creația	649
Credința	649
Crucea	649
Cunoașterea	650
Curajul	650
Curcubeul	650
Cuvântul	650
Deliciul	653
Despărțirea	653
Destinul	653
Discreția	654
Distanța/ Distanțarea	654
Dorința	654
Dorul	654
Dragostea/ Iubirea	655
Dreptatea	659
Dumnezeu	659
Durerea	662
Echilibrul	662
Ecoul	662
Efemerul	662
Egoul/ Eul	662
Enigma	663
Femeia	663
Fericirea	664
Filozofia	665
Flirtul	666
Floarea	666
Fluturele	666

Frumusețea	666
Frunza	666
Fulgerul	666
Gândul	666
Geniul	667
Hârtia	668
Iadul	668
Iertarea	668
Iisus	668
Iluzia	668
Imaginația	669
Indiferența	669
Inferioritatea	669
Infinitul/ Nemărginirea	669
Inima	669
Insomnia	672
Inspirația	672
Inteligența	672
Internetul	672
Înfrângerea	673
Îngerul	673
Inițiativa	673
Îmbrățișarea	673
Întunericul	673
Înțelepciunea	674
Învierea	674
Lacrima/ Plânsul	674
Libertatea	677
Liniștea	677
Logica	677
Luciditatea	677
Lumânarea	678
Lumina	678
Lumea	678
Luna	678
Marea	678
Masca	678

Mângâierea	679
Melancolia	679
Memoria	679
Metafora	679
Mintea	679
Misterul	680
Moartea/ Mormântul	680
Muza	681
Muzica	682
Nașterea/ Renașterea	682
Nebunia	682
Nemurirea/ Veșnicia/ Eternitatea	682
Neputința	683
Nimicnicia	683
Noaptea	684
Norul	684
Ochiul	684
Omul	684
Opera	688
Orgoliul	688
Paradisul/ Raiul	688
Pădurea/ Copacul	689
Pământul	689
Perfecțiunea	689
Pesimismul	690
Piatra	690
Poetul	690
Poezia	694
Pozitivismul	698
Prietenia	699
Prostia	699
Prudența	699
Rana	700
Realitatea	700
Respirația	700
Ridicolul	700
Sărutul	700

Sângele	700
Scrisul.....	701
Sinceritatea	701
Singurătatea	701
Soarele	703
Somnul.....	703
Speranța	703
Statuia	703
Steaua.....	703
Strigătul	704
Suferința	704
Sufletul.....	704
Superficialitatea	707
Tăcerea.....	707
Timpul	707
Tristetea	709
Uitarea	709
Umbra	709
Universul	711
Ura	712
Viața/ Existența	712
Viciul	714
Visul	714
Vorba.....	717
Zăpada	717
Zâmbetul	717
<i>Aprecieri selective despre poeziiile lui Ionuț Caragea.....</i>	719
<i>Aprecieri despre citatele și aforismele din volumele</i>	
<i>lui Ionuț Caragea</i>	735

fides

Colectia EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustațile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches*
2. Miriam Mușat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cires*
4. Teofana Botoșineanu – *Și eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiku*
7. Florin Țupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Țupu – *Catapeteasma interogației*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes*
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru și lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Țupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never*
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iași, 2001*
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătății*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia V. Lefter – *Eu, el, ea și noi. Moi, lui, elle et nous*
26. Mariana Zavati Gardner – *Șoapte. Antologie de poezii*
27. *De Dragobete. Antologie studențească de poezie de dragoste*

28. Ionuț Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuț Caragea – *33 bis*
30. Ionuț Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclosions. Ecloziuni*
32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuț Caragea – *Dicționarul suferinței*
34. Ionuț Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliană Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuț Caragea – *Absența a ceea ce suntem*
37. Nicolai Ciobanu – *Toamnă*
38. Ionuț Caragea – *Déconnecté*
39. Henri Meschonnic – *Poeme. Antologie 1972-2005*
40. Ionuț Caragea – *Guru amnezic*
41. Ionuț Caragea – *Poezii de dragoste. Antologie*
42. Ionuț Caragea – *Dicționarul suferinței* (vol. II)
43. Gabriel Petru Băețan – *Iluzii în ambalaje de carne*
44. Ionuț Caragea – *Suflet zilier*
45. Ionuț Caragea – *Întreita suferință*
46. Ionuț Caragea – *Patria la care mă întorc*
47. Marie-Thérèse Doridot, Stanislaw Wilkon – *Emotions*
48. Ionuț Caragea – *Antologie de poeme. 2006-2012*
49. Gabriela Anisie – *Chipuri în chiupuri de cuvinte*
50. Carmen Doreal – *Întîlnire fără argumente*
51. Ionuț Caragea – *Delir cu tremurături de gînduri. Citate și Aforisme. 2006-2013*
52. Gianina Gheorghiu – *Cerșetoarea Raiului*
53. Gabriela Anisie – *Clipa cuvintelor*
54. Gabriela Anisie – *Cioburi pe cornul lunii*
55. Maurice Carême – *Jonglerul*
56. Maurice Carême – *Evanghelia după sfîntul Carême*
57. Marie Thérèse Doridot – *La Petite Fille à la Pelerine bleue*

58. Nicolai Ciobanu – *Mariana*
59. Ionuț Caragea – *Umbră lucidă*
60. Maurice Carême – *Fabule*
61. Ionuț Caragea – *Mesaj către ultimul om de pe Pământ*
62. Maurice Carême – *Cu geanta-n spate*
63. Gabriela Anisie – *Pămînt de lumină*
64. Ionuț Caragea – *Eu la pătrat. Poeme în vers clasic și aforisme*
65. Ionuț Caragea – *Din spuma valurilor*
66. Ionuț Caragea – *Cenușa din abis*
67. Alexandru Lascu – *E o lume între noi*
68. Ionuț Caragea – *Flori din părul veșniciei*
69. Gabriela Anisie – *Sub cer de cuvinte*
70. Ionuț Caragea – *Iubirea mea abisală*
71. Carmen Doreal – *Rêves d'emprunt*
72. Elena Papadopol – *Umbre din paradis*
73. Ionuț Caragea – *Eu la pătrat* (Ediția a doua, adăugită)
74. Ionuț Caragea – *Locuiesc în casa cu ferestre încise*
75. Ionuț Caragea – *Infectat cu iubire*
76. Ionuț Caragea – *Cod roșu de furtună în suflet*
77. Ionuț Caragea – *M-am născut pe Google. Antologie de poeme, citate și aforisme.*

2006-2021

Editura FIDES

IAȘI, RO, UE

tel./fax: +40 232 22 53 87

mobil: +40 740 04 99 91

editura_fides@yahoo.fr

PRINTED IN EU

www.ionutcaragea.ro

M-am născut pe Google

m-am născut pe Google
am deschis ochii și am privit printr-o fereastră
către cealaltă lume, căreia, probabil, trebuia să-i spun Mamă
am atins-o cu degetele mele pătrate
și mi-a fost teamă... din păcate
să nu o rănesc și să nu mă rănească
cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământească

degeaba ne ținem de mâini
nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent
știm amândoi că adevărata mană cerească este un abonament

mai demult, am primit mesaj de la Dumnezeu
îmi spunea că va veni o zi în care
va exista o singură biserică universală
credința, da, credința va fi o stare de euforie
declanșată de nevoia oamenilor
de a privi dincolo de nihilism

m-am născut pe o pagină de istorie
care nu va fi niciodată scrisă, cu certitudine
va rămâne o întâmplare transpusă în milioane de pixeli

am murit pe Google
înconjurat de miliarde de ferestre
deschise pur și simplu din greșeală
să nu mai spuneți niciodată
că Dumnezeu este orb

Editura FIDES
editura_fides@yahoo.fr

9 786066 910613